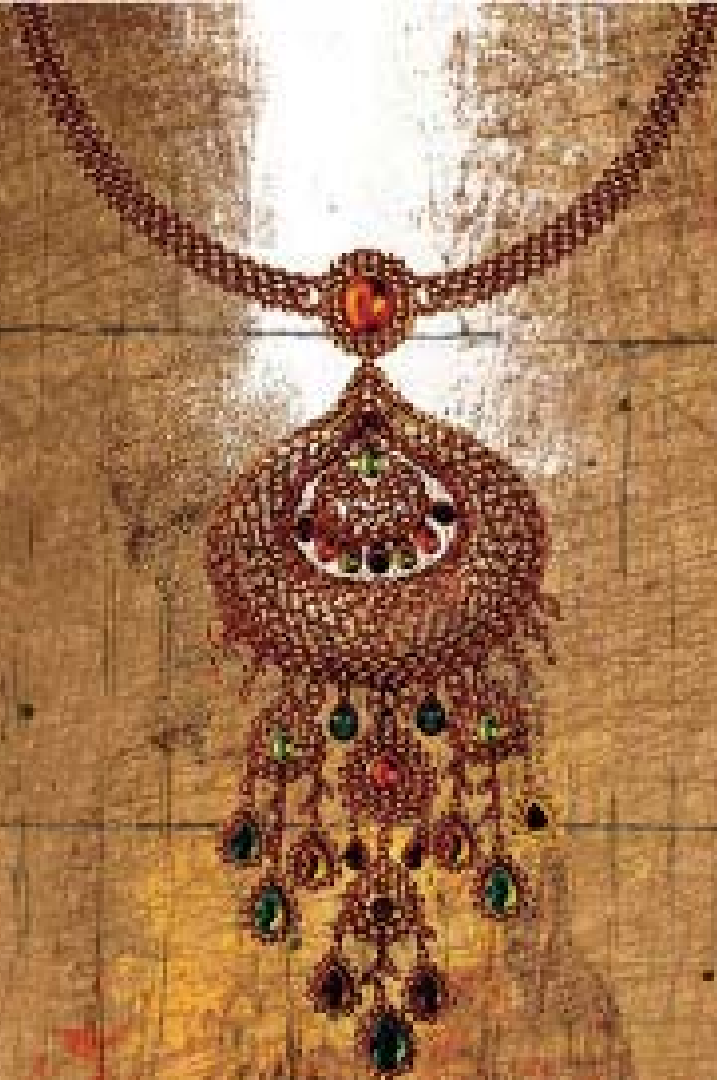

مه محمود
ده ولهت
نابادی

که لیدر

وهر شیرانی
سیامه ند شاسواری

برگی
جه و ته م

مجموعه ده ولایت نایابی

کمالیستان

و. سیاحه‌اند شانسواری

ناوی کتیب: کەلیدەر (بەرگی ئەکەم)
نووسینی: مەحمودی دەولەت ئابادی
وەرگیڕانی لە فارسییەو: سیامەند شاسواری
بابەت: پۆمان
تایپکار: سەرکەوت فایەق
پیداچوونەوێ زمانەوانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سەیران عەبدولپەحمان فەرەج
دیزاینی بەرگ: ئارام عەلی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

نرخ: زنجیرە ۱۰ بەرگی + فەرەهەنگۆک دینار
دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم
چاپی یەکەم: ساڵی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ پەيوەندیکردن بە زنجیرە کتیبەو:

kteb@serdam.org

لەبەرپۆوەبەرایەتی گشتیی کتیبخانی گشتییەکان ژمارە (۰۰۰۰) ی ساڵی ۲۰۱۱ ی
پێدراو

مافی لە چاپدانەوێ بۆ دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم پارێزراو

محمود دهولہ تآبادی

کسیدہ

وہرگیرانی: سیامہند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم پښتو ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به رگی جه و ته م

۲۲۳۵

که ئی دهر

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

به رگی جه و ته م

هه و النامه ی کتێب

هه و النامه ی کتیر

بهشی بیست و یه که م

۲۲۳۷

که نیادر

به رگی ده و نه م

هه و النامه ی کتێب

بەندى يەكەم

با!

چەماو و توند و خۇراگر، عەبدۇس يال و شانى دابوويه بەرەوہ و ھەنگاوى لە ناو گژەباکەدا ئەنا. شاقەلەکانى کەوا سەلتەکەى لە پشت پىيەوہ زۆر بە توندى رانەشەکا و لە رۆيشتنى وەک مەلەکردنى لە ناو بادا، بە ھەر ھەنگاويک ئەژنۆى ئەچەمايەوہ. لە گژەباکەدا، بەو جۆرەى کە لەم و رىگە و بيابانى داگرتبوو، عەبدۇس لە تاقە دارىک ئەچوو ھەولیکى دژوار و سەخت ئەدا، خۆى لە بەر ھىرشى باھۆزەکەدا رابگرى.

پۆل پۆل پى و سەم و نال، سىکەسىكى سىنە و تەرپاد و يال، زرينگە زرينگى زنجير و پۇستال و مامزە، فيشەفیشى پەلکى لووت و ھەزار ھەزار ماينى بۆر لە پانتايى ھەزار مەيدانى بيابانى، با. گسکدەر و بەزەبر و بەلەز، ئەتوت خەوش و خۆل و درک و دالى لە بن ھەلکىشاوہ و بۆ ھەر کوئ و ناکوئى ئەبا. چى ھەبوايە لە گژەباکەدا لوولى ئەدا و ئەچەمايەوہ و ئەخولايەوہ و ئەوہى وەکوو گزىچار و چالووک پەرت و پەلا و لىرە و لەوئ خويان راگرتبوو و بەناچار -عەبدۇس ئاسا- لە خەم و چەمىكى بە ئازاردا، بە رق ئەستوورى و دژوارى، خويان لە بەر گوژمى گژەباکەدا راگرتبوو.

با، نەک ھەر وشکە با بوو و نەک ھەر تەنھا خۆلەبا بوو و نەک

تهنها هەر رهشهبا بوو.

با، باي خهزه لّوهر بوو. پايز، سهري به ئاژاوهي هه لّينا بوو. له گژه باكه دا، چه پكي زيوين و پّكوپّكي پرچي عه بدّوس، له دهره وهي كلاوه لباده سوور وشترپيه كه ي به شيّويه كي په ريشان پائه ته كا. پلّوه كاني نه ختّ ئاوسا بوون و بّو ئه وهي بتواني چاوه كاني له زه بري نه رمه لم و خوّل بپاريژي، ئه وهنده هاتبوونه وه يهك ده مي تيژي خه نجهر مه گهر به ئاسته م به نيوانيان دا تيپه ر بوايه ت. له ئه نجامي هاتنه وه يه كي پلّوه وه كاني، چرچي قه راخي چاوه كاني، زور قوولتر خويان ئه كرد. ليّوه كاني وشك و ليك نووساو، لووتي كشاوي كه وتبوويه سهر سميله بوّره كه ي، چه ناگهي كشاو و زياتر هاتبوويه پيشه وه، ئيسكي لاجانگه كاني له مووي ماش و برنجي قه راخ گوپكاني دهرپه ريبوو و به هيلّيكي لار و ديار ئه خزانه ناو گوڤاي تازه تاشراوي و به ره و چالّي ژير گوڤاي به ليژپيه كي كشاو گري ئه درا به قاي ئه ستوور و ره قى شه ويلكه ي بنه وه ي. له دوو لاوه چه رمي ده ماره كان، مليان دا ئه دووري به ده فعي شانپه وه.

نووكي سيّوكه ي بن ملي عه بدّوس، وهك هه ميشه له بن تيخي ده لاكدا بريندار ببوو و شويني برينه كه به توپژيكي توژ داپوشرابوو. هه رچه ند چه قوي به په له و توپزي ده لاكي ناودالّاني كاروانسه راي حاجي نووره لّلا ئه مجاره يان برينيكي تريشي له سهر گوڤاي چه پي عه بدّوس به جي هيشتبوو، به لام تاشيني ريش و ده ور مل و پاشانپش شوردي له شي ماندوو له گهرماوي چوّلّي ده مه و به يان، گيانپكي تازه و سووكه له ي به كابراي له چه پس به ردراو دابوو؛ به راده يهك كه بّو خواردني پارووه نانپكيش له شار رانه وه ستابوو - چونكه نان له رپگه ش دا ئه جاوري و - يهكسه ر كه وتبوويه ري و بّو ئه وه ي بگاته قه لامه يدان، خوي دابوو به ده س رپگه و بيابانه وه:

«كوچي به ره و گهرميّن ئه بي كوڤاي هاتي!»

عه بدّوس بيستبووي كه گولمه مه د له قه لامه يدان ناوه ندي دانابوو و، كي بوو ئه وه كه نه زاني گولمه مه دي كه لميشي له داويني

به‌رانه‌کیو و ده‌وروبه‌ری سه‌نگرد و گوند ئاواپیه‌کانی دامینی سولتان بی‌جوقه‌یه؟ له‌م باره‌شه‌وه عه‌بدۆس که‌م بیری لی نه‌کردبوویه‌وه. ئه‌وه‌نده و ئه‌و راده‌یه‌ی گولمه‌مه‌د ناوبانگی ده‌رکردبوو، له‌ ئه‌ندیشه‌ی عه‌بدۆس‌دا ئیسته‌ ئه‌و قوچ-به‌رانه‌ بوو به‌ جوقه‌یه‌ک له‌ جه‌نگه‌لی شاخ، وه‌ستاو له‌ سه‌ر به‌رزترین لوتکه‌ی کیو به‌ دفره‌یه‌کی سه‌رخۆش و برپاوه‌کی بی‌خه‌وش، قه‌ف قه‌ف لیژایی کوستان و، دامین دامین گردی لمینی بناره‌کان و، بره‌ بره‌ شیو و سارا و، په‌نجه‌ په‌نجه‌ دره‌خته‌کان و، مه‌یدان مه‌یدان ده‌شت و دیم و بیابانی خستۆته‌ بن نیگای و لیی راماره‌، به‌ به‌ره‌ سمده‌ستیکی شوخ، پیستی خاراوی کیو نه‌خورینی.

«دووکه‌لی بالآ بلیندی نان، له‌ ته‌نووری ماله‌کانی خه‌لکه‌وه‌ ته‌نووره‌ی به‌ستبوو.»

ئه‌و هه‌موو پیاوه‌ل‌دان و ئه‌فسانه‌یه‌ی عه‌بدۆس سه‌باره‌ت به‌ ناوبانگی شکۆمه‌ندی و گه‌وره‌یی خوشکه‌زا بیستبووی، نه‌ی ئه‌توانی شانازی به‌ خۆیه‌وه‌ نه‌کات. گولمه‌مه‌د ده‌مه‌کانی پر له‌ ناوی خۆی کردبوو. خه‌لکی به‌ ناو گولمه‌مه‌دیان بانگ ئه‌کرد و به‌ گومان بو‌ی ئه‌گه‌ران. له‌ سایه‌ و سیبه‌ری دیواره‌ کۆنه‌کان‌دا و له‌ هه‌تاوی به‌تاوی کیلگه‌دا، له‌ می‌رگی ده‌شته‌کانی لۆکه‌ و بیستانی ته‌ره‌کال و هه‌روه‌ها له‌ پال ئاخو‌ر و سه‌راوی مه‌ره‌کان‌دا، له‌ ریگه‌ و له‌ ناو تو‌زی سمی ئه‌سپان‌دا و ریگه‌ی نیوان وچانه‌ و وچان و، له‌ قه‌راخی قورسی شه‌وانه‌، له‌ ته‌نگی ئیواره‌ی دوو‌کانه‌ تاریکه‌کان و له‌ بن تیخی سه‌رتاشه‌کان، له‌ پرسه‌ی که‌سانیان‌دا، ناوی گولمه‌مه‌دیان ئه‌وته‌وه‌. سه‌ره‌ ساکاره‌کان له‌ هه‌موو جیه‌ک باسی گولمه‌مه‌دیان ئه‌کرد؛ باسی هیوا و ئومید و ئاره‌زووه‌کانی خۆیانیان ئه‌کرد له‌ بی‌چم و که‌سمی گولمه‌مه‌د‌دا.

ئهم گولمه‌مه‌ده‌ به‌لام کی بوو؟

ئهمه‌ پرسیا‌ری هه‌موان بوو به‌ تامه‌زرۆیی ناسینی گولمه‌مه‌ده‌وه‌. به‌و مه‌رجه‌ی که‌ هه‌لکشاوی و شکۆی پیاو ببینن

و ئەو بىنين و ياده له ياديان دا ويران نه بى. چونكه گولمحه مه د بۆ مهردم، بۆ دمسكورت و نه دار، بۆ ئەو جهماوهره زۆره و ئەو خياله مهزنه ههزاران ههزار چاوى چاوه پى پرزگاريدهر، نموودىكى جيگه هيو و پيگه يشتوو بوو. ئوميدىكى زيندوو بوو. تاودانه وهى روشن و ئاشكرائى ئاره زوو ههركوتكراوهكان بوو. ئەوينىك بوو. ئەوينىك كه له خاك پروا بوو. له خاكه وه پروا بوو و له خاكدا خه ملاً بوو و ئەم ئەوينه پر ئوميد ه كه له ههنا سه دانى خه لكى دا ههنا سهى ئەدا، نهى ئەتوانى زمانه و زمان به تاريكستانه تهنگ و دژوين و درپيهكانى زيندان دا بگه پى و تپه پر بى، به بى چنگ وهردان له سينهى عهبدؤس، هه ر بهو جوهرى كه عهبدؤس نهى ئەتوانى به بى هوروژمى شالوى شهوق بۆ ناو دهمارهكانى، ناوبانگى پر له شانازى هاوگيانى خوى بىنى و لى لابات.

«ئەى بهر هكهت لهو شيرهت بى، بلقيس!»

له گه ل رابوون و راسانى گولمحه مه د، عهبدؤس به نووكى درهوش و گهرماي قامچى و ههروهها به نهشتهرى جنيو، ئاگادار كرابوو و ئەمه هه مان ئەو كاته بوو كه گولمحه مه د له كونى ديوارى زيندانه وه خوى دهرباز كردبوو. تاودانه وهى كردار و كرده وهى گولمحه مه د بهو جوهرى كه دهنگى دابوو يه وه، نموودىكى ترى گولمحه مه دى له ئەنديشهى عهبدؤس دا نهخشاندبوو. نهخش و نيشانىك له وپه پرى ئەوه وه كه عهبدؤسى شوان له مه وه بهر له سه رى دا بوو. ئەوهى عهبدؤس بهر له مه دهربارهى ياخى ئەيزانى، تارما ييه كى گوماناوى و رواله تىكى دزيو بوو له رق و توو په يى و كرئى كه روخساره دياره كهى چه ته گه رى و تالان و برو بوو. چنگ و چاوى خو مه لاس داوى خه م و پيچى مله و ناو پى، تينووى هيرش و په لامار. تارما ييه كى ترسناكى ئەو كه سانهى نهخوش و له وپه پرى خوى دا بى به زه يى. درندهى دووپى، سه د ددان و ههزار چنگال. دز، به گه وه ريهى شمشيره گه وه ره ژهنگ گرتوو هكان. دزاني هاو لانهى درندهكان. ئەو ناكه سانهى كه به بى بير كردنه وه له كه لپه خوينا وييهكان، به بى بىنى خه نه جهرى نينو كه كانيان نه ت

ئەتوانى وئىنەيەكى تريان لە زمانى گىرپانەوهدا لىۋەربگرى.
 بەلام ئەو جۆرەي كە بە ھەموو لايەكدا بلاو ببۆۋە، گولمەھمەد،
 نە لەو درندە دوو پى و سەد ددانانە بوو و ھەروەھا نە ھاۋلانەي
 درندەكان. گولمەھمەد دەستى پارىزەر بوو و خەلكى بىابان نەك
 ھەر بەدەستىھەو ۋەپەز نەبوو، بەلكو لە سايەي ئەودا رېژەن و
 فراوانى رۆزىيان دەسكەوتبوو. ھەرچەند ھىشتاش بەو رادەيە لە
 بىروا نەگەيشتبوون و ھەروەھا ئەو جەربەزەيان پەيدا نەكردبوو كە
 ئامىزى يارمەتى بۆ بكەنەو. بەلام نەشيان ئەتوانى بىشارنەو
 شادمانى خۇيان لە بىنين و بىستنى ئەوەي كە دەۋلەمەندەكانى
 ناۋچەكە لە ترسى گولمەھمەد كەوتوونەتە پەلەقاڭى. كە ئەيان بىنى
 و ئەيان بىست ھەموو ئەوانەي خۇيان فش ئەكردەو، ئىستە لە
 رېگەي مەرايى و زمانلووسىيەو ھەولئەدەن خۇيان بە يار و ئاشنا و
 ھاۋپيالەي گولمەھمەد بناسىنن و واى پىشان بەدەن كە لە ژىرەو
 پەيوەندىيان ھەيە لەگەل كورپى كەلمىشى لە رووى ھاۋكارىيەو،
 ھەرچەند ئەم خۇنۋاندنە رېگەي لەو نەئەگرت گولمەھمەد باجى
 خۇي لەوانەش ۋەربگرى.

ئەو ياخيانەي تر كە عەبدۇس ناوبانگى بىستبوون، ھەموو
 ھەوليان ئەو بوو بچنە رىزەو ۋە بىن بە ھاۋنشىنى داراكان و خاۋەن
 دىۋەخان و بەرەنجامى كارىشيان ساردبوونەو بوو بە گوللەيەكى گەرم
 لە پىچى ملەيەكدا. زۆرى ترىشيان ئەنجامەكەيان سەرشۆر كردن و
 خۇ بە دەستەوهدان بەدەست دەسەلاتى با و، ۋەرگرتنى پسوولەي
 تاوانكردن لە ديوانى مىرى و بوون بە تەفەنگدار لاي ھكۈومەت. بۆ
 ئەوەي بتوانن بە بى ترس و خەمى تەمى بوون درىژە بە چەتەيى و
 تالانكردن بەدەن، بەو جۆرەي كە جىھەنخان كەردبووى و بەو جۆرەي
 كە ئەيكرى ئىستاكانى!

گولمەھمەد بەلام بەو جۆرەي لە گوئى و زمانى خەلكدا بوو؛
 رېگەي بۆ عەيارى دەرئەبرد و بە گومانى خەلك گولمەھمەد خودى
 قانۋون بوو. رابوو و راساو و دژبەر لە بەرامبەر دەۋلەمەندەكان و مل

به‌کوین و ده‌سگره‌وه‌ی هه‌ژاران و نه‌داران. گولمحه‌مه‌د، ئه‌م قانونه نه‌ناسراوه، عه‌یارد‌اوهری به‌گویی و به‌چاو وهرئه‌گرت و فهرمانی داد‌وه‌رانه‌ی خویی به‌دهست و به‌زمان به‌پویه ئه‌برد. به‌و شی‌وازه‌ی کارکردن و به‌و پی‌وانه‌ی کردار که گولمحه‌مه‌د هه‌لیب‌ژارد‌بوو، ئه‌و جوهره‌ی داوهری و کار به‌پویه بردنه به‌کام و دلی ئه‌و خه‌لکه‌بوو که هه‌زاران ساله، ئه‌وه‌نده‌ی چاویان له‌جوامیر‌بوو، خودی راستی و ئه‌وپه‌ری راسته‌قینه‌بوو:

«دهستی ئه‌و دزه‌بیردری و قاجی ئه‌و یه‌خسیره‌بکریته‌وه.»
عه‌بدۆس له‌همان کات‌دا شتۆکه‌یه‌کی در‌دۆنگی له‌هه‌نگاوانانی‌دا هه‌بوو. دوودلی و ترس و گومانی ئه‌وه‌ی مایه‌ی تی‌پرامان‌بوو و په‌نگه‌بیته‌هۆی نار‌ه‌زایی. ده‌نگی گومان و دله‌خوری له‌به‌ره‌نجامی کار و کرداری گولمحه‌مه‌د، یان خۆفی ئه‌وه‌ی که گولمحه‌مه‌د به‌ته‌قه‌ی گولله‌یه‌ک -پلینگ‌ه‌وگری مانگ- له‌سه‌ر شاخی هه‌زار به‌هه‌زار به‌ر ئه‌بیته‌وه، یان مل‌بو مه‌زنی و شکۆی ده‌سه‌لات که‌چ ئه‌کات و وه‌ک گورگیکی رام به‌چۆکا دیت؟! »

«وا نه‌بیته‌و واش. نه‌ئه‌م و نه‌ئه‌و؟!»
رێگه‌یه‌کی‌تر. عه‌بدۆس، ئاره‌زوومه‌ندی به‌ره‌نجامی‌تر‌بوو. هیوا خوازی رێگه‌یه‌ک که‌خۆشی نه‌ی ئه‌زانی چۆنه‌و تاسه‌مه‌ندی ئه‌نجامی‌کی نامۆ و خۆزگه‌یه‌کی نادیار. ریشه‌ی له‌پوژگاران‌دی‌رینی پر له‌دژواری و ده‌رد. هه‌زیکی نامۆ، ئاره‌زوویه‌کی پی‌وار. نه‌زانای ویست و خواستی خۆی.

مارال و دلاوهر چیان لی ئه‌هات و هه‌میش دلاوهر و گولمحه‌مه‌د؟! »

ئه‌وه‌ی عه‌بدۆس له‌دلاوهر و گولمحه‌مه‌د له‌حه‌پس دی‌بووی و به‌ئه‌زموون‌بوی ده‌رکه‌وت‌بوو، سه‌ره‌پای ئه‌و هه‌موو خۆراگری و ژیرییه‌ی گولمحه‌مه‌د پێشانی دا‌بوو، دل‌نیای نه‌ئه‌کرد که ئه‌و مل‌ملانی نه‌ینی و ئاشکرایه، کۆتاییه‌کی ئارامی هه‌بی. چونکه ئه‌وه‌ی پرووی دا‌بوو کێشه‌یه‌کی نیوه‌کاره‌بوو و ئالۆسکا و هه‌رگیز نه‌ی ئه‌توانی

له ئەندیشهی عەبدۆسدا بە بێ نێگەرانی بێ. ئالۆزتر له هەمووی ئەوه بوو که عەبدۆس نهی توانیبوو شوینی خۆی لهو هاوکیشهیهدا بدۆزێتهوه. لهو گهردهلوولهی له ههڵچووندا بوو، عەبدۆس خۆیشتی هێشتا نهی ئەزانی کێیه و چکارهیه و، نهی ئەزانی چ دۆخیکى ههیه و له چ ههڵۆیستیکدا ئەبێ بوهستێ. نهی ئەزانی چى له دەس دێ و ئەبێ چى بکات؟

ون له ئەندیشهی خۆیدا و ون له گژهبای بیاباندا!
 رەنگه ئیواره نزیك ببوویهوه، لهو پرووهوه که با شین هه‌لگه‌رابوو و وا پێ ئەچوو رەنگی گۆریوه. رەنگه ئیواره بوو. به‌لام نه هیچ نیشان و ئاسه‌واریک له ئاسمانی ته‌نگ و مۆندا هه‌بوو که عەبدۆس، ئەم په‌روه‌ردهی بیابان و با و بارینه‌ بتوانی کاتی پۆژ دیاریی بکات. به‌ ناچاری له به‌رامبه‌ر له‌مه‌که‌دا هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد، پاما و که‌وته گه‌ران بۆ به‌رجه‌وه‌نی گوندیک، ئاوايه‌ک، یا خود گیانله‌به‌ریک یان نموودی قه‌لاتیک. هیچ به‌لام، هه‌ر هیچ. هیچ دیار نه‌بوو و نه‌بوو، مه‌گه‌ر بیابان و با. مه‌گه‌ر با و مه‌گه‌ر بیابان. رێگه و دیسان پێ. ئەو شۆپ و شوینه‌واره‌ی بۆی ئەگه‌را مه‌گه‌ر ئەیتوانی بیدۆزێته‌وه؟ ئەوه‌ی له‌ سه‌ر خاک به‌ژێر خاکه‌وه‌ ببوو. مه‌گه‌ر زه‌وییه‌ کی‌ل‌راوه‌کان که وه‌ردی روخساریان به‌ توێژیکی خاکی گژه‌با داپۆشرا‌بوو، نیشانه و رێگه‌یه‌ک بوون به‌ره‌و ئاوه‌دانى. کی‌لگه‌کانی قه‌راخ پێ، وزه‌ی تازه‌ی ئەژنۆکانی عەبدۆس بوون:

«تا قه‌لامه‌یدان ئەبێ زۆری نه‌مابێ!»

جه‌مسهری یه‌که‌م کۆلان، یه‌که‌م په‌ناى با بوو که عەبدۆس پێی نایه‌ ناو دێ و تۆز و خۆلی لکاوی سیله‌ی چاوه‌کانی به‌ دلی په‌نجه‌ی سه‌پیه‌وه. ئەمه‌ش ئاوی په‌وان هه‌رچه‌ند به‌ زه‌لیلی و به‌ روخساریکی تۆزاوییه‌وه به‌ شیوه‌لی جو‌گه‌که‌دا تی ئەپه‌ری. شادی و شادمانی له سه‌یرکردنی ئاوه‌که، ناخی گه‌ش ئەکرده‌وه نه‌شی ویستایه‌ت. عەبدۆس ده‌سه‌به‌جی له قه‌راخ ئاوه‌که دانیه‌شت و په‌رده‌ی تۆز و خۆلی له‌ چاو و روخسار و بناگوویی شۆرده‌وه.

چەند بەنرخ و چەند بەبەھا! ئەتوت مەرۆف ئەکا بە یەکیکی تر.
 ھەروەک مارێک کە کراژ ئەخات. کونەکانی پێستی روخساری عەبدۆس
 بە گەشی و تازەیی ھەناسەیان ئەکێشا. ھەستی جەوانی. پاش شۆردنی
 دەموچاوی عەبدۆس ئەیتوانی ھەلسی و وەک بلیی ماندویتی رێگە
 ھیچ کاریکی تی نەکردی، ھەوالی کەسوکار و خزمەکانی بپرسی.
 کەلمیشیەکان!

لەم کاتە نامۆ و لە پێچ و خولی ئەو گژەبایەدا کە ئەتوت
 ئەیەوی شەو و رۆژ لێک بئالینی، چاوەرێ ئەکرا خەلکی سەریان
 بردیته ژوورەو و کەس لە کۆلان و رێگەوباندا نەبینی. بەلام
 بە پێچەوانەیی بۆچوونی عەبدۆس ئەی بینی ئەم و ئەو خویان لە
 کەسەخەو نالاندوو و وەک بلیی بۆ مەبەستیکی تایبەت، بەرەو
 مەیدان ئەرۆن و لەگەڵ رۆیشتنی ئەوان، دەنگی جارێان بە دەم باوە
 پچرپچر ئەبوو و جەماوەری بانگ ئەھیلا بەرەو مەیدانی قەلا:

— دزەکان ... ئەھینن بۆ... مەیدان... مەیدان... ئەھای...

عەبدۆس دەسرهی لە گیرفانی دەرھینا، بە پەلە پیلوو و مژۆلی
 سڕییەو و پاشان لە کاتیکا وەک ھەمیشە دەسرهکە بە دەور مل
 و بن چەناگەدا ئەھینا رابوو و لەتەک تاک و تەرای خەلکە بەرەو
 مەیدان کەوتە رێ.

مەیدان پڕ بوو لە حەشامات و با. ژن و پیاو و منال. چەند
 چەند و پۆل پۆل لە ھەموو لایەک وەستابوون. عەبدۆس بەرەو
 کەناری دیوارەکە چوو و لە لای چەند پیاووە کە خەریکی تەماشای
 ئەو بوون کە ھێشتا رۆوی نەدابوو، وەستا. گەنجە شەل -کازم-
 بە شەلەشەل لە ناو ئاپۆرەکەدا خولەیی ئەھات و بە دەمی ئاوەلە و
 چاوانی پڕ لە پیکەنینی، مزگینی ئەدا بەم و بەو:

— ئەیانھینن، ئەوەندەت نەزانی ھینایان سەگبایانە!

— وەرە بزەم میرزا کازم! وەرە بزەم چ ھەوال و مژدەھەکت

پێیە کە کردووتەتە سەربان و جار ئەدەیی؟

کازم بەرەو لای دەنگەکە شەلی و وتی:

— گه نه دزهکانیان دویشه و گرتووه. خهريکن به ناو گونددا
ئەیان گهړنن. خودی گولمحه مه د خان فەرمانی داوه به ناو گوند و
ئاواییهکان دا بیانگړن بۆ ئەوهی جهماوه ر بیانبینن و تف و نهحلهتیا
بکهن. ئیستهش ئەوا ئەیانن بۆ ئیره. له ریکه ی سهرمه زاره وه وا
بهړیوهون!

کازم جاریکی تر کهوته ری و شهله شهل دوور کهوته وه بۆ ئەوهی
زمان به زمان هه والکه به پۆل پۆلی خه لکی چاوه پروان رابگه یه نی و
عه بدۆس پاش پروونکردنه وهی گه نه شهله، بهر گوئی کهوت:

— ئاسایشیان له ریکه و بان هه لگرتبوو!

— هه ژارکوژ بوون!

— ره بهن و نه داریان پرووت ئەکرده وه، ناپیاوانه.

— خویان له قهره ی داراکان نه ئەدا!

— نه یان ئەویرا!

— ته نها باسی جهربه زه نییه، سروشتیان خویرپانه بوو، خالۆ
گیان.

بانوو که ماوه یه ک بوو خوی به دایه نی گولمحه مه د ناودی
کردبوو، به شهوق و شادمانی به ناو ئاپوره که دا ئەگه را و ئەیوت:
— ئاخه که ی گه یشتن به قسه که ی من؟ گه یشتن؟ هه ر ئیسته
ئەبینن. هه ر ئیسته به چاوی خۆتان ئەبینن که ئەم گه نه دزانه کین.
ئەموت، من ئەموت... به لام ئیوه گومانتان له قسه ی من هه بوو.
ئیسته ئەبینن... خۆتان ئەبینن...

بانوو تیپه ری و عه بدۆس بیستی که و ترا:

— له و رۆژه وه که هیوای له کوره که ی براوه، گولمحه مه ده کان

به کوری خوی ئەزانی.

— ئا لیڤه دا بوو ئەو ئیواره ی له غاوی ئەسپه که ی گولمحه مه ده ی

گرت و وتی ناهیللم به قه لاته دا تیپه ری، ئەگه ر پیاله یه ک چا له مائی
من نه خویتی وه!

— بانوو، خاتوونه ئیترا!

— لهو پوژوهه گولمحه مه د خان مووچه ی بو برپوه ته وه!
— ئیسته ئیتر له مائی گولمحه مه د خان خوئی خاوه ن سفره یه!
— باوایی. به لام ئه م شتانه بو بانوو نابی به و کورپی بیکاته
په رده وه!

— کی چووزانی؟ رهنکه کورپه کی گه پرایه وه. مرادی بانوو زوریش
ده ست و پی سپیلکه نه بوو!

عه بدوس کشایه وه و پالی دا به دیواره که وه و نیگای به ناو
مهیدانه که دا گه ران به لکوو ئاشنایه ک بدوژینه وه. به لام چری ئه و
توز و مژه ی ناو مهیدانه که ی داگرتبوو، به ره که ی پروانینی ته سکه وه
کردبوو. بویه عه بدوس هم بو ئه وه ی شه که تی ریگه سووک بکات
و همیش بتوانی به سهر مهیدانه که دا پروانی، خوئی هه لدايه سهر
دیواره که و شوینیکی بو دانیشن دوزیه وه.

هه راو و هوریا یه ک لای سهرووی مهیدانه که وه به رز بوویه وه
و ده سبه جی سهره کان به ره و هه ورازی ئه و کو لانه ی به ره و دهره وه ی
قه لات ئه چوو، وه رگه را و هه نگاوه کان به ره و ئه وی کشا:
— هی نایانیان! هی نایانیان!

جه ماوه ر وه ک به ره و پیریان بچن، رویشن و عه بدوسیش له
دیواره که دابه زی و به دوايان دا که وته ری.

دز و دزگیر به شیوی هه ورازه که دا شوپر ببوونه وه. دوو پیاو، له
نیوان چهند سواری به تفهنگ و په خته وه، پشتاوپشت له که ریکی دیز
و پشت پروت سوار کرابوون و له یه که م نیگادا وه کوو یه ک که س دیار
بوون. به لام به هه ر هه نگاوکی که ره که، ئاشکراتر ئه بوو که ئه م تاقه
که سه ی سواری که ره پروت، هاوتایه کیشی پیوه به ستراره. گوریسیک
به دهوری شان و سینه و قولیان دا. ئیسته ئه واه به ئاشکرا ئه بینرا که
دوو پیاوی سوار، یه کیان پرووی له به ره وه یه و ئه وی تریان به ره وپاش.
خانمحه مه د و به گمحه مه د له به رده می گیراوه کان، به سواری
ئه سپ، ئارام و بیگه م ئه هاتن و سواریکی تر که لای عه بدوس نا ئاشنا
بوو - توغرول - له دواوه ئه هات و ئه ویش سواره. جه ماوه ری پیشواز،

رېځه يان بۆ سواره كان ئه كرده وه، به لّام سواران ئه توت په له يان نيه. زور له سه رخو و به ئه سپايي، له غاويان بۆ رويشتن شل كردبوو بۆ ئه وهى خه لكى به دلى حه ز و به چاوى تير سه يري دزه كان بكهن.

سواران كه يشتبوو نه جى و له مه زل بوون و ئه گهر پيان له ئاوزونگى بهر نه ئه دا يان به خي رايى به ره و ماله وه نه ئه چوون بهس بۆ پيشاندانى گيرا وه كان بوو و خه لكيش ئاگادارى ئه و مه به سته په له يان نه بوو. كه وتبوونه زمان شيرينى و ته وس و پلارى رقه به رانه يان گالته ئاميز هاويشتن؛ بيانووى خه نده و كه ناندنى ئه وانى تر.

— ئه هاى... بوژدنى، ئيستته بچوره دالانه كه م!

— عه لى چه خماخ بۆ له فش فشه فش كه وتوويت؟

— قه فى سمي له كه ت به ره و خواره چه خماخ خان!

— خوزگه خوت ئه بينى بوژدنى! چاوت بووه به قنى مريشك!

— سووريه كه لى له قنى عه نتهر ئه چى!

— رهنگه له بهر زورى گريان؟!

— كارت پي نه بى، بى ئازارى به ندهى خوا! تو ديوته يان بيستووته

بوژدنى تا ئيسيه پي له ميرووله يهك نابى؟!

— نه وه لّلا. لانيكه م ئه وه ئه زانم بوژدنى ئازارى به ميرووله

ناگات!

— بهس كارى به به ندهى خوا ههيه، بهس كارى به به ندهى خوا

ههيه.

— ته ريق به ره وه، شهرم بكه! ناپياوى بيغيرهت!

— سمي له كانى چه خماخ سه يركه، لنگاولنگ بووه!

— به راست لاي چه پى سمي لى چى لي هاتووه عه لى چه خماخ؟

هوو... هوو...

— سمي له كانى بوژدنش لنگاولنگه. ئه ويش ني وهى دوړاندووه!

— سمي ل بۆ پشت ليوى جوامير، نهك بۆ ژير لووتى ناپياو!

— ئه بوا ئه و چوارتاله شيان بتاشيايهت!

— ئه وه نده مه ده به سهر ئه و دايك باشه دا! ئه ته وى له وهش به

زه ليلتر بيبيني؟

— هوو... هوو... هوو...

گه يشتنه ناوهر پراستی گوره پانه که، جه ماوهر به دهوری دزهکان دا که ئیسته ئیتر تهنه خویان بوون، ئالقهيان دابوو. گهنج و میړمندال کهوتبوونه هوو ليکيشان و يهکیان - رهنکه کازمه شهل - مشتیک خول و کای کرد به سهر دزهکان دا و له لایهن ئهوانی تریشهوه پاته کرایهوه و خوی بوو به هوپهک بو پیکه نین و گالته و پلار و گه پجاری. خانمحه مه د که رکيف به رکيفی براکهی، له قهراخ ئالقهي تهماشاکهران له سهر ئهسپه کهی دانیشتبوو و بالای کشاوی راست پراگرتبوو، په ریه که کا کهوته سهر سمیلی و ختوو کهی په لکی لووتی ئه دا، به بای دهست لای دا و له ئهسپه که دابهزی. کازم به رهو پرووی شهل و ههوساری ئهسپه کهی له دهست خانمحه مه د وهرگرت بو ئهوهی وهک باوه، ئهسپه که بگهړینی. خانمحه مه د دهستی ئازاد له ههوساری ئهسپه که، هیئای به خهمی بروی دا و وتی:

— ئهسپه که ئاره قهی پیوه نییه، سهر دار بانگ بکه!

کازم «به سهر چاو» ی وت و ههوساری ئهسپه کهی دا به شانی دا و به قهراخ ئاپوره که دا، به رهو کو لانی که به رهو مالی سهر دار ئهچوو، کهوته ری. به لام هیشتا به لای خه لکه که دا تی نه په ریوو، که ئهسپه کهی خانمحه مه د، هه لسیاه سهر پی و دهستی هیئا و ئه یویست کازم به پشتا بدا به عهرزدا. ههنديک له ئاپوره که ئاورپان له ئهسپه که دایهوه و خویان کی شایه وه. به لام غولامه للاجان که ببوو هوی ره مکردنی ئهسپه که، چوارلکی ئاسن به دهستی هوه، نه راندی و هاشاولی برد بو ئهوهی جه ماوهر که قاش بکات و خوی بگه یه نیته ناو مهیدانه که. قوباد به قولپی دهست و بازوو به دژواری له ناو جه ماوهر که دا رایگرت:

— چی ئه کهی پیاو؟ شیت بوویت؟!

غولامه للاجان وهک بلیی گوپی خنی بوو و زمانی هه لبریبوو به نه راندن و جنیودان:

— ھۆی... بوژدنی، بوژدنی زۆلەزا، ئەمڕۆ ئەو پۆژمە تۆلەي خۆمت لی بکەمەو، ئەي نامەردی نمەک بە حەرام! گوێرەکە ئازیزەکەم، گوێرەکە ئازیزەکەم تۆي کۆری قەحپە دزیت، ئەي قورمساخی بێشەرەف! گوێرەکە نازەنینەکەم ھێشتا لە شیر نەگیرابووێو. مانگاکەم شیري وشک کرد لە عەزرەتي گوێرەکەکەي، زالمی بێ بەزەي. ھەر ئیستە شارەگت ئەبۆم و کاریک ئەکەم دایکت لە عەزرەتي تۆ فرمیسکی خوین دابریژی، زۆلی توخمی زۆل.

غولامەللاجان کە لە ناو ئالقەي بازوووەکانی قوباددا گیرابوو و بەگمەمەدیش چنگی لە بنی دەسکی چوارلکەکەي گیرابوو، ئەتوت خوێ لە بیر بردۆتەو، یەکبەند کەفي ئەچەراند و خوێ رائەژەند و جنیوی ئەدا:

— سۆالکەربەچەي ھەژارکۆژی بێ بەزەي! تەنھا دەرەقەتي ھي وەک من دێي گەنەدزی قورمساخ! منم و مانگایەک، پسق و پۆزی منالەکانی من بە گوانی ئەو تاقە مانگایەو بەستراو. ئەویش تۆ... تۆي نمەک بەحەرام، دیت و گوێرەکە شیرخۆرەکەي من ئەدزی؟! خانمەمەدیش، کە لە دوورەو وەستابوو، فەرمانی دا چوارلکەکە لە دەست کابرا وەرەگرن. بەگمەمەد بە چۆپچۆیک، چوارلکەکەي لە دەستی غولامەللاجان دەرھینا و کابرای دایە دەست قوباد و یەکیتر، بۆ ئەوێ بیبەنە لایەکەو و ھێوری بکەنەو. پیاووەکان، جووتیاری ھەلچووین بۆ بن دیوارەکە و دایاننا، بە بێ ئەوێ بۆ تاویکیش دەمی داخات:

— من گوێرەکەمەم ئەوێتەو. من گوێرەکەمەم لە خودی بوژدنی ئەوێتەو. بیدەنە دەستم تا بیکەم بە گوێرەکە! بەس بیدەنە دەستم گوێرەکەي لی دروست ئەکەم!

دەنگیک بە غولامەللاجانی وت:

— سەردار! سەردار!

غولامەللاجان دەنگی خوێ خواردەو. عەبدۆس سەری وەرگیرا و سەیری کرد. بە قەراخ جوگەي ئاوەکە و لە ھەمان کۆلانەو کە

عەبدۆس ھاتبووێھ ناو قەڵامەیدانەو، ئەوا گۆلمحەمەد ئەھات
لەگەڵ دوو پیاو کە لەملاولایەو ھەنگاویان ئەنا. جگە لە گۆلمحەمەد
کە عەبدۆس ناسیەو ستاری پینەچی بوو. گۆلمحەمەد لەسەرخۆ
ھەنگاوی ئەنا و تۆزیک شەلین بە قاچی راستیەو ھەست پێ ئەکرا.
خەڵک بە ریزی سەردار، کۆلانیان کردەو و سەردار بەرەو مەیدان
رۆیشت.

عەبدۆس، ئەویست تا کۆتایی کاری دزەکان خۆی دەرئەخات، بە
بێ ئەوێ بۆ تاویکیش خوشکەزا لەچاو و ن بکات. بۆیە دەسپری ملی
بۆ سەردەم و نووکی لووتی ھەڵکێشا و لە سەر بەرزترین تۆپەلە لمی
بن دیوارەکە درێژە بە تەماشاکردن دا. ھەلبەت لە ھەموو شوێن و
ھەموو کاتی ک ئەو گۆلمحەمەدی کۆری بڵقیس بوو کە لە چەقی
نیگای خاڵۆی خۆی دا بوو و چاوێ تەمەرزۆکانی کابرای لەگەڵ خۆی
ئەگێرا بە ھەر ھەنگاو و ھەر نیگا و ھەر کردەوێھەکی.

عەبدۆس، لە ھاتنی گۆلمحەمەددا، بە یەک نیگا سەرتاپیی بە
شەوقەو ھەلسەنگاندبوو و ئەوا لە تیپەرینی ئارامی سەرداردا، یەک
بە یەکی نیشانەکانی بە ھەزەو ئەدایە بەر نیگا، وەک بلی ئەیەو
لەبەریان بکات، ئەگەر با دەرئەتی پێ بدایەت. کلاوی لار بە سەرەو و
چۆخە نیوداشت بە شانێو و تۆزیکیش شەلین لە قاچی راستی دا.
ئەوانە بوو عەبدۆس توانیبوو بە یەک نیگا بیانینی. ئیستە بە ھەر
ھەنگاویکی سەردار ھەلی ئەگرت، رۆخساری لە پشت گەردی باو
ئاشکراتر خۆیای ئەکرد. تەنانت ھەنیە تۆزگرتوو و چاوەکانی کە بە
ھۆی باو بریک ھاتبووێھە یەک و، دەستەیک لە کاکۆلی کە لەژێر
کلاوێ لبادەکەییو ھەتبووێھە دەرەو و لە بەر چاوی عەبدۆسدا
سەمایان ئەکرد، دیار بوو. ھەرۆھە رەختی فیشەکی راست و چەپ
لە سەر کەوا رەشەکە لە بن چۆخەکەییو، دەمانچە و دوگمەکانی
مەچەکەندە چەرمنەکە ئەبینرا. شەلینەکە گۆلمحەمەد لە دلی
عەبدۆس نیشت کە روالەتیکی سەنگین و فرەوێ پێ ئەبەخشی و
عەبدۆس ئەم نموود و نیشانانە زۆر لا پەسەند بوو.

— ئه‌ی خان ئاپۆ کوا؟! —

به‌گمحه‌مه‌د ئه‌وا چووبوو به‌سهربان و کیشکی ئه‌دا. مابوو خانمحه‌مه‌د و کابرای تفه‌نگدار له‌ ناو مه‌یدانه‌که و له‌ ناو ئالقه‌ی خه‌لکه‌که‌دا، له‌ نزیک دزه‌کانه‌وه که هه‌روا به‌ سواری و سووکایه‌تی پیکراو مابوونه‌وه:

— خان ئاپۆ له‌ سه‌رمه‌زار مایه‌وه!

شیوه‌ی به‌ته‌وس و تالی وشه‌ی خانمحه‌مه‌د، گولمحه‌مه‌دی ناچار کرد زیاتر نه‌پرسی و "بۆ‌که‌ی دابنی بۆ دوا‌یی. له‌و ڕووه‌وه که‌کاریک له‌ به‌ر بوو و خه‌لکی چاوه‌ڕێ بوون بزائن چی ڕوو ئه‌دات. گولمحه‌مه‌د به‌ لای براکه‌ی‌دا تیپه‌ری و به‌ره‌و بوژدنی هه‌نگاوی نا و له‌ به‌رامبه‌ری‌دا وه‌ستا. سیمای ماندوو و داگیراوی بوژدنی، که‌ له‌ نیگای بێ‌ڕیزی و سووکایه‌تی پیکراوی خه‌لکی‌دا توێژیکی لیلی بی‌زاری و بی‌هووده‌یی لی نیشتبوو، که‌ چاوی به‌ گولمحه‌مه‌د که‌وت له‌پر ترسی لی نیشته‌ و برووسکه‌ی خۆف چاوه‌ خر و که‌وکه‌ی خسته‌ جووله‌ و ده‌سبه‌جیش چاوی له‌ چاوی گولمحه‌مه‌د دزییه‌وه.

— دایانگرن!

توغرولی تفه‌نگدار، برنه‌وه‌که‌ی دا به‌ شانی‌دا و ده‌ستی له‌و گوریسه‌ی دوو دزه‌که‌ی پێ به‌سترا‌بوو گیر کرد و به‌ زه‌بری‌ک هه‌ردووکیانی له‌ که‌ره‌که‌ خسته‌ خواره‌وه. ئه‌وا دوو دز پشته‌وپشته‌ یه‌ک به‌ شان‌دا که‌وتبوون و له‌ بن گوشاری په‌ته‌که‌دا چاوه‌کیان تی‌ک نابوو و توانای ئه‌وه‌یان نه‌بوو گو‌نا و لاجانگیان له‌ عه‌رزه‌که‌ بکه‌نه‌وه. گولمحه‌مه‌د وتی هه‌لیانسی‌ننه‌ سه‌رپێ.

قوباد هاته‌ پێشه‌وه و یارمه‌تی دا. دزه‌کیان هه‌لسان و له‌ سه‌ر پێ رایانگرتن. بوژدنی و عه‌لی چه‌خماخ شان به‌ شان، وه‌ستی‌نرا‌بوون له‌ ناو مه‌یدانه‌که. هه‌ر کامه‌ و ڕووی به‌ره‌و لایه‌ک. خانمحه‌مه‌د له‌ قه‌راخی ناوه‌وه‌ی ئالقه‌ی ئاپۆره‌که وه‌ستا‌بوو و گولمحه‌مه‌دیش نزیک دزه‌کان و ستار خۆی له‌ ناو چه‌شاماته‌که‌دا ون کرد‌بوو، به‌لام نه‌ک له‌ چاوی عه‌بدۆس ون بی‌. عه‌بدۆس ته‌نانه‌ت نیگا تی‌زه‌کانی

ستاریشی ئه‌بینی که زیاتر ئاگای له ته‌ماشاکه‌ران بوو تا بابته‌ی ته‌مasha کردنه‌که. ده‌نگی گولمه‌مه‌د، جاریکی‌تر سهرنجی عه‌بدووسی راکیشا بو ئالقهی ناو مه‌یدانه‌که.

— ههرچی براوه له ده‌ست و کیسه‌ی ئیوه براوه. ئهم گه‌نه‌دزه سوالکه‌رانه تا ئیستا هیچیان له من نه‌دزیوه. ئیوه... ههر کام له ئیوه... هه‌روه‌ها ههر کام له خه‌لکی‌تری ئهم مه‌لبه‌نده، ئهم دووپشکانه به جوریک پیا‌نه‌وه داو‌ن. دووپشکن ئیتر، دووپشک نین؟ دووپشک به خوشیه‌وه ئه‌دات. ئیسته‌ش خوتان ئه‌زان. ئیسته‌ش به خوتانه چیان ...

ده‌نگی خالو قالو له قه‌راخ حه‌شاماته‌که‌وه به‌رز بوویه‌وه:
— خوت سهردار. خوت داوه‌ری. مه‌هیله ببی به ههر که‌س بوخوی!

غولامه‌للان، ههرچهند ئیتر چوارلکی به ده‌سته‌وه نه‌بوو، به‌لام هه‌روا تووره‌ بوو. خوی له ناو خه‌لکه‌که‌وه کیش کرد بوناو مه‌یدانه‌که، له کاتی‌کا ده‌سته‌کانی به سهر سهری خه‌لکه‌که‌وه رانه‌وه‌شاند به ده‌نگی به‌رز وتی:

— بیانده‌نه ده‌س من، گولمه‌مه‌د خان! ئاهم بوژدنیه قورمه‌ساخه بده‌نه ده‌س من تا تی بگه‌یه‌نم نابی گویره‌که‌ی شیره‌خوره له سینگی دایکی بکاته‌وه و بیبات و سهری بیر. سهری ئازه‌لی شیره‌خوره؟ من پیستی گویره‌که‌که‌م له کاروانسه‌رای حاجی زه‌مان ناسیه‌وه، خان. شوینم هه‌لگرت و ده‌س به ده‌س رویشتم تا بوم ده‌رکه‌وت ئهو که‌سه‌ی یه‌که‌مه‌جار پیسته‌که‌ی فروشتوو ئهم بوژدنیه بووه. جه‌رگم سووتاوه، گولمه‌مه‌د خان. گویره‌که‌ی من، ره‌به‌نه میینه‌ش بوو. ئه‌گه‌ر به‌مایه‌ت ئه‌بوو به مانگا. مانگا‌که‌شم له دیقی گویره‌که‌که‌ی شیر و شک کرد. مانگایش وه‌کوو مروقه، چ جیاوازی هه‌یه؟ له عه‌زه‌تی گویره‌که‌که‌ی شیر و شک بوو. هه‌موو خه‌لکی ئه‌وه ئه‌زان. زه‌رد له سهر زه‌رد. بزانه ئاخ‌ر ئه‌مه‌ تاوان نییه؟! گویره‌که‌ی من هیشتاش شیره‌خوره بوو. پروسکی هیشتا نه‌مه‌یی‌بوو.

چۆن مەرۆف دلی دى چەقۇ بنیتە ملی ئازەلى شیرەخۆرە؟ مەگەر
ئەوھى زۆر دلرەق بى. ئاخر چۆنت تۈانى گۆشتى ئەو كۆرپەيە لە بن
ددانەكانتدا بجووى، بى پىر؟! چۆنت تۈانى، بى بەزەيى؟ لىمگەرئى با
ئەو چاوانەى لە كالانە دەرېھىنم، سەردار!

خانمەمەد دەستى ھەلینا و وتى:

— زمانت راگرە تۆزىك، غولام! تۆزى خۆت راگرە!

گولمەمەد دەستى برد بۇ دەسكى ماوزېرەكەى و جارېكىتر
چاوى برېيە بوژدنى. بوژدنى لىۋەكانى لەرزىن و پىلۋەكانى بە بى
ئەقان كەوتنە پرتەپرت و زمانى كە خەرىك بوو بکەوئتە دوو، لال بوو.
دەنگىك لە ناو ئاپۆرەكەوھ وتى:

— مېشكى بېژىنە بەرپى، سەردار!

يەكىتر وتى:

— بىتۆپىنە، دەستت نەرزى!

بە تەوسەوھ وترا:

— بوژدنى خۆى مردوۋە. لە ترسا رپاۋە بە خۆى دا و گيانى

دەرچوۋە.

— لانىكەم زمان ھەلېرە، خوېرى!

بوژدنى گوى و چاوى لە يافتى دەنگەكان، دەستەكانى ئەوھندەى

كە ئازاد بوو راۋەشانند و پچرپچر وتى:

— نكوولئ لئ ناكەم، سەردار. نكوولئ ناكەم. ئەلئىم...

راستىيەكەى ئەلئىم... راستىيەكەى ئەلئىم... خودى راستىيەكەى...

سەردار. قاچەكانت ماچ ئەكەم... سەردار. بەس مەمدە دەس ئەمانە

خان... پىت... دەستت... بلى شانم بکەنەوھ، سەردار!

دەنگى گالتە پىكردن، ديسانەوھ بەرز بوويەوھ:

— سەيرى بکەن! پالەوانەكە بوو بە مشك! ئەى قورپت بە سەر

خوېرى!

— بىدە بە دەستى كورى ئەللانجانەوھ! لىى گەرئى با تۆلەى خۆى

لى بکاتەوھ.

بوژدنی، وه لّامی خه لّکی دایه وه به گولّمحه مه د:

— گووم خوارد... بیجام کرد، سهردار! من...

گولّمحه مه د وتی:

— سهرریّ به خه لّک ئه گرن، خه لّک پرووت ئه که نه وه و له و
لاشه وه قاو دائه خهن ئه وه کاری گولّمحه مه ده کانه؟ کاتی که بوقه ته ی
ملت ئه گرن ئه لّی گولّمحه مه د ناردووتی! بوّ کاری وا ئه که ی، ناپیاو؟
بوژدنی له بن گوشاری ده ماره کانی دا، پیلّوه که م مژولّه کانی
لیک دا، لیوی خو ی گه ست وتی:

— هزار جار گووم خوارد، سهردار. من هه لّه بووم!

گولّمحه مه د که هه نگاو یّک لیّ چوو بوویه پیشه وه و ده مبه ده می
بوژدنی وه ستابوو، گوران دی به سهریدا:

— کیّ پیشی کردوویت؟ کیّ شتی دزراوت لیّ ئه کړی و بوّت ساخ
ئه کاته وه؟ دژبه ری ئیمه کیّیه؟ هه ر لیّره و له بهر ده می ئه م خه لّکه دا
به ده نگی بهرز ئه بیّ بیلّی! بلّی، بلّی با هه موان بزائن!
بوژدنی وه ک بلّی تف له ده می دا وشک ببوو، کپ و به
پارانه وه وه وتی:

— پیّتان ئه لّیم سهردار. ئه یلّیم!

گولّمحه مه د وتی:

— بوّ سهرریّ ته نها به خه لّکی هه ژار ئه گرن؟ بوّ ته نها خه لّکی
نه دار و پرووته له تان پرووت ئه کرده وه؟ بوّچی له وانه تان نه ئه دزی که
هه یانه؟

بوژدنی دیسانه وه ش لّایه وه:

— پیّتان ئه لّیم گولّمحه مه د خان، به شهره فت ئه یلّیم. به

نه یّنی هه موو شت به خو تان ئه لّیم!

— به نه یّنی؟!

گولّمحه مه د ئه وه ی وت و سه یری خه لّکه که ی کرد و پیّکه نی.
خه لّکه که ش که و تنه پیّکه نین. گولّمحه مه د به بوژدنی وت:

— توم هیّناوته ئیره و بوّ ناو ئه م خه لّکه بوّ ئه وه ی تایبه تی

و نهیښی نه بې، خوښ غیږهت! جا تُو تهوئ به نهیښی به منی
بلیی؟ ئه ری؟ نه خیر! چی بووه و ههیه، ئه بې هر لیږه بلیی! هر
هه مووی. کی فیږی کردووی ئه مکارانه بکهی؟ ئه گهر من توم پیش
کردووه بچی خه لک پرووت بکه یتهوه و شتی دزیم بو بهیښی هر لیږه
بهو خه لکه بللی. بللی و هیچ مه ترسه، بیخه م به!
— زمانم... زمانم بېره، سهردار! نه، نه. وه لاهی نه،
خه لکینه، نا!

— ئه ی کی ئه و قسه یه ی خستوته سهر زمانت؟ کی توی ناردووه؟
ئه بې تهوه بلیی!

— ناویرم، سهردار! ناویرم. دهر فته م بده... ئه مانم بده... به
نهیښی به خوئی ئه لیم!

— هر لیږه! هر لیږه و به دهنگی بهرز!
دهنگی عه لیخان چه خماخ بهرز بوویهوه:
— ئه یانویست ناوت بزړین، سهردار!
بوژدنی بو تهوه ی له هاوبه نده که ی دوا نه کهوئ، ده سبه چی هاته
دهنگ:

— خوئی دوژمنه کانت باشتتر له ئیمه. ئه ناسی، سهردار!
هر تهوانه ی که بهران له بهر پیته دا سهر ته بړن. هر تهوانه ی که
دانیشتنیان له گهل تُو ته کهن به گوپال و ئه یکوئن به سهر جووتیار و
ره شاییدا. هه مان تهوانه ی که من ناویرم ناویان بهیښم. دوژمنه کانت
گولمحه مه د خان!

گولمحه مه د وتی قو لیان بکه نهوه. قوباد و غولامه لاجان،
په ته که یان کردهوه. عه لی چه خماخ رانه وهستا، بهر بوویهوه و وهکوو
شتی له سهر خوئی چوو. به لام بوژدنی خوئی راگرت و له پر باوه شتی کرد
به ته ژنوی گولمحه مه ددا، ته ویلی له خا که که وهردا و کهوته گریان.
گولمحه مه د، قاجی له ناو دهستی بوژدنی دهر هینا، کشایه وه و وتی
هه لیسینن. خانمحه مه د ماندوو و بیتاقهت و بوغزاوی، یه خه ی
بوژدنی گرت و به زه بریک، چوکی له لا قه برغه ی کابرا گیر دا و

هه‌لێساند، راست رایگرت و وتی:

— له سه‌گ ئه‌چێ، سه‌گباب!

گولمه‌مه‌د وتی:

— چاوی ببه‌ستن، دیاره‌ نایه‌وێ ئاقل بێ!

— ئه‌ته‌وێ چیم به‌ سه‌ر به‌ینی، سه‌ردار؟!

— ئه‌مه‌وێ بتکوژم، سه‌گی زۆله‌زا! ترسه‌نوکی بیغیره‌ت!

— من خۆ وتم، سه‌ردار. من خۆ هه‌موو شتی‌کم وت. من خۆ

وتم ئه‌یانه‌وێ ناوت بزپین! من خۆ وتم ئه‌یانه‌وێ وا بلاو بیته‌وه

که‌ تۆ جووتیاره‌کان رووت ئه‌که‌یته‌وه! من خۆ وتم... ته‌نها منیش

نیم که‌ ئه‌و کاره‌م کردووه. له‌ سه‌رانسه‌ری ئه‌م مه‌لبه‌نده‌دا، له‌

هه‌موو ناوچه‌که‌... له‌ هه‌موو شوینی‌ک، چی له‌م گه‌نه‌دزیانه‌ ئه‌کرێ

ئه‌یانه‌وێ ناوی توێ له‌ سه‌ر دابنێ. من خۆ...

خانمه‌مه‌د پشتوینه‌ په‌شمه‌که‌ی بوژدنی که‌ له‌ ده‌وری ملی

داکه‌وتبوو، به‌ بێ گوێدانه‌ لاله‌وه‌ی ئه‌و، دا به‌ سه‌ر چاوی‌دا، له‌

پشته‌وه‌ گرێی دا و وتی:

— رێگه‌ بده‌ هه‌روا به‌ زیندوویتی بیخه‌مه‌ قه‌بر، ئه‌م گه‌وواده‌!

گولمه‌مه‌د وتی:

— گولله‌یه‌ک ئه‌که‌ین به‌ حه‌رامی، به‌ جه‌هه‌ننهم! چاوی

ئه‌ویتیش ببه‌ستن!

خانمه‌مه‌د، عه‌لی چه‌خماخی هه‌لێساند، له‌ سه‌ر لاقه‌

له‌رزۆکه‌کانی رایگرت و کاتی‌که‌ به‌ ده‌سێ چاوی ئه‌به‌ست وتی:

— ئه‌مه‌شیان که‌ به‌ر له‌ مردن مردووه‌! په‌نگه‌ ده‌رپێکه‌شی پر

کردبێ خیری باوکی!... له‌ سه‌ر پێ راوه‌سته ئیتر، گه‌وواد!

عه‌لیخان چه‌خماخ به‌ زۆر خۆی به‌ سه‌ر پێوه‌ راگرت و به‌

ده‌نگێک که‌ به‌ ئاشکرا ئه‌له‌رزوی وتی:

— من مه‌کوژه‌ سه‌ردار! من حه‌وت سه‌ر خیزانم هه‌یه‌. با بېم به‌

نوکه‌رت. من ناچار بووم ئه‌مکاره‌... خان. به‌یله‌ هه‌تا ماوم رکیفت

بۆ رابگرم، سه‌ردار!

گوئلمحه مه د به بی گویدانه لالانه وهی عه لیخان چه خماخ، وتی:
— بیبه نه بن دیواره که!

چوار پیاو هاتنه بهرموه و دوان به یهک، دزهکانیان برد بو لای
دیواره که.

گوئلمحه مه د وتی:

— ناوچاویان بنین به دیواره که وه!

خانمحه مه د هاواری کرد:

— چوئی بکه ن! لای دیواره که دوور بکه ونه وه!

عه بدوئس له ناو جه ماوه ره که وه، به قهراخ دیواره که دا کشایه وه
و پیاوان سیننه و تهوئی دزهکانیان نا به دیواره که وه و خانمحه مه د به
ئه ماژهی براکهی رووی کرده خه لکه که و له هه مان کاتدا کازمه شهل
به چند گۆزه و دیزه شکاو و تهنه که وه هات. خانمحه مه د سوآله ت و
ته نه که ی لیوه رگرت و به سهر سهری دزهکانه وه له سهر دیواره که به ریز
دایکردن و خوئی کشایه وه. گوئلمحه مه د دهستی دایه ماوزیره که ی،
نیشانهی گرت و ته قهی کرد. دهنگی سوآله ت و تهنه که تی که ل بوو و
ته نه که ی به تال چوو به حه وادا. پارچه گۆزه دابارین به سهر سهر و
شانی دزهکان دا و جووته دز له حه یبه تان به ربوونه وه.

قاقای پی که نین، پی که نین له پی که نین دا. قاقای به گمحه مه د له
سهر بانه وه. رووی پی که نینی ئاپوره که بهرمو ئاسمان بوو. چه خماخ و
بوژدنی، وهک بلیی تازه زانیبوویان هیشتا نه مردوون، سهر و شانیان
له سهر کوئه که ی دهست بهرز کرده وه و به دهنگی شکاو که وتنه
پارانه وه:

— سهردار، سه د جار گوومان خوارد، خوینمان مه ریژه، سهردار!

گوئلمحه مه د، ههنگاوی نایه پیشه وه و وتی:

— تو بوژدنی! ناوهکانیان بلی! یهک به یهک!

بوژدنی پارایه وه:

پیتان ئه لییم سهردار، پیتان ئه لییم.

— ههر لی ره!

— هەر لیڤره، سهردار.

— هەر ئیسته!

— هەر ئیسته، سهردار!

گولمه مه د وتی چاویان بکهنه وه. کردیانه وه.

گولمه مه د وتی:

— له سهر بهرزاییه که رایانگرن!

بهرزاییه کی بهرزتر له که ره که به دهسته وه نه بوو. کازمه شهل، به دهم شوخی و گالته وه، که ره که ی برده بن دیواره که و چه خماخ و بوژدنی دیسانه وه سواری که کرانه وه و ناچار کران به سهر پیوه بوهستن. زیاتر له تهریق بوونه وه، ترس له نگه ری دزه کانی تیگ ئه دا و ئه مه وای لی ئه کردن پیکه یه ک بو خۆ راگرتن بدۆزنه وه، تا ئه و راده یه ی که عه لیخان چه خماخ ناچار بوو له ناو قاقای پیکه نینی خه لکه که دا دهست به لیواری دیواره که وه بگری بو ئه وه ی له سهر پشتی که ره که نه خزیته خواره وه. به لام بوژدنی توانی بووی قاجی پروتی له بن مل و له سهر موغهره ی پشی که ره که، ئاسویی دابنی و جی پیی خوی توند بکات و به بی تهریق بوونه وه له پیکه نین و گالته ی بینهران، به روخساری گرگرتوو و پشی پر و وهک دروو، لیوی بکروژی و هه ولیدا ئه وه ی که ئه بوا بیللی له میشکی دا سوک و سه نگینی بکات.

خانمه مه د که دیار بوو سات به سات زیاتر تووره ئه بی، له کاتی که ملی رانه کیشا و سیوکه ی بن ملی بهرجه سته تر ئه بوو، نه راندی:

— قسه بکه ئیتر، سه گی سه گباب! خۆ ناتهوئی گه وه هر هه لبریزی!

گولمه مه د که له ناو جه غزی بینهران دا وه ستابوو، جاریکی تر

وتی:

— قسه بکه بوژدنی! کی ناچاری کردی سهر ری بگری؟!

بوژدنی له وه لام دا وتی:

— یه که میان ئاتاجی، سهردار. پاشان... پاشانیش که سهر رییم

گرت. هه ندیک هانیان دام. نازانم چۆنی بلییم. ئه وان بایان کرده

قولم.

— چۆن؟ به چ شيويهك؟ تهنها به قسه؟!

— نه! زۆرتەر... زۆرتەر بهوهی كه مالى دزراویان لى ئهكریم.

ئهیانكړی و نرخى باشیشیان بۆ دانهنام.

گولمحه مه د وتی:

— بهرتر! بۆ ههموانى بللى، با بویان دهرېكهوئ؟ دهی... بللى

بوچی زولمت له ههژاران ئهکرد؟ بوچی تهنها ره به نهكانت پرووت

ئهكردهوه؟ لهم ماوهیهى بوویت به رېگر، تهنانهت یهكى دارات پرووت

نهكردوتهوه! ههمارى دهولمه نديكت نهبریه! جارېكیش پهلامارى

رانى ئاغهیت نهداوه. بهلام كاژيلهی شوان و گویرهكهی جووتیار و

دوو مهن قهندى رهشایی، جلی بووکینى كچه جووتیار، پىلاوى رېبوار

و چوارمهن قوژاخهی ماله جووتیارىك... ئهم جوړه كارانه، ئهم جوړه

گهنه دزیانه، ئهم جوړه چاوچنوكیه... ئهمانه... ئهمكارانه... جا

بۆ خهلكهكهی پروون بكه رهوه بوچی؟ بۆ؟ بۆ نیوه شهوېك نهت دا له

دەرگای مالى ئاغهیهك و باجت لیوه رنهگرت؟ بوچی تهنها له جووتیار

و رهشاییت ئه دزی؟!

بوژدنى جارېكى تر لیو و سمیله تهنكهكهی گهست، ترساو و

دردوڼگ وتی:

— ئهتهوئ راستیهكهی بلیم، سهردار؟

گولمحه مه د لهپر تووړه بوو و به قوڼاخى ماوژپړهكهی کوتای

به قهلهمهى قاجى كابرادا. كابرا له سهر كه رهكه كهوته خوارهوه، به

هر دوو دهست قاجى گرت و روخسارى تىكچرژا، به بى ئهوهى بویری

بچووكترين دهنگى لیوه بى. گولمحه مه د، پى نایه سهر ملی و به

نه فرتهوه نه راندی:

— ئهى چیم ئهوئ؟ ویستوو مه درۆ بكهى؟! ها؟ تا ئیسته پیت

وابوو داوات لى ئهكه م درۆ بكهى؟! ها؟

— نه. سهردار. نه، سهد جار...

— رابه!

بوژدنی رابوو و به دژواری خوئی له سهر پییهک راگرت و له
 کاتیکا دهستهکانی کردبوو به سپهری دهموچاوی، زهلیلانه وتی:
 — ئه‌لیم، سهردار. راستیه‌که‌ی ئه‌لیم. ههمووی... به سهر
 چاو... به سهر چاو سهردار!
 خانمحه‌مه‌د که ئیتر له داخا خوئی ئه‌خواردوه، له ناخافل ملی
 بوژدنی به دهسته درێژه‌که‌ی گرت و له عه‌رزه‌که‌ گه‌وزاندی و پچرپچر
 و دهم پر له جنیو نه‌راندی:
 — گالته‌جارت خستوته‌ ری، کوری گه‌وواد؟! ههر لی‌ره‌ بتخنکینم...
 گولمحه‌مه‌د، دهستی براکه‌ی گرت و به بوژدنی وت:
 — هه‌لسه‌ و وه‌لام بده‌ره‌وه، پیاو!
 بوژدنی خوئی ته‌کاند و وتی:
 — ئه‌ترسم، به‌ قورئانی خوا ئه‌ترسم!
 — له‌ کی ئه‌ترسی؟
 — له‌و که‌سانه‌!
 — کین ئه‌و که‌سانه‌؟
 — ئه‌وانه‌ی که‌ شته‌کانم لی ئه‌کرن.
 — ئه‌و که‌سانه‌ی فی‌ریان کردوویت هه‌ژار کوژی بکه‌ی؟
 — به‌لێ خان، ههر ئه‌وانه‌. ئه‌مانم نییه‌ خان. ئه‌مانم ناده‌ن.
 سه‌ره‌ونگوو‌مم ئه‌که‌ن. به‌زه‌ییان پیامدا نایه‌ته‌وه‌. ئه‌مکوژن. لی‌یان
 ئه‌ترسم. به‌ خوا و به‌ پی‌غه‌مبه‌ر ئه‌ترسم.
 له‌ کاتی قوو‌ره‌قوو‌ر گریانی بوژدنی‌دا، که‌ چاو و پرووی به‌ ههر دوو
 ده‌ست داپۆش‌ابوو و له‌و بی‌ده‌نگیه‌دا که‌ که‌وته‌وه‌، عه‌لی‌خان چه‌خماخ
 که‌ هه‌روا له‌ سهر پشته‌ی که‌ره‌که‌ راوه‌ستابوو، ههر دوو ده‌ستی گرت‌بوو
 به‌ لی‌واری دیواره‌که‌وه‌، هاواری کرد:
 — من ئه‌لیم، سهردار! من ئه‌یلیم. ئه‌وان داوایان لی‌کردین که
 ئیمه‌ خه‌لک له‌ دژی گولمحه‌مه‌ده‌کان بورو‌وژنین؟ ئیمه‌ جووتیاره‌کان
 وه‌ره‌ز بکه‌ین و وای پیشان بده‌ین که‌ گولمحه‌مه‌ده‌کانین و خه‌ریکین
 جووتیار و ره‌شایی ئه‌چه‌وسینینه‌وه‌. هه‌ره‌شه‌ی ئه‌وه‌یان لی‌کردین

نینۆکمان دەرئەھینن ئەگەر دەست بۆ مائی داراکان ببەین. تەنھا جووتیار و بەس جووتیار. بەدناو کردنی سەردار. ئەوان نەخشەیان کیشابوو، ئیمەش ناچار بووین بە قسەیان بکەین، خان. ناچاری. ھەر ئەمە و ئیستە ئیتر پارێزمان نییە. نە گیانمان پارێزراوە و نە... من... من راستیەکی ئەلیم. راستیەکی بە خواپەتی خوا قەسەم. ئای... خەلکینە من راستیەکی ئەلیم. ئیستاش داوا لە گۆلمحەمەدی سەردار ئەکەم خۆم و ژن و منالەم بپارێزی. من لە ئەمڕۆوە ئیتر ئەبم بە خزمەتکاری سەردار و لێی دوور ناکەومەو. ئەگەر سەریشم لە دەس بەم، ئیتر لێرە ناپۆم. من ئەمانم ئەوی. یان مەرگ یان ئەمان!

چەخماخ خۆی لە سەر پشتهی کەرەکە خستە خوارووە و ھەلات و بالی چۆخەکی گۆلمحەمەدی بە ھەر دوو دەست گرت:

— من ئیتر ناپۆم. من جگە لە خزمەتی تۆ بۆ هیچ کوێ ناچم، سەردار! من ئەبێ قەرەبووی ناجوامیریەکانم بکەمەو. ئەوانە، داراکان دۆستی تۆ نین، سەردار. دۆستی منیش نین. ئەوان ئەیانەوی ھەموو شتێک و ھەموو کەسیک بکەن بە ھیسریک و سواری بن. ئیمە بە جوۆریک و ئەوانیتر بە جوۆریک. ئەو دەولەتمەندانە خۆیان ئەلکینن بە گۆلمحەمەدی سەردارووە بۆ ئەوێ بە زیاتر جووتیاری نەدار بچەوسیننەو و بترسینن.

گۆلمحەمەد دەستی دایە بن بالی چەخماخ و بەرزێ کردووە، بەلام عەلیخان چەخماخ ھەروا درێژە ئەدا بەوێ لە دەروونی دا قوڵی ئەدا:

— ئەوانە پیاوێتی نازانن چییە. ھەزار پرویان ھەیە و ھەزار جوۆر فیل ئەکەن، لەبەردەمی تۆدا کلکەسووتی ئەکەن، بەلام لە پشت سەرت پیلانت بۆ ساز ئەکەن و پاپۆشت بۆ ئەدوورن. قورپان کردووە بە سەری مندا. بزانی، بزانی چییان بە من نەکردووە. بزانی چۆن پرویان پەش کردووم. من لە بنار بۆخۆم پەزێکی باشم ھەبوو. بەلام ئیستە... ئیستە سەیر بکەن. پەزەکەمیان بە ھەزار فیل و ناپیاوی لە

دهستم دهرهینا و قورپان کرد به سهرمدا و پاشانیش... پاشانیش...
خانمحهمهده، بیئارام و تووره، له پشتهوه چنگی کرد به شانی
چهخماخدا، رایوهشانده و وتی:

— کیّ ئەم قسانه‌ی فی‌کردن، کیّ؟ ئەوه بلّی، کیّ؟!
عه‌لی چهخماخ، سهر و پووزی وه‌کوو ئەسپ به‌رزکرده‌وه،
چاوه‌کانی به‌ست و به رقه‌وه هاواری کرد:

— نه‌ج‌ف سه‌نگردی ده‌ست و زمانیه، به‌لام ئەو به‌ته‌نها
نییه! ئەم‌کاره‌ته‌نها تایبه‌ت به‌ئیمه‌ش نییه. لات و لووته‌کان کو
ئەکه‌نه‌وه و ناچاران ئەکه‌ن به‌ناوی گولمحه‌مه‌ده‌وه هه‌موو کاریک
بکه‌ن. ورده ورده ده‌سته‌یه‌کیش دروست کراوه شه‌وانه ئەچنه سهر
نامووسی خه‌لکی. زۆر ژنیان بی‌پروومه‌ت کردووه. هه‌مووشی به‌ناوی
گولمحه‌مه‌ده‌کانه‌وه!

گولمحه‌مه‌د ئیتر هیچی نه‌وت. پرووی وه‌رگیرا و له‌کاتی تیپه‌رین
به‌ناو خه‌لکه‌که‌دا، به‌خانمحه‌مه‌دی وت:

— بوژدنی ببه‌ستن به‌کلکی ئەسه‌په‌وه و یه‌ک دوو مه‌یدان
بیگه‌رینن، ئەمی‌تریشیان به‌ینن بو مالّه‌وه و تی‌ری بکه‌ن. به‌هه‌موو
شه‌لیاوه‌کانیش^(۱) بلّی لای ئیواره بی‌نه‌وه بو مه‌یدان، کارمان پی‌یانه.
با هه‌مووان گو‌ییان لی‌بی!

له‌کو‌لان، دیسانه‌وه دوو پیاو له‌گه‌ل گولمحه‌مه‌د بوون. یه‌کیان
ستاری پینه‌چی و ئەوه‌ی که‌ش هه‌مان کابرا بوو که‌عه‌بدۆس نه‌ی
ئەناسی. گولمحه‌مه‌د تو‌زیک ئەشه‌لی و له‌نیگای عه‌بدۆس‌دا، به‌و
چۆخه‌دریژ و قژ و کلاوه‌وه کاتیکه‌له‌بادا ئەکشا، رو‌یشتنه‌که‌ی یه‌ک‌باو
و سه‌نگین خۆیای ئەکرد. ئەو به‌قورسی هه‌نگاوی ئەنا و، دوو پیاو
له‌مبه‌روبه‌ریه‌وه هاوئا‌هه‌نگ له‌گه‌لی پی‌یان هه‌لئه‌گرت.

عه‌بدۆس نیگای به‌دوای کوری بلقیس‌دا، فو‌ی له‌ناو مه‌شاماته‌که
کیشا که‌ناره‌وه و راوه‌ستا. گولمحه‌مه‌د ئەرو‌یشت و فانه‌مه‌مه‌د به‌

۱ - شه‌لیاو: robbed [شاو] شه‌لیای، مال‌دزراو، رووته‌وه کراو [ع] مسلوب [N] ranet [د] غارت شده.

کاره‌کان رائه‌گیششت له ناوه‌راستی مه‌یدانه‌که‌دا. عه‌بدۆس مه‌زی ئه‌کرد له فانه‌مه‌د نزیك بیته‌وه.

به‌لام خانمه‌مه‌د خه‌ریکی راپه‌راندنی فه‌رمانی براهی بوو، له ناو هه‌را هوریاى ئاویتته به‌ گالته و پیکه‌نینی جه‌وانه‌کان‌دا. به‌ سه‌ر سه‌ری بوژدنیه‌وه وه‌ستابوو تا ئالقه‌ی گوریسه‌که له شانی کابرا توند بکه‌ن.

غولامه‌للاجان سوار ببوو و سه‌یری دواوه‌ی ئه‌کرد تا کاری به‌ستن به‌ کلکی ئه‌سپه‌که‌وه کو‌تایی پی‌بی. کار ته‌واو بوو. خانمه‌مه‌د ده‌ستی دا به‌ سمتی ئه‌سپه‌که‌دا و ئه‌سپ له ناو قیزه و هه‌رای هه‌شاماته‌که‌دا دایه‌ غار. غولامه‌للاجان، ده‌وریکی مه‌یدانه‌که‌ی دایه‌وه و له ناو شو‌ری قیزه‌وقا‌ژی خه‌لکه‌که‌دا که‌ خو‌ی له به‌ر سینه‌ی ئه‌سپه‌که‌ لائه‌دا، بوژدنی به‌ دواى خو‌ی‌دا رائه‌کی‌شا و به‌ره‌و لی‌ژایی راسته‌ کو‌لانی‌ک که‌ سه‌ری له ناو مه‌یدانه‌که‌ بوو، له‌غاوی راس‌تکرده‌وه و ده‌سکه‌وساری راپه‌شاند. بوژدنی وه‌کوو بال‌ی دالی‌ک به‌ دوا‌ی‌دا رائه‌کی‌شرا و له ناو تو‌ز و خو‌ل و ته‌په‌ی سمی ئه‌سپ و قیزه و هه‌رای خه‌لکه‌که، له چاو ون بوو.

خانمه‌مه‌د، ئه‌سپه‌که‌ی خو‌ی دا به‌ توغرو‌لی تفه‌نگدار بو ئه‌وه‌ی سواری بی‌یت و پی‌ وت:
— مه‌هیله‌ بیکو‌ژی!

توغرو‌ل سه‌ری نایه سه‌ر به‌رکو‌ی زینه‌که و به‌ شو‌پی تو‌زه‌که‌دا دایه‌ غار. خانمه‌مه‌د له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌دی له ده‌ست کازم وه‌رگرت و پی‌ وت بکاته سه‌ربان و جار بدات. شه‌لیاوه‌کان بانگ بکات لای ئی‌واره بی‌ن بو مه‌یدان به‌ فه‌رمانی گو‌لمه‌مه‌دی سه‌ردار. کازم چوو بو جی‌به‌جیکردنی فه‌رمانه‌که. ریکه‌ی به‌ره‌و بانی گرت‌ه‌به‌ر و خانمه‌مه‌د به‌ ناو خه‌لکه‌که‌دا ریکه‌ی کرد‌ه‌وه و له رو‌یشتن‌دا به‌ عه‌لی چه‌خماخ، که له بن دیواره‌که‌دا ته‌خت ببوو، وتی:

— هه‌لسه‌ وه‌ره به‌ دواى من‌دا!

خه‌لکی ری‌یان به‌ چه‌خماخ دا:

— هیشتاش کاتی مردنت نه‌بوو، برۆ بۆ خۆت!
 — به‌ختت یار بوو، برۆ!
 — له‌وه ناچێ نیهادی پیس بێ چه‌خماخ. هه‌ر که‌س نانی دڵ و
 ده‌روونی خۆی نه‌خوا.
 — هه‌ندی‌کیش داری دڵ و ده‌روونی خۆیان نه‌خۆن، خاڵو قالاو!
 عه‌لی چه‌خماخ، شهل و ماندوو به‌ دوا‌ی خانم‌حه‌مه‌دا که‌وته
 رێ و رۆیشت، تا له‌ ناو خه‌لکه‌که‌ به‌ره‌و کۆڵان بروات. ئاپۆره‌ نه‌توت
 دڵنی‌گه‌رانی نه‌وه‌ی به‌ سه‌ر بوژدنی دی، به‌ ده‌م گه‌فتوگۆوه‌ پۆل پۆل
 بلاوه‌یان لیکرد. هه‌ندی‌ک له‌ لیواری نه‌ستیله‌که‌ و کۆمه‌لیک به‌ره‌و
 ده‌ره‌وه‌ی قه‌لات و تاک و ته‌را به‌ره‌و ماڵه‌کانیان بوونه‌وه‌. له‌م کاته‌دا
 کازم جاری دا و با ده‌نگی نه‌وی له‌ ناو مه‌یدانه‌که‌ بلاو کرده‌وه‌:
 — به‌ فه‌رمانی سه‌ردار، لای ئیواره‌، هه‌موو نه‌وانه‌ی دزیان
 لیکراوه‌ بێن بۆ مه‌یدان بۆ لای نه‌ستیله‌که‌! به‌ فه‌رمانی سه‌ردار...

به ندى دووهم

عه بدؤس له سهر جيى خوئى وهستابوو. تاك و بيگانه، ههر كهس به لايه كدا رويشتبوو، مهگهر ئهو كه ههروا له قهراخى ئهستيله كه وهستابوو. داريك به دهسته وه و توربينه دراويك به شانيه وه. شوانيكي بي ران، له قهراخ ئاو. بهس ئاو و با. با هيشتاش به ههمان شيوه كه ههليكردبوو، ئهيوژاند و نهرمه شهپولى ئهخسته سهر ئاوى ئهستيله كه و ئهيله رانده وه. له مهيدان ئيتر كهس نه مابوو. خهلكي پشت له با و بهرو ماله كانيان ئهرويشتن. ههنديك، زياتر گه نجه كان، بهرو دهره وهى گوند رويشتبوون و چاوه پروانى به رهنجامى كاره كهى غولامه للاجان و بوژدنى بوون. ههرچى چون بي كهس له مهيدان نه مابوو، مهگهر عه بدؤس خالوى گولمحه مهدي سهردار.

ئهو خووهى كه عه بدؤس ههيبوو و ئهگهر نهى بوايهت، رهنگه ئهو ههستى به تاك كهوتن و بيگانه بوونه، تيكي بشكاندايهت. به بي ئه وهى خوئى به خوئى بزاني ههستى غهواره بوون ئه وهنده تيدا به هيژ بوو كه نهى ئه توانى دلشكاو نه بي. دلشكاو و چاوه پروان له قهراخ ئهستيله كه راوهستابوو. رهنگيشه وهستانى بيگانه ئاسا له قهراخى ئاوه كه و له ناو مهيدانى چولدا، دلى شكاندبوو. چونكه له ناخى به هيژترين پياویشدا، مناليك هيلانهى ههيه و له ههناوى عه بدؤسيشدا ئهو مناله زمانى بو گلهيى كردن ههلبريبوو.

كهس له كهسان عه بدؤسى نه ديووو. عه بدؤسيش خوئى پيشان

نەدابوو. بۆيە ھەر كەس كارى خۆى ئەنجام دابوو و بە رپى خۆىدا رۆيشتبوو. عەبدۆسىش خامۆش و تەماشاجى راوەستابوو، تا ھەموو شت تىپەرپى و تىپەرپىبوو. كار كۆتايى ھاتبوو و ھەر كەس بەرەو شوينى خۆى رۆيشتبوو و ئەويش ئەيتوانى لەگەليان رۆيشتبا. بىگومان كەسەكانى بينينى ئەويان لە بەر گران نەئەھات. ئيرە قەلامەيدان بوو و نەك ھەر قەلامەيدان بەلكوو ھەموو گوندەكانى مەلبەندەكە لە بن دەسەلاتى گۆلمحەمەد دايە. گۆلمحەمەدى سەردارىش كەس نەبوو جگە لە كورپى بلىقىس و بلىقىسىش خوشكى عەبدۆس بوو. ئەى عەبدۆس بۆچ وا لەپر لە گرى ئەو غەوارەبوونەى خۆىدا داگىرابوو؟ گىرۆدەى ھەستىكى ناسك و بەرھەستى منالانە و بەزەبر. ھەستىكى ئازاردەر و سەير ئەوھى كە دلخواز. ھەستى رەزامەندى، لە سەر زەمينەى ئازار و تۆران. ھەستىكى رەزامەندى لە برۋاي تەنھايى، بى ھىچ ياوەر و كەس، لە سەر ھەموو پانتايى دەشت و بەرينى ژيان و ئەو زەمينەى لى وەستاوى. ھەستىكى خودايى لە تەنھايى مەزن و پر شكۆى زەوىدا. ترس و با، لىتى ھەلكردووھ.

— ئا كاكە، بۆ وا مات و حەپەساوى! غەوارەى؟!

بانوو بوو. عەبدۆس سەيرى كرد. ژنىكى پەرپووت، بەلام متمانە بەخۆ، بە روخسارىكى چرچ و نىگايەكى روون. شانى ھەندى بۆ بەرەو ھەمابوو و پەنجەكانى قەف قەف لە ھەر بەندىكىدا.

— بۆ وا مات و پەرۆشى، كاكە؟ رىبوارى؟ جىت ئەوى؟ بۆ شەو رەنگە ئەمىنيتەوھ؟ غەربى كام مەلبەندى؟

— لەو ھە ناچى زۆرىش غەوارە بىم، خوشكى. ئەبى جىيەكم

ھەبى!

— ئەى بۆ ناچى بۆ لاي سەردار؟ بۆ سەر سفرەى كورپى من؟

لەو كاتەوھ گۆلمحەمەدى سەردار لىرە نىشتەجى بوو ھەموو غەوارەيەك ميوانى سفرەى ئەوھ. ھەر كەس لەھەر كوۆوھ بىت و بۆ ھەر كوۆى بچى، لە سەراى سەردار ميوان ئەبى. ئەى تۆ بۆ وا پەرۆش و داگىراوى؟

عهبدووس وتی:

— راستهکهی ... رڼگهی سهرای سهردار نازانم.

— سهرای سهردار خو زانینی ناوی! له بهردی دیوار بپرسه،

پیشانت ئه‌دا. له‌گه‌ل خودی سهردار برپویشتایه‌تی!

— چاوم لی بوو ئه‌رویشته، به‌لام تووړه بوو. وتم ره‌نگه

دهماخی میوانی نه‌بی.

— بو خوت بینیت له چی تووړه بوو. نه‌بوویت و نه‌تبینی؟

— بوچی نا، بووشم و بینیشم.

— خو گویشته لی بوو؟

— بیستم و شایه‌ت بووم. کاری پوژگار هه‌روایه ئیتر.

بانوو که‌وتبوویه ری و عه‌بدووسی له‌گه‌ل خوئی ئه‌برد و له‌گه‌ل

خوئی و له‌گه‌ل ئه‌و ئه‌یوت:

— چاوی دادگهر هه‌ق به کار و کرداری کورپه‌که‌م ئه‌دا. ئه‌شبی

تووړه بی. گو‌لمحه‌مه‌د ئاوینه‌یه و، ئه‌یانه‌وی ئاوینه به خو‌له‌میش

برووشین و خراپی بکه‌ن. دل‌یان کویره. خافلن له‌وهی که خو‌له‌میش

ئاوینه په‌رداخت ئه‌کات. به‌دناوی و رپسواپی بو خویان ئه‌مینته‌وه،

پووره‌شی هه‌ر هی خه‌لووزه. ئه‌وه‌ت خو بیستووه چالکه‌ن خوئی

له‌بنی چاله. خو بیستووته؟... تووړه‌بوونی سهردار له درو و

دووړه‌نگیه. ئه‌مه چ په‌یوه‌ندیه‌کی به سفره و سهرداره‌وه هه‌یه؟

ئه‌مه چ په‌یوه‌ندیه‌کی به رپبوار و میوانی سهرداره‌وه هه‌یه؟ ئه‌گه‌ر

چاوه‌کانیشی - چاوم به بنی پی - له دهس دابی، هه‌زار جار زمانم

لال. دیسانه‌وه‌ش به‌رامبه‌ر به میوان پوو گرژ ناکا. له‌ملاوه وه‌ره.

وادیاره له دووره‌وه هاتووی، شه‌که‌ت و ماندووی. به لاپره‌سه‌نی نه‌بی

ئه‌مه‌وی بپرسم له‌کام لاه دی؟

— له شاره‌وه، خودی شار.

— شاری سه‌بزه‌وار، شاری نه‌یشاپوور، یان شاری توربه‌ت؟

— له شاری سه‌بزه‌واره‌وه.

— به‌خیر و خوشی. له‌و لایانه... کورپه‌که‌ی من نازانم له کامه

مه‌ل‌بەند سەربازە. نازانم براگیان. خوا هەموو جەوانەکان بپاریزی و تەندروست بیان نیریتهوه بو ناو کەسوکاریان و گۆلمحەمەدیش لە ئیمە نەسینی. ئەو کۆری هەموو دایکەکانە، خوا راوەستاوی بکات. ئالای هەمیشە شەکاوه بی. ئیشە‌ل‌ل‌ا، ئیشە‌ل‌ل‌ا...

لەگە‌ل‌ جوگە و لە بای ناو کو‌ل‌ل‌انەکەدا ئەرو‌یشتن و بانوو بە بی ئەوهی بهی‌ل‌ل‌ی با بدا بە ناو گ‌فتوگۆگەیاندا، قسە ی ئەکرد و شەوقی ژنە بو و تن و وتن، حەزی عەبدۆسی بو گۆیگرتن، فرەتر ئەکرد. هەر بۆیەش بوو عەبدۆس نەیزانی لە کو‌ی و چۆن و کە ی گە‌یشتنە بەر دەرکی سەرا، مەگەر ئەو کاتە ی کە بادی گۆلمحەمەدی بینی لە پەنای دیواریکی نزمدا، چۆکی لە پاشووەندا لە سەر سی پ‌ی وەستاوه و مل با ئەدات.

— ئەمە سەرای سەردارە، کاکە گیان.

دەرگا نیوه ئاوه‌ل‌ه بوو. بانوو پ‌ی نایه ناو هەشتیه‌کە و خۆمانە چوو ه ژوورەوه و عەبدۆسی لەگە‌ل‌ خۆ ی برد.

لەسەر سەکو‌ی هەشتی و لای دیواری حەوشە، هەند‌ی خە‌ل‌ک دانیشتبوون و وەستابوون. وا دیار بوو چاوه‌ر‌ی ئەکەن. عەلیخان چەخماخ، لە بەر دەرگای هەمار، لە ئال‌قە ی چەن پیاوی تەفەنگداردا خەریکی خواردن و گ‌فتوگۆ بوو. ئەوهی بە‌ل‌ل‌ام سەرنجی عەبدۆسی راک‌یشا شەود‌یز بوو. بە پرووتی لە نزیک دارتوو‌ه‌کە وەستابوو. عەبدۆس بی ئە‌فان پ‌ی سست کرد و چاوی بر‌ییه شەود‌یز. بال‌ا بەرز، بە سینە ی پان و سمتی پتەو و باسکی باریکەوه، گۆ‌ی بچوو‌ک و یال‌ی بل‌یند و چاوه‌کانی وشیار وەکوو مرو‌ف. هەر بەو ئەندازە یەش جوان و تیژ. ئیتر ئەو جوانووه سرک و چەمووش و بی ئوقرمیه نەبوو، بە‌ل‌کوو ئەسپ‌یکی چالاک بوو شەود‌یز. تاودانەوهی تیپە‌ر‌ینی رۆژ و شەو و مانگ و سال.

— مارال، وەرە بزانه کی هاتوو‌ه؟

گۆلمحەمەد چۆخە ی دا بە شانی‌دا، لە دەرگاوه هاته ناو هەیان و عەبدۆس لە بوورینی نیگای‌دا توانی ستار لە پشت

سهری گولمحه مه دهوه ببینی لای دهرگای ژووره که. بریسکه یهک له چاوه کانی دا و پیکه نینیک له سهر لیوی. گولمحه مه ده له هه یوان هاته خواره وه و یه کسهر به ره وه عه بدؤس رۆیشت به شه و قه وه و، عه بدؤسیش به هه مان کی شه ره وه به ره وه گولمحه مه ده چوو و له لای که ردو وه که په نجه یان له په نجه ی یهک نا و باوه شیان به یهک دا کرد و به دیدار و نه وازش گؤنا له گؤنا. بانوو چۆخه که وتوو ه که ی گولمحه مه دی هه لگرت ه وه و ئه و کارئاسکانه ی به دهوری سهر داردا خوله یان ئه هات، کرده وه نا که ردو وه که.

— چرای دلت روون کردم ه وه، خالۆ عه بدؤس، خهریک بوو دلم به ته واهتی بۆت بیتاقهت ئه بوو. با بچینه سهر وه، فهرموو! دهستی عه بدؤس له دهسته کانی ستاردا بوو. لای به ره هه یوانه که وهستا بوو:

— زۆر به خیر هاتی خالۆ عه بدؤس! به راستی دلم بۆت تهنگ ببوو. شوکور خو ته ندروستی ئیشه لالا!

گولمحه مه ده قوۆلی خالۆی گرتبوو که دهستی چه پی له ناو دهستی ستاردا بوو و عه بدؤس له نیوان دوو پیاودا خهریک بوو له دوو پلیکانه کورته که وه پی بنیته ناو هه یوان. بانوو چۆخه که ی گولمحه مه دی دایه دهستی. گولمحه مه ده چۆخه ی دایه وه به شانی دا و دهستی دا به شانی بانوودا و به شیرینی وتی:

— خۆش خه بهر بی هه می شه، دایه. خۆش خه بهر! ... وه ره وه ره خالۆ گیان تا بته م بۆ لای مارال. کچه که ت زۆر شه رمنه، چی لی بکه م! ... تۆیش میرخان به جی مه هیله ستار. جاری با خالۆ ببه مه سهر، پاشان...

گولمحه مه ده ههر به و جوړه ی که قوۆلی عه بدؤسی راگرتبوو، له هه یوانه که په رییه وه و به ره وه پلیکانی باله خانه بردی:

— دار و توربین ه که ت له خواره وه دانی، ههر لی ره. ئای... کوره، وه ره ئه م دار و توربین ه ببه له لایه که وه دای بنی.

— هاتم سهر دار!

کازم بهرهو دار و توربین شهلا و گولمحه مهده و عهبدؤس به پلیکانه کانی باله خانه دا سهرکه وتن.

— کورمه که مت نه دیوه خالۆ. من و مارال راوه ستابووین تۆ بییته وه و ناوی بنیی، خالۆ!

ستار ههروا له بهردهرگای دیوه خان له بهر هه یوانه که وه ستابوو و سهیری رهفتاری پر له شادمانی گولمحه مهدهی ئه کرد که زۆر منالانه و پاک بوو و سهیر ئه وه بوو ئه وه شهوقه ساده و سه مه رهیه ی له بن پیستی خویشی دا ههست پی ئه کرد. عهبدؤس و گولمحه مهده گه یشتنه بهر ده رگای باله خانه و بهر له وه ی که به هه راوه وریای تامه زرۆی گولمحه مهده، بچنه ژووره وه، بانوو سه رنجی ستاری راکیشا که لای کۆله که ی بهر هه یوانه که، به دردۆنگیه وه راوه ستاوه و نازانی چی بکا. ستار چوو بۆ لای بانوو و بانوو نیگای له وه خه لکی به ریز له بهر دیواری هه وشه وه ستابوون یان دانیشتبوون، به ستاری وت:

— ئه مانه ی بۆ سکا لا و بناشت هاتوون، ده می که یه چاوه رپین. تۆ خۆت به جوریک له سه ردار تی بگه یه نه. باش نییه خه لکی وه کوو بهردهرگای شیخانه، چاوه پروان بن.

— باشه دایه، خۆم تی ئه گه یه نم! ده وریک چایان بۆ ببه تا سه ردار بیته وه خواره وه. نان و قاولتیت خۆ پیداون؟

بانوو له کاتی که له کات تیپه رپین دا، به ته وسه وه وتی:

— لای ئیواره یه، دایکه که م. با ناهیلّی خۆر خۆی ده رخت. قاولتی

که ی بوو. ورده ورده ئه بی شیو لی بنری.

ستار به خۆی و به ناشیگه ری خۆی پی که نی و بانوو به ره وه ئه وه خه لکه ی هاتبوون بۆ دادخوازی، له دوور و نزیکه وه هاتبوون بۆ سه رای سه ردار و بۆ قه لّامه یدان، رۆیشت و به گومانی خۆی هۆی دواکه وتنی کاره که یان بۆ پروون بکاته وه. هه رچه ند بانوو خۆی باشتتر ئه یزانی که کۆبوونه وه ی دادخوازان له سه رای سه ردار، کاری رۆژ و دووان نییه. چونکه خه لکی بۆ چاره سه ر کردنی بچوو کترین گیروگرفتیش پروویان له گولمحه مهده ئه کرد و بۆ کلیلی کردنه وه ی گری کوی ره ی گرفته کانیان له

دهسته‌کانی گولمحه‌مه‌ددا ئه‌گه‌ران. هه‌ر له‌ شه‌ری ژن و می‌ردایه‌تیه‌وه بگه‌ر تا تیک هه‌لچوونی تیره و هوژ و کی‌شه‌ی زه‌وی؛ له‌ سه‌ر ئاو و باخ و دیبه‌ر و په‌ز. گولمحه‌مه‌د له‌ دادوه‌ری خو‌ی دا شی‌وه‌یه‌کی تایبه‌ت به‌ سه‌روشتی خو‌ی هه‌بوو. بی‌ پیچ و په‌نا و رووت و یه‌کروو، هه‌رچه‌ند -هه‌ندی جاریش- توندوتیژ و ئه‌م شی‌وه و شی‌وازه به‌دلی مه‌ردم بوو. چونکه‌ ره‌وته‌که‌ی دریژ نه‌ئە‌کرده و به‌ جاریک، یه‌ک لای ئه‌کرده‌وه و ئه‌یخست به‌ لادا. دادخوازه‌کانیش زۆتر ئه‌و که‌سانه بوون که له‌ حکوومه‌ت و ئاغه‌ هیوایان برابوو و بروایان پیا‌ن نه‌ما‌بوو و روویان له‌ سه‌رای سه‌ردار ئه‌کرد له‌ قه‌لامه‌یدان.

له‌م ئومیده‌دا که‌ خه‌لکی به‌ گولمحه‌مه‌دیان به‌ستبوو، له‌م روو‌کردنه‌ی خه‌لک بو‌ سه‌رای گولمحه‌مه‌د، ستار هیوای پی‌ به‌ستبوو و بی‌با‌کانه‌ بیرى لی ئه‌کرده‌وه، بروای وابوو ئه‌گه‌ر ئه‌م شی‌واز و پی‌ره‌وه ساده و هه‌ندی جار توندوتیژه‌ی گولمحه‌مه‌د په‌سه‌ندی دلی خه‌لکه‌که‌یه، له‌ به‌ر ئه‌وه‌یه که‌ سه‌رداری که‌لمیشی هیشتا نه‌ خاوه‌ن زه‌وی و جووتیار بوو و نه‌ خاوه‌نی ران و گوند و شوان. چونکه‌ له‌ گومانى ستاردا، ئه‌گه‌ر وای لی به‌هاتایه‌ت، نه‌ک هه‌ر له‌ دادوه‌ری کردن‌دا، به‌لکوو له‌ کرداری رۆژانه‌شی‌دا شی‌وه‌یه‌کی تری ئه‌گرته‌به‌ر، لایه‌نی خو‌ گرتن. ئه‌و گولمحه‌مه‌ده‌ی ئیسته‌ هه‌بوو، سه‌رداری بی‌ قه‌لا و بی‌ کاروان بوو. خانى بی‌ ران و دارای بی‌ جووتیار بوو، بو‌یه‌ش بوو که‌ له‌گه‌ل جووتیار بوو. ده‌سه‌لات بوو، به‌لام نه‌ک به‌ زه‌وی و داراییه‌وه. ده‌سه‌لاتی دژی ده‌سه‌لات بوو. بو‌یه‌ په‌سه‌ندی دلی مه‌ردم بوو، چونکه‌ مه‌ردم له‌گه‌ل ده‌سه‌لات راهاتوون. خو‌شه‌ویست بوو و ئازیز، چونکه‌ ده‌سه‌لاتی دژی ده‌سه‌لات بوو. خودی به‌ ده‌سه‌لات و دل‌سپاردن به‌ ده‌سه‌لات و بروا کردن به‌وه‌ی که‌ ده‌سه‌لاتیک هینی تویه، بروا‌کردن به‌وه‌ی که‌ ده‌سه‌لاتیک هاوسروشتی تویه و له‌ تو‌ زاوه و له‌ تو‌وه‌ بالای کردووه، جه‌ماوه‌ر به‌ لای گولمحه‌مه‌ددا رانه‌کی‌شی. مه‌ردم بو‌ لای خو‌ی رانه‌کی‌شی. له‌ ستایش کردنی گولمحه‌مه‌ددا، خه‌لکی په‌سنی خو‌یان ئه‌کرد. له‌ ئه‌ویناندا بو‌ گولمحه‌مه‌د، خه‌لکی بو‌ ئه‌وینی خو‌یان

ئەگەر پان. لە باوەری گۆلمحەمەددا خەلکی دەستەبەر بوونی کەمترین بوونیان بۆ خۆیان ئەخواست و، لە دەربرینی خۆشەویستی خۆیاندا، بوغزی خۆیان ئەشاردەو. لە برۆاکردن بە دەسلەت، برۆابوون بە خۆیان خۆیا نەئەکرد. کە وا بوو دەسلەت لە لایەن مەردمەو ستایش ئەکرا، برۆالەتیککی بە بوغز و برۆالەتیککی بە خۆشەویستی. چونکە دەسلەت دەستەبەری ژیان بوو و نیشانەى مەرگ. بەلام لیڤ، لە دیمەن و نموودی گۆلمحەمەدی سەرداردا، خەلکی دەسلەتیان بە ئەوین و بە ریز و نەوازشەو ستایش ئەکرد.

ئەوێ لە برۆای ستاردا، گۆلمحەمەدی سەرداری لە سەر هەلدیر پاگرتبوو، هەمان گیرەت و ناتەبایی دەسلەت بوو. گیرەت و ناتەبایی دەسلەت گۆلمحەمەد لەگەڵ دەسلەت بۆ. لەگەڵ دەسلەت سەپاوی ئاسایی. گری. جەنگ لەگەڵ گۆلمحەمەد بە گۆمانی ستار، ئیستە دوو لایەنی هەبوو. یەکیان ئەوێ کە دەسلەت گۆلمحەمەد، ئەبۆایە لەگەڵ دەسلەت سەپا و بگۆنجی و یەک ئاراستە وەرگیری؛ ئەوێ تریشیان، واتە دەسلەت ناتەبایی گۆلمحەمەد ئەبۆایە تیک بشکێنری. لە بەر ئەوێ لە مەلبەندیکدا، دوو سەر ناتوان بەرز ببنەو، مەگەر لە جەنگ و ململانی دا.

کە وا بوو رێگە بەکام گەرداودا تیئەپەری، بەم جوڤەى کە ئەرویشت؟

ستار لەم گەردەلوولەى هەلیکردبوو و خۆی لە سەر هەلدانی دا ناکاریگەر نەبوو، نیگەرانی چەند و چۆنەکەى، نەى ئەتوانی تەزى پى دا نەیت. چى روو ئەدا و چۆن ئەبى؟ پیاویک لە ناو خەلکەکە رابوو و خەریک بوو لە قوولایی برۆایان جیگەى خۆى ئەکردهو. نەک جیگە بکاتەو. جیگەى کردبوویەو. جیگەى کردبوویەو و لەنگەرى خستبوو. ئەم پیاو لە سەر دوندی شاخ وەستابوو، گێژەنیکی خۆف بەهەر دەستیکیەو، لە بەر دەمیشیدا لارییەک نە کەمتر لە گێژەنى خۆف. با لە هەموو لاوێ چ بێداد ئەکات لە هەلکردنی بى ئەمانى خۆى دا بۆسەر ئەم باگرەى سەر دوندی شاخ. شاقەلى چۆخەکەى

سەردار بە دەم باوە ئەشەکیتهوه!

— شەرمت لى ئەکا، خالۆ عەبدۆس. راستەكەى پىي واىه تاوانى
کردوو! سەبارەت بە من و خۆى. بەلام ئەوەش ئەزانى چرایەك كە
بۆ مال پىويستە لە مزگەوت حەرامە!... ئەو تۆ خۆ هیشتا لىرە
وەستاوى ستار خان؟ چى بوو؟

ستار سەيرى گۆلمحەمەدى كرد كە شەلین لە قاچى راستىدا،
شان بە شانى عەبدۆس لە دوا پلىكانى بالەخانە هاتە خوارەو و
پىي نایە سەر عەرز:

— ئەزانم كە پاش هەلاتنى ئىمە، ئازاریان دابووى خالۆ
عەبدۆس. ستار بۆى گىرامەو. جا خۆیشت بۆمان بگىرەو، جەنابى
سەروان چۆن قنى سووتابوو!

لاى كەردوووەكە و بەر سەكوکە، جارێكىتر عەبدۆس بۆ
سەیرکردنى شەودىز پىي سست كردبوو. گۆلمحەمەد، لەتەك خالۆى
خۆیەو وەستاو و وتى:

— راستەكەت ئەو، ئەو ئەسپە لە لایەن تۆو بە من گەیشتوو
خالۆ!

بزهیهك بە روخسارەو، وشكە چینیك لە سەر عەرزى بەیار،
عەبدۆس وتى:

— هەر ئەسپێك شیاوى ئەو پیاوێهە سواری لىوهرئەگرى. پىروژت
بى! شەودىز ئاخەكەى سواری خۆى دۆزییەو. ئەو ئەیزانى رکیف بە
كى بدات. پىروژت!
گۆلمحەمەد وتى:

— پىت نەوتین ناوى كۆرەكەمان بنیين چى؟!

عەبدۆس پىي نایە ناو هەيوانەكە و وتى:

— كۆرێكى وشیارە. خوا بۆمانى بهیلى. ناویكى هەر بۆ پەیدا
ئەبى. خوشناو و خوشبەخت بى.

ستار كە شانى دابوو بە كۆلەكەو، كەوتبووێه نیوانیان و
هاودەمیان بوو. عەبدۆس سەيرى كرد، پىكەنى و وتى:

— له سهر رېم بۆ کاروانسهرای حاجی نووره لّلا، لای پیره خالۆ
پیاله یهک چام خوارده وه. ئەو پرووداوی هه لاتنه که ی بۆ گێرامه وه.
ههر هه مووی له بن سهری تۆدا ئەزانی!

ستار سهری داخست و عه بدۆس به خوشرزمانی و به شوخی درێژه ی

دا:

— تینووی خوینته، مه گهر نه که ویته دهستی!
دهنگی پیکه نینی گولمه مه د له باکه ئالا و له گه لّی دا، عه بدۆس
و ستاریش که و تنه پیکه نین.

— بانوو، بانوو! هینایانی!
گولمه مه د خۆی تیژتر له ستار و عه بدۆس تیگه یشت که بانوو،
دادخوازه کانی به دوا ی خۆی دا ریز کردوو و به ره و ئەو ئەیان هینّی.
بۆیه گولمه مه د له کاتیکا ئەچوو به پیشوازیانه وه، به ستاری وت:
— میرخان به ته نها به جی مه هیلن! خالۆ عه بدۆس به بۆ ئەوی،
ستار. پیاله یهک چا بخۆنه وه با من بزانه ئەتوانم چیان بۆ بکه م.
میرخان کاتی نیوه رۆ هاتوو بۆ سهردانی گولمه مه د و
ستار هیشتاش نه ی زانیوو به چ مه به ستیک هاتوو بۆ سهردانی
گولمه مه د. ستار عه بدۆسی برد بۆ ژووری میوانخانه. دوو پیاوه که ی
به یهک ناساند و خۆی هاته دهره وه و لای کۆله که ی به ره هیوان بوو به
ته ماشاچی دادوه ری گولمه مه د. گولمه مه د له لیواری هه یوانه که
دانیشتبوو و سکا لاکه ران، پیاو و ژن و منال، له به رامبه ری
دانیشتبوو و ناوبه ناو وه ستابوون. له پیش هه موویانه وه و له بهر
پیی گولمه مه د، ژنیک له سهر عه رزه که دانیشتبوو و منالیکی
ساله وه ختینه له سهر رانی دانابوو، زمانی به سکا لاهه لّبری:

— ژیر سهری بهرز بۆته وه سهردار، له خۆی دهرچوو. کچه که ی
من له لای کۆن بووه. ئەلّین ئەو ژنه جادووی له زاواکه م کردوو، به
جۆریک که بلّی سهری وه رگێرا بی. کچه که م خه ریکه دیق ئەکا، سهردار.
بووه به قالۆره. کچه که م هیشتا نه بووه به بیست سال، به لام سهری
رهنگ و روخساری بکه ی، وا ئەزانی پیربووه. رهنگی بووه به کای

زەرد. چاوه‌کانی به قوولاً چووه، سەردار. لە بەر چاوی کچەکەم، کابرا
 لەگەڵ ژنە دەسبازی ئەکا. لە بەر چاوی کچەکەم پیکه‌وه لی‌ئەدەن
 و ئەخۆن و خەریکن. غەمیکی کەم نییه بۆ ئیمە سەردار. ئاخر ئەو
 ژنەش خزمی خۆمانە. مەرۆمالاتمان تیکەڵە. پەزمان سەری لە ناو
 یەک دایە. مال و ژیانمان پیکه‌وه‌یه، یەک ڕەوێندین. بەیانی تا ئیوارە
 چاومان لە ناوچاوی یەک دایە، ڕوومان لە ڕووی یەک‌دایە. بەلام
 ئەشکەنجەیه، خان. جەزەبەیه، سەردار. کار و ژیانمان وەستاوه.
 قسە ئەکەین ئەبێ بە شەر. قسە ناکەین دیق و ئەشکەنجەیه. ژیانمان
 ئەگەر تیکەڵ نەبواوەت ڕەنگە چارەیه‌کمان بۆ بکردایەت سەردار. بەلام
 پیکه‌وه‌ین. پیکه‌وه زۆزانمان کردووه و ئەبێ پیکه‌وه بچین بۆ گەرمین.
 پارە ی ئاومان پێشەکی داوه. ناتوانین هەوار بگۆڕین. ناتوانین بەش
 بەش ببین. ناتوانین جێ و ڕەوێندیش لێک جیا بکەینه‌وه. پارە ی
 ئاوی بیرمان داوه و تازە بیرى ترممان دەسناکەوێ. داماوین سەردار!
 ژنە خێلاتی بوو. بەلام بە گۆتە و سەر و ڕوولەتی، جیاواز
 بوو لە ژنانی خێلی کەلمیشی، بەو جوۆری ستار ئە یینی. خوۆش
 ئاوازتر قسە ی ئەکرد بە وشە ی فارسی‌تره‌وه و پێ ئەچوو هی سنووری
 خوارووی خوراسان بێ. پێچه‌وانە ی ژنانی خێلەکی باکووری خوراسان.
 گۆلمحەمەد پرسى:

— هەوارتان لە کوێ خستوووه و زاواکەت ناوی چیه؟

ژنە لە وەلامدا وتی:

— ڕه‌وه‌ند لە چل‌گەزان ه و زاواکەشم ناوی ئەسکەندەرە.

گۆلمحەمەد وتی:

— بەیانی دێین بۆ ئەو ناوه. بەیانی.

— بۆ چاشت چاوه‌ڕێتان بین سەردار یان بۆ شیو؟

گۆلمحەمەد وتی:

— وهختی بێ وهخت. نامینینه‌وه. ناخافل دێین. مه‌هیلە

زاواکەشت بزانی. نان و خواردنت ئەگەر پێ نییه بچۆ وه‌ربگره. لە لای
 بانوو!...

ژنه هه‌لسا و مناله‌که‌ی گرت به کو‌لیه‌وه و وتی ر‌یگه‌ی زۆر دوور
نییه و بهر له تاریکان ئه‌گاته‌وه ره‌وه‌ند:

— ر‌یژهن بکه‌و‌یته مال و سفره‌ت، سه‌ردار. سایه‌ت به‌رز و
راوه‌ستاو بی. خوات له‌گه‌ل بی. خوا بتپاریزی!

ژنه له ناو خه‌لکه‌که ده‌رکه‌وت و گو‌لمحه‌مه‌د چاوی لی‌بوو بانوو،
قو‌لی پیاو‌یکی گرتوو و ئه‌یه‌ینی. کابرا هه‌رچه‌ند خو‌ین به ته‌ویل
و شانی به‌رکه‌که‌یه‌وه وشکه‌وه ببوو، به‌لام وا پ‌ی ئه‌چوو هیشتاش
د‌لی به هو‌ی ئه‌و خو‌ینه‌وه لی‌ی ر‌و‌یشتبوو، ئه‌خیو‌ریته‌وه. چونکه
ر‌وخساری وه‌ک مانگه‌شه‌و سپی هه‌لگه‌رابوو و چاوه‌کانی له‌ بنی
کالانه‌دا تارمایی که‌وتبوویه سه‌ری. تا گه‌یشتنی کابرا که به‌ د‌زواری
هه‌نگاوی ئه‌نا، گو‌لمحه‌مه‌د رووی له‌ کازمه‌ شهل کرد و وتی پیا‌له‌یه‌ک
نه‌باتداخی بو‌ به‌ینه. کازم چالا‌کانه به‌ره‌و ژووری دیوه‌خان چوو و
کابرا له‌ به‌ر پ‌یی گو‌لمحه‌مه‌د له‌ سه‌ر عه‌رزه‌که دان‌یشت. ده‌ستی
کرد به‌ کو‌له‌که‌ی له‌شی و بو‌ ئه‌وه‌ی بیته‌وه به‌ خو‌ی‌دا چاوی لی‌ک
نا و هه‌ناسه‌یه‌کی قو‌ولی هه‌لک‌یشا. کازم به‌ پیا‌له‌یه‌ک نه‌باتداخه‌وه
گه‌یشت. بانوو پیا‌له‌ی لی‌وه‌رگرت و خو‌ی له‌ لای کابراوه دان‌یشت بو‌
یارمه‌تیدانی و به‌ گو‌لمحه‌مه‌دی وت:

— خه‌لکی خورسوفه.

کابرا لی‌وه وشکه‌لاتوو‌ه‌کانی به‌ نه‌باتداخ ته‌ر کرد، پ‌یلووی
هه‌لب‌ری و زمانی گله‌یی و گازنده‌ی کرده‌وه:

— ئاو... دوو کاژیر و نیو ئاوی تاپو، سه‌ردار. ئه‌م دوو کاژیر و
نیوه بیست سا‌له‌ من وه‌ری ئه‌گرم و کشتوکا‌لی پ‌ی ئه‌که‌م. به‌ در‌یژایی
ئه‌م بیست سا‌له‌ش واته‌ له‌و کاته‌وه من له‌ بیرم بی، حاجی خورسوفی
چاوی له‌و ئاوه‌یه و ئه‌یه‌و‌ی له‌ ده‌ستمی ده‌ربه‌ینی. هه‌تا ئه‌مسال که
له‌ ر‌یگه‌یه‌کی تره‌وه ده‌ستی داوه‌تی. هاتوو و هاتوو و که‌وشه‌نی له
سه‌ر ئاو‌ر‌یژه‌کانی زه‌وییه‌که‌ی من هه‌لبه‌ستوو و ده‌راوی لی‌داوه بو‌
ناو زه‌وییه‌کانی خو‌ی. ئاو‌ر‌یژی هه‌ر زه‌وییه‌ک له‌ سه‌ر هه‌مان زه‌ویه.
ده‌راو ئه‌بی به‌یار بی. ئه‌بی بو‌وره بی بو‌ ئه‌وه‌ی ده‌ق بی، ساف بی

و کاتیکه باران ئهباری ئاوهکه بگلینی و بیهینی بۆسه ر دیمه کاله که؛
 هه موو دنیا ئه مه ئه زانی. ده راوی دیمه کال کاتیکه کهل نه کری و
 پیرۆکی که وشه نه که ی لی بیه ستری، په نگ ئه خواته وه. زه وییه که
 پهنگی خوارده وه و کیلرا، ئاوی باران ئه خواته وه و ئیتر ریگه نادا
 باراناو به دیمه کاله که بگات. چ جایه ئه گهر که وشه نی په لیش له
 بنیه وه هه لبه سترابی. ئیتر... ئه وه ی، ئه وه ی که ئه مکاره چ واتایه کی
 هه یه، سه ردار؟ واتا که ی ئه وه یه که ده ستیک بی و پارووه که له ده می
 من بدزی. واته ده ستیک بی و خاک به سه ر سه رچاوه ی رسق و
 رۆزی من دا بکا. ئاخر ئه گهر ئاو نه بی دیمه کال به کاری چی دی؟ ئه بی
 به ره لای بکه ی ئیتر، سه ردار! یانیش له رووی ناچاریه وه به چوار
 قه ران هه رزانفرۆشی بکه ی. ئه ویش به هه مان کهس که ده راوه کانی
 لیگرتووی! چونکه خو خه لکی تر ئه و زه وییه ت به دراویکیش لی ناکرن!
 ئیسته... ئیسته ش... چووم و به زاواکه ی که گزیریته ی ئه لیم بو ئه و
 کاره ت کردووه...

شانه کانی کابرا راشه کا و له کاتیکا لیوی خو ی ئه کروشت بو
 ئه وه ی ریگه به قولپی گریانه که ی بگری، پچرپچر و به دژواری درێژه ی
 دا:

— به رم به گاکانیان گرت، سه ردار. به رم با گاکانی حاجی
 خورسوفی گرت. زولم ئیدی له راده ی تیپه ریوه. خۆم هه لدا و په تی
 که له وه ی گاکانم بری. به لام... به لام ناخافل له وه ی ناپیاوانه له
 پشته وه لیم ئه دهن. پیمه ره نه بوو. وابزانم به ده سکی ئامووره که
 دایان به ته پلای سه رمدا. خۆت ئه بینی، سه ردار. ئه وه تا ئه بینی. بۆسووم
 لیناوه و به ستوو مه. ئیسته، ئیسته ش... ئه گهر داره که به ر لاجانگه م
 که وتبا، ئیسته له بن خاک بووم، سه ردار!

گو لمه مه د له بی ده نگ ی ئه و بوغزه دا که گه رووی کابرای ریک
 ئه گووشتی، پرس ی:

— تو وه هابی. ناوت وه هابه، وایه؟

چاوه کانی کابرا، به بریسکه ی ئاشنایه تی ئاوێته بوو و به

مايه يه كي ليلى خه فته وه، بى تواناي شاردنه وهى ئه وه خه خارهى شه وقى لى نيشتبوو، وتى:

— سهردار... سهردار! ره به نى وه كوو من له كووه ئه ناسى؟ چوَن ناوى خه لكى وه كوو من له بىرى سهردار ئه مينى؟! به لى... به لى... من وه هابم، خو لامى سهردار. گولمه مه د وتى:

— هه لسه برؤ بو چيشته خانه، توژى نان و رؤن بخؤ، هه لسه! با توژى گيان بيته وه به به رت دا. تو خه ريكى له سهر خؤت ئه چى. به سوارى هاتى؟ — نه خير نيمه، سهردار.

— به وه داره ته وه به پى پياده هاتوو؟... زؤر چاكه، شهو لى ره بمينه وه. به يانى ته ته رت له گه ل ئه نىرم بو ئه وهى بچى بو لاي حاجى خورسوفى. جارى برؤ توژى نان و رؤن بخؤ. كازم! برؤ چوار پىنج سىر رؤنى زهر د به به وه هاب با بيخوا. رابه!

بانوو له كاتى هه لسانى وه هاب دا، ده ستى دايه بن بالى و به ره وه چيشته خانه، دايه ده ست كازم. كازم وه هابى خسته بهر خو يه وه و بانوو گه رايه وه بو ناو خه لكه كه و چوو لاي كچي كه وه كه به دووركه و تنه وهى بانوو، به ترس و ناباو ه پريه وه هه روا چاوى تي بريبو و وا ديار بوو هي شتاش چاوى هه ر له وه. گولمه مه د لي گه را بانوو له كچه نزىك بيته وه و كاتي كه كچؤ له چنگى له داوينى كراسه كهى بانوو گيردا، گولمه مه د سهرى بانوو و پاشان كچهى كرد و لى پرسى:

— تو چى كچم. تو لى ره كارت چيه؟ دايك و باوكت له كوئن؟ كچى كيى؟

كچؤ له نيگاي دزيه وه و رووى له ناو كو شى كراسه كهى بانوودا شارد وه و ئه توت ده مى خو ي به كراسه كهى بانوو ئاخنى. بانوو كچهى هه لساند و له په ناي خو ي دا رايگرت و به نه رمى به ره وه گولمه مه د بردى. ده ستى نايه سهرشاني سهردار، دانه وييه وه و سهرى برده بن گو ي و بو تاويك به سرته هه ندى شتى پيوت، به راده يه ك كه ستار

ههستی کرد مووی دهموچاوی گولمحه مه د به ئاشکرا وهکوو په‌ری
که‌له‌شیر له کاتی په‌لاماردان دا شیش راوه‌ستا و کالانه‌ی چاوه‌کانی
ئه‌توت خه‌ریکن ئه‌ته‌قن و وای لی‌هات خوی پی رانه‌گیری. رابوو و
نه‌راندی:

— نه‌خیر! گوو ئه‌خوا گه‌ووادی قورمساخ! هه‌موو ددانه‌کانی
هه‌له‌ئه‌کیشم! ئه‌م کچۆله‌ هیشتا مندا‌له‌، ده‌می هیشتا بۆنی شیر
خاوی لی‌دی. من ددانه‌کانی کابرا هه‌له‌ئه‌کیشم. بل‌ی هه‌ر ئیسته
بی‌هینن بۆ ئیره‌ ئه‌و بی‌غیره‌ته‌! ئه‌های... کازم.

کازم ده‌سبه‌جی له‌ چیشتخانه‌ شه‌لیه‌ ده‌ره‌وه‌ و له‌ دووره‌وه‌
هاواری کرد:

— به‌لی سهردار!

گولمحه مه د وتی:

— وه‌ره‌ برۆ باوکی ئه‌م کچه‌ هه‌لگره‌ و بی‌هینه‌ بۆ ئیره‌. له‌گه‌ل
خودی کچه‌ برۆ!

کچه‌ له‌پر باوه‌شی کرد به‌ ناوقه‌دی بانوودا و دای له‌ پرمه‌ی
گریان:

— بانوو گیان نا، من نارۆم. مه‌هیله‌ لی‌ره‌ برۆم. من له‌م ماله‌
نارۆم. نارۆم. ئه‌ی خواجه‌ گیان!

گولمحه مه د له‌ گریان و شه‌پۆری کچه‌دا تۆزی خامۆش بوو و
پاشان به‌ کازم که‌ هاتبوویه‌ به‌ره‌وه‌ و چاوه‌پری بوو، وتی خوی پروات
و باوکی کچه‌ به‌ینن. کازم «به‌ سه‌ر چاوی» وت و شه‌لی به‌ره‌و چوار
پی دزه‌کان، سواری بوو و بۆ جی‌به‌جیکردنی فه‌رمانه‌که‌ چوو. بانوو
ده‌سته‌کانی کچه‌ی له‌ خوی کرده‌وه‌ و بردی بۆ هه‌یوان و لای دیواره‌که‌
داینا:

— چاکه‌، چاکه‌. زۆر چاکه‌. هه‌ر لی‌ره‌ رات ئه‌گرم، له‌ لای خۆمان.

که‌ ئی‌ده‌ر

به‌رگی ده‌وته‌مه‌

مه‌ترسه‌، مه‌ترسه‌. ئارام بگره‌ کچم. ئارام به‌ ئیتر!

گولمحه مه د ئه‌ماژه‌ی به‌ پیاویک له‌ ته‌نیشته‌ ستاره‌وه‌ کرد و

وتی:

— ئا، تۆ بلى!

كابرانى لىۋكەت كە زۆر وردىلە و ناچار خۇيى ئەكرد و ھەر لە سەرەتاو ۋەكۈۋى ژىژوۋىيەك خۇي كز كىردىبو ۋە كىلۋە كۆنەكەيەۋە كە تا سەر برۆي داپۇشاپو، چاۋى لە گۈلۋىمەھەد نەئەتروۋكاند. ستار ئەي بىنى جارجارە نىگاي ئەگۈيزىتەۋە بۆ سەر ئەۋ كەسەي گۈلۋىمەھەد لەگەللى ئەدوئ و دەسبەجى ۋە ھەمان سوۋرى و پاشكاۋى چاۋ ئەبىرپتەۋە گۈلۋىمەھەد. ئىستەش كە لەگەل ئەۋيان بو، ھىچى نەۋت. بەس لە سەر ئەژنۆ خزا، لە نىزىك پىي ستار پراۋەستا و ۋەك بلىي ئەيەۋى سۈجەدە بىبات، نوۋشتايەۋە و دەستەكانى كە تا ئەم كاتە ئەتوت لە بن باخەللى دا شاردوۋىيەتەۋە، ئازاد كىرد و خاچ ئاسا بردى بۆ بالەكانى كراسەكەي و ھەموۋ جەلەكانى - كراس و عاباي كۆنەي - ۋەكۈۋى كىسەيەك داكەند و پىشتى كە بە زەبرى شوۋل و قامچى ھەزار ھىللى لە سەر نەخش كرابو، خستە بەرچاۋى سەردار و ھەموۋ بىنەرانى تر و لە ھەمان كاتدا كە ھەنيەي لە سەر عەرز بو، بە دەنگىك كە ئەتوت لە دلى خاكەۋە دىتە دەرەۋە، وتى:

— زولم، زولم! مالت كاۋل بى زولم! مالت كاۋل بى زولم!

دەنگدانەۋەي فىكەي بەگمەھەد لە سەر بانەۋە و دەنگى ھەنگاۋە خىراكانى بەرەۋ پاسارى بانەكە، نىگاي پچاۋى گۈلۋىمەھەد لە سەر پىشت و لاكەلەكەي شىن ھەلگەپراۋ و خويىناۋى و ھەزار ھىللى كابرانى لىۋكەت قۇستەۋە و بەرەۋ براكەي ۋەرى سوۋراند. بەگمەھەد بە پەختى ھەمبەلى فىشەك و بىرنەۋ بە دەست، ئەۋەندە ھاتبۋىيە بەر پاسارى بانەكە پەنجەي بنى كىلشەكەي ئەبىنرا و ھەرۋەھا پوخسارى ھەلچۈۋى بە كەۋانىكى نەرم ھاتبۋىيە پىشەۋە و چاۋى بىرىۋىيە براكەي.

— ئا، چى بوۋە؟!

لە ۋەلامى براكەي دا، بەگمەھەد وتى:

— دوو سوار، دوو جەندەرەمە. خەرىكن ئەگەنە نىزىك قەلات. لە

پىگەي خوارەۋە دىن. ھەر ئىستە لە تەختى دىۋ تىپەپىن.

گوڻمحه مهه د پرسى:

— كاكم له كوڼيه؟ خانمحه مهه د؟

— ئه بى له و ناوه بى، دياره خوځى حه شار داوه.

گوڻمحه مهه د وتى دووربين بو هموو لايهك بڅه، ئه وه هاتم!
به گمحه مهه د له ليواړى بانهكه كشايه وه و له ورگى گومه زى
بانهكه، پلینگ ئاسا سهركه وت و گوڻمحه مهه د ده سبه جى چوڅه ي
دايه ده ست ستار و له كاتيكا بهرو په نجره ي باله خانه ئه چوو، به
ستارى وت:

— بللى جلهاكانى له بهر بكا ته وه ئه و كابرا!

له بهر په نجره ي باله خانه سهرى بهرز كرده وه و بانگى كرد:

— تفه نكه كه ي من، مارال!

په نجره ده سبه جى كرايه وه و مارال، برنه وه كه ي هه لدا بو
شو وه كه ي. گوڻمحه مهه د، برنه وه كه ي له حه وادا گرته وه و بهرو
پليكانه كانى سهربانى باله خانه، به بى ئه وه ي چاوى له براكه ي بى،
بانگى كرد:

— چى ئه بينى، بهگ؟

دهنگى به گمحه مهه د له وه لام دا بيسرا:

— خه ريكن دىن، كاكه!

— كه م و زور نه بوون؟

— نه خير، هه ر ئه و دووانه ن!

— ئه م لاوه چى؟ سى لاهه ي تر؟

— هيچ ديار نيه، ئه گه ر له نه ديو خويان دانه شار د بى!

گوڻمحه مهه د سهركه وت بوويه سهر پليكانه كان و له گه ل
هه لوه سته يهك له پيچى بهر ده رگاي باله خانه، به به گمحه مهه دى وت:

— بانه وبان برؤ. دزه بكه و بچوره سهربان. پيم وانيه بارووتيان

هيئابى، ئه گه ر دوو كه س بن. ئاگات لى بى له خووه ته قه نه كه ي.

تفه نكه كانيان ليوه رگره و بيانهيته بو ماله وه! دووربينه كه هه ر له وى
دابنى لاي كولاو كه كه.

به گمحه مه د له سهربانه وه بازی دایه سهر دیواره که. گولمحه مه د
 هه لکشا سهربان و بانوو دهرگای جهوشه ی داخست. عه بدؤس له
 ژووره که وه هاته هه یوان و ستار، دادخوازه کانی به ره و چیشتخانه
 پړنوینی کرد و عه لیخان چه خماخ که له شی به هو ی شه که تی له
 خه ودا ئاره قه ی کردبوو، سهری له سهر کیسه ی ئارده که وهرگه پړاند و
 پرخه ی برا. له په نا دیواری باله خانه، گولمحه مه د سهیری عه بدؤسی
 کرد و وتی:

— هیچی وانیه، خالۆ. میرخان به جی مه هیله!

عه بدؤس دلخوازی گولمحه مه د، وهرگه پړا و چوو وه ژووره وه و
 به رامبه ر میرخان، له سهر ئه ژنویه ک دانیشته و ئانیشکی دادایه سهر
 جیوبانه که. میرخان هه رچهند وای پیشان ئه دا باکی نییه له وه ی
 په نگه له سهرای سهردار پوو ئه دات. به لام نه شی ئه توانی ئارام بگری.
 پشتی له جیوبانه که کردبوو و له سهر هر دوو ئه ژنۆ دانیشتبوو و
 دهسته کانی خستبوویه نیوان پړانه کانی و چاوه کانی به بی ترووکاندن
 له دهرگا که بریبوو و لیویشی هه روا به سترابوو و پړکی ئه گووشا
 که هیلیکی وه کوو لیو له لای چه ناگه یه وه هاتبوویه پی شه وه و ژیر
 لووتی دیار نه بوو. په نگه ببوو به سیبهر و نه ک به په نگه دیوار.
 چونکه پیستی بۆر و په شتاله بوو و پوخساری به پړوالته په ق و پړ
 ئیسک بوو. به لام عه بدؤس ئه توانی یافتی قووتدانی تفی ده می له
 بن مل و جوولانی سیوکه ی ملی میرخان دا به جوانی ببینی:

— له وئی... دۆلابیکی لییه، خان! شوینیکی هیمنه.

— ها؟!

میرخان به راست سهیری عه بدؤسی کرد و عه بدؤسیش به
 هه مان مایه، دۆلابه که ی پیشانی میرخان دا و وتی:

— زهره دی نییه، خو چه شار ئه ده می تا مه ترسیه که تیپه ری!

— ئا... خو بیریکی خراپیش نییه! ژیرانه یه! بونا؟... ئه ری؟

میرخان له وتنی ئه و وشانه دا که خویشی تی نه ئه گه یشت، یه ک
 دوو جار چاوی ترووکاند و پاشان له بن نیگای به متمانیه ی عه بدؤس دا

جووڤا و ورده ورده بزووت و پاشان هه‌لسا و چوو بو لای دۆلابه‌که و پاش ساتیک به دهم پیکه‌نینه‌وه که له ددانه‌کانی عه‌بدۆس‌دا خۆی پیشان ئه‌دا، له ناو دۆلابه‌که ون بوو. عه‌بدۆس تۆزی راما و پاشان هه‌لسا و له کاتی‌کا پاژنه‌ی گیوه‌کانی هه‌لئه‌کی‌شا، پرسى:

— جیگه‌که‌ت چۆنه، میرخان؟

دهنگی میرخان کپ و گرتر له دیواره‌که‌وه هات:

— تۆزیک ته‌نگ و ترجمه، گیوه‌کانم بو بهیینه ئه‌گه‌ر به زهمه‌تی

نه‌زانی، زۆر سپاست ئه‌که‌م!

عه‌بدۆس گیوه‌کانی میرخانی بو برد و پاشان به‌ره‌و هه‌یوان له

ده‌رگا چوو ده‌ره‌وه.

دهنگی ده‌رگای هه‌وشه هات و عه‌بدۆس به‌ره‌و ئه‌وێ چوو به

دریژایی هه‌یوان و ریزی کۆله‌که‌کان‌دا. لای ده‌رگای هه‌ماره‌که عه‌لیخان

چه‌خماخ هه‌روا خه‌وتبوو، خه‌وی مه‌رگ. له تاریکایی ناو هه‌ماردا

هه‌ندی سیبهر له هاتوچۆدا بوون و خه‌ریکی چه‌چه‌پ. عه‌بدۆس

سه‌رنجی نه‌دا و به‌ره‌و لای سه‌رووی هه‌یوانه‌که کشا و راست به‌رامبهر

به ناو ده‌رگای هه‌شتیه‌که سووچی به‌رامبهر به ده‌رگای هه‌وشه،

چاوه‌رپی کرد. تاي ده‌رگا کرانه‌وه به ده‌ستی پیاویک که عه‌بدۆس

پیشتر نه‌ی دیوو. تفه‌نگداریکى‌تر.

تفه‌نگدار کشایه‌وه و خانمه‌مه‌د له پیشه‌وه هاته ناو هه‌شتیه‌که

و له کاتی‌کا هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌دی ئه‌دا به ده‌ست کابرای

تفه‌نگداره‌وه که هیشتاش خه‌والوو بوو، بو ئه‌وه‌ی له به‌هاربه‌نده‌که

بیگه‌رپینی. گه‌رایه‌وه به‌ره‌و دوو جه‌نده‌رمه‌که‌ی به‌ دوا‌ی‌دا ئه‌هاتن.

ئه‌ماژه‌ی پیکردن ئه‌سپه‌کانیان بدن به مه‌دره‌زا و به کابرای تفه‌نگدار

که خه‌ریک بوو ده‌رگای به‌هاربه‌نده‌که‌ی ئه‌کرده‌وه و وتی:

— هه‌وساری ئه‌سپه‌کان وه‌رگه‌ر، مه‌دره‌زا!

به‌گمه‌مه‌د له‌سه‌ریان په‌یدای بوویه‌وه، ئه‌توت بانه‌وبان

رۆیشتوو و گه‌راوه‌ته‌وه و ئه‌یه‌وێ شوینی خۆی له به‌رزایی بانه‌که

له گۆلمحه‌مه‌د وه‌ربگریته‌وه. گۆلمحه‌مه‌د خۆی بو لای به‌گمه‌مه‌د

هاتبوو و کاتیکه دووربینهکهی ئەدایهوه به براکهی، پاش وتووێژیکی کورت که عەبدۆس نهی ئەبیست، بهرهو ههشتیهکه هات. له پێچی پلیکانهکان دابهزی و زۆری نهبرد له ناو ده‌رگای ههشتیهکه پێی نایه هه‌وشه. چۆخه‌کهی له دهستی ستار وه‌رگرت، به بی گویدانه جووته جهنده‌رمه که له بن دیواره‌که راوه‌ستابوون، له خانمحه‌مه‌د نزیک بوویهوه و به زمانی خۆیی لێی پرسى چى له بوژدنى کردوه. خان له سه‌ر شانى براکه‌یه‌وه سه‌یری کابراکه‌ی خۆی به دواى غولامه‌للاندا به‌رپێ کردبوو، کرد و وتی:

— ره‌نگه هه‌ر له‌وى له ناو گه‌ون و چالووک کردوویه‌ته‌وه و لێی گه‌راوه دال و سى‌سارک چاوه‌کانی ده‌ربه‌ی‌نن!

گولمحه‌مه‌د به بانووى وت جهنده‌رمه‌کان ببات بو هۆده‌ی ته‌نیش‌ت دیوه‌خان و خۆی بو لای کابرای تفه‌نگدار چوو و پشت له جهنده‌رمه‌کان که به دواى کازمدا به‌رهو ژوورى ته‌نیش‌ت دیوه‌خان ئە‌چوون، پرسى:

— کوش‌ت‌تان؟! —

توغرولى تفه‌نگدار که له‌غاوى ئە‌سپه‌که‌ی ئە‌به‌ست به س‌نگه‌وه شانى راست کرده‌وه و له وه‌لامدا وتی:

— نه‌خێر سه‌ردار، هێشتا زیندوو بوو! خۆم گویم نایه سه‌ر سینگى.

گولمحه‌مه‌د، توغرولى تفه‌نگدارى له‌گه‌ل ئاخوڤ و ئالیک به‌جێ‌هێشت و خۆی چوو بو لای ته‌یمانى به‌هاربه‌نده‌که، بو لای خانمحه‌مه‌د. به‌لام خان و عەبدۆس یه‌ک‌دی‌یان بینیبوو و خه‌ریکی چاک و خۆشى بوون. گولمحه‌مه‌د ویستی لێیان بگه‌رێ به‌لام خانمحه‌مه‌د به قسه‌ رایگرت و وتی:

— ره‌خت و تفه‌نگیان پێ نه‌بوو. ئە‌لێن له لایه‌ن فه‌ربه‌خشه‌وه په‌یامیان هێناوه.

— ئە‌زانم... ئە‌زانم.

گولمحه‌مه‌د به رپێ خۆی‌دا به‌رهو هۆده‌ی جهنده‌رمه‌کان برابوون

بۆ ئەوئ، رۆیشت و خانمحه مه د و عه بدۆسى به جئ هئشت لئك تئـ
 ببـ؛ ههروهه ها ستارئش كه نئزئكئ نئزئكترئن كوئله كهئ به رهه ئوانه كه
 به ته نهها وه ستابوو. خانمحه مه د، خاڵوئ خوئ -كه به ته مه ن زوئرئش
 لهو گه و ره تر نه بوو- به قسه وه گرتبوو، هه لئ به ت نه زوئر به گه رمئ.
 زئاتر به پرس و جو و ئەو جوئره ئ ستار بوئ ئەچوو، پرس و جو
 ده رباره ئ هه لائتن و ناوبانگئ گوئلمحه مه د به سه ر ئەوانئ تردا كه
 عه بدۆس دئبوونئ و به ده م ئاخافتن و به ده م باوه به راسته ئ
 هه ئوانه كه دا ئەچوون بۆ ئەوسه ر و ئەگه رانه وه.

هه رچئ چوئن بئ، خانمحه مه د وه ك بئئئ ستارئ نه ئەبئئئ. هه ر
 له سه ره تاشه وه ستارئ نه بئئئبوو. ئەو دووانه له ئه كم دئداره وه،
 نه ئانتوانئبوو ئه ك بگرن. هه وئدانئ ستارئش سوودئ نه ببوو هئچ،
 به ره نجامئ پئچه وانه شئ به دئه ئئنا بوو. بوئشه ستار له به رده مئ
 خانمحه مه دئ كه لمئشئ دا، هئشتاش نه ئ ئەتوانئ ئارام بئ. شك
 و گومانئ خانمحه مه د له هه ر كه س و هه ر شت، ئەوه نده توند و
 ئاشكرا بوو كه ستار نه ئ ئەتوانئ خوئ له توند و تالئ هه لئسو كه وتئ
 ئەو بپارئئ.

خانمحه مه د به لووتئ كشاو و ره قه ل و چاوئ تئژ و ته وئئئ
 ده ره پئو، له هه موو داره تئكدا توو په و نارازئ ئەهاته پئش چاو.
 هه ر ئئسته ش جارجاره كا كئله كانئ رئك ئەگووشران و په لكئ كه پوئ
 ئەپه رئن و سه ره راپئ ئەوه ئ كه نئگائ ئەشارده وه، به لآم ستار هه سئئ
 ئەكرد له شتئك ئان له كه سئك توو په ئه. هه رچه ند هه مئشه وا دئار
 بوو و سه ره راپئ ئەوه ئ ستار هه وئئ دابوو نئوانئ له گه ل خوئش بكات.
 به لآم نه ئتوانئ هه سئئ هه قاله ئئ كا برا به لائ خوئ دا رابكئشئ.
 له هه موو رئگه ئه كه وه تئوه چووبوو و بئرى له هه موو شئوا زئك
 كردبووه، به لآم دئسانه وه ش بئ بار گه رابوو ئه وه.

خانمحه مه د نه جه وان بوو كه به هوئ هه ندئ پئچ و خه مه وه
 كه بۆ جه وان دئته به ره وه، ستار بتوانئ لئئ نئزئك ببئته وه و، نه
 ئەوه نده ئ ته مه ن هه بوو كه گه رابئته وه و دامركابئ. ئەو له سنوورئ

نیوان سی و چلدا بوو. واته دفره‌ی جهوانی به وپرای نه‌زموونی
 ئاویتته‌ی لی‌زانیه‌وه، له لای هه‌بوو و وای دیاری نه‌کرد نه‌زموونی
 پیو‌یستی پاشه‌که‌وت کردووه و پیوه‌ری چاکه و خراپه‌ی کرداری خو‌ی
 دۆزیوه‌ته‌وه. نه‌م پروایه‌ش له خانمحه‌مه‌دی که‌لمیشی‌دا نیشانه‌یه‌کی
 پر له شانازی هه‌بوو، به بی که‌مترین تاودانه‌وه‌ی کی‌ماسی له
 پی‌گه‌یشتوو‌یی‌دا. چونکه‌ پیاو‌یکی وه‌کوو خانمحه‌مه‌دی که‌لمیشی که
 کارمایه‌ی ژیا‌نی له کی‌شه و جه‌نگ و ململانی‌دا خه‌ملی‌بوو، له‌م
 ته‌مه‌نه‌ی ژیا‌نی‌دا نه‌ی نه‌توانی داب‌مرکی‌ته‌وه. لی‌زانی له جه‌نگ و
 ململانی‌دا، له پوخته‌یی شی‌وازی هه‌ل‌سوکه‌وتی، ئاماده‌یی له به‌رام‌به‌ر
 هه‌ر نا‌ره‌وا و نا‌ره‌وا‌ییه‌ک‌دا، ترس و بۆسه و رق، نه‌و تایبه‌ته‌مه‌ندیانه
 بوون که‌ ری‌گه‌یان به‌ که‌وتن و مل‌به‌کو‌ینی نه‌ئه‌دا. بۆیه خانمحه‌مه‌د له
 به‌رام‌به‌ر ستاری پینه‌چی‌دا، نه‌ پیاو‌یک بوو به‌ ره‌وشتی نه‌رم و نیا‌نی
 مرو‌ییه‌وه، به‌ل‌کوو ره‌وه‌زی‌ک بوو له قه‌باره‌ی پیاو‌یک‌دا که‌ سه‌رکه‌وتن
 پیا‌ی‌دا له دژوارترین کاره‌کان نه‌چوو.

خانمحه‌مه‌د، به بانگ هی‌شتنی گو‌لمحه‌مه‌د سه‌ری برد‌بوویه
 ناو هو‌ده‌که، عه‌بدۆس خه‌ریک بوو نه‌چوو بۆ دیوه‌خان و، ستار
 له ناو تو‌زی پاشکو‌ی باکه‌دا، هه‌روا له به‌ره‌ه‌یوان، شانی دابوو
 به‌ کو‌له‌که‌که‌وه و وه‌ستا‌بوو. تو‌غرولی تفه‌نگ‌دار له کاری ئاخو‌ر و
 نه‌سپ ببوو‌یه‌وه و خه‌ریک بوو نه‌چوو بۆ چی‌شتخانه. بانوو کچو‌له‌ی
 هی‌نا‌بوویه ده‌ره‌وه و به‌ره‌و سوو‌چی هه‌وشه نه‌یبرد. ده‌نگی گف‌تو‌گو‌ی
 میرخان و عه‌بدۆس به‌ مایه‌یه‌ک له گالته و خو‌ش‌زمانی نه‌بیس‌را و
 به‌گمحه‌مه‌د له سه‌ر بانی سه‌را به‌ ئارامی پیاسه‌ی نه‌کرد. به سه‌ر
 یه‌که‌وه، سه‌رای سه‌ردار خه‌ریک بوو له گه‌رمای پاش بادا، قورسای
 ئی‌واره و خامو‌شی بی‌وه‌ختی لی بنیشی.

— وه‌ره نه‌م نامه‌یه‌م بۆ وه‌خو‌ینه، ستار خان!

خودی سه‌ردار بوو. له ده‌رگا هات‌بوویه ده‌ره‌وه. به‌ره‌و ستار
 نه‌هات و به ده‌ست نه‌ما‌ژه‌ی به ستار نه‌کرد له شو‌ینی خو‌ی و دو‌ور
 له گو‌ی‌بیس‌ی جه‌نده‌رمه‌کان رابو‌ه‌ستی. ستار نیو هه‌نگاو‌ی هه‌ل‌گرت

و گولمحه مه د گه‌یشت. له لیواری هیوان داینا و کاغه‌زه‌که‌ی دا به ده‌ستی‌ه‌وه و وتی:

— بزانه مه به‌ستی فربه‌خش چییه؟ چاو و زمانی پیاوه‌کانی جی متمانه نین!

ستار له بهر نیگا و سهرنجی گولمحه مه د، که زوو زوو له سهر نامه‌که‌وه بو نیوروخی ستار نه‌گوازی‌ه‌وه، ده‌قی نامه‌که‌ی جاریک له بهر خو‌یه‌وه خو‌ینده‌وه و پاشان پرووی کرده گولمحه مه د و وتی:

— داوای لی‌کردووی پاکانه بکه‌یت له لای حکوومه‌ت!

— ده‌ی؟ دوا‌ی نه‌وه؟!

— نه‌یخو‌ینمه‌وه.

ستار که‌وته خو‌یندنه‌وه‌ی نامه‌که و وشه به وشه و دیر به دیر، هه‌مووی بو گولمحه مه د خو‌ینده‌وه. زمانی نامه‌که نادوستانه نه‌بوو. جی‌جیش ره‌گه‌یه‌کی هاوده‌ردی و نه‌وه‌ی که ناچار بووه نه‌و ری‌گه‌یه بگریته بهر. کو‌تاییه‌که‌شی نه‌ک به ئاشکرا، تی‌ی گه‌یاندبوو له ناوه‌ندی پاریز‌گاوه به نووسین ناره‌زایی خو‌یان له شی‌وه‌ی کارکردنی فربه‌خش دهربرپوه و له په‌رده‌دا منه‌تی خستبوویه سهری و به گولمحه مه دی نه‌وت که تا نه‌مرو چهنده له توانای‌دا بووه و بو‌ی کراوه لی‌بووراوه و چاوپو‌شی کردووه. وتبووی له‌مه‌ودوا نه‌و چاوپو‌شی کردنه‌ی بو نالو‌ی. له کو‌تاییش‌دا داوای له سهردار کردبوو به ره‌سمی و له بوونی نو‌ینه‌ری ناوه‌ندا چاو‌یان به یه‌ک بکه‌و‌ی. هه‌روه‌ها گولمحه مه د له‌گه‌ل فربه‌خش بچن بو مه‌شه‌د بو دیداری‌کی دوستانه و له‌گه‌ل فەرمانده‌ی گشتی دابنیشن بو پروونکردنه‌وه‌ی هه‌ندی تی‌بینی و:

— ئیتر خو‌شیت!

نامه‌که ته‌واو بوو. ستار سه‌یری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د

شان به شانی ستار له سهر لیواری هه‌یوانه‌که دانیشتبوو. بی جو‌وله و خامو‌ش و نیگای له بهر پی‌ی خو‌ی. به‌لام بی‌گومان له ناوه‌وه نه‌کو‌لا. چونکه ره‌گی لاجانگ و ته‌وی‌لی زیاتر هه‌لسابوو و خو‌ین به گونا و بنا‌گو‌یی‌دا گه‌رابوو و هه‌رچهنه ستار نه‌ی نه‌توانی جگه له

سیبهریک له نیگای گولمحه‌مه‌د ببینی، به‌لام هه‌ستی نه‌کرد که تیشکی چاوه‌کانی له قوولایی خاکه‌که رو چوو.

ستار نه‌وه‌ی نه‌زانی له‌م کات و ساته‌دا نابیی هیچ بلی. هه‌رچه‌ند نه‌و قسه‌یه ری پيشانده‌ر و مه‌له‌میش بی. بویه نه‌بوا بیده‌نگ بی تا خودی سهردار نه‌که‌وێته دوو. دواندن یان پرسیار. ره‌نگیشه به بی قسه هه‌لسی و گراوی مه‌به‌ست و نیهادی خو، به‌ره‌و لایه‌ک بر‌وا و له‌گه‌ل خو خه‌لوته‌ی بکات. یانیش نه‌وه‌ی که له‌پر رابی و پی له ئاوزه‌نگی بی. یان... نه‌ه. وا دیار بوو گولمحه‌مه‌د نه‌مجاره‌یان له‌مه‌په‌ریکی دژواری هات‌بوویه سهر ری و بوی ده‌رنه‌که‌وت په‌رینه‌وه له‌و له‌مه‌په‌ره پیویستی به‌ چه‌م و خه‌میکی‌تر هه‌یه:

— که وا بوو... به‌ گومانی فه‌ربه‌خش ته‌نها یه‌ک ری ماوه‌ته‌وه! که سهر به‌ ریگه‌ی نه‌وان‌دا بیه‌م؟ تو چی دی به‌ بیرت‌دا؟

— هیچی روونتر له‌وه‌ی وتان به‌ بیرى منیش ناگات! گولمحه‌مه‌د وه‌ک بلی نه‌ هیچی له‌ ستار پرسیه‌و و نه‌ وه‌لامی لیوه‌رگرتووه، له‌ به‌ر خو‌یه‌وه‌ وتی:

— واته... من نه‌و کاره نه‌که‌م؟! نه‌توانم؟! به‌ بی چاوه‌ریکردنی وه‌لام هه‌لسا، به‌ره‌و شه‌ودیز چوو. لای شانی نه‌سپه‌که وه‌ستا، په‌نجه‌ی کرد به‌ کاکو‌لی قه‌ره‌دا و له‌ نه‌وازشی هه‌نیه‌ی نه‌سپه‌که‌دا، وه‌ک بلی نه‌ک له‌گه‌ل که‌س، وتی:

— شیویان بو ئاماده بکه‌ن!

بانوو به‌ره‌و چیشتخانه چوو و گولمحه‌مه‌د به‌ره‌و هو‌ده‌ی جه‌نده‌رمه‌کان. شانی دانه‌واند و سه‌ری برده ژووره‌وه و له‌ کاتی‌کا نامه‌که‌ی له‌ نیوان په‌نجه‌کانی‌دا رانه‌وه‌شان، سه‌یریکی نامه‌که‌ی کرد و وتی:

— سلّوی من به‌ جه‌نابی فه‌ربه‌خش بگه‌یه‌نن و بلین چاوه‌ری وه‌لام بی!... وتم شیوتان بو ئاماده بکه‌ن.

— زور سپاس سهردار. شه‌و نه‌بی له‌ شار بین. جه‌نابی سه‌رتیپ چاوه‌ری وه‌لامه. ده‌رفه‌ت نه‌خوازین بو رو‌یشتن!

— چۆنتان پېخۆشه وا بکهن.

دوو جهندهرمه له بهر نیگای درېدوونگی خانمحهমেده پشتيان له جیوبانهکان کردهوه، کلاویان کرده سهریان و ههلسان. خانمحهমেدهش ههلسا و له براهی، که له ناو هۆدهکهده پیاسهی ئهکرد، نزیک بوویهوه. خانمحهমেده گیرۆدهی ئهشکهنجهی پرسیارهکهی خوی چوووه پېشهوه. بهلام گولمحهমেده دهرفتهی نهده و وتی:

— یهکی بیست و پینج تمهنیان پی بده!

گولمحهমেده رویشته دهرهوه و له بهرهمه یوان وهستا. خانمحهমেدهش گوتهی براهی جیبهجی کرد. جهندهرمهکان دهرکهوتن و له بهرامبهه گولمحهমেدهدا کرنۆشیان کرد. گولمحهমেده، نهیانی بینی. ئهسپهکانیان بو هینان. جهندهرمهکان ئهسپهکانیان وهرگرت، جاریکیتریش بهر لهوهی له دهرگا بچنه دهرهوه، کرنۆشیان بو گولمحهমেده برد. گولمحهমেده سهیری کردن و ئهوهنده چاوهپیی کردن تا کهوتهه ری. بانوو کهوته بهریانهوه دهرگیان بو بکاتهوه. خانمحهমেده لهگهلیان تا بهر ههشتیهکه رویشته. گولمحهমেده راوهستا تا جهندهرمهکان له ناو دالانهکهده ون بن و ههروا چاوی بریبوووه شوپیان. به رویشتنه دهرهوهیان، کازمه شهل به کهره رووتهکهوه له کاتیکا پیرهمیڤدی به سواری کهرهکه ئههینا، له ناو ههشتیهکهوه هاته ههوشه و ملی کهرهکهی بهرهو رووی سهردار هینا. گولمحهমেده به بینینی پیرهمیڤد که له ههموو شت زیاتر بروی درێژ و خوڵهمیڤشی و سمیلله شوڤهکانی سهرنجیان رانهکیڤشا، چۆخهکهی ریک کرد و چوو بهرهوپیڤری. لای ملی کهرهکه، بهر لهوهی کابرا دهرفتهی سلاوکردن پهیدا بکات، زللهیهکی قورسی کیڤشا به بناگوویی دا، به جوړیک که پیرهمیڤد سووڤا و بهر لهوهی ئهوبههري روومهتی به زللهی دووهم شینهوه بی، خوی له سهر کهرهکه ههلهدایه خوارهوه. کازمه شهل کهرهکهی برده لایهکهوه و گولمحهমেده سهرشانی عاباکهی کابرای گرت. کابرای گرمۆله بووی بهرز کردهوه و له چاوترووکانیکیدا چنگی له شانی بهرده و به پشتی دهست زللهیهکی له گونای چهپی کابرا،

که میژهر و کلاوهکهی کهوته ناو کهردووهکه و خوئی چهمایهوه،
ئهژنوئی له عهزرهکه چهقی و ههروا مایهوه، له کاتیکا ههر دوو
دهستی قونجاندبوو و بردبووی بو ژیر ناوکی و به ئاشکرا ئهلهرزى.
گولمحه مه دیش بهو رقه خهستهیهوه نهپاندی:

— کچه کهت دهسالیش نابى، ناپیاوی جهلهب! ئهتهوئ بسته
منالیک بخهیه باخهلی نیره کهریکی بیگانه بهس بو ئهوهی له کۆل
خۆتی بکهیهتهوه؟! ئهتهوئ چهنده مارهی لهبری وهربگری؟ چهند؟!
قسه بکه که کارم ههیه!

پیره میرد نهیتوانی هیچ بلی. بهس ههر دوو مشتی بهرز کردهوه
و کوتای به تهوئلی خویدا و ههر بهو دارهتهوه سهری چهماندهوه و
کهوته گریان. گولمحه مه د نیگای لیوه رگیپا و خانمحه مه دی بینى له
پشت سهری کابراوه وهستاوه. گولمحه مه د پئی وت:

— بزانه چ دهردیهتی! پاشان په یام بنیره بو ئه و گه ووادهی
هاتوو ه ئه و کچۆلهیه ببات بو مائی خوئی. ههر ئه مپرو له قه لāmهیدان
بروات و شوینی ون بکات! ئه گینا ئه لییم بیخه سیین. تۆیش پیری
چه په ل، ئه گهر جاریکتر بیسم ئه تهوئ کاری وا بکهی ئه ده م بروکانت
بتاشن! سپیون!

گولمحه مه د رانه وهستا. پیره میردی بهجی هیشت بو
خانمحه مه د، که خه ریک بوو هه لی ئه سانه سه ری و خوئی به ره و
دیوه خان چوو و لهوئ، لای ده رگا که ئاوری دایه وه و له دووره وه لی
پرسی:

— ناوی نه حست چ ژه هریما ریکه؟
کابرا ئه و خه ریک بوو کلا و میژهره کهی له سه ری ئه نا،
کهوته دۆعا کردن و گولمحه مه د جاریکی تر داخوری به سه ری دا و به
ته شه ره وه لی پرسى:

— ئه لییم ناوی نه گبهت چیه؟ نامه وئ دۆعام بو بکهی.
پیره میرد به تر سه وه سهیری خانمحه مه دی کرد و پاشان
حه په سا و به په ری داهیزرانه وه، وتی:

— خاک، سهردار!

— پاش خاک؟

— کامیل، سهردار!

گوښمحه مه د بیستی و نهی بیست چووه دیوه خان و پیره میږد
چاوی برییه خانمحه مه د و به داماوویه پرسى:

— سهردار چیم به سهر ئه هیښی، خان؟ من... من به سهری
خوت مه به ستم خراپ نه بووه... نه بووه ئه گهر ئه مویت ئه و کاره
بکه، خان. تو به زهیت پیما بیتوه، خان. تو یارمه تیم بده خان!...
ستار هیشتاش لای کوښمحه به رهه یوان وه ستابوو و سهری
ئوهی ئه کرد وا پرووی ئه دا. پیره میږد ئه وا زه لیل و شکاو، وهک
سه گیکى لیډان خواردوو به دواى خانمحه مه ددا به ره و هه یوانه که
ئه کشا، ئه کیشر، ئه پاراپیه و دهسته کانی به لالانه و له هه وادا
به رز و نزم ئه کرده و. بانوو کچولیه پیره میږدی دابوو په نای خو،
له سووچی هوشه که وه ستابوو و سهری ئه کرد. کازمه شهل، قولی
نابوو په سهر یال و ملی که ره که و چه ناگهی له سهر پشته دهستی
دانابوو، به نیگایه کی شوخ ئه پروانیه پرودا وه که. کچه هه روا خو
له پشته بانوودا داشاردوو و پرووی دهرنه خست. ستار شانی له
کوښمحه که کرده و که وته ری، به لای هه ماردا تیپه ری و بیمینی
بو خانمحه مه د که له سهر لیواری به رهه یوان دانیشتوو و قونداخی
تفه نگه کی له سهر عهرز دانابوو و لووله که ی نابوو به چالی شانیه و،
وهستا بو سهر کردن. پیره میږد، له به رامبه ری دا کوومه و ببوو و
دریژه ی به گفتوگو که ئه دا:

— چه رچیه خان. خهریکی کرین و فروشه. دهستی به ده می
ئه گات. ئاتاجی که س نییه. وتم ئه م کچه ی پی بدهم بیبات به لکوو...
به لکوو به شیرباییه که ی بتوانم ئه م ساله تیپه رینم. ئاخر خو هیشتا
زستان نه هاتوو، به لام که نووه که ی من گسکی لیډراوه. به سهری
خان، سویندم به م کات و وهخته ناچارم... ناچارى... له ناچارى دایه
خان. ئه گینا کامه باوک رازی ئه بی به وهی... به وهی... به وهی که...

پیره میړد جاريکی تر مشته کانی کوټا به سهری دا و چاوه کانی به
 دهسته کانی داپوښی و شانه کانی کهوتنه لهرزین. خانمحه مه د به بی
 گویدانه په ژاره و جه خاری کابرا، لیی پرسى:
 — به چهن مهن دانه ویلّه ئه یگوړیته وه؟
 پیره میړد به بی ئه وهی چاوه کانی پیشان بدات، به منجه منج
 وتی:

— به سیّ حهوت مهن.

خانمحه مه د پرسى:

— گهنم یان جو؟

پیره میړد وه لّامی دایه وه:

— کهوتو ته سهر هیمه تهی کابرا!

خانمحه مه د هه لّسا و وتی:

— سهر دار مه به ستی وابوو بت به ستیته وه به داره وه به دبه ختی
 قور به سهر. به لّام ئه م یه کجارهش من بووم به دهسته به رت. جاريکیتر
 بو ئه م جوړه کارانه ریّت نه که ویته ئیره.
 پیره میړد پارایه وه:

— ئه گهر... ئه گهر ئه مجار ریّم بدهی برؤم، ئیتر بیجا ئه که م...

بیجا ئه که م ئیتر، خان، بهس ئه مجاره...

خانمحه مه د، به بی گرنگیدان به گفت و کرنوښی کابرا، به ره و
 دیوه خان چوو. له ویّ دهستی نا به ته ویلّی دهرگا که وه و سهری برده
 ژووره وه و به زمانی خوئی له گهلّ گولمحه مه د دوا. گوت و بیژیکی
 کورت. پاشان سهری هیڼایه وه دهره وه و له پیره میړد، که به دواى دا
 هاتبوو بو لای به ره هیوانه کهی به رامبه ر دیوه خان، پرسى:

— چهن سهر نانخوړت هه یه؟

— حهوت سهر خان!

— چهنیان بچووکن؟

— سیانیان، کورپک و دوو کچ!

جاريکیتر خانمحه مه د سهری برده وه ژووره وه و به زمانی خوئی،

ئەوھى لە كابراى وەرگرتبوو بۆ گۆلمحەمەدى گىپرايهوه و پاش تۆزىك گەپرايهوه و كازمه شەلى بانگ كرد و خۆى و پىرەمىرد بەرەو دەرگاى هەمار كەوتنە پى. بە لاى ستاردا تىپەرى و بە كازمى وت:

— كاتىكە بارەكەت داگرت، بگەپى و چەرچىەكەش بدۆزەرەوه و بىهينە بۆ ئىرە با سەمىلى هەلپرووزىنم.

عەلى چەخماخ، هيشتاش سەرى لە سەر فەردەى ئاردهەكە لاى دەرگاى هەمارەكەوه خەوتبوو. خانمەمەد پى دا لە شانى و بەئاگاى هينا:

— هەلسە ئەو فەردە ئارده بار كە، ئادەى فیلەتەن، هەلسە!...

چەخماخ!

كازمه شەل، خۆى كشانده بن دیواری هەيوانەكە و خانمەمەد لە نىگاى بى باوەر و حەپەساوى پىرەمىردا پى وت:

— ئەگەر قەناعەت بكەى ئەتانگەيەنیتە نەورۆز!

بانوو خۆى كچۆلەى هينايە پيشەوه و خانمەمەد بە بانووى

وت:

— تى بگەيەنە نەترسى ئىتر. پى بلى دەرگاى ئەم سەرايه

هەميشە ئاوەلەيه... تىگەيشتى كچم؟

فەردەى ئاردهەكە عەليخان چەخماخ داى بە سەر پشتى كەرەكەدا و تۆزى ئاردهەكەى لە شان و قوۆلى تەكاند و وەك بلى خەون بىنى ناباوەر لەو كارەى ئەنجامى دابوو، كشايەوه، پشتى دا بە دیوارەكەوه و وەستا. كازمه شەل مى كەرەكەى بەرەو دەرەوهى دالانەكە راكيشا و پىرەمىرد وەك بلى وپ ببوو، بە ئەماژەى دەستى خانمەمەد بە دواى دا كەوتە پى. لە كاتىكا هەر هەنگاوه ئاوپى ئەدايهوه، سەيرى خانمەمەدى ئەكرد، دەستى ئەنايه سەر ناوكى، كرنوشىكى ئەكرد و ئەكەوتەوه پى سەر بە دواى كەرەكەدا. بانووش كچۆلەكەى لەگەل خۆى ئەبرد و ئەى چرپاند بە گوپى دا.

— برۆين چايەك بخوينەوه وەستا ستارا! بۆ وا مات بوويت؟!...

دادخوازەكان تەواو نەبوون؟

خانمحه مه د به ره و پرووی ستار وه ستابوو. ستار سهیری
خانمحه مه دی کرد و به تالی وتی:

— پیموانییه، خان!

خانمحه مه د وتی:

— برۆین چایهک بخۆینه وه. ئەمکارانه تهواو نابن. هاتوون با
هاتیتن. به مزووانه تهواو نابن.

ستار کهوته تهک خانمحه مه د به ره و دیوه خان و وتی:

— مروّف ئەبینی، به چاوی خۆی ئەبینی و ناتوانی بروا بکات!

خانمحه مه د بۆ ئەوهی بچیتته ژووره وه شانی دانه واند و وتی:

— دنیا بێ سهروبنه وهستا ستار. وه ره پیاڵهیهک چا بخۆینه وه!
له دیوه خان، گوتهی پر له سکاڵای میرخان گهرم ببوو و زیاتر
پهرهی ئەسهند. میرخان له ههر پرستهیهکی دا، دادگهری گولمحه مه د
و رهوایی ئەو دادوهرییهی ئەسهلماند و قهلهوتر و رهنگیتری ئەکرد و
له ههموو بۆنهیهک دا له سهر ئەم خاڵه ئەوهستا و جهختی له سهر
ئەکرد. به دانیشتنی خانمحه مه د و ستار، میرخان تۆزیک له بهریان
ههڵسا. یالّایهکی وت و دهسبهجی خانمحه مه دی گرت به شایهت و
پرووی قسهی تیکرد:

— جگه له مهیه خان؟! من ئەتوانم بچم بۆ زالگهی جهندهرمه
و سکاڵا بکهه. بیکهس و کاریش نیم. خۆتان باشتەر ئەزانن. ئەتوانم
دهرهقهتی ده دانه لات و لووتیش بێم. ئەی بۆچی له مهلبهندی
شهشته مه ده وه کهوتومه ته ری و هاتووم بۆ قهلامهیدان؟ بۆ ئەوهی
که بروام به دادوهری و مافیهروهری گولمحه مه د خانی سهردار ههیه.
ئەزانم که ئەوانه پیاوی ئەوه نین بتوانن گوته و فهرمانی سهردار
پشت گوێ بخهن و جی به جی نهکهن... له مه دلّنیام. دلّنیام و
ئامادهم مهرج ببهستم ئەگهر گولمحه مه د خان په یامیک بنیری یان
فهرمانیکی مۆرکراو بدا به من و من ئەو فهرمانهی گولمحه مه د
خان سهردار ببهه بۆ دزمین و پیشانی بدهم، ئەو لات و لووتانه
دهس له سهر من و باخم ههڵئهگرن. وهکوو پوژ لیّم پروونه ئەگهر

ناوی گولمحه مه د خان ببه م، پږی خوږیان ئه گرن و ئه پږون! ... ئاخر...
 خوژگه گوته یه کی به که لکیان هه بوايه که بیکه ن. خوژگه... ئه مه ش
 بوو به قسه، تو بیت و قورئان؟ ئه مه ش بوو به قسه که یه کیک بیت
 و قسه و گفתי مردوو، گوته یه که ته مه نی که مردوو، دوو باره
 زیندوو بکاته وه؟ ئه مه ش بوو به داوا که ژماره یه که کو بینه وه و
 شه ری با و باپیرانیان زیندوو بکه نه وه؟ که چی؟ گوايه باوه گه وره ی
 میرخان ئه م باخ و باخاته ی - که ئه و زه مانه به یار بووه - له باوکی
 ئه وان به هه رزان کړیوه! تا ئیسته کام دادگا برای له بری برا دادگایی
 کردوو که من بی م و تاوانی باوه گه وره م بده مه وه؟! ئه مه چ جوړه
 بیرو باوه پږیکه، ئه مه چ کاری که به شه و بده ن به سهر باخه که دا، سه د
 نه مامی هه لووژه ی من هه لکیشن و هه ر له ویش ئاگری تیبه رده ن؟
 ئه م برپیارانه له کوئی کتیبی خودادا نووسراوه؟ گوناچه ئه مکارانه! ...
 جا بوچی ئیسته داویتی له سه ریان ئه و کاره بکه ن؟ هه ه! ئه گه ر گویتان
 لیبی پیکه نین ئه تانگری سه ردار! ... له بهر ئه وه ی بهر گویتان که وتوو
 له شوینی که شتی که به ناوی جووتیارانه وه دهروستکراوه که خو ی به
 پشتیوانی جووتیاران ئه زانی! پږاونه ته ئاش و ئه وه نده یان له برا که م
 داوه خه ریکه به ری. جهوانی ئاوا لیها توو و ئازایان شهل و کوت
 کردوو! له ماله وه که وتوو و ناتوانی جوو له بکات! باوه ر بفه رموون
 مناله کانم ناویرن بچنه کو لان! پږیک و په وان رایانگه یان دووه که من،
 نه که هه ر من، هه موو میرخانه کان ئه بی باربکه ن و له گوند پږون!
 واته من ئه بی بار بکه م و له گوندی باوبا پیرانم پږوم! گویتان
 لی مه؟! ... له هیه لایه نی که وه پاریزراو نین، له هیه لایه نی که وه! له
 راستیدا وه کوو تاوان کرده یه که پږوم ئه که م به شه و و شهوم ئه که مه وه
 به پږوژ. هیه دلنیا نیم ئه مشه ویش نه چن و دیسانه وه نه مامی تر
 هه لنه کیشن. کی چووزانی هه موو باخه که ش نه سوو تی نن. که م پرووی
 نه داوه ئه م ئاگر تیبه ردانانه، ئه مسال. هه م له مه لبه ندی زه عفهرانی
 و، هه م له مه لبه ندی باشتین، هه م له مه لبه ندی لای سه ره وه، هه م
 له بن گوئی خو مان دا. چ جیاوازیه که هه یه له نیوان ئاگردانی دهشت

و خەرمان و له ریشه هه‌لکیشانی نه‌مامی باخه‌کان؟ کاولکردنه ئیتر،
جگه له‌مه‌یه خان، جگه له‌مه‌یه؟!

میرخان نه‌ی ئه‌زانی گوته‌که‌ی چۆن ته‌واو بکات. نه‌ی ئه‌زانی
ئایه لی‌ره‌دا بی‌پرێته‌وه یا دیسانیش بلێ. بۆیه ده‌سته‌کانی به‌حه‌واوه
مابوو و چاوه قه‌له‌و و پرسینه‌ره‌که‌ی له‌سه‌ر روخساری دانیش‌توان
ئه‌بله‌ق ببوو. گولمه‌مه‌د هیچی نه‌ئه‌وت. ستاریش سه‌ری داخستبوو
و عه‌بدۆسیش چون به‌ ئه‌رکی خۆی نه‌ئه‌زانی وه‌لام بداته‌وه، خامۆش
بوو. به‌س ته‌نها خانمه‌مه‌د بوو که ئه‌یروانیه میرخان و میرخانیش
سپاسداری ئه‌و، هه‌ستی ئه‌کرد خانمه‌مه‌د ده‌ردناس و هاوده‌ردی
ئه‌وه. سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ش هیوای به‌ داوه‌ری گولمه‌مه‌دی سه‌ردار
هه‌بوو و تا ئه‌و رای ده‌رنه‌برپایه‌ت، میرخان هه‌روا سه‌ر لی‌شی‌واو
ئه‌بوو و نه‌ی ئه‌زانی چی بکا و چی ئه‌بێ ئه‌نجام بدات.

— کاریان به‌به‌رێزت هه‌یه، سه‌ردار!

گولمه‌مه‌د ئاو‌ری له‌ ده‌نگه‌که‌ دایه‌وه. عه‌لیخان چه‌خماخ
له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌که وه‌ستابوو و بۆ ئه‌وه‌ی روخساری دیار نه‌بێ
دانه‌وی‌بوویه‌وه و ده‌ست و ته‌وی‌لی نابوو به‌ هی‌لی بالشمه‌ی ده‌رگا‌که‌وه
و سه‌یری گولمه‌مه‌دی ئه‌کرد. گولمه‌مه‌د چالا‌کانه هه‌لسا و ئاته‌کی
چۆخه‌که‌ی گرت به‌ ده‌ستیه‌وه و پرسى:

— کێ بێ؟

عه‌لیخان چه‌خماخ ده‌ست و ته‌وی‌لی له‌ چوارچی‌وه‌ی ده‌رگا‌که
کرده‌وه و وتی:

— له "سه‌رمه‌زار" وه‌هه‌تووه. ئه‌لی ناوی قه‌مه‌به‌ره. ده‌م و ددانی
خویناوییه. زۆر ئه‌کرووزی‌ته‌وه.

گولمه‌مه‌د له‌ ده‌رگا‌که چوو ده‌ره‌وه و عه‌بدۆسیش هه‌لسا تا
به‌ دوا‌ی گولمه‌مه‌ددا ب‌روات. دیار بوو له‌وه زیاتر تاقه‌تی بیستنی
قسه‌کانی میرخانی نه‌ماوه. چوو ده‌ره‌وه. مانه‌وه خانمه‌مه‌د و ستار
و میرخان. خانمه‌مه‌د پیاله‌کانی گرت به‌ بن شی‌ری سه‌ماوه‌ره‌که‌وه
و قولفه‌ی قو‌رییه‌که‌ی گرت به‌ ده‌ستیه‌وه، له‌ بن چاوه‌وه سه‌یری‌کی

ستاری کرد و وتی:

— له دهرهوه چ باسه، وهستا ستار؟

ستار تیگه‌یشت که خانمحه‌مه‌د بوونی ئەو به زیادی ئەزانی، هه‌روه‌ها ئەیتوانی بۆی بچی که خانمحه‌مه‌د به چ مه‌به‌ستی که ئەیه‌وی له‌گه‌ل میرخان تهنه‌ا بی. بۆیه له‌کاتی رابوردن‌دا، ره‌خنه‌ی له‌ خۆی ئەگرت که نه‌یتوانیوه پێشبینی بۆچوونی خانمحه‌مه‌د بکات، به‌ر له‌وه‌ی پێی بوتری! چونکه ئەو جوړه تیگه‌یشتنه له‌ کات و هه‌ست و داره‌تی خانمحه‌مه‌د، خۆی ئەیتوانی هه‌نگاوێک بێ بۆ که‌مکردنه‌وه‌ی وشکی و به‌دگومانی ئەو به‌رامبه‌ر به‌ ستار. ستار لانیکه‌م، پێی وابوو که ناسین و تیگه‌یشتنی که‌سی که له‌ هه‌لومه‌رجی تایبه‌ت و هه‌ستان به‌ کردار و ره‌فتاری که به‌ ئاقاری ره‌زامه‌ندی ده‌روونی ئەو که‌سه‌دا، ئەتوانی بیته‌ هۆی لیک نزیک بوونه‌وه. خزمایه‌تی ده‌روونی ئەو دوو ئینسانه‌، هه‌رچه‌ند یه‌ک له‌و دووانه‌ خانمحه‌مه‌دی که‌لمیشیش بی... به‌لام ئەمجاره‌ و ئیسته‌، کار له‌ کار ترازابوو و ستار ئەبوايه‌ زیانی که‌مه‌تره‌خمی و زه‌ره‌دی ئەو ناوشیاریه‌ی خۆی بسه‌لمینی. بۆیه به‌ داره‌ت و کرداریکی بی که‌سم و بی نیشان، وه‌ک خزینی به‌ردیک به‌ سه‌ر سه‌هۆل‌دا، بیواز و ناره‌زا له‌خۆی، پێی نایه‌ ناو هه‌یوان. له‌ رۆیشتنه‌ دهره‌وه‌ی ستاردا، خانمحه‌مه‌د پیاله‌ی چاکه‌ی نایه‌ به‌رده‌ست میرخان و به‌ بی ئەوه‌ی به‌یلى دهرفه‌تی له‌ده‌س بچی، پرسى:

— پێشکه‌ش چیت هی‌ناوه‌ بۆ سه‌ردار؟

میرخان، جزدانه‌که‌ی له‌ گیرفانی که‌سه‌خه‌که‌ی دهره‌ینا، چه‌پکه‌یه‌ک پارهی لی‌دهره‌ینا و له‌ به‌ر ئەژنۆی خانمحه‌مه‌د داینا و به‌کپی وتی:

— خۆت قهرکه‌ بخه‌ به‌ لایه‌ک‌دا، خانمحه‌مه‌د! به‌س نامه‌وی وه‌خت و ناوه‌خت درک له‌ سه‌ر رپیم قیته‌وه‌ بی، خان! ئەمه‌وی شه‌وانه‌ به‌ ئاسووده‌یی سه‌ر بنی‌مه‌وه‌. مرو‌ف ئەگه‌ر نه‌توانی به‌رووبووی باخه‌که‌ی — له‌ هه‌مان یه‌که‌مجاره‌وه‌ که‌ ئاو ئەکاته‌ بن دره‌خته‌کانی. له‌ ناو

۲۲۹۹

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌وته‌م

ههماردا ببینی، چۆن ئەتوانی پاره‌ی وهک گیان شیرینی بۆ هه‌زار جوړ
که‌ره‌سه و پێداویستی خه‌رج بکات؟ م‌رو‌ف ئەبی‌ی بتوانی به‌ره‌مه‌ی
باخه‌که‌ی له ههماردا ببینی، به‌رله‌وه‌ی دره‌خته‌کان گۆپکه بکه‌ن و
چ‌رو بده‌ن! ئەگینا چ هیوایه‌ک؟ به‌لام ئەم بی‌سه‌روپییانه ئەمسال
په‌شیان کردم! ئەم‌رو متمانه‌ی به‌یانیم نییه، تی‌ئه‌گه‌ی؟!... له‌گه‌ل
یه‌ک دوو بار هه‌لووژه پایزه‌ی سووری ئامال په‌ش چۆنی؟ سه‌ردار
چی؟

خانم‌حه‌مه‌د که له میانه‌ی گوت و بیژی میرخاندا پاره‌که‌ی
خستبوویه گیرفانی. پیاله‌ی چاکه‌ی هه‌لقوراندا، هه‌لسا و وتی:
— شهو لی‌ره ئەبی؟ پیموایی ئیمه ئەبی یه‌ک دوو وچان برۆین و
بگه‌رینه‌وه. ئەگه‌رینه‌وه. له‌ریگه هه‌ولێ خۆمی له‌گه‌ل ئەده‌م به‌لکوو
بتوانم کاکه‌برا رازی بکه‌م. ئەلیم پاش شیوکردن جیگه‌ت بۆ راخه‌ن.
میرخانی‌ش رابوو:

— نازانم... نه‌خیر خان، شهو نامینمه‌وه. دل‌م به‌رای نادا.
ئوقره‌م نییه. ئەبی برۆم. به‌س تکام ئەوه‌یه...
— دل‌نیا به، هه‌ر چۆنیک بووه رازی ئەکه‌م بیین بۆ ئەو ناوه بۆ
سه‌ردان. دل‌نیا به رازی ئەکه‌م.

خانم‌حه‌مه‌د نه‌وه‌ستا تا گوته‌ی چه‌ند پاته کراوی میرخانی
دزمینی بیسی. شانی دانه‌واند و بالای به‌رزی گواسته‌وه بۆ هه‌یوان و
له‌وی که‌وته ته‌ماشای ئەو که‌سانه‌ی له به‌ر ناودالانه‌که‌دا کۆ بیوونه‌وه
و پاش تۆزیک چوو بۆ لایان.

قه‌مه‌به‌ر، کابرای که وترا له سه‌رمه‌زاره‌وه هاتوو، له ناودالان
له سه‌ر پارچه به‌ردیک دانیشتبوو، ئانی‌شکی نابوو به سه‌ر که‌شکه‌ی
ئه‌ژنۆی و سه‌ری داخستبوو. گولمه‌حه‌مه‌د پالی دابوو به کۆله‌که‌ی
به‌ر ناودالانه‌وه، قاچه به‌ئازاره‌که‌ی ئازاد کردبوو و په‌نجه‌ی له گولێ
قایشه‌که‌ی گیردابوو. عه‌بدو‌س لای پارچه به‌رده‌که و نزیک قه‌مه‌به‌ر
سه‌رمه‌زاری له بن دیواره‌که وه‌ستابوو. ستار له سه‌ر سه‌کۆی ناودالان
هه‌لترووشکابوو و په‌نجه‌کانی لیک هه‌لپیکابوو.

خانمحه مه د که له پیاوه کان نژیک بوویه وه، میرخان له ژووره که هاتبوویه دهره وه و بهره و به هاربه نده که نه چوو. خانمحه مه د به بهردهم عه بدو سدا تیپه پری، چوو له ناو هه شتی که و لای ستاره وه له سهر لیواری سه کو که دانیش و چاوی برییه نیوروی گولمحه مه د. سهردار داگیرابوو. ناوچه وانی گرژ ببوو. بروی چینی تی که وتبوو، رهگی ته ویلی شووشی به ستبوو و وا دیار بوو ماوهیه که له و داره ته دا ماوه ته وه.

کابرای سهرمه زاری، هه مانی ناوی قه مبه ر بوو، هه نیه ی نابوویه سهر پستی دهستی. شانه داته کاوه کانی دهره پریوو و جار جاره نه جوو لایه وه. دیار و نه دیار وا پی نه چوو ناتوانی ری که به ته قینه وه ی بوغزی گهرووی بگری. بویه ته نها له رزینه وه ی شانه کانی نه و بوو له دهنگی کی گهرووی دا، که بی دهنگیه که ی نه شکاند.

خانمحه مه د، جاریکی تر و نه مجار هیان پرسا، چاوی برییه گولمحه مه د. گولمحه مه د به چاو وه لامی دایه وه و سهیری میرخانی کرد که خه ریک بوو کورتانی هی سهره که ی ری که نه کرد و خه ریکی هه لکی شانی پاژنه ی گیوه کانی بوو. میرخان پاژنه ی گیوه کانی هه لکی شتا. هه وساری هی سهره که ی راکیشا و بیمینی بو لای گولمحه مه د، سهر و شانی چه مانده وه و دهستی بو سینه ی بهرز کرده وه و بهر له وه ی زمانی بو کرنوش بکاته وه، گولمحه مه د پی وت:

— شهو له م کوخته ی ئیمه بهایه تیه وه، خان!

میرخان له بهردهمی گولمحه مه د دا راوه ستا و کرنوشی کرد:

— سایه ت که م نه بی، سهردار. نه بی برۆم. چاوه رییم نه که ن.

— ئیره ش مالی خو ته، مه به ست نه...

— هه لبه ت سهردار، هه لبه ت. راوه ستا و پایه دار بی. سفره ت

پر به ره که ت بی، سهردار! ... مه به ست که ... مه به ست که م به خان

راکه یاند. هه وه ل خوا و دووهم چاوی هیوامان له ئیویه. چاوه ری تان نه بم. شهویک له دزمین لاده نه لمان.

گولمحه مه د بو نه وه ی میرخان له کو ل بیته وه، دهستی خسته

ناو دهستی و وتی:

— ئىشەللا، ئىشەللا!

مىرخان دەستى گۆلمحەمەدى بە ھەر دوو دەست گرت، بە
سەرىدا چەمايەو و وتى:

— ھىوام بە جەنابتە گۆلمحەمەد خان، ھىوام بە ئۆيە!
گۆلمحەمەد دەستى لە دەستەكانى كابرا دەرھيئا و وتى:
خىر پيش، خىر پيش. نىگەرەن مەبە!

مىرخان كە ھەوسارى ھيسرەكەى دابوو بە شانىدا، بە
مالاۋايىك بە چەماندەوھى سەر و شانى بە نيوان پياۋەكاندا
تېپەرى و لە بن گوڭى خانمەمەددا كە بۆ بەرىكردنى ھەلسابوو،
داۋاكاريەكەى دووپات كردهو و ھەوسارى بۆ دەرەو پاكىشا.
خانمەمەد، لە ناو دەرگاكە تا رۆيشتنى مىرخان، راۋەستا و پاشان
دەرگاكەنى دەرۋازەكەى پيۋەدا و گەرايەو بەرەو براكەى و پرسى:
— ئەكرى پىم بلى چى رووى داۋە؟!
گۆلمحەمەد وتى:

— بلى زىن بكن! ئەرۋىن بۆ سەرمەزار!
خانمەمەد نىگەى سەرگەردانى گواستەو بۆ سەر كابراى
سەرمەزارى و ھەروا بە ھەپەساۋى بەرەو دەرگەى چىشتخانە چوو كە
تفەنگدارەكان لەوڭ كۆۋە ببوون. دەرگەى دان و وتى:
— زىن بكن، زىن بكن!

عەبدۇسشەھىز ھەلسا و بۆ يارمەتيدانى زىنكردنى ئەسپەكان
بەرەو بەھاربەند چوو.

ستار ھەلسابوو. گۆلمحەمەد سەيرى كرد. ستار ھاتە بەرەو و
بەرامبەر گۆلمحەمەد، لاي كۆلەكەى ھەشتىكە بە خامۇشى ۋەستا.
گۆلمحەمەد لە بن ددانىدا بۆلەندى:

— «گورگ! گورگ! تاۋىك چاۋى لى خافل بكنە ھەلئەدرى!»
پاشان ۋەك ناخودئاگا، بەرەو كابراى سەرمەزارى چوو و لە
نزيكەوھە پى تەۋسى كوتا بە زەۋىدا:
— ئىتر چى؟!

قه مېهر سه رمه زاری به راوه شانديکي له پر سه ری بهر ز کرده وه
و چاوه ترساو و سووره که ی به هو ی خاک و سووکایه تیه وه، برییه
گولمحه مه د، به بی نه وه ی بتوانی له رزینی ئاشکرای لیو و گوناکانی
رابگری. کابرا نه توت سام گرتوویه تی نه کا گولمحه مه د دهستی لی
بهرز بکاته وه و لی دا. بویه وهک له نیگای گولمحه مه ددا نه فسوون
کرابی، بی نه قان له سهر پارچه بهرده که رابوو، شانی نا به دیواره که وه،
به لیو و چه ناگهی له رزوکه وه، وتی:

— من... من هیچ تاوانیکم نییه، سهردار. من... من... نه گهر
سهردار بفهرمی، من سکالاکه م وهر نه گرمه وه. وهری نه گرمه وه،
سهردار. به لام... به لام بیوه ژنی براهی من هیشتا کاتی نه گه راوه ته وه.
هیشتا کانی نه گه راوه ته وه. تا سی مانگ و دهر وژه که ی ته واو نه بی، تا
ته واو نه بی، هیشتا... گلی سهر قه بری براهه م وشکه وه نه بووه ئاخر،
هیشتا ئاوی سهر قه بره که ی دانه مرکاوه ته وه، سهردار! براهه م...
براهه ی من...

خانمحه مه د که کاری زین و له غاوی نه سپه کانی دابوو به
تفه نگداره کان، خو ی له به هاربه نده وه هات بو لای براهه ی و پرسه ی:
— خو ت چی؟ قهره ت بو ئاماده بکه م یان بادی؟ له بهر ئازاری
قاچت نه لیم!

گولمحه مه د رووی تی کرد و وتی:
— سواری بادی نه بيم. تو خو ت له ماله وه به. به گمحه مه د نه بيم!
خانمحه مه د به ره و عه بدوس، که له به هاربه نده که نه هاته
دهره وه، چوو و وتی:
— خالو، سه یریکی ته نگه و له غاوی بادی بکه خو ت، تا من
نه مانه به ری نه که م.

خانمحه مه د چوو به هاربه ند و عه بدوس به ناو پیاوه کانی
ناودالان دا چوو کولان بو ئاماده کردنی بادی و، گولمحه مه د سه یری
ستاری کرد و پرسه ی:
— تو چی نه که ی؟ لی ره نه مینیته وه، یان...

ستار قسه‌که‌ی سهرداری ته‌واو کرد:

— دیم ئه‌گهر رڼکه له کاره‌کان نه‌گرم!
 گولمحه‌مه‌د وتی:

— که وا بوو پاژنه‌کانت هه‌لکیشه!

ستار گالته‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی به پیکه‌نینیک وهرگرت و بو ئه‌وه‌ی له‌وانیتر دوا نه‌که‌وئ، به‌ره‌و هۆده‌که‌ که‌وته‌ رڼ، بو ئه‌وه‌ی کلاو و پشتین ببه‌ستی. هه‌ر له‌م کاته‌دا، ده‌رگای چه‌وشه‌ کرایه‌وه‌ و کازمه‌ شهل هاته‌ ژووره‌وه‌ و هه‌والی هی‌نا:

— خه‌لکه‌که‌ ئاماده‌ن، سهردار! شه‌لیاوه‌کان. داواکاره‌که‌ی کچی خالۆ کامیلیش هه‌لاتوو!

گولمحه‌مه‌د سهریکی له‌قاند و کازم دريژه‌ی دا:

— هه‌مان که هاتبوو بو کرین و فروش. خانمحه‌مه‌د خان ویستبووی بیدۆزمه‌وه‌ و بیهینم بو ئیره‌. به‌لام دیاره‌ به‌ خو‌ی زانیوه‌ و هه‌لاتوو!

گولمحه‌مه‌د ئه‌یزانی کو‌تایی به‌ رووداوه‌که‌ هاتوو. پاشان پرسى:

— چوارپیان پیه‌ خه‌لکه‌که‌؟

— دووان سیانیک هی‌سر و ئه‌سپیان پیه‌ و چه‌ن که‌سی‌کیش پیاده‌ن.

گولمحه‌مه‌د به‌ره‌و باله‌خانه‌ که‌وته‌ رڼ و به‌ کازمی وت:

— به‌ پیاده‌کان بلۆ بین بو ئیره‌، ئه‌سپ وهر‌بگرن. ئه‌سپ له‌ به‌هاربه‌ند هه‌یه‌. به‌ سواره‌کانیش بلۆ سهره‌تا ئه‌چین بو سهرمه‌زار! کازم «به‌ سهر چاو» ی وت و گه‌رایه‌وه‌ و ده‌نگی عۆراندنی بادی هات. خانمحه‌مه‌د به‌ره‌و کابرای سهرمه‌زاری چوو و له‌ هه‌مان کاته‌دا که‌ چاوی له‌ سهرکه‌وته‌نی گولمحه‌مه‌د بوو له‌ پلی‌کانه‌کانی باله‌خانه‌ سهرئه‌که‌وت، به‌ سهر ئه‌ماژه‌ی به‌ کابرای سهرمه‌زاری کرد بچۆ به‌ دوا‌ی‌دا.

ستار له‌ ده‌رگا هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و قونداخی برنه‌و و ئاته‌کی چۆخه‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی بینى له‌ ناو ده‌رگای باله‌خانه‌دا ون بوو. هاوکات

په نجه رهي باله خانesh داخرا و پهردهي قهيفهي سپي دادرايه وه.
مارال، پشت له پهنجه ركه و پروو له پياوه كه ي وه ستابوو.
گولمحه مه د كورپه كه ي بهر ز كرده وه كه له قاچي ئالابوو. ناي به
سهر شانيه وه و پاش توژيك نايه سهر جيوبانه كه و روانيه مارال كه
خاموش و ليو به ستراو چاوي تيبريوو و وتي:

— نه گه پريمه وه. زووش نه گه پريمه وه. گورگه ديسان هوش شاكاري
كردوه. نه بي پروم نه گينا نه وه ندهت نه زاني ئاژاويه كي ساز كرد!...
دلي تو نه لي چي؟!

مارال هاته بهر وه، باوه شي كرد به پياوه كه ي دا، دهسته كاني
هي نايه سهر وه بو سهر وو ده فهي شاني، سهر گوناكاني ماچ كرد و
وتي:

— نهو كاتانه ي وه كوو منالت لي دي، وا نه زانم دا يكتم!

گولمحه مه د به دردونگي پي كه ني و وتي:

— باش بوو بيرت خسته مه وه. نه مشهو دا يكم و باوكم نه بي
بگه نه ئيره. ره وه نديش تا ئيسته نه بي دامه زرابي. برياره سه مهن و
ته مووريش بهيئن. به بانوو بلي جيان بو دامه زريني. خوشم هر
جوړ بووه نه گه پريمه وه. نه گهر دمه و به يانيش بووي. بلي بز انم.
دلت نه لي چي؟

مارال به شيريني پي كه ني و ديسان هوش چاليكي نه رم كه وته ژير
گوناي. گولمحه مه د گوناي نا به گوناي هاوسه ركه يه وه و وهك بلي
نه چرپيني به گوئي دا پي وت:

— نه مشهو باوكت قسه ي زوره. تويش نه تواني چي گله ييت له
من هه يه پي بلي. به لام نامه وي دلي بشكي ني. به هو من هوه
زوريان جه زره به داوه.

مارال دهستي نا به سينه ي پياوه كه يه وه، به بي نه وه ي بيه وي

پي كه نينه شوخه كه ي بيري، وتي:

— برو، به ناگا نه بم تا ديته وه. به سواري بادي نه رو ي؟

گولمحه مه د وتي كه به سواري بادي نه روا و دهسته كاني وه كوو

دوو بالّ کردهوه و وتی:

— ئەی ئاوا برۆم؟! —

مارالّ چاوی له برنهوی شووهکهی، که به هاتنه ژوورهوه هه‌لّی
په‌ساردبوو به دیواره‌کهوه، دهستی برد بۆ ماوژپه‌کهی به کهمه‌رییهوه
بوو، وتی:

— ئەی ئەمه چییه؟ ئەمەش خۆ پرە!

گولّمحه‌مه‌د وه‌لامی ژنه‌کهی نه‌دایه‌وه. مارالّ سوورا، په‌رده‌کهی
لادا و له ناو ریزی تهنه‌که‌کاندا، برنهوه زیوار زیوه‌کهی هه‌لگرت
و به‌رهو می‌رده‌کهی رایگرت. گولّمحه‌مه‌د تهنه‌که‌کهی له دهست
ژنه‌کهی وه‌رگرت و ساتیک لهو داره‌ته‌دا مایه‌وه. ئەمه یه‌که‌مجار
نه‌بوو گولّمحه‌مه‌د، له کاتی رۆیشتن بۆ مه‌به‌ستیک تهنه‌گی له دهس
مارالّ وه‌رئه‌گرت و، نه‌ی ئەشارده‌وه که ئەم ده‌ستاوده‌ست کردنه‌ی
تهنه‌که‌کهی به ودمی چاکه زانیوه و دلّی پێ به‌ستووه. بۆیه بوو که
له هه‌ر رۆیشتنیکدا، ئەگه‌ر ده‌رفه‌تی بکرایه‌ت، وای به فه‌ر ئەزانی
تهنه‌که‌کهی له دهستی مارالّ وه‌ربگرێ.

مارالّ لای یه‌خدانی مه‌خمه‌رپۆش چۆکی دادا، سه‌ری یه‌خدانه‌کهی
هه‌ل‌دایه‌وه و به ته‌وی‌لّی رایگرت، ده‌سته‌کانی برد بۆ ناو یه‌خدانه‌که
و په‌ختی لۆخه‌ندانی ده‌ره‌ینا. هه‌ل‌سا و خۆی فیشه‌کدانی به شانی
می‌رده‌که‌یه‌وه رازانده‌وه، هه‌نگاوێک کشایه‌وه، وه‌ستا و وتی:

— ئیتر چی؟

گولّمحه‌مه‌د ده‌سته‌کانی، دوو بالّی هه‌لّۆ، کرایه‌وه و نه به قسه،
مارالّی بۆ ئامیزی بانگه‌یشت و مارالّ کاتیکی کورت به‌لام به‌پیز
سه‌ری نا به شانی گولّمحه‌مه‌ده‌وه. پاشان گولّمحه‌مه‌د هه‌نیه‌ی ماچ
کرد و وتی:

— دلّی بلقیس گه‌رم راگره. سه‌فه‌ریکی زۆر مه‌ترسیدار نییه.
مارالّ کوره‌کهی له سه‌ر جیوبانه‌که هه‌لگرت و له به‌رده‌می
گولّمحه‌مه‌ددا رایگرت. گولّمحه‌مه‌د، چه‌ناگه‌ی تۆزقالۆکه‌ی مناله‌که‌ی
له ناو په‌نجه‌کانیدا کرد به تیکه، پیکه‌نی و وتی:

— ئەمشەو كە لە دەوری يەك كۆ ئەبنەو، ناویكیش بۆ ئەم پیاڤۆكەیه بدۆزنەو. بریار وابوو دایكەم فالی بۆ بگرتەو... خواتان لەگەڵ! دەی ئیتر!... نەحەت لە شەیتان. بۆ هەروا بە دەور خۆمدا خولەم دی، ژنە؟! هەه. هەر بەراست هەندێ جار ئەبەم بە منال!

مارالیش بە دواي گۆلمحەمەدا لە پليكانەكان چوو خوارەو. پیاو و ئەسپ لە حەوشە نەمابوو. ئەسپ و هیسەر لەغاو كرابوو و برابوو دەرەو. بەس شەودیز، لای دارتووێكە دۆش دامابوو، بە دەور خۆیدا ئەخولایەو و سەمی ئەهینا بە زەویدا. گۆلمحەمەد لە خوار پليكانەكان پێی سست كرد و وەستا. شەودیز چاو و گوێی تیز كرد. ئەسپ و سوار تاویك سەیری یەکیان كرد. گۆلمحەمەد نەیتوانی بە ئاسانی تیپەرێ. پێی نایە ناو كەردووێكە و بەرەو ئەسپەكە چوو. ئەسپ سەر لە نوێ ئارامی لە بەر برا، بە كلك راوەشاندن و یال و سەدەستەكانی. گۆلمحەمەد دەستی بەرز كردهو. قەرە ئارام بوو و سەری دانەواند. گۆلمحەمەد پەنجەي كرد بە یال قەرەدا و بە نینۆك تەویلی خوراند. قەرە قەپۆزی هینا بە سینەي سوارەكەیدا. گۆلمحەمەد گۆنا و گوێی هینا بە گوێی ئەسپەكەدا و قەرە دەستی هەلینا و بە ئەسپایی هەوای شەق كرد. گۆلمحەمەد لیی جیا بوویەو، لە كەردووێكە هاتە دەرەو و قەرە جاریكیتر گۆی و چاوی بۆ سوارەكەي تیز كرد و لیی نواری و ملی، كەوانیكي نەرم، هەروا مایەو.

گۆلمحەمەد، لە دەرەوێ كەردووێكە، لای مارال، منالەكە بە باوەشیەو، وەستا و دەستی بۆ بانوو راوەشاند:

— ئەمشەو میوانت هەیه بانوو! بلقیس، بلقیس دیت.

بانوو لە بەردەمی ئەو دادخوازانی مابوونەو، لای دیواری چیشخانە وەستابوو. گۆلمحەمەد ئەماژەي بە عەبدۆس كە لە هەشتیەكەو هاتبوو بۆ حەوشە و بەرەو پرویان ئەهات كرد و بە بانووی وت:

— خالۆ عەبدۆسم ئەمشەو میوانی تۆیه. بە دادخوازەكان بلی

بهیانی. ئیسته ناچارم برۆم، بانوو.

بانوو، قاپیک به دهستیوه بهرهو ناودالان چوو و ههر بهو خاموشیهی گفت و قسهی گولمحه مه دی گوئی لیگرتبوو. گولمحه مه دی رووی لیوه رگیرا. عه بدۆس گه یشتبوو. نزیکه گولمحه مه دی وه ستابوو: — ئه و شوینهی بوئی ئه چی من که لکم نابئی؟!

گولمحه مه دی دهستی نایه سهر شانی خالۆی و له کاتیکا دهستی ماراللی گرتبوو و له گه ل خۆی ئه یبرد به ری دا، ههنگاوی بهرهو ناودالانه که نا و وتی:

— دارکاریم مه که، خالۆ! خۆت ئه زانی چیها کاری مه زن له دهستی تو دی. تو ئه وهت سه لماندوو! به لام هه ز ئه که م ئه مشه و له لای که ه که ت به مینیته وه. پیکه وه بدوین و ماندویتی سالان له له شت دهر بکه ی. جگه له وه خۆشکیشیت تو زیکی تر په یدای ئه بی. که لمیشیش دی و هاوده می نیه. ئه وه ش بلیم که کاریکی گرنگمان له بهر نیه، پیش ئه وه ی بخه ون ئیمه دینه وه. تا سه رمه زار ئه چین، له ویشه وه غاری ئه دهین به رهو سه نگرد. مه ترسیمان له پیش نیه. ئه مشه و له گه ل نه وه که ت نامویتی بشکینه! نابئی له وه زیاتر رایان بگرم. به هیوای خوا!

کازمیش له م کاته دا شه لیه ناوه وه و وتی:

— کا و خه له یان هیناوه، سه ردار. هه شت باری وشتر کا و یازده شه لته ی خه له ش به کوئی که ر.

گولمحه مه دی چوو نا وه شتی که و وتی:

— بلئی ماله کان له مه یدان مو ل دهن. خانمحه مه دی وه ریانه گری.

خالۆ عه بدۆسیش یارمه تی ئه کات.

گولمحه مه دی له هه شتی وه پیی نایه ناو کو لان و بانوو قاپی ئاو به دهستی وه، خۆی له سه ر ری لا دا و لای دیواره که وه ستا. بادی ته یار بوو. گولمحه مه دی چنگی له به رکۆی جیازی وشتره که گیر دا و به ملی وشتره که دا هه لگه را و له سه ر جیازه که دانیشیت. له پیچی کو لانه که وه پیشه نگی کاروانه که، له بن باری کا دا دهر که وت. گولمحه مه دی

له وشترهكهى كرد. بانوو قاپه ئاوهكهى پژاند به دواى دا و تا سوار
له پىچى كوژانهكه ون نهبوو، چاوى لى نهترووكاند. پاشان وهرگهرا
و هاتهوه مالهوه.

مارال و عهبدوس، لهتهك يهكهوه له ناو ههشتيهكه مابوونهوه
و نيگايان له كوژانى چول بوو كه لهو سهريهوه پيشهنگى كاروان
وهستينرابوو، ههوسارى به شانى وشترهوانيكهوه. هاتن و چوونهكهى
بانوويان ههر بهرچاويش نهكهوتبوو. كورپهكهى گولمههمهه به
قهلانوشكاني دايكهوه، پهنجهى بو كلاوهكهى عهبدوس برد.
عهبدوس ئاورى ليدايهوه. مارال رووى له باوكى كرد و ئهو دووانه
كه ئهتوت يهكههمجاره يهكدى ئهبينن، رووبهروو سهيرى يهكترىان كرد.
خاموشى. خاموشيهكى نامو. عهبدوس بو ئهوهى ئهو خاموشيه
تيك بشكىنى، دهستى بو وهرگرتنى منالهكه بهرز كردهوه، كورپهى له
قهلانوشكاني مارال بهرز كردهوه و وتى:

— گومانم نهئهكرد پالهوانيكى ئاوههات گير كهوتبى، كچى!
مارال پيكهنى و رووى له پهناى پشتى باوكى دا شاردهوه.
عهبدوس له ههشتيهكهوه چووه ههوشه و عهليخان چهخماخ
دهستى به گولى كهمهربهندهكهيهوه، پووزهوانهى ههلكيشراو، قنج
و قوز - نهك ئهوهى توژيك بهر له ئيسته - له ليوارى بهرهيوانهكه
هاته خوارهوه و له تيپهپرين به لاي عهبدوس، به ناودالاندا بهرمو
كوژان وتى:

— تا تو بگهى من له سهر بارهكان ئهمينمهوه! پاشان به دواياندا
ئهروم و پييان ئهگههمهوه.

به ندى سڀيه

دهسكهوسارى له غاوى وشترهكه له سهر بهرکوۍ جيازهكه،
رڼگهۍ به مينهگهكه دابوو نازاد بى و سوارهكهشى چوڅهۍ نازاد به
سهر شانیهوه، يهكبر له سهر جيازهكه دانىشتبوو، پى خستبووه
سهر پى، دهستى ئاسوودهۍ نابوويه سهر دهسكى ساف و دهستنهوازي
برنهوهكهۍ. شهو و رڼگهۍ داژووت. به دريژايى رڼگه، له قهلامهيدان
بو سهرمهزار و له سهرمهزارهوه تا هم كاته و هم وچانهۍ رڼگهكه،
نارام و خاموش، له پيش دهستهكهيهوه، له سهر پشۍ بادي
دانىشتبوو و هتوت تاق و تهنايه. تنها به نهست و دارهت، تنها
به بيچم و جهسته.

ستار لهلاوه داژووت و تفهنگداره سوارهكان له ههردوو بهرهوه.
كهوانىكى شكاو له پشت سهرى وشترهكهۍ سهردارهوه. گوندييه
شهلياوهكان، سوار و پياده، به زورى دوو پشته سوارى چوارپيكان. له
ناو كهوانهكهدا به تيكهلى لىيان هخوري و هرويشتن. بهگمحهمهده
و خان ناپو له ميانهۍ كهوانهكهدا و له دواى سوارهكانهوه، شان به
شان ركيڤيان ليكى هدا و به ئاههنگى دهسته ههاتن، لوڅه يان
ويړغه. بهس دهنگى سمى هسپان و هيسران بوو كه له ناو دهنگى
ههناسهكاندا له عهرز بهرز هبوويهوه.

با، به تهواوهتى خهوتبوو و كاتيكه سواران گهيشتبوونه سهرمهزار
كارى خان ناپو له سهرمهزار كوټايى پيهاتبوو، ههرچهند به كپى و له

پالھوہ، بہ لّام نہک بہ بیّ ریسواییش. لہ سہرمہزار خہ لّکی چووبوون
بہ پّیشوازیی سہردارموہ و بہ دواۓ ئہوہشدا سہیری پرووداوہکھیان لہ
مالّی بیّوہژنہکھی برای قہمبہردا کردبوو.

بہر لہ دابہزین، ستار کاتہکھی بہ ہل زانیبوو و داواۓ لہ
گوّلّمحہمہد کردبوو رِیگہی بدات کہ پرووداو و باسہکہ لہگہلّ
سہرمہزاریہکان بکاتہوہ. بوّ ئہوہی ئہگہر لہ ناو ئہوانیشدا کہسانیک
ہہبن دزیان لیّکراہی، بکہونہ تہکیان. گوّلّمحہمہد بہ باشی زانیبوو
و بہر لہوہی لہ بہر مالّی بیّوہژن دابہزن بہ خہ لّکہکہ راگہیہنرابوو.
— «ئیستہ لہ کوّ ئہتوانین شمہکی دزراو بدوژینہوہ؟ بوژدنی
دہ جاریش ئاوی بہ سہردا خواردوّتہوہ!»

ستار لہ وہ لّامدا وتبووی:

— «ئہرؤین بوّ ئہو شوینہی کہ شوینہی تی. ئہو جیگہیہی ہہموو
شمہک و کہلوپہلی دزراو لہ سہر یہک کہ لّکہ کراوہ!»
ئہسپہکھی خان ئاپو لہو بہری دیوارہکہ، گوّلّمحہمہد توانیبووی
بیبینی. دابہزیبوو و دابووی لہ دہرگا:
— «بہس قہمبہر و ستار!»

قہمبہر و ستار بہ دواۓ گوّلّمحہمہددا وہژوور کہوتبوون و
خان ئاپو بہ بینینی گوّلّمحہمہد، مووی زبر و کورتی ریشی شووش
راوہستابوو و دہمی داچہقابوو. بہپیّ پہتی و بہ توّی کراسیکہوہ،
لہ ناو دالّانہکہدا راوہستابوو و پہنجہی لہ سہر دہسکی کورتی
تفہنگہکھی وشک ببوو. گوّلّمحہمہد ہہنگاویک لیّ چووبووہ
پّیشہوہ، دہستی بردبوو، تفہنگہکھی لہ دہستی مامی دہرہینابوو:
— «جلہکانت لہ بہرکہ!»

خان ئاپو وہکوو منالّیکی گوّپراہیلّ وہرگہرابوو و روّیشتبوو،
خوّی لہ بہر کردبوو و لہ بہرامبہر گوّلّمحہمہد وہستابوو، گوّپراہیلّ
فہرمانیکتر، خاموّش و بیّدہنگ:

— «ئہسپہکہت زین کہ!»

خان ئاپو وای کردبوو و گوّلّمحہمہد قوّلّی قہمبہری گرتبوو،

بردبوويه سووچی دالآنهکه و ژنهکەشی بانگ کردبوو:
— «...هەر لهوئ، له پشت دەرکاگه راوهسته. خو دهنگم
ئه بیسی؟!»

— «به ئی... خان!»
گوئلمحه مه د به جوړیک که ژنه بیسی، به قه مبه ری وتبوو:
— «ژنی براهت، نهوسا که نهگه پښته وه، له خوت ماره نه بری!
نه بیسم لیّت دابی، قوتار!»

له سه رمه زار که هاتبوونه دهره وه، ستار پرسیبووی:
— «نهگه ر نه... رازی نه بی شووی پی بکا چی؟»
گوئلمحه مه د زور به ساده یی و رابرده وه لامی دابوویه وه:
— «رازی نه بی. ژن نانی نهوئ و پیاو!»

نارام و بی دوو، له به رده می دهسته که وه له سهر پشستی وشتره که
دانیشتبوو و نهتوت تاق و ته نه ایه. ته نها به نه ست و دارهت، تاق به
بیچم و جهسته. چو خه ی به دم باوه و پی له سهر پی، دهستی به
ناسووده یی نابوویه سهر قونداخی لووس و دهستنه وازی برنه وه که،
شهو و ری داژووت. وهک بلی نه هیچ پرووی داوه و نه بریاره هیچ
روو بدات.

به گمحه مه د و خان ئاپو له ناوقه دی که وانه که و له دوا ی
سواره کانه وه، شان به شان و رکیف به رکیف داژووتن. ستار که
هر له سهره تای ریگه وه، روخ و روخسار و کردار و هه ل سوکه وتی
خان ئاپو خستبوویه ژیر سهرنجی خو ی، نهوا به ئاشکراتر نه یبینی
که خان ئاپو خو ی داوه ته په نای بچوو کترین برازای خو ی؛ به گمحه مه د.
تا نه م کاته و نه م شوینه خان ئاپو بو ساتیکیش له به گمحه مه د
دوور نه که وتبوویه وه و بو تاو یکیش به رودوا ی نه سپه که ی نهو لی
نه خو ری بوو. سهرانسهری ریگه که شان به شان و دم به ده می
به گمحه مه د هاتبوو و تیگه یشتن لهو هه ل سوکه وته بو هر کهس که
لیان ورد بوایه ته وه، دژوار نه بوو.

رووخانی وره‌ی خان‌ئاپۆ، پاش ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر جیگه‌ی ژنه‌ی
سه‌رمه‌زاری ده‌ركی‌ش‌رابوو‌یه‌ ده‌ره‌وه‌، نه‌ك هه‌ر له‌ كرداری دامركاوی‌دا،
به‌لكوو له‌ هه‌ست و دڵ و ده‌روونی له‌كاتی ئاخافتن له‌گه‌ڵ
به‌گمحه‌مه‌د، كه‌ بۆنی سووكایه‌تی و بچووك بوونه‌وه‌ی لی ئه‌هات،
زۆر به‌ زه‌قی ئاشكرا بوو. وه‌ك بلیی خان‌ئاپۆ، ئه‌یویست به‌ زمانی
مه‌رای، په‌وایی په‌فتاره‌كه‌ی پێشووی خۆی به‌ برازاكه‌ی كه‌ له‌ جیی
كو‌ری بوو، بسه‌لمی‌نی. ئه‌م جو‌ره‌ په‌فتاره‌ش له‌ لایه‌ن یه‌كێکی وه‌كوو
خان‌ئاپۆوه‌، له‌ روانگه‌ی ستاردا به‌ر له‌وه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ بی،
گالته‌ئامیز و خه‌مبار بوو.

به‌گمحه‌مه‌دیش، وه‌ك كاردانه‌وه‌ی شیوه‌ی په‌فتاری مامی،
وه‌ك به‌ خو‌رسك، هه‌لو‌یستیکی نه‌شیاوی وه‌رگرتبوو. وا ده‌رنه‌كه‌وت
له‌ به‌رامبه‌ر مامی‌دا خۆی به‌ گه‌وره‌ دا‌بنی. سه‌ر له‌قاندن و نیگا
خواره‌كانی له‌ رووی خو‌به‌زل زانینه‌وه‌، نه‌ له‌ نیگای ستار شار‌دراوه
بوو و نه‌ ئه‌یتوانی کاریگه‌ریتیه‌ شو‌خ و گالته‌ئامیزه‌كه‌ی له‌ به‌رچاو
نه‌گرێ:

ئاده‌میزاده ئیتر! سه‌ركو‌یرترین مرو‌فیش له‌ خو‌فریودان‌دا،
به‌ه‌ره‌یه‌کی هه‌لكه‌وتوانه‌ی هه‌یه‌!

جه‌وانی ساویلکه‌، له‌و نسكو‌ کاتیه‌ی به‌ سه‌ر مامی هاتبوو،
له‌په‌ر تووشی چ دفره‌یه‌کی نه‌زانانه‌ هاتبوو. گو‌ی‌كانی ستار ئه‌گه‌ر
هه‌ندی تیژتر بوایه‌ و گوته‌كانی جارجاره‌ی به‌گمحه‌مه‌دی بیستایه‌ت،
په‌نگه‌ گو‌یی له‌ ئامو‌ژگاری و په‌خنه‌گرتنی سووك و ساویلکه‌ش
ئه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی كه‌ له‌م نیوانه‌دا بو‌ ستار سه‌رسوو‌ره‌یه‌ر بوو،
خو‌راگری و هه‌لنه‌چوونی پیر و پسپو‌رانه‌ی خان‌ئاپۆ بوو، ئاو‌یتیه‌ی
بروایه‌کی منالانه‌ی پیاویك كه‌ خۆی له‌ ته‌نگانه‌دا ئه‌بینی. خان‌ئاپۆ،
ئه‌م پیاوه‌ به‌وه‌جه‌ زه‌مینیه‌ كه‌ له‌ چاوی ستاردا په‌یكه‌ری راسته‌قینه‌ی
بو‌یری بوو. ئه‌و پیاوه‌ی كه‌ گ‌ل و ماهه‌کی بوونی به‌ راستی نیشانه‌ی
بوون بوو، كه‌ خوو و په‌وشتی بی كه‌موكو‌وری و به‌ راستی نیشانه‌ی
پووت و په‌های سروشت و خووی ئینسانی خاك و زه‌وی بوو، تاكه‌ی

و تا چەند ئايە ئەيتوانى لەو تەنگانە ساختەيەى خۆى و دەورووبەر بە سەرىدا سەپاندوووانە، خۆى رابگرى؟ تاکەى لەو پەردەى شەرم و لە کوټ و بەندى ترسى ئەندىشه و گومانى خۆى و ئەوانىتردا ئەيتوانى بەمىنئەوه و پەلەقاژە بکات؟ نە، ئەم دارەتە، ئەم دارەتى گىروگازە ناتوانى زۆر بخايەنى.

وچانىکىتر، لە پىچى رىگە بەولاوه، لە سەنگرد نزىک ئەبوونەوه و خان ئاپۆ هيشتاش هو و مەبەستى چوونەکەى بو خۆى ديارى نەکردبوو. دەرڤەتى ئەوهى نەکردبوو. گرىمان دەرڤەتیشى هەبووبى و مەبەست و هوى چوونەکەى لە بەگمەمەد پرسىبى؛ بەلام ئايە ئەمە رەوا بوو؟ ئەمە رەوا بوو کە خان ئاپۆ فەرمان و شىوازى فرمان لە بەگمەمەد وەربرى؟ هەرچەند بەگمەمەد چاوى ئەو بى - کە بوو؟ ئەوهى کە خان ئاپۆ چۆنئىتى ئەرکى خۆى لە بەگمەمەد پرسى، ئايە بە واتاى ئەوه نەبوو کە داواى لى ئەکا ئەرک و کارى خان ئاپۆ، ئەو ديارى بکات؟ ئەى شوين و پلەى خان ئاپۆ چى لى ئەهات؟ بەراست مەگەر ئەم پياوه چى کردبوو؟

«خوينى بىتوانم خو نەزاندوو؟!»

ئاوژەنگى لە تەرادى ئەسپەکەى کوتا و هەى لىکرد بو هەلدانەوهى ئەو پەردەيه، کە خەرىک بوو ئەيخنکاند. ئازووت بو شکاندنى ئەو کوټەى يەخسىرى کردبوو. دىل يەكدلە. دىل لە ناو مەشت، «با» لە سەرىدا و نىگای بەبروا لە چاوىدا، غارى دا و لە چاوترووکانىکدا خۆى گەيانە لای وشترەکەى گولمەمەد، خاوى کردەوه و کەوتە تەکى. بەلام ئەمە هيشا سەرەتاي کار بوو. دوواندن و هينانە قسەى گولمەمەد قوناخىکىتر بوو و ئەبوايه دەرەڤەتى بى و خاموشىهەکەى پى بشکينى. گىژەنىکىتر ئەوه بوو کە ئەنجامەکەى ئەبوايه تازەکردنەوهى هەڤالەتى نيوان خۆى و ئەو - لەم کاتەدا - بى و ئەوه دژوارترین قوناخى ئەوکارە بوو کە خان ئاپۆ بو جىبەجىکردنى غارى دابوو. دژوارترىش ئەوهى کە دەستەبەرى دۆستايەتى و نوێکردنەوهى، ئەبوايه حەزى دىل بى. کە ئەوه پىوهى

بروای گولمحه مه د بوو. بویه چهندهش دژوار و ملکه چانه، ئه بوایه شه قلی ئه م ساردوسرپیه ی موری بیدهنگی لیدرابوو، بشکینئ و ئه م وه ستانه کوشندهیه بورووژینئ. ئه مکارهش، مه گهر به ئاخافتن ئه گینا مه یسه ر نه ئه بوو. خان ئاپو لیوی ته ر کرد تا گیانی شوخی وشه که خووی ئاسایی ئه و بوو له خویدا رچه نیئ و بژیه نیته وه. ناچاری تاوه یئانی ئه و له رزینه ی خرابوویه دهنگی، له گه ل گولمحه مه د که وته ئاخافتن:

— رهنگه ئه تهوئ تا سه د سالی تر له به رامبه رمدا هه ر وه ک به رد بی. ها؟! ئه ری؟! خو مه به سستی وات نییه، هه ته؟! له خاموشی گولمحه مه ددا، ده رفه تی نه دا و دیسان وتی:

— چی بووه مه گهر؟! ئاسمان خراپ بووه؟! ئه ری؟! پاشان چاوه پروانی وه لām، روخسار و نیگای خولیای به رزکرده وه بو سهر وشتره که، تا ئه و کاته ی گولمحه مه د لای کرده وه و چاوی برپیه مامی خوئ. ئه و هه روا خاموش بوو. به لām له به ختی خان ئاپو شه و نه ی ئه هیشت چاوه کانیان به پروتی چنگ لی ک بچه قینن. گرنگ ئه وه بوو کابرا دهنگی کرابوویه وه و له رزینه که ی نه مابوو، ئاواز و گرئی خوشت ئاههنگی خوئ دوزی بوویه وه. بویه بیباکانه دریژه ی دا:

— بیر له چی ئه که یته وه؟! پیت وایه دوخینم له منال و پاکیزه ترازاندووه؟! ژنه بیوهیه، قیت و قنج به دیواردا هه لئه گه ری. زوریش له خوا ی بوو که من چوومه ته پالی! شتیکی زیاده ی ده سنه که وتبی، که می نه هیئاوه! دلنیا به!... جگه له وهش مه گهر ئیمه کیین؟! ئاده میزاد نین؟! ها، ئاده میزاد نین؟! ئه تهوئ من پیاو نه بم؟!... له کوئ به لیئنی وام داوه؟ ئه یهوو! ئاخر منیش ئه بوا بیریک له خوم بکه مه وه یان نا؟! ئاخر ئاده میزاد... پیویستی به هه ندی شت هه یه یان نییه؟ هه یه تی ئیتر، چاوه که ی من! هه یه تی! من خو له ئاسمان ناژیم. نه شم وتوو پاک و بیگه ردم. وتوو مه؟ که ی من شتی وام وتوو؟!... ده شتی ک بلئ ئاخر، پیاو! نه کا ئه تهوئ، منی مامت له م ته مه نه دا ته می بکه ی؟ ده بلئ ده ی؟!

تاپۆی دیوارهکانی سهنگرد. گۆلمحه مه د له غاوی بادی راکیشا و
 خاوی کردهوه. بهگمه مه د ئازووت بۆ لایان. گۆلمحه مه د وتی:
 — سێ کهس دابنێ به دهووری قهلاکهوه. دوو کهسیش بۆ
 بهردهرگای مائی نهجهف ئهرباب. ئهگهر شتی که بوو، تیری که بهحهوادا
 بهتهقیین. شهلیاوهکانیش ههموویان بی نه ژوورهوه.
 پاشان پرووی کرده خان ئاپۆ و وتی:
 — خهریکین ئهروین نهجهف ئهرباب ته می بکهین. ته می، بهس
 ئهوهنده! نابێ خوین برژینری.
 گۆلمحه مه د بآلی راوهشاند و دهنگی هه لێنا:
 — ئیوهش گویتان لێ بوو؟ نابێ خوین له لووتی کهس بیت!

ده رگای قهلاکه ی نهجهف ئهرباب به گۆلمیخی قه به،
 رازینرابوو یه وه. دهروازه ی سهرا، له راده به ده ر گه وه بوو و جگه له وه
 تازه ی ته خته ی ده رگا کان، ته نانه ت له شه ویش دا، له هه موو شت زیاتر
 ئهیدا به چاودا. دهروازه ی سهرا به گویره ی دیواره بهرز و ئهستوورهکانی
 قهلا بوو. دیواری وهک شووره. شووره ی قهلا. راستیه که ی ئه وه بوو
 که باوکی نهجهف ئهرباب، قهلاکه ی بۆ خو ی ساز کرد بوو. بهو برج و
 وارش و بهو قهباره یه. به مردنی خویشی رازاند نه وه و په رداخت کردنی
 بۆ نهجهف بهجی هیشی بوو. نهجهف ئهربابیش کی ماسیهکانی تهواو
 کرد بوو. برج و شووره ی پیکهینا بوو، قفل و کیلوانی توکمه ی
 لیدابوو و تییدا مهزلی کرد بوو. تا کار و کرداری باوکی، ئه ویش بهو
 شیوازه درێژه بدات و بۆ خسته نه سه ر و زیاد کردنی ئه وه ی باوکی به
 میرات بۆی بهجی هیشت بوو، هه ر له باخ و زهوی و پهز و پاتال.

ئهوا لهو بهری شووره ی بهرز و ئهستوور و چوار برجی چوار
 سووچی قهلاکه، شوینیکی گشتی و جیداری لێ بوو به بارستایی زیاد
 له ئه ندازه ی دانیش توانی ناو سهرا. هه ر کاتیش پیویستی بکردایهت
 ده رگا له سه ر خو یان دابه خن، دانیش توانی ناو سهرا ئه یان توانی چه ن دین
 مانگ له ناوه وه بژین به بی ئه وه ی نیازیان به ده ره وه هه بی. چونکه

ئەوھى پېداۋىستى ژيانىكى بەتەۋاۋەتى گوندىشىنى بوو، لە ناۋەۋەى سەرا تەيار كرابوو. ھەر لە ھەمارى خەلە و پاشەكەوت، بىرى ئاۋ، سەرتەنوور تا بەھاربەند و گەۋر بۆ چۈرپى جۇراۋجۇر: ئەسپ و ھېسەر و مەر و كەر و وشتر. ژوور و ھۆدەى چەندىن جۇرى جياۋاز: ميوانخانە، شانشىن، ھۆدەى دانىشتن بۆ خۆى و گەدە و شۋان و رېبۋار، بە تەنوور و چىشتخانە و ھەيوانەۋە.

— بە ئاغەت بلى گولمەمەدى سەردار ھاتوۋە!

كابرەى تەفەنگدار كە لە برجى سەر دەرگاگەۋە سەرى دەرھىنابوو، بە بىستى ناۋى گولمەمەدى سەردار لە زمانى مەمەدەرەزەى گولخانەۋە، سەرى دزىيەۋە و ون بوو. خان ئاپۆ ئەماژەى بە كۈرى گولخانەم كرد چەكۈشى دەرگاگە بكوئى. مەمەدەرەزەى گولخانەم چوۋە پىشەۋە و چەكۈشى دەرگەى تەقاند. خان ئاپۆ كلاۋى پاش دا و تۈزى ناۋچەۋانى بە لەپى دەست سىرپىيەۋە و جارىكىتر مىلى بىرەۋەكەى تاقى كىردەۋە.

گولمەمەد لە مەيدانى بەر دەرگەى سەراگە، ھەروا يەكبەر لە سەر جىازى بادى دانىشتبوو. چۆخەكەى يەك شاخ بە شانپەۋە، دەستى لە سەر ناۋقەدى ساف و پەرداختراۋى تەفەنگەكەى و نىگەى لە سەر دەرگەى داخراۋ نەئەگۋاستەۋە. بەگمەمەد لە پاشى خەلگەكەۋە لە قەراخ دىۋارەكە ۋەستابوو و چاۋى بىرپوۋىيە برجەكە. ستار دەستەكانى لە سەر كەللەى زىنەكە دانابوو و ھەۋلى ئەدا بە جىگۋۈركى لە سەر زىنەكە ئازارى پان و سەمتى كەم بىكاتەۋە. عەلىخان چەخماخ، نەك يەكدل و لىبراۋ بەلكوۋ دودل و داگىراۋى ئەندىشەى رۈۋبەرۈۋوبوۋنەۋەى لەگەل نەجەف ئەرباب، چەپى سەملى بە ددان گرتبوو و ئەيجاۋى. خەلكى شەلىاۋىش، بە سوار و پىادەيانەۋە، لە پشت دەرگا و لە قەراخ شوۋرەى نەجەف ئەرباب راۋەستابوون. ۋەك بلى تىگەىشتبوون لە پىناۋى ۋەرگرتنەۋەى مەرىشك و بىزى و گۈيرەكە و يەك دوو مەن قەند و تەنەكە نەۋت و يەك دوو تەختە پىستە و چەند ھىزە دۆشاۋى تىرى خۇيان توۋشى چ خەنىمىك كىردوۋە!

په‌شیمانی له بنه‌وه.

— ده‌رگاکه بکه‌ره‌وه، میر عه‌وڵا!

ئهمه ده‌نگی نه‌زۆر په‌زامه‌ندانه‌ی نه‌جه‌ف ئه‌رباب بوو له پ‌شت ده‌رگاکه‌وه له ماوه‌یه‌کی کورته‌وه بی‌سرا و ده‌سبه‌جی ده‌نگی زنجیر و قفل و کی‌لوونی ده‌رگا، یه‌ک به دوا‌ی یه‌کدا هات و تا ده‌رگای گه‌وره و قورسی ده‌روازه به جیره‌یه‌کی وشک و تیژ کرانه‌وه و میر عه‌وڵا، خۆی و فانۆسی به سهر ده‌سته‌وه له ناو هه‌شتیه‌که‌دا هات به پیریانه‌وه، له کاتی‌کا نه‌جه‌ف ئه‌رباب له به‌ر ناودا‌ڵانه‌که له هه‌وشه چاوه‌پ‌یی ئه‌کردن:

— بلی بفه‌رموونه ژووره‌وه!

میر عه‌وڵا گه‌ده، به‌ر له‌وه‌ی دهم بکاته‌وه به دووپات‌کردنه‌وه‌ی گوته‌ی ئا‌غه‌ی، ناچار بوو له به‌رامبه‌ر هی‌رش‌ی ئه‌سپه‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌دا بکشی‌ته دوا‌وه، چونکه به‌گمحه‌مه‌د ئه‌بوا‌یه به فرکه‌یه‌ک ناو هه‌وشه‌که سه‌یر بکات و بکه‌پ‌یته‌وه. وای کرد. نه‌جه‌ف ئه‌رباب ئه‌وا خۆی هات‌بوویه ناو هه‌شتیه‌که و به ترسه‌وه داوا‌ی لی ئه‌کردن دابه‌زن و بفه‌رموون:

— به‌خیر هاتن، بفه‌رموون سه‌ردار!

گو‌ڵمه‌مه‌د به‌و کو‌ڵانه‌ی‌دا سوار و پیاده بو‌یان کرد‌بوویه‌وه، به سواری ئا‌ژووت بو ژووره‌وه و به بی گو‌یدانه گه‌ده‌ی نه‌جه‌ف که ئی‌سته له‌و به‌ری دا‌ڵانه‌که ده‌رگای به‌هاربه‌نده‌که‌ی کرد‌بوویه‌وه، چووه هه‌وشه و به دوا‌ی‌دا سوار و پیاده هاتنه ژووره‌وه، مه‌گه‌ر محمه‌د‌پ‌ره‌زای گو‌ڵخانم و یه‌کی‌تر. عه‌وڵا گه‌ده، سه‌ری برده ده‌ره‌وه و به‌ر له‌وه‌ی تاکانی ده‌روازه‌که داخاته‌وه، پرس‌ی:

— ئی‌وه چی؟ نایه‌نه ژووره‌وه؟

محمه‌د‌پ‌ره‌زای گو‌ڵخانم له وه‌لام‌دا وت‌ی:

— ئیمه لی‌ره ئه‌بین. رسق و رۆزی ئیمه به‌ینه بو ئی‌ره!

عه‌وڵا گه‌ده تای ده‌رگای به ئارامی پال نا و محمه‌د‌پ‌ره‌زای

گو‌ڵخانم، سه‌ری نا به درزی ده‌رگاکه‌وه و فه‌رمانی دا:

— چا! چا له بیر نه‌که‌ی یه‌که‌مجار. ئیمه تینووی چاین!

— هەر ئیسته، هەر ئیسته بۆتان ئههینم.
عهولّا گهده کیلوونی دهرگاههی خست و له ههشتیهکهوه چووه
حهوشه و به ناو ههشاماتهکهدا رۆیشت و وتی:
— له بههاربهندهکه جیگه بۆ چوارپیکان ههیه، سهردار. ئاخوړ
و ئالیک و...

گوڵمههمهه به شیوی ملی وشترهکهدا خزایه خوارهوه و خان ئاپۆ
له وهلامی عهولّا گهدهدا وتی:

— جارێ با لیڤه بن، باشه بۆیان. کۆزهڤه بکهڤه بهریان!
نهجهف ئهرياب به عهولّا گهدهی وت کۆزهڤه بکاته ئاخوړهکانی
بن دیوارهکه بۆ چوارپیکان. گوڵمههمهه ههوساری وشترهکهی دا به
براکهی، یهخهی چۆخهکهی دایهوه به شانی دا و هەر لهوێوه که وهستا
بوو، چاوی له برجهکه، به نهجهف ئهريابی وت:
— بهو پیاوهت بلێ بێته خوارهوه!

دهسهجی، نهجهف رووی کرده برجهکه و بانگی کرد:

— وهڤه خوارهوه جهمهه. له برجهکه وهڤه خوارهوه!
جهمهه تهنهنگدار له برجهکه هاته دهرهوه و له گوێی بانهکه
مایهوه. نهجهف جاريکیتر پێی وت دابهزێته خوارهوه و جهمهه وهکوو
کاژيلهیهکی گورجوگۆل له پلیکانهکانهوه هاته ناودالان. گوڵمههمهه
سهیری خان ئاپۆی کرد و لهگهڵ نهجهف ئهرياب بهڤهوشانشین کهوته
رێ. خان ئاپۆ لهغاوی بادا و له سووړانیکی خێرادا تهنهنگی له ناو
دهستی جهمهه تهنهنگچی دهرهینا و ههلیدا بۆ عهلیخان چهخماخ.
ئهویش به ههواوه گرتیهوه و جهمهه تهنهنگچی لای جهنجهڤی بیرهکه،
کاتیکی هاتهوه به خۆی دا که تهنهنگهکهی به دهست عهلی چهخماخهوه
تاقی ئهکرایهوه.

ههڤهڤه لهو رۆژهوه که بهگمههمهه بیستبووی نهجهف خان
دهستی خستۆته سهڤر کچی حاجی خورسوفی، ههمیشه ئارهزووی
ئوه بوو شاخ له شاخی نهجهف بگیرینی، بهلام ئهمه کاریک بوو
نهی ئهتوانی به دلخوازی خۆی پێی ههلسی. بهتایبهت ئیسته و

لهم دیداردا که گولمحه مه د بۆی هاتبوو، بهگمحه مه د نهی ئه توانی هیوای پرووبه پروو بوونه وهی نهجهف ئه ربابی هه بی؛ مهگه ر ئه وهی که شتیکی چاوه پروان نهکراو پرووی بدایهت. بۆیه باشتترین کار بۆ ئه وه ئه وه بوو به رهو برجی به تال پروات و بیی به کیشکی سه ربان؛ له و رپگه یه وه که جه مه ل دابه زیبوو. له رپگه ی پلیکانی ناودالانه وه. بۆ ئه مکاره، دابه زی و له غاوی بادی له پشتی زینی ئه سپه که ی خۆی گری دا و به رهو بان چوو. له ری دا عه و لا گه ده ی به باوه شیکی گولمه جووه له به هاربه ند ئه هاته دهره وه راگرت و پرسى:

— ئه و برجانیه تر چی؟ تفهنگچیان تیدایه؟

— نهخیر خان، نهخیر!

بهگمحه مه د لی لا دا و پاش تاویک له بانه وه دهستی بۆ مامی راوه شاندا، بۆ ئه وهی له کاری خۆی دا ئاسووده بی و چووه ناو برجه که. خان ئاپۆ دابه زی. له غاوی ئه سپه که ی بهگمحه مه دیشی گرت و به رهو ئاخوهرهکانی قهراخ دیواره که بردنی. لهوئ ههوساری بادی له زینی ئه سپه که ی بهگمحه مه د کرده وه و له خهواندنی وشتره که دا، به عه و لا گه ده ی وت خه می وشتره که ش بخوات. بهوانی تریشی وت ئه سپ و چوارپیان ببه نه بن دیواره که و خویان له هه یوان دانیشن. خۆیشی له گه ل ستار و عه لیخان چه خماخ و غولمه للاجان، چوون بۆ شانشین؛ سلاو و سلاو.

گولمحه مه د پالی به جیوبانه که وه نیگای تیژ و سمینه ری چه قاندبووه ناوچه وانی نهجهف ئه رباب، که راست له به رامبه ری دا له سه ر هه ر دوو چۆک دانیشتبوو و ئه و ی له بیده نگیه کی کوشنده دا راگرتبوو. ئه وهنده ی خان ئاپۆ و ستار دانیشن، گولمحه مه د وتی:

— به میوانه که شت بللی بیت بۆ ئیره، نهجهف ئه رباب!

چاوه خر و شینهکانی نهجهف ئه رباب که تا ئیسته له گولمحه مه د رهمیان ئه کرد، ئیسته لیل ببوون و به ناچاری کهوته سه ر چاوی و کهوته ته ته په ته:

— میوان... میوان؟!

گولمحه مه د به بئ ئه وهی دهر فتهی هه لاتن به چاوی نه جف
 ئه رباب بدات، وه کوو هه لویه کی زال به سهر نیچیره کهی دا، وتی:
 — تارمایی هیسه کهی حاجی خورسوفیم لهو کاتهی گه ده کهت
 ده رگای گه وره ی کرده وه بینی! ئه سپیکی بیگانهش وه کوو شتیک له وی
 بوو. حاجی خورسوفی نابئ بهو زووو خه وتبی. ئه و که لله وشکه
 پیاوی خه و نییه. رهنگه کچه کهشی له گه ل خوی هی ناوه؟ وایه؟ له
 کهیه وه وای لیها تووه که بووک دی بۆ خوازی نی زاوا؟!
 گولمحه مه د هه رچه ند پرس یاری ئه کرد، به لام چاوه ری وه لام
 له لایهن نه جف ئه ربابه وه نه بوو. چونکه به ئاشکرا دیار بوو نه جف
 زمانی له گو که وتوووه. بویه وتی:

— بلئ بیهینن بۆ ئیره!

نه جف ئه رباب ناچار به ئه سپایی رابوو و وتی:

— ئه گه ر نه خه وتبی!

— هه لیسینه!

گر مه ی دهنگی گولمحه مه د، ئه توت له ناو ده رگا که وه نه جفه ی
 حه وایه ده ره وه. نه جف به په له له لیواری هه یوانه که وه خوی
 هه لدایه حه وشه و له کچه کهی عه ول گه ده که لای بیرى ئاوه که
 وه ستابوو بۆ ئاوه هه لگوزین و جه نه ری بیره کهی هه لئه سوو راند،
 نزیک بوویه وه و وتی حاجی بانگ بکات و بهر له وه ی بگه ریته وه، داوای
 لی کرد زووتر چا ئاماده بکه ن و به باوکیشی بلئ شیو ساز بکات:

— بلئ یه کی که له په روا ره کان سهر بیری!

کچی عه ول گه ده دۆلچه ی ئاوه کهی هه لکیشا، له سهر به ردی
 قه راخ بیره که داینا و خوی چوو به دوا ی فرمانه کهی دا. نه جف
 گه راپیه وه بۆ شانشین و دیسانه وه سلّوی کرد. بهر له وه ی نه جف
 ئه رباب له سهر جیگه کهی دابنیشی گولمحه مه د رووی کرده عه لیخان
 چه خماخ که تفهنگ به ده ست لای ده رگا که وه ستابوو و به نه جف
 ئه ربابی وت:

— ئاشنا ییت نه دا له گه لی؟!... ها، نه جف خان، عه لی چه خماخ

ناناسیتهوه؟! چ ماوهیهک ئه‌بی یه‌کدیتان نه‌دیوه!... ها؟! نه‌جه‌ف ئه‌رباب سه‌ری به‌ره‌و عه‌لی چه‌خماخ وه‌رسوو‌راند و گه‌رایه‌وه و چاوی برپیه به‌رپیی و بی‌ده‌نگ مایه‌وه. گو‌لمحه‌مه‌د به بی‌زمینه‌چینی و به بی‌پیشه‌کی وتی:

— ده‌ستت ئالووده‌ی ئه‌مکارانه مه‌که، نه‌جه‌ف ئه‌رباب! تا زووه ده‌س له‌م پیلانه پروپوو‌چانه هه‌لگره. ئه‌م کو‌له‌فیتنه‌یه دابنی بو پیره ئاغه‌کان. تو بو قومار به جه‌وانی خو‌ت ئه‌که‌ی؟! قوماره ئه‌مه. حه‌سیبی دو‌راندنت کردووه؟! بردنه‌وه و دو‌راندنی ئه‌م قومارته لی‌کداوه‌ته‌وه؟!... ها؟ له‌م قوماردا چی ئه‌به‌یته‌وه ئه‌گه‌ر به‌رنده بی؟ له‌وه زیاترت ئه‌بی که ئیسته هه‌ته؟! نه‌ه، نه‌خیر، زیاترت نابی! به‌لام ئه‌گه‌ر بدو‌رپی چی؟ ئه‌گه‌ر بدو‌رپی؟ ئه‌زانی چه‌نده به‌گران بو‌ت ته‌واو ئه‌بی؟ نه‌ه، پی‌م وانیه بیرت له دو‌راندن کردبیته‌وه! به‌لام من به برا گه‌وره‌ی خو‌ت بزانه و لی‌م بیسه ئه‌گه‌ر ئه‌لی‌م قومار له سه‌ر جه‌وانی خو‌ت مه‌که. ئه‌مه شیتتییه که مرو‌ف جه‌وانی خو‌ی به قومار بدو‌رپینی. ئه‌ویش قوماریک که به‌رنده بوون تییدا نادیاره. به‌لام دو‌رانه‌که‌ی مسو‌گه‌ره. ته‌نانه‌ت له به‌رنده بوونیشدا، ئه‌گه‌ر بردنه‌وه‌یه‌کی تییدا بی، له‌وه‌ی هه‌ته زیاترت به‌رناکه‌وی. کردووتیانه به سه‌ر داره‌وه، نه‌جه‌ف! کی ئه‌و قسانه‌ی خو‌یندووه به گو‌یتدا؟ کی جادووی کردووی؟ به‌لینی چییان پیداو؟ ئه‌یانه‌وی بته‌کن به به‌ردی سه‌ر سه‌هۆل. ئه‌وه ئه‌زانی؟ خو‌ت ئه‌وه ئه‌زانی وا خه‌ریکن یاریت پی ئه‌که‌ن؟!... بزا له کاتی خو‌ی‌دا چو‌ن لال ئه‌بی؟ ئه‌ی ئه‌وان له کو‌ین له‌بری تو قسه بکه‌ن؟ له کو‌ین ئه‌وانه‌ی خو‌یان له جیی باوکت داناوه؟ کوان؟!

نه‌جه‌ف ئه‌رباب نه‌ک هه‌ر زمانی لکابوو به مه‌لاشوویه‌وه، سه‌ریشی به‌رز نه‌ئه‌کرده‌وه سه‌یری گو‌لمحه‌مه‌د یان ئه‌وانی‌تر بکات. گو‌لمحه‌مه‌د به عه‌لیخان چه‌خماخی وت:

— وه‌ره به‌ره‌وه! تفه‌نگه‌که‌ت خو‌ پره؟

— به‌لی سه‌ردار!

— وەرە بەرتروهه، وەرە مهترسه! هەر لیڤره... هەر لیڤره له لای ئه‌ربابهوه راوهسته. جا لوه‌له‌ی تفهنگه‌که بنی به لاجانگیهوه. باشه، ئیسته هەر له‌وه‌ی تفهنگه‌که‌ت راگره تا... ده‌ی، نه‌ج‌ه‌ف خانی ئه‌رباب! ئیسته ئه‌لی چی؟ ئه‌هینی؟ به ئه‌ندازه‌ی بال راوه‌شان‌دنی کولله‌یه‌کی پی ئه‌چی چرای ته‌مه‌نت بکوژیتهوه. ئه‌مه‌وه‌ی بزانه‌م ئه‌و کاره‌ی تو ده‌ستت داوه‌تی، ئه‌مه ئه‌هینی؟! ئه‌هینی؟!

ته‌ویلی سوورباوی نه‌ج‌ه‌ف ئاره‌قه‌ی لی نیشتبوو و بیلبله‌ی چاوه‌کانی، دوو نیسکی نه‌شوراو، له ترسی بر‌وا پینه‌کراوی مردن به هه‌موو لایه‌که‌دا ئه‌که‌را و زمانی هه‌روا لکابوو به مه‌لاشوویهوه. خان‌نایۆ به بی‌ده‌نگ پی ئه‌که‌نی. عه‌لیخان چه‌خماخ به گوی و هه‌نیه‌ی سوور هه‌لگه‌راوه‌وه ئه‌له‌رزى. غولامه‌لل‌اجان له حه‌یه‌تانه‌م ده‌می داچه‌قابوو و ستار، به بی ئه‌وه‌ی به‌ خوی بزانی لیوی ئه‌کروشت.

ده‌نگی ده‌رگا و هاتنی حاجی خورسوفی جووله‌یه‌کی خسته ئه‌و ناوه. نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب ناخودئاگا سه‌ری سوورپاند بو لای ده‌رگا‌که و په‌نج‌ه‌ی عه‌لیخان چه‌خماخ پیلکه‌ی چرکانده. گولله ده‌رچوو و نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب به پشت‌دا کهوت. دووکه‌ل ژووره‌که‌ی پر کرد و عه‌لیخان چه‌خماخیش داهیزرا و بو ئه‌وه‌ی به‌ر نه‌بیتهوه، پشت و شانی ترنجانده سووچی دیواره‌که و بی هی‌ز و په‌نگ مردوو مایه‌وه. حاجی خورسوفی له شوینی خوی وشک بوو و گولمه‌مه‌د چاوی مۆر بوویهوه. بی‌ده‌نگی مه‌رگ!

خان‌نایۆ هه‌لسا، تفه‌نگی له‌ده‌ست عه‌لیخان چه‌خماخ وه‌رگرت، تفه‌نگه‌که‌ی — به‌و جو‌ره‌ی له ده‌ست جه‌مه‌ل تفه‌نگدار فراندبوو — له به‌ر رووناکی چراکه‌دا سه‌یر کرد و وه‌ک بلی له‌گه‌ل خۆیه‌تی، وتی:

— له تفه‌نگه ئینگلیزیه‌که‌نه، خاوه‌ن مردوو، پیر بووه!

پاشان له‌و حه‌په‌ساوییه‌ی زال ببوو به سه‌ر ژووره‌که‌دا، چووه سه‌ر نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب و له کاتی‌کا بن پی رووت و خرپه‌نه‌که‌ی به نووکی گیوه‌که‌ی ختووکه ئه‌دا، ددانه سپی و ریکه‌کانی به پیکه‌نین پیشان دا و وتی:

— رابه، رابه! ئهمجاره وابزانه نهمردووی، رابه! رابه بزانم
ههواڵی ئهو دنیا چیت بۆ هیئاوین؟!

بهلام نهجهف ئهرياب ئهتوت به راستی نایهوی رابی. خان ئاپۆ
دانهویهوه و یهخه جاکهتهکهی گرت و وهکوو کهلاکی مه پ رایکیشا
بۆ ناو دهرگاکه و داوای ئاوی کرد:

— بۆ وا وشک بووی، حاجی؟! ئاو بهینه! ئیسته زیندووی
ئهکهمهوه!

ستار هه ناسهیهکی قوولی هه لکیشا و چوکاوچوکی کرد. عه لیخان
چهخماخ به رهنگ و پرووی وهکوو کهچهوه، نیشته خوارهوه و چاو و
ناوچاوی له قهفی بازووی داشاردهوه. غولامه لاجان سیگارێکی له
دهورییهکهی له بهردهست خان ئاپۆ دانرابوو، هه لگرت و بهو دهستانه
که هیشتا ئهلهرزین بۆ خۆی داگیراند و دووکه لی لی دهرهینا.

له دهرهوهی دهرگاکه، دایکی نهجهف ئهرياب، سهر و کاکو لی
جهوانهکهی خستبوویه سهر کوژی و به ههزار زمان ئه یویست له
خان ئاپۆ بیسی لاوهکهی هیشتا زیندووه. بهلام خان ئاپۆ لهبری وهلام،
دۆلچهی ئاوهکهی له دهست عهولا گهده وهرگرتوو و ئهکشایهوه بۆ
ئهوهی ئاوهکه به جارێک بکات به سهر سهروبهچکی نهجهف دا:

— وریا بن ئاو، بکشینهوه ئاو!

بهگمحه مه دیش له برجهکهوه هاتبوویه بهر گويسوانهی بانهکه
و له خان ئاپۆی ئهپرسی چی پرووی داوه. خان ئاپۆ به زمانی خۆی
تیی گه یاند ئاسووده بی، هیچ نهبووه. ههروهها خان ئاپۆ به کهچهکهی
عهولا گهده و به ژنه کهشی که له چیشتهخانهوه هه لاتبوویه دهرهوه،
وتی دایکی نهجهف ببه نه ژووریکهوه و شیوه نه که بیدهنگ بکه ن:

— یاللا، یاللا. رامه وستن! دهی... دهرگاش داخه ن. تۆ، تۆش

حاجی برۆ دانیشه، برۆ، برۆ ئیتر!

حاجی خورسوفی پیی نایه ناو دهرگاکه و دردۆنگ بوو. پیی له ناو
دیوهکه و دلی لای نهجهف ئهرياب، ههتا گولمه مه د دردۆنگیه کهی
تیکشکاند:

— بۆ دانانىشى، حاج؟! —

— لە خزمەت دام خان، لە خزمەت دام!

بالا بەرز و تۆزقاليك نووشتاوه، بە لاجانگى دەريەريوو، لووتى
كشاو و توزيک خوار. لە کاتيکا ئاتەكى پالتاوه تۆخ چوووەکەى لە ناو
پەنجەکانى دا گرتبوو، بەرەوژوور هەلکشا و لە سەر هەر دوو چۆک
دانىشت، سەرى بە کړنۆش بۆ گولمەحمەد چەماند و وتى:

— ئيشەللا کە خوښ و باشن، ساخ و سلامت و...

گولمەحمەد نەبيسى درۆ لەقالب دراوەکەى حاجى خورسوفى

پيى وت:

— ديارە خەريکەن خۆتان بۆ زەماوەن ئامادە ئەکەن؟! —

زەردەخەنەيەکى سووتاو بە روخسارى حاجى خورسوفيهوه
وشکەلات و کەوتە منجەمنج. بەلام زۆرى نەبرد خۆى خپ کردەوه و
سەركزانە کەوتە پەسن کردن:

— بۆ ئەمکارە... بۆ دەرفەت وەرگرتن مسوگەر ئەهاتينە خزمەت
سەردار. کى ئەتوانى لەم مەلەبەندە کچى بدا بە بووکى يان کورپى
بکا بە زاوا و دەرفەت و برپارى گولمەحمەد خانى سەردارى لە سەر
نەبى؟! بەلى، منى بەندە وام دانابوو بە چەند پەروارەوه بيّمە
خزمەتتان و دەرفەتتان لى بخوازم. هەلبەت ديارە خان بە گەورەيى
خويان ريگە بەم کارە خيّرە ئەفەرموون؟

خان ئاپۆ بن بالى نەجەف ئەربابى بە دەست گرتبوو، پيى نايە
ناو ژوورەکە و بە خوښزمانيهوه وتى:

— ئيسته نەجەف ئەرباب بۆمان ئەگيّرپتەوه چ باس بوو و چى
بينيوه! دانيشە ئەرباب بۆمان بگيّرپهوه! جا، مير عەوللا، چا بيّنە.
بردم بە ساخ و سەلامەتى پيشانى داىکيم دا، بۆ ئەوهى چوار
رۆژىتر پاش ملە بەيتمان بۆ ساز نەکات کە جەوانەکەيمان کوشت و
زيندووومان نەکردەوه. فەرموون... بە راستى تۆش تفەنگدارەکى بە
زەبرى چەخماخ. بەندى پەنجەيەک تا نيشانە، نەت پيکا، پياو! هەر
کەس بيبيسى قاقا پيى ئەکەنى!

نهجهف ئه‌رباب وهک غه‌واره‌یه‌کی میوان پالّی دابوو به دیواره‌که‌وه و خیشی کردبوو. نهک ههر سه‌روبه‌چکی به‌لکو جله‌کانیشی ته‌ر ببوو. تاونه‌تاو ته‌زیکی پیا‌ئه‌هات و له‌په‌سا زیاتر گرمۆله ئه‌بوو و گلاره‌ی شینی چاوه‌کانی -دوو ده‌نک نیسک- وه‌کوو سی‌به‌ری په‌میوی ترس ئه‌خولایه‌وه.

حاجی سولتانخوردی خورسوفی، نیگه‌رانی باری نه‌جهف ئه‌رباب و په‌رۆشی کاردانه‌وه‌ی گالته‌کانی خان‌نایۆ بوو که ئه‌گه‌ر به نیشان‌دانی بزه‌یه‌کی رزیویش بووبی، به دوا‌ی ئه‌وه‌وه بوو که بوونی خۆی له سه‌نگرد و له مائی نه‌جهف ئه‌رباب به کرده‌وه‌یه‌کی شیاو بداته قه‌له‌م. به‌لام ئه‌وه‌ی که له هه‌موو شت زیاتر ئه‌وی خستبوویه گیر و گازه‌وه، ئه‌وه بوو که گو‌لمحه‌مه‌دی سه‌ردار ده‌رباره‌ی ئه‌و و بوونی ئه‌و له سه‌نگرد چۆن بیر ئه‌کاته‌وه و چ بریار‌یکی له سه‌ر ئه‌دات:

— ئالیک که‌م ئه‌هینم ئه‌مسال، سه‌ردار. لی‌م نواری بینیم له ناوه‌راستی زستان په‌کم ئه‌که‌وی. ئاژه‌لیش خۆ زمان نازانی. ئاخو‌ره‌که‌ی ئه‌بی پر بی. وتم بی‌م بو سه‌نگرد و چهن بار کا و یه‌ک دوو بار قو‌زاخه له هه‌ماری نه‌جهف خان به قه‌رز وه‌ربگرم. کاری په‌روار خۆت باشت‌ر ئه‌زانی، تفاق له هه‌مار ناهیلّی. ئاژه‌ل که که‌وته خواردن، عاباکه‌ی پیاویش ئه‌خوا. تی‌ربوونیان بو نییه. مال‌کا‌ولانه ئه‌لیی له سالی قات و قریه‌که گه‌راونه‌ته‌وه! له‌په‌سا ئه‌خۆن و کاویژ ئه‌که‌ن و ده‌میان ئه‌جوولّی.

عه‌ولا گه‌ده سه‌ماوه‌ری هی‌نایه ژووره‌وه و له گو‌شهی ژووره‌که داینا. پاشان سینی و قو‌ری و پیا‌له و قه‌ندانی له ده‌ست که‌چه‌که‌ی وه‌رگرت. له نزیک سه‌ماوه‌ره‌که‌وه ریزی کردن. حاجی سولتانخورد به‌رده‌وام بوو له سه‌ر گی‌رانه‌وه و پیا‌هه‌ل‌گوتن و، تی‌ئه‌کو‌شا بار و دو‌خه‌که ئاسایی بکاته‌وه. گو‌لمحه‌مه‌د جار‌یکی‌تریش قسه‌که‌ی پی بری و بو ئه‌وه‌ی بابه‌ته‌که گه‌وره نه‌بی‌ته‌وه، وتی:

— زانیم لی‌ره‌ی، حاجی سولتانخورد. وتم بانگت بکه‌ن به دوو مه‌به‌ست. یه‌کیان ئه‌وه‌ی که ئه‌م‌رو سکا‌لات له سه‌ر بوو، سه‌باره‌ت

به ئاوه‌پوکانی ئه‌و زه‌وییه‌ دیمانه که ئه‌ته‌وی داگیریان بکه‌ی. زاواکه‌ت ده‌ستی وه‌شان‌دوه و سه‌ری شکان‌دوه. که ئه‌مه‌ش به جیاواز لی‌ی ئه‌کو‌لینه‌وه. شتیکی‌تریش که تو ئه‌بی بیبسی، په‌یوه‌ندی به نه‌ج‌ه‌ف خانه‌وه هه‌یه. گویت له‌گه‌ل منه؟

حاجی سو‌لتان‌خوردی خورسوفی به لووتی درێژ و خوار و چاوی به‌قو‌ولا چوو و ملی درێژه‌وه، له کاتی قسه‌کردنی گو‌لم‌حه‌مه‌دا، بی‌ده‌نگ بوو. کیسه‌ی سه‌بیل‌ه‌که‌ی له گیرفانی پالتاوه‌که‌ی ده‌ره‌ینابوو، له ناو ده‌ستی‌دا گووشای و به دژواری وتی:

— گویم له جه‌ناب‌ته، خان!

گو‌لم‌حه‌مه‌د درێژه‌ی به گوته‌که‌ی دا:

— چوونه‌ته بن کلێشه‌ی و عه‌قلیان دزیوه. له راستی‌دا شووتیان داوه‌ته بن با‌لی و ئه‌یان‌ه‌وی ئاگر له جه‌وانی به‌ری‌ده‌ن. ئه‌م قسانه‌ش بۆیه ئه‌که‌م، بۆ ئه‌وه‌ی تی گه‌یه‌نم چالیان له سه‌ر پێ هه‌لکه‌ندوه. نه‌ک پیت وابی من له‌وه ئه‌ترسم یه‌کی وه‌کوو نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب له سه‌ر رێگه‌م قوت بکه‌نه‌وه. تو خۆت ئه‌وه ئه‌زانی کاری ئیمه یه‌کسه‌ره و یه‌ک لایه‌نه بوته‌وه. هه‌م به‌رامبه‌ر به جه‌ماوه‌ر و هه‌م به‌رامبه‌ر به حکوومه‌ت. له راستیه‌که‌ی‌دا ئیمه سه‌رمان له کاری ئه‌م وازی‌ه‌دا داناوه. بۆیه ئه‌گه‌ر قسه‌یه‌ک ئه‌که‌ین له به‌ر گیان و گه‌نجی‌تی تو‌یه نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب!

سینی چا‌گه‌را و په‌رداخ‌ی قه‌نداخه‌که عه‌ولا گه‌ده له‌به‌رده‌م ئاغ‌ی داینا. گو‌لم‌حه‌مه‌د قومی دا له چاکه و بی‌ده‌نگ بوو. خواردنه‌وه‌ی چا، هه‌لیکی کورت بوو بۆ حاجی خورسوفی و نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب بۆ ئه‌وه‌ی بتوانن بیر و می‌شکی شپ‌رزه‌یان رێکه‌وپێک و -ره‌نگیشه‌- ده‌سته‌به‌ندی بکه‌ن. حاجی خورسوفی ته‌نانه‌ت توانی بی‌ته‌وه به خۆی‌دا و سه‌بیل‌ه‌که‌ی به بی له‌رزینی ئاشکرای ده‌سته‌کانی، داگیرینی. نه‌ج‌ه‌ف ئه‌ربابی‌ش په‌رداخ‌ی قه‌نداخه‌که‌ی نه‌رمه نه‌رمه خوارده‌وه. له کاتی‌کا هه‌ولێ ئه‌دا، ئارام و ئوقره‌ی پێشووی به‌دست به‌ینی‌ته‌وه. گو‌لم‌حه‌مه‌د به‌لام ده‌رفه‌تی پی نه‌دان. پیاله به‌تاله‌که‌ی خسته سه‌ر

سینییه که و نیگای چهقانده ناوچهوانی نهجهف ئه رباب و وتی:
— جا پیمان بلّی نهجهف ئه رباب ئه تهوئی چی بکهی بهرامبر
بهو جووتیار و رهشاییه بزن و گویره که و رسقی منالیان به هوئی
دزهکانی تووه دزراوه؟

نهجهف بهس چاوی ترووکاند و گولّمحه مه د وتی:
— چهن کهسیان لهگه لمان هاتوون بو ئه وهی شمه کی دزراویان
له ههمار و تهویله ی مائی تو وهربگرنه وه، چی ئه که ی؟
نهجهف جاریکی تر چاوی ترووکاند، دهرپری له گیرفانی دهرهینا،
تهپایی سهر لیوهکانی سرپییه وه، سهری ورگیپرا و نیگای کهوته سهر
زهردهخه نه قه له وه که ی خان ئاپو. خان ئاپو له نیگای نهجهف ئه ربابدا،
دهسبه جی وتی:

— بو لات سهیره؟! ئه وهتا، عه لیخان چه خماخمان بویه هیناوه
بو ئیره که سهرت سوور نه مینئی! خو ئه یناسی! دیسانه وهش سهرت
سوورماوه؟ مه گهر له وه سهرت سوورمابی که دهستی وهکوو منال
ئه له رزی؟!

نهجهف ئه رباب، به بی وه لام، به دهرپره خاوینه که ی تهویل و
دهور ملی سرپییه وه و نیگای په ریشانی به ههموو لایه کدا سوورانده.
— له به دناو کردنی ئیمه دا به دوا ی چی ئه گهرپی، نهجهف؟!
نهجهف له مه نگه نه ی پرسیاره که ی گولّمحه مه ددا، بیدهنگ ما.
گولّمحه مه د خاچ تی پوانی و وتی:

— عه قلت کی دزیویتی، جهوانی ساویله که؟ ئه مهوئی ئه وه بزانه!
کی فیتری کردووی گه نه دز به کری بگری و ناپیاوه تیهکانی خوت و ئه وان
به ناوی گولّمحه مه دهکان بلاو بکه یته وه؟ کاریکی ئاوه ها، پیلانیکی
بهو جوړه له گه نجیکی منالوکه ی وهکوو تو ناوه شیته وه! قسه که م تی
ئه که ی، نهجهف؟ تو یان پیش کردووه بو ئه وهی فیتنه یی ئه وان ببه ی
به ریوه؟ ها؟ خو تیگه یشتوویت مه بهستی ئه و ناکه سانه چییه؟! من
تی ئه گهم ئه گهر تو ئه تهوئی وای دهربخه ی که تی ناگه ی! من ئه زانه
ئه وانه له به دناو کردنی گولّمحه مه ددا بو چی ئه گهرپن. به لام ئه مهوئی

به ناو و نیشان بزانه ئه و گه ووادانه کین؟ پاشانیش ئه مهوئ بزانه
 تو بۆچی خۆت خستۆته ناو ئه مکاره؟ نهکا گولمه مه د جیی پی
 تهنگ کردووی؟! ده بلئ دهی، بۆ قسه ناکه ی؟ عه لی ئه کبه ری حاجی
 په سه ند پیاوئکی بی ناو و نیشان نه بوو. به چه کی حکوومه ت و له
 ژیر ئالای حکوومه ت دا حکوومه تی ئه کرد. قه لاتی خوینال به ئه ندازه ی
 سه نگردی تو چه په ک و په ره وازه ش نه بوو. خودی عه لی ئه شکینیش
 نهک هه ره له تو که متر نه بوو، زۆریش به وه جتر و لی ها تو وتر بوو. له م
 قسه م تی ئه گه ی! ئه ی چۆن بوو؟ بۆچی سه ری تیاچوو؟ هیه چ بیرت
 لی کردۆته وه؟ من به تو نالییم بۆچی، خۆت برۆ پیرسه و بزانه بۆچی!
 به لام ئه وه م لی بیسه و بزانه به و ئه ندازه ی که خاکی بهر پی یارین،
 ئه وه نده ش درکی چاوی نه یارین! هه قاله تی بینین چاوی خو شمانی
 لی درێخ ناکه یین. خه یانه تیش ئه گه ره بینین وه کوو بز ن مرو ف سه ر
 ئه برین. ئیمه له کاری خۆمان دا گالته ناکه یین، نه جه ف ئه رباب!... جا
 به من بلئ بزانه ئه تهوئ چی بکه ی؟ من گو تارت بۆ ناده م. ئه م شه و
 قسه ی سه ره تا و کو تاییت له گه ل ئه که م. تو یش خو زه لیل و گه و ج
 و گه مژه نیت که مرو ف ناچار ببی دلئ بو ت بسو وتی. تی ئه گه ی،
 نه جه ف؟ ئیمه به گو یره ی کار و ژیا نمان له م ناوچه و له م مه لبه نده
 ئه بی دو ست و دو ژمنی خۆمان بناسین. ئه مانه وئ بزانی له سه ر
 سه ره ی کام که س دا بنیشین و ده س بۆ سه ره ی کام که س نه به یین.
 تو ئه تهوئ له کام تیره بی؟ دو ست یا ن دو ژمن؟... هه تا ئه مرۆ به
 دزی و به ئاشکرا دو ژمنایه تی ئیمه ت کردووه. تو خۆت با شتر ئه زانی
 چیت کردووه، زۆر باش ئه زانی! گو ندییه کانت به شیشی وه کوو ئه م
 عه لی چه خماخه داخ کردووه. خه لکی ناچار و نه دارت هه لچزان دووه.
 خو یری وه کوو بو ژدنیت ناردووه سه ر ری به خه لکی بگرن و پرو تیان
 بکه نه وه و وای ده ربخه ن گولمه مه د ناردوونی! جا، تا ئیره دوو
 تا وانت هه یه. یه کیان ئه وه ی که خه لکیکت بی په ر و بال کردووه و
 مالت دزیون؛ یه کیش ئه وه ی که هه ولت داوه گولمه مه ده کان به دناو
 بکه ی. جاری ئه بی سزا بدری له سه ر ئه م تاوانانه ت، جا بزانی دواتر

چۆن ئەبى. بەو قسانەى كە گوتەم و بىستە، مەن لىرەدا لە ھەقى
خۆم خۆش ئەبەم. بەلام ئەو ھەش بزانە، ئەم يەكجارەيە و دوو ھەمى
نەيە. ئەمىنەتەو ھە تەوانى دزى كەرنەكەت كە ئەبى سزاكەى بەدەى،
ھەر ئەمشەو. سزەى نەخت. نەخت ئەبى تەوانى دزىيەكانت بەدەيتەو ھە.
چ ھە ئەو جووتيار و رەشايانەى لەگەلمان ھاتوون و چ ھە ئەو
گوندیانەى كە مەن پاشتر لە سەرەنسەرى ئەم مەلەبەندەو ھە ئەيان
نەرم كە مالى دزراويان لە تۆ وەرەگرنەو ھە. جا خۆت ئەزانى ھەقيان
بە نەخت بەدەيتەو ھە، بە دانەوئلە يان بە ئازەل. شەو ئەروا و ئىمەش
ئەبى برۆين. زووتر بىرى خۆتى لى بکەرەو ھە و دەس پى بکە.
لەبرى نەجەف ئەرباب كە ئەتوت دىرك لە دەمى داىە، حاجى
سولتانخوردى خورسوفى رووى كەردە گولمەمەد و وتى:
— ئىستە ناكړى جارى...

خان ئاپۆ راست بوو يەو ھە و لەبرى گولمەمەد، قسەكەى پى برى
و وەلامى داىەو ھە:

— ھىچ ناكړى و رپوى بازى بخەرە لاو ھە حاجى!
پاشان رووى كەردە نەجەف ئەرباب:
— مەگەر گویت لە برپارى سەردار نەبوو؟! ھەلسە بە پياو ھەكانت
بلى دەرگای ھەمارەكان بکەنەو ھە! ھەر ئىستە!

نەجەف ئەرباب وەكوو پىرەپياوان، دەستەكانى كەرد بە كوئلەكە
و ھەلسا. لە كاتىكا لە پيش خان ئاپۆو پى ئەنايە ناو ھەيوان، بە
عەولا گەدەى وت كلىلى دەرگای ھەمارەكان لە داىكى وەرەگړى و
پاشان بچى بۆ كادىن و ئەو دوو جووتيارەى خەرىكى ئامادەكەردنى
بارە كا و قوزاخە بوون بۆ حاجى خورسوفى، بانگ بكات بۆ
يارمەتيدان. زۆرى نەبرد دوو جووتيارەكەى نەجەف ئەرباب لە كادىنى

بەھارەبەندەو ھە، فانووس بە دەست ھاتن و فەرمانيان لە ئەربابيان
وەرگرت دەرگای ھەمار بکەنەو ھە. ئەوا ھەمووان لە جووتير و گزير
و شەلياو لە قەراخ دەرگای ھەمارەكە بەريز وەستابوون. حاجى
خورسوفى و غولامەللانجانيش ھاتنە دەرەو ھە و چوونە ناو خەلكەكە:

حاجی خورسوفی بۆ لای جووتیارهکانی نهجهف ئهرباب و غولام كهوته
تهك شهلياوهكان. نهجهف ئهرباب خهريك بوو به خان ئاپۆ ئهوت با
قهردارهكان دهستهواي قهردهكهيان، جو وهرېگرن و ههروهها داواي لى
ئهكرد به جووتیارهكان بلى دادگهري بۆ مروڤ شتيكى باشه!

خان ئاپۆ له كاتيكا بهرهو شانشين ئهگهرايهوه، وتى:

— خۆت رازيان بكه. به جوړيک ليک خوش بين!

حاجی سولتانخورد خوی تیههلقورتاند و خان ئاپۆ چووو ژوورهوه،
لای جیوبانهكه له سهر چۆكيك دانىشت، برنهوهكهى له بهردهمى دانا
و به عهليخان چهخماخى وت دهوريكىتر چايان بۆ تيكا و به تهوسهوه
سهرى راوهشانند:

— نهجهف ئهيهوي دهستهوا جويان بداتى. ههنديكىش شتهكهى
جويان ئهويتهوه. له ههمووشيان خراپتر غولامه لاجانه! ههر دوو
پيى كردۆته ناو پيلاويك و ئهلى گویرهكهكهى خۆمم ئهويتهوه!
گولمحه مهه به ستارى وت:

— برۆ لهوي به و بزانه چى ئهكهن. ئهم جووتيارانهش لهو
شوينهى بويان بلوى زوريش بهويژدان نين. به حاجى سولتانخورديش
بلى با بى بۆ ئيره توژيک دابنیشى. ههرچى بى لهگه ل خان ئاپۆ
هاوددان!

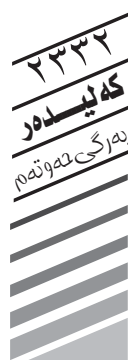
ستار چووو دهرهوه و حاجى خورسوفى ناردە ژوورهوه. حاجى
سولتانخورد هاته ناو شانشينهكه و به ئهقهست دريژهى به قسهكهى
دا:

— ئاخىر بلى گویرهكهى وا لهكام مانگا بزینن بۆتۆ، پياوى
بهويژدان!

حاجی خورسوفی له سهر دوو چۆک دانىشت و گولمحه مهه
خهنده به دهميهوه وتى:

— خهم نيه، حاجى! يهكيك له مانگاكانى نهجهف خانى بۆ
ئهنيرين.

ههرچهند گولمحه مهه به مايهيهكى گالتهوه ئهوهى وت، بهلام

حاجی سولتانخورد به کاتی ئەوهی نه ئەزانی گفتی سەردار به گالتە دابنێ و قسە لە ناو قسەیدا بکات. بۆیە بە خەندەیهکی ساخته و ئەمجار لێکەوتوو، کەرنۆشی خۆی نوێ کردەوه و لە کاتیکی ئەتوت لووتی بە هۆی تووڕەیی و ناپەرەزەمانەندی دەروونیەوه خوارتر ببوو، وتی:

— بڕیاری شیاو بڕیاری سەردارە. هەرچۆر ئێوه بفەرموون، گۆلمحەمەد خان. بەلام دادگەری، هەموو کەس چاوەڕێی دادگەرییە لە بەرپێزتان. داد و دادگەری، گۆلمحەمەد خان! ئاخر نەجەفیش هێشتا گەنجە، هێشتا شارەزای کاری خۆی نییە. ئێوه لەبری براگەورەیی ئەون. ئێتر بۆچی مانگایەک لەبری گۆیرەکەیهک؟ ڕەنگیشە بتوانی گۆیرەکەیهک لەو بابەتەیدا بۆ دەس بخت. نازانم. هەر چۆن خۆتان بەباشی ئەزانن. تەنها دادگەری؛ داد و دادگەری زۆر شیاوی پیاوه!

خان ئاپۆ، ددانە سپی و ڕێکەکانی بە پێکەنینیکی شاد و ڕەزەمانەندانە دەرخیست و بە مایەیهکی تەوس و تانە وتی:

— زۆر شتیکی باشە داد و دادگەری حاجی خان، زۆر! حاجی سولتانخورد، پلارە ئاشکراکەیی زمانی خان ئاپۆی نەبیس گرت و بە هەمان بروا و شیلگیری کە پیشانی ئەدا، وتی:

— بڕیار، بڕیاری خۆتانە خان ئاپۆ. بڕیاری سەردار، لە سەر ووی هەموو قانۆونیکیەوهیە. هەر ئەوه ڕەوايە کە سەردار ئەفەرمی. جا ئەگەر دەرفەت بفەرموون بڕۆم بزەنم کاری شیو گەیشتۆتە کوێ؟

— پەلەمان نەبی حاجی خان؛ با پەلەمان نەبی! حاجی خورسوفی هەلنەساو، دانیشینرایەوه و پزیسکەیی نیگای خەندانی خان ئاپۆ لە ئالقەیی خۆشقەبارەیی چاوەکانیدا، ئەتوت تەوێلی گۆلمحەمەدی ڕوون کردەوه و بە پێکەنینیکیەوه کە لە چاو و روخساریدا بوو، وتی:

— ئەمانویست بێین بۆ سەردانت، حاجی خان!
حاجی سولتانخورد لە وهلامی خان ئاپۆدا وتی:
— سەرفرازمان بکەن، خان. هەلبەت کە خزمەتکردن ئەرکی

بهندهیه. من خۆم ئەمویست بۆ راویژکردن بێم بۆ قەلامەیدان. بەلام
راستیهکەى نەم ئەویست بە دەستی بەتال هاتبێتم. دەسى دەسیم
ئەکرد ئەو چوار پەروارە گۆشتیان لى بنیشى و چەند دانەیان هەلگرم
و بێم بۆ دەس ماچکردنى سەردار و جەنابت. هەلبەت خرتیکم لە
هەمان سەرەتاوە بەناوی خان زادهی گۆلمحەمەد خانەووە دابەستوووە.
بەلام راوەستابووم باش دونگی شوپروە بێ پاشان بێم بۆ خزمەتتان
بۆ کاری کچەکەم!

خان ئاپۆ دەنکە بادەمیکی لە بن گیرفانی دا دۆزیبوویەو، بە ددان
قرتاندى و وتی:

— لەو رێکەوتە، ئێمەش ئەمانویست سەبارەت بە کاری کچەکەت
بیین بۆ خورسوف. وادیارە خۆیشت هەندى شتى لى ئەزانى!
جەوانەکەى ئێمە بەگمەمەد خان مەبەستى هەیه بێ بە زاوا.
ویستمان چوار پینج مەن نەبات هەلگرین و ببین بۆ خورسوف. بەلێ
ئێتر، ئەوەندەى کە... هەلبەت...

خان ئاپۆ نەى ئەتوانى قسەکەى خۆى تەواو بکات و ئەمەش
هەلیک بوو بۆ ئەوێ حاجی سولتانخورد رەنگە وەلامیکی لەبار
بدۆزیتەو. بۆیه لەو کاتەدا کە وشەى خان ئاپۆ پادەرحەوا مابوو،
حاجی خورسوفى پرووی کردە گۆلمحەمەد و لە کاتیکا وەلامى
خان ئاپۆى ئەدايهو، وتی:

— هەلبەت لەیلێ کەنیزی ئێوێهیه. ئەو ئەگەر شیاوی خزمەت
بێ، ئەوا... بەلام، ئێستەکانى... بەلێ... خۆتان هەوالتان هەیه
کە لەیلێ دیاریکراوی نەجەف خانە. نەجەف ئێستە لیڤه نییه،
بەلام خۆای لیڤهیه خان ئاپۆ! راستەکەى ئەوسا کە باوکی نەجەف،
خوالیخۆشبوو حاجی عەبدولعەلى هیشتا مابوو، بەلێنى
لیوهرگرتەم کە... راستیهکەى وامان پەیمان بەست کە نەجەف بێ بە
هاوسەرینی لەیلێ. من قەرزی ئەم پەیمانەم لە ئەستۆیه، سەردار.
خەلکی ناوچەکە هەموو ئەزانن. بە واتایەکی تر ناوی نەجەف ئەرباب
لە سەر کچەکەى سولتانخوردە. دیسانەوێش هەلبەت کە بریار، برپاری

گولمحه مه د خان و ئیوهیه. بهلام خان ئاپۆ، داوام ئهوهیه ئاگاتان له روومهت و ئابرووی ئیمهش ههبی. خهکی زمانیان درێژه، بالۆرهمان بو لی ئهدهن. راستیهکهی ههر ئهمشه و پێش هاتنی ئیوه باسی ئهوهمان ئهکرد لهگهڵ دایکی نهجهف که ئهمسال، بهر له نهوڕۆز بېرپینهوه. بهلام... دیسانهوهش وهکوو پیم راگهیاندن که... ههر جوړیک گولمحه مه د خان به باشی بزانی، بهنده ملکهچم. ههلبهت بهنده مه بهستم ههبوو بو ئهم کاره بيمه خزمهتتان. بيمه خزمهتتان و داوا له خان بکهه به ههر کلوجیک بووه له سهر سفرهی مارهبرین ته شریفیان ههبی. دیسانهوهش ههر جوړ ئیوه به باشی بزانی و بریارتان له سهری بی، ههر چۆن که خۆتان... من خۆم له بهرامبهه گولمحه مه د خاندا به خاوهن دهسهلات نازانم...

له بیدهنگی نیگای پروونی گولمحه مه د و بزه تهوساوییه خامۆشهکهی خان ئاپۆدا، حاجی سولتانخوردی خورسوفی کوٹایی گوتهکهی خۆی لی ون بوو و بو ساتیک خوشی ون کرد. بهلام بو ئهوهی خۆی به شتیکهوه بهند بکات، دهستی برد بو کیسهی تووتنهکهی و ههولیدا خۆی به چاخرکردنی سهبيلهوه خهریک بکات. بهلام له جوولانی دهستهکانیشیدا نیگهرانی و دۆشداماوی به ئاشکرا بهدی ئهکرا. خهمی ئهوهی که وتبووی و نیگهرانی ئهوهش که ئهیبیسی. چونکه ئهوهنده ناکوک و ئالۆز دواوو، نهی ئهتوانی هیواداری وهلامیکی خوشی ههبی.

گولمحه مه د بهلام، یهکسهه بابهتهکهی برد بو لایهکیتر و مۆر بوویهوه له چاوه داچهقاوهکانی حاجی سولتانخورد و پرسى: — تۆ حاجی خان، بلی بزانه له کهیهوه ئاگات له کارهکانی نهجهف ئهرباب ههیه؟

— له کامه کاری، خان؟!

— خۆت ئهزانی ئهلیم چی، حاجی خان! لهه کارانهی که ئیسیه

له سهری سزا دراوه و خهریکه ئهی بژیڕیتهوه!

حاجی سولتانخورد جاریکیتر پهنگی هیئا و پهنگی برد، بروکانی

به بئ ئەفان هەلکشا و له کاتیڤا خواری لووتی زیاتر دەرئەکهوت،
کهوته سویند و قورئان خواردن:

— به سوئمای ئەم چرایه پۆحم ئاڤای لهمجۆره کارانهی نهجەف
نهبووه. بهو مهکهی له...

— کئ له تو نزیکتر له نهجەف ههیه، حاجی؟

حاجی خورسوفی دهستهکانی -یهک به سهبیلە و یهکیان به
کیسهی تووتن و شه‌مچه و لقه شه‌مچه‌وه- به‌رز کرده‌وه و وتی:
— خوا ئەیزانی، سەردار! مەرۆف هەزار پەنگ و پرووی ههیه!
گۆلمحه‌مه‌د به ته‌وسه‌وه پئی وت:

— راسته! راسته مەرۆف هەزار پەنگ و پرووه!

غولامه‌للان، له ده‌رگاوه هاته ژووره‌وه و له کاتیڤا تفی قووت
ئەدا، به دژواری و به هه‌لچوونه‌وه وتی:

— سەردار، راستیه‌که‌ی ئەوه‌یه که من گوێره‌که‌ی خومم
ئەوێته‌وه. ئیسته که -بئ ئەده‌بیشه- ئەوه‌ی خۆم له شاخی گا
ئەگیرینم، ئیسته که نه‌جەف خانی سه‌نگردی له خۆم ئەکه‌م به
دوژمن، بۆچی ئەبئ به‌یلم به پینج مهن جو بیه‌بلینن؟ نه‌خیر
سەردار، من هه‌قی خۆم ئەوێته‌وه. من ناتوانم بۆ تاویکیش ئەو
گوێره‌که‌یه له بیر خۆم بیه‌مه‌وه. ئەگەر ماله‌که‌ی خۆم ده‌ستم
نه‌گرێته‌وه، ئەو پینج مهن جوێه‌شم ناوی.

گۆلمحه‌مه‌د خۆی هه‌لسا و چووه ده‌ره‌وه و له ده‌ره‌وه ده‌نگی
بیسرا که بانگی له نه‌جەف ئەرباب ئەکرد:

— گوێره‌که‌ی بده‌ره‌وه. ئەشزانم ئەو گوێره‌که‌یه سه‌ربراو.
به‌لام گوێره‌که‌یه‌کی‌تر له‌بری ئەو!

حاجی خورسوفی له بن نیڤای خان‌ئاپۆدا، چاو و روخساری
نیڤه‌رانی بری‌بوویه ده‌رگا‌که و وای ده‌رئەخست ئەو گفتوگۆیه‌ی
له‌ده‌ره‌وه ئەکرئ، به لووتی ئەبیسی. خان‌ئاپۆ هه‌ست و خوستی
په‌ریشانی حاجی سولتانخوردی زیره‌کانه خست‌بوویه بن نیڤای خۆیه‌وه
و شۆپی هه‌موو قسه‌یه‌کی له سیمای کاب‌رادا ئەخوینده‌وه و به‌هه‌ر

ئەوھى لە ناو مائەكەىدا رۆوى ئەدا. حاجى خورسوفىش، كەمتر لە نەجەف نەحەپەسابوو. گۆلمحەمەد و شترەكەى ھەلساند و خان ئاپۆ بەرەو ئەسپەكەى چوو، لە ئاخوڤرەكەى وەگىرا و بەگمەمەدى بانگ كرد:

— ئەرۆين... گۆلى ئاپۆ!

عەلى چەخماخ و ئەوانى تىرش تەيار بوون. جووتيارەكان كىسەكانى خەلەيان دا بە كۆلى چوارپىكاندا. گۆلمحەمەد چۆخەى ھەلدايە سەر بەركۆى جىازەكە و خۆى بە شانى بادىدا ھەلكشا و سواری و شترەكە بوو. خان ئاپۆش سواری ئەسپ بوو و بۆ وەرگرتنى تەفەنگەكەى جەمەل، دەستى بۆ عەلى چەخماخ راكىشا. عەليخان چەخماخ تەفەنگەكەى دايە دەست خان ئاپۆ و خۆى رۆيشت بەر لە سوار بوون ئەسپەكەى بەگمەمەد ئامادە بكات. خان ئاپۆ فېشەكى ناو دەراخى تەفەنگەكەى جەمەل بەتال كرد و بەگمەمەد لە بانەو ھاتەخوارەو.

حاجى سولتانخورد كە ئەتوت تازە ھاتۆتەو بە خۆىدا، ھەلات بەرەو گۆلمحەمەد و خۆى گەيانە لای شانى بادى و كەوتە مەرايى كردن. ھەرچەند ئەگەر تىخت لى بدايەت خوینى لى نەئەھات، بەلام نەشى ئەويست دەست لە ھەولدان ھەلبگرى و كەمترين بيانوو بۆ نەرمكردنى دلى گۆلمحەمەدى سەردار لەدەست بدات. ھەرچەند ئەو بيانوو بەنگەيشتن بۆ شىو خواردن بى:

— ئاخر بەو جۆرە باش نيە، شىوتان نەكردوو بەرۆن، خان. ئەو ھە

باش نيە. بەختەيان سەربەرپو ھە ئاخر...

گۆلمحەمەد وەلامى دايەو:

— لەسەر رۆيشتنين حاجى!

بەگمەمەد ھەوسارى لە عەليخان چەخماخ وەرگرت و خان ئاپۆ مامزى راوہشان و كاتىكە بە بەردەمى نەجەف و گەدە و تەفەنگدارەكەىدا، تى ئەپەرى، تەفەنگە بەتالەكەى ھەلدا بۆ جەمەل و ئەويش گرتیەو. ھەول گەدە بەرەو ھەشتیەكە ھەلات بۆ ئەوھى

دهرگا بکاتهوه و حاجی خورسوفی ئەتوت خۆی هه‌ل‌واسیوه به ملی بادی‌دا، ورکی گرتبوو و تکای ئەکرد و ئەپارایه‌وه:

— داوام ئەوه‌یه پێگه بدهن ئەو گریبه‌سته سه‌ریگری، سه‌ردار! داواتان لێ ئەکه‌م مه‌هیلن، کاکه‌برا، به‌گمه‌مه‌د خان چه‌تی تی بخت، سه‌ردار. خۆتان پازیی بکه‌ن، گۆلمحه‌مه‌د خان. من چاوه‌پێم جه‌نابت ئەو کاره‌مان بۆ بکه‌ی، سه‌ردار. ئابرووی چه‌ندین ساڵه‌ی هه‌ر دوو بنه‌ماله‌مان له‌ ئارادایه‌، گۆلمحه‌مه‌د خان!

به‌گمه‌مه‌د له‌ بیستنی ناوی خۆی‌دا، ئاوزه‌نگی لێ‌دابوو و خه‌ریک بوو له‌ ده‌رگا‌که‌وه ئەچووه‌ حه‌وشه‌. خان‌ئاپۆ له‌ جه‌مسهری ناودالانه‌که‌، لای وشتره‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌ده‌وه — به‌ شیوه‌یه‌ک که‌ حاجی سو‌لتانخورد که‌وتبوویه نیوان به‌رۆکی ئەسپه‌که‌ی ئەو و بادی گۆلمحه‌مه‌ده‌وه — له‌غاوی راکی‌شابوو و ئەسپه‌که‌ی راگرتبوو. خان‌ئاپۆ ئاشنای خوو و خده‌ی برازا‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌د و ئەوه‌ی که‌ نه‌کا لالانه‌وه‌ی حاجی خورسوفی کاربکاته سه‌ری و به‌لینیکی پی‌دا، ده‌سپیشخه‌ری کرد و وتی:

— ئامۆژگاری که‌ی له‌ دلی جه‌وان کاری کردووه‌، حاجی؟! حاجی سو‌لتانخورد له‌ خان‌ئاپۆ وه‌رگه‌را و باوه‌شی کرد به‌ لاقی‌دا و پارایه‌وه:

— ئاخ‌ر خان‌ئاپۆ، خان‌ئاپۆ، له‌یلێ دیاریکراوی نه‌جه‌فه. ئەم دوو جه‌وانه ده‌زگیرانی یه‌ک‌دین!

خان‌ئاپۆ له‌غاوی راوه‌شاند و ئاژووت بۆ ناودالانه‌که‌ و وتی: — به‌گمه‌مه‌دی ئێمه‌ش جه‌وانیکی شیاو و به‌وه‌جه‌! تۆ بۆ له‌ زمانێ ئاده‌میزاد تی ناگه‌ی؟ ئەترسی له‌گه‌ل ئێمه‌ خزمایه‌تی بکه‌ی؟! خان‌ئاپۆ نه‌وه‌ستا بۆ بیستنی ئەوه‌ی که‌ حاجی سو‌لتانخورد ره‌نگه‌

بیوتایه‌ت. ئاژووت به‌ره‌و کۆلان و حاجی خورسوفی جاریکی‌که‌ش وه‌رگه‌را بۆ لای گۆلمحه‌مه‌د به‌ سواری بادیه‌وه‌. نیگای بری‌بوویه نه‌جه‌ف ئه‌رباب و راوه‌ستابوو هه‌قاله‌کانی تی‌په‌رن و له‌ ده‌رگا بچنه‌ ده‌ره‌وه‌. ده‌روازه‌ی حه‌وشه‌ چوارتاق ئاوه‌له‌ بوو و سوار و پیاده‌ ئه‌رویشتن.

عهوڻا گهده دهستی گرتبوو به تاي دهرگاهوه و ږاوهستابوو تا دوا سوار تيپهږي. دوايين، گولمحه مهده بوو كه نيگاي له سهر نهجهف بوو. نهجهف ئهريابيش ههروا چهپهساو و بيدهنگ لاي جهنهږي بيرهكه وهستابوو و وا ديار بوو بو بهږيكردي گولمحه مهده پي پيش كردهوه. جهمهل تفهنگدار لاي شاني نهجهف، تفهنگه بهتالهكه ي به دهستيهوه، ږاوهستابوو و حاجي سولتانخورد له قهراخ ديوارهكه پي پهلكه ي بوو. گولمحه مهده ږووي كرده حاجي خورسوفي و جاريكتر ږواني نهجهف ئهرياب و وتي:

— سهركار عهلي ئهشكينيش تو ناردبووت به دواماندا بو قهلامهيدان. بزانه كه ئهزانم!

نهجهف ئهرياب سهيري گولمحه مهده ي كرد و ههروا بيدهنگ بوو. گولمحه مهده يهخه ي چوخهكه ي گرت و داي به شانيدا و بهر لهوهي هه ي بكا، بهرهو دهرگاهه، به نهجهفي وت:

— زمانت ئهمشه و نهكرايهوه، بهلام خوا بكا گويت كراوه بووي!... هه ي... هووك!...

به دواي بادي دا، مير عهوڻا گهده، دهرگا قورسهكاني دهروازهكه ي هينايهوه يهك و كيلووني خست و به ههنگاوي ئارام له تاريكي ناودالانهكهوه هاته دهرهوه، لاي ديوارهكه و نزيك حاجي سولتانخورد، له ئابلوقه ي ئه و بيدهنگيه ي به سهر ههموو شت و ههموو كهسدا زال ببوو، خاموش ږاوهستا. نهجهف وهرگه ږا و ږواني جهمهل. جهمهل له قولاي نيگاي ئاغهي دا، به بزووتنيكي خاو و ترسنوك دهست و تفهنگه بهتالهكه ي توژيك بهرز كردهوه. نهجهف به بوغزيكي لهغاو پچراوهوه، به وهرسووپراندني شاني چهپ و راست جهمهلي دايه بهر زله و ههر بهو خيراييهش تفهنگه بهتالهكه ي له دهستي دهرهينا و به مبههستي كوشتن بهرزي كردهوه بو سهر سهري، بهلام بهر لهوهي داي بهينيتهوه، حاجي سولتانخورد پهلاماري نهجهفي دا و له پشتهوه باوهشي پياكرد و نهپراندني به سهر جهمهلدا:

— هه‌لێ به لایه‌کدا مالکاول! بۆ هه‌روا وه‌ستاوی که میشت
بپژینێ؟!

له کاتی‌کا نه‌جه‌ف ئه‌ربابی به‌ره‌و شانشین ئه‌برد، ئاو‌ری دایه‌وه
و به‌ جه‌مه‌لی وت:

برۆ بۆ گه‌ور! برۆ بۆ هه‌مار! برۆ بۆ هه‌مار! میر عه‌ولā بیبه‌ بۆ
هه‌مار. جه‌مه‌ل بیبه‌ بۆ هه‌مار ئه‌مشه‌و له‌وێ بخه‌وێ!

له‌به‌ر ده‌رگای ژووری دانیشتن، نه‌جه‌ف ئه‌رباب ئاو‌ری له‌ جه‌مه‌ل،
که عه‌ولā گه‌ده‌ خه‌ریک بوو ئه‌یبرد، دایه‌وه‌ و وتی:

— برۆ بۆ هه‌مار و سه‌ری مه‌رگت بنی‌ره‌وه‌! برۆ ئیتر ونبه‌ له‌ به‌ر
چاوم! برۆ ونبه‌ بنه‌ که‌ما!

میر عه‌ولā، جه‌مه‌لی به‌ره‌و هه‌مار خسته‌ پێ و حاجی خورسوفی،
نه‌جه‌فی به‌ره‌و شانشین برد. ژنه‌کان ده‌سه‌به‌جێ چوون بۆ به‌رده‌رگای

ژووره‌که‌، به‌لام حاجی خورسوفی به‌ری پی‌گرتن و ده‌ری کردن:
— برۆن بخه‌ون. شیوه‌ن کردن سوودی نییه‌. برۆن و قیژه‌ و هه‌را

مه‌که‌ن.

عه‌ولā گه‌ده‌ چوو بۆ ژێر تاقی هه‌یوانه‌که‌ و وتی جه‌مه‌ل ئه‌گری.

حاجی پرسى:

— له‌ کوێ خه‌وت؟

عه‌ولā له‌ وه‌لام‌دا وتی:

— هه‌مارى خه‌له‌؛ هه‌ماره‌که‌ی ناوه‌وه‌.

حاجی خورسوفی وتی:

— ئه‌وان چی؟ ئه‌و دووانه‌ی که‌ بریار بوو باره‌ کا تی‌که‌ن؟

— خه‌ریکن، وان له‌ هه‌مارى به‌ه‌اره‌به‌ند.

— پی‌یان بلێ من به‌یانى ئه‌که‌ومه‌ پێ، به‌ نیوه‌چلێ به‌جیى

نه‌هی‌لن. ئه‌گه‌ر تا به‌یانیش ماونه‌ته‌وه‌ ئه‌بێ ته‌واوی بکه‌ن! برۆ، هه‌ر

ئێسته‌ برۆ و پی‌یان بلێ!

میر عه‌ولā رۆیشت و حاجی خورسوفی چوو ه‌ ژووره‌وه‌. لای

سه‌ماوه‌ره‌که‌ دانیشتن و دوو پی‌اله‌ چای تی‌کرد. پی‌اله‌یه‌کی بۆ خۆی

و پيالهيەكيشى نايە بەردەست نەجەف ئەرباب. دەستى دايە كيسەى تووتنەكەى و راوەستا تا نەجەف تۆزى ھيۆر ببيتەو و خۆى بکەوئتە دوو. چونکە بەرادەيەک شپرزە ببوو و چووبووئە ناو خۆيەو و پيئەچوو لە بن باری سووکايەتى و بيئەسەلاتى خۆى دا ورد بوو. نەجەف ئەرباب سووکايەتى پيکراو و چرووک کراو و بەو ھۆيەو رقيکى شيئانەى لى نيشتبوو و تووشى نائوميدىيەکى ترسناک ھاتبوو. حاجى خورسوفى ئەم پيرە کۆنەکارە، باش ئەيزانى لە دوخی شپرزەى جەوانىکى وەکوو نەجەفى حاجى عەبدولعەلى تى بگات. کە خورسوفى خۆشى سەردەميک جەوان ببوو و ئەيتوانى ئازارى برينى سووکايەتى پيکردن بە قوولئى بناسى. دارەتى شەلەزاو، لەرزۆک و تا ئەوپەرى خۆى رقبەبەرانە. دارەتيک کە ئەگەر ھەل و دەرڤەتى دەسبکەوئى، بە کەمترین بيانوو، لە تیکدانى جیھانيکيش ناپرينگيئەو. چونکە ئەو رقبە، بە ھەر شيئەيەک بوو ئەبى برژيئەتە دەرەو و فرپى بدا. بۆيە ئەوەى کە ئيئستە حاجى خورسوفى بە خۆيەو خەريک کردبوو ئەو بوو کە نەشتەريک لە کوانى رق و قينى نەجەف ئەرباب بدات و بيوروژيئى. نەجەف وا ديار بوو بە ھەموو لايەکا ئەبرئى، بەو مەرڤەى ھەست بکات سارپيژيکە لە سەر برينى توورە و تۆسنى. کە وا بوو ئەوەى لە ميئشكى حاجى خان خورسوفى دا چەکەرەى کردبوو، جيگەى ئەوەى ھەبوو لە ئەنديشەى پەريشان و ئالۆزى نەجەف دا جيگەى ببيتەو و ئەبوايە جيئەجى بکرايەت، بەر لەوەى کە نەجەف ئەرباب لەو ساتە تيپەر و شەلەزاو پەريئەو و ئارام و ئوقرە بگريئ. بۆيە لەقەز، وەک لەگەل نەجەفى نەبى و لە بەر خۆيەو قسە بکات، وتى:

— ئەگەر دەرگا لە سەر ئەم گريجەنەيە بسوورئى، دەرڤەتى ئاو

خواردنەو ھەشمان پي نادەن! ھەھ!

ليئردا، سەيرى نەجەفى کرد. نەجەف ئەرباب لە ھەمان دارەتى تاويک بەرلەمەى، گري گرتبوو، ناوچەوانى دەرپەريبوو و ئەتوت ھەلۆوژە لە گۆنا و لاگوئى پووواو. پيالە چاکەى بەردەمى ساردەو

ببوو و وا پيئهچوو لهوئي كه بوو، نهبوو. حاجي خان خورسوفي
سهرى سهبيلهكهى به گري شقارته داغيراند و له كاتيكا ئاخى دريخي
ههئكهيشا دريژهى به گوتهكهى خوئى دا:

— تاونهتاو پهيدا ئهبن و چيان پيخوش بي ئهيكهن. چيان
پيخوش بي بارى ئهكهن و لهگهئ خويان ئهيبهن! سهيره! پهككوو لهو
ئاسايشه! لهو دادگهرييه! لهو رهوشته! خوا نهكا ددان له دهمل پياودا
بژميئن، خوا نهكا مروف به دهستوپي سپيلكه بيته بهرچاويان!
ههه... بهو جوړمى كه ئهمانه بناغهيان بو ئهكماره داناوه، چوار
رؤژيتر ديئ و ژنى مروف لهژير ليغه دهرئههيئن و ئهيبهن! جياوازي
چيه؟! كاتيكه دهسهلاتى دار و نهدارت بهدهست خوت نهبي، كاتيكه
ئهوان خويان به خاوهنى دار و نهدارى مروف بزائن. چ جياوازي
ههيه كه قفلى دهرگاي ههمارى خهك بشكيئن و تالانى بكهن، يان
نامووسى مروف بهديل بگرن؟!

نهجهف ئهرياب، ههروهكوو گري قهفخواردووى كوتهدار، دژ و به
بي جووله دانيشتبوو و كاتيكه كهوته گو وا پيئهچوو يهكيكىتر له
ناخدا كهوتوته دوو:

— نهء! ناهيلم ددان له دهملدا بژميئن، ناهيلم...
پارووهخوشهى كهس و ناكهس نيم من!... ئهمه جارى يهكهمن نيه
كه گولمههمهدى دز خوئى نهكا به مالمدا و تالانم ئهكات. ئهروم
ئهپخهمن به لايهكا، ئهگهر ئالاجاقى دهستى لهمكارهنا نهبي. ئهروم
يهكسهرمى ئهكهمهوه!... نهخير من پارووهخوشهى كهس و ناكهس
نيم!

حاجي خان خورسوفي راوهستا و دهرفتهى دا تا دهنگدانهوهى
كارتيكردنى قسهكانى خوئى له سهر نهجهف ببيني. جا لهسهرخو
خوئى سهبيلهكهى داتهكاند، دهستى هيئا به لالهغاوهىدا و پاشان
ئارام و كارامه وتى:

— خراپ نيه، خراپ نيه مروف بكهويته ري و سكالو بو ههموو
دادگايهك ببات. خراپ نيه و تهنانهت ئهوهش خراپ نيه مروف

سهرهتا بچي بۆ بهرپوه بهریتي جهندهرمهه و لیی بکولیتهوه و تی بگات چ کهسانیک به سهر سهری گولمحهمهدهوه وهستاون. زهره دی نییه مروّف بزانی کی زلهی لی ئه دا؛ بهلام... بهلام مروّف نه گهر بیهوی کاری خوئی له گهل گولمحهمهه د بخت به لایه کدا نابی به دهستی بهتال بۆ نهو جوړه شوینانه بچی!

— دهستی بهتال؟! دهستی پر له کوپوه بهینم؟
حاجی خورسوفی، کاتیکه زانی نه جهف ئه رباب سهری بۆ ئاخافتن هه لبرپوه، نه رمه برتر له پيشوو وتی:
— مروّف ئه بی به شیوهیه که دهستی پر بکات!
نه جهف ئه رباب خاچ روانیه چاوه کانی حاجی خورسوفی و پرسى:
— چۆن؟!
حاجی خورسوفی قه ننه بهتاله کهی له سهر کیسهی تووتنه که خه واند و وتی:

— جهر بهزه! جهر بهزه ی ئه وی! مروّف ئه بی دل بدا به ده ریادا!
چاوه خر و شینه کانی نه جهف ئه رباب به چه په ساوی له روخساری حاجی خورسوفی چه قی و ناوچه وانی گرژ بوو و پرسى:
— تیناگهم مامه سولتانخورد، تیناگهم ئه لیی چی؟
حاجی خورسوفی تاویک راما و پاشان وتی:
— پيش دی. پيش دی که مروّف ناچار ئه بی. ناچار ئه بی هه ندی کار بکات که خویشی له دلّه وه چه زی لی نییه. له راستی دا، کاره که ئه خه نه سهر ئه ستوی پیاو. کی هه یه له دلّه وه رازی بی و چه زی له خوین رشتن بی، ها؟... هیه کهس! بهلام ناتوانی تاقه یه که سیش پهیدا بکهی که وازی خوین رشتن له گیانی دا نه بی! ئاده میزاد تا نهو جیگه یه ی بوی ئه کری، خوئی لهو کاره ئه پاریزی. بهلام له پر کاتی وا ئه گات که مروّف ناچار ئه بی. ئه وسا ئیتر خوین له گهل ئاو و ئاده میزاد له گهل پهز، له بهر چاوی دا جیاوازیان نامینی. بوچی؟ چونکه چاره ی تری نییه. چونکه ناچار ئه بی هه موو جوړه گونا هیک بکات و ته نانه ت دهست بخاته خوینی خه لکی بیتاوانه وه!

— چۆن؟!

— چەند لەم پیاووت، لەم میر عەوڵا گەدەیه دڵنیایت؟

— ئەو بۆ من وەکوو باوکمه!

— زۆر چاکه، که وا بوو نیوهی کارهکه جی به جی بوو.

— باسی چی ئەکهی مامه حاجی؟!

— باسی ئەوه ئەکهه که تۆ ئەبی چل سالی تریش لەم وڵاته بژی.

تۆ ئەربابی سهنگردیت و نابی وهک خۆت وتت ببیت به پارووی ههموو

کەس و ناکەسیک. لە ههمان سهرهتاه که ئەیانەوی بتخۆن، ئەبی

لە گهروویان دا گیر بکهی. ئەبی بزائن، ئەبی تیبگهه که تۆ پارووی

ئەوان نیت! ئەمەت ناوی؟ ناتەوی لەوانی دی تی بگهیهنی نابی لە

سەر عەردی رەق بمیزن؟ با! بەلی. مروّف ئەبی لە سهرهتاه دەستی

خۆی بوەشینی. هیشتا سهرهتای جهوانیته. پاش مەرگی باوکت، بهو

پادەیهی که پیویست بی جیگهی خۆت تۆکمە نهکردوو. لە گوشتی

تازهی ئەو بهرخه ئەچی هەر کەسه و ئەیهوی بیکات به پاروویهک

بۆ خۆی! گەنجی وەکوو تۆ کهم نهبوون که پاش مەرگی باوکیان دوو

سالی ش لهژیر پهلاماری دالاش دا خویان پی رانهگیراوه. ئەگەر نهتوانی

ئەوهی لە باوکت بۆت ماوهتهوه بیپاریزی و بخهیته سهری، دڵنیا به

مال و دارایت هەر لەم سهرهتاهه تیاجووه و فهوتاهه. ئیسته کاتی

ئەوهیه بۆ خۆتی پروون بکهیتهوه ئەتهوی لهگهڵ ئەو قهه و دالانهی

دهوریان گرتوویت، چی بکهی؟ ئەتهوی ریگهیان پی بدهی پارچه پارچه

گوشتی لهشت بیچرن تا ئەگهه سهه ئیسکهکانت، یان ئەتهوی لە

ههمان سهرهتای کارهوه بهریان پی بگری؟!

— نازانم چی بکهه، مامه حاجی!

— زانینهکهی به من! تفهنگ چیت ههیه؟ ئەمکاره رهنگه یهک

دوو قوربانیشی ههبی!

— تفهنگ؟ قوربانی؟ بۆچی؟!

— له بهر ئەوهی گولمه مه دهکان داویانه به سهه ماله کهت دا و

ههماری خه له یان تالان کردوو. مهگەر وانیه؟ خۆ هەر له خۆوه

نه هاتوون و هەر له خوښهوه نه روښتوون! وايه؟! بۆ تالان هاتوون ئيترا؟ شوينكيان ئاگر داوه و كهسانكي شيان كوشتووه ئيترا! تۆ ئه تهوئ بلي وايان نه كردووه؟! ئهري؟ ئه و كارانهيان نه كردووه؟ ئه گهر ئه و كارانهيان نه كردي چۆن ئه تواني بيسه لميني؟ كي قسه ي وشك و برينگت ليوه رته گري؟ به قسه ي رووت و دهستي به تالهوه ئه تهوئ بچي له بهر ميزي كام دادگادا رابوهستي؟ له مهش خراپتر، ئه تهوئ ئه وانيش پيت پي بكه نن؟ له مهش خراپتر؟! ئه تهوئ ئه وانيش له مان خراپتر ددانه كانت بزميرن؟! نه، من ناهيلم له مه زياتر... من چاري جه مه ل تفهنگدار ئه كه م، هەر لهوئ، له هه مار. جووتياره كانى هه ماري كايش له سه ر تۆ!

— مامه حاجي؟!

— جار به جه هه ننه م با ده خه روار كا بسووتى! كادي نه كه بسووتينه، ئه مه كاري يه ك جاره. كاري يه كه م و كو تاييه!

— ئاگر؟!... ئه و دووانه چيان به سه ر دي؟ جووتياره كان؟!

— ئه خنكي به دوو كه لي كا! به من و تۆ چي؟ گولمه مه دي ياخي ئه و دزي سه رگه رده نه يه خو به زه يي به گيان و مال و نامووسى خه لكدا نايه ته وه! ئه و ده رگاي كادي نه كه ي له پشته وه به ستووه و له كولاو كه ي سه ربانه وه ئاگري خستۆته ناو كادي نه كه. رابه و له خۆت بنه وه! ئه مهش نه وت و ئه مهش په رۆ. تفهنگيش بده به من. جه مه ل له پاي من! ئاخو جه مه ل تفهنگدارى تۆ بووه، بۆيهش پاره ي ليوه رگرتووى كه داکو كي له مال و گيانت بكا. به رگريشى كرد؛ به لام... كوژرا. هه لسه! — ئه ي ئه و هه موو خه لكه چيان لي دي؟ ئه مانه ئاگايان لي بووه كه گولمه مه د چي كردووه و چي نه كردووه!

— كي شايهت بووه؟ تالانكه ره كان؟! له كه يه وه بووه به باو كه دز هه م بشدزي و هه م تالان بكات و بكوژي، هه ميش بي بۆ دادگا و شايهتي بدات كه ئه و نه بووه و يه كدي بووه؟! چهن جه واني تويش، نه جه ف! ئه وانه پزاونه ته ماله كه ت و تالانيان كردووه! ئه وانه راهيژاون به سه رتدا و جگه له تالان و سووتاندن، ويستوو يانه

دهزگیرانه که شت بدزن و بیبهن! مه‌گهر به چ زمانیک ئه‌بوايه ئه‌مه به
تۆ بَلّین؟ ده‌ریکه، ئه‌و تفه‌نگه‌م به‌ری!

— ئه‌و دوو جووتیاره چی؟ حه‌مزه و ئه‌حه‌مه‌دعه‌لی حه‌سه‌ینا؟
ئه‌وانه سی دانه سال له مائی باوکی مندا خزمه‌تیاں کردووه؛
ئه‌حه‌مه‌دعه‌لی حه‌سه‌ینا ئه‌وا له سی سالی‌ش زیاتره!

— قاتی جووتیار نییه، ههر دووکیان ئه‌ناسم. جووتیار وه‌کوو
پشکه‌ل پڙاوه. خۆم چهن دانهت بوی بۆتی ئه‌نی‌رم؛ تفه‌نگ!

نه‌جه‌ف ئه‌رباب له کاتی هه‌لسان و هه‌ینانی ماوزی‌ری پرووسیه‌که
له ناو سندوقه‌که‌ی پاشخانه، هه‌شتاش دوودل و درپۆنگ و وړ بوو.
به‌لام کاتی‌که ماوزی‌ره‌که‌ی دایه ده‌س حاجی خورسوفی، ناچار بوو
درپۆنگی له دلی رادا. چونکه حاجی خورسوفی که به زمان نه‌جه‌ف
ئه‌ربابی تا ئه‌م ئاسته هه‌ینابوو، ئه‌وا به کار و کرده‌وه خه‌ریک بوو له
گه‌ژه‌نیکی‌تری ئه‌هاویشته و نه‌جه‌ف ئه‌رباب له ئه‌فسوونی ئا‌گراوی
زمانی حاجی خان‌دا خۆی به ملکه‌چ و بی‌داکوکی ئه‌بینی و جگه له
جی‌به‌جیکردنی ئه‌وه‌ی که خه‌زووری داهاتووی ئه‌یویست، رینگه‌یه‌کی
تری نه‌ئه‌ناسی و نه‌شی ئه‌توانی خۆی ده‌رباز بکات.

— وه‌ره بۆ ئیره میر عه‌ولا.

— به‌لی حاجی خان؟

عه‌ولا گه‌ده هاته ژووره‌وه و حاجی خورسوفی که‌وته
تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی ماوزی‌ره‌که و پئی وت:

— بزانه ئه‌رباب چ کاری پیتته!

نه‌جه‌ف ئه‌رباب فانۆس و په‌رۆکه‌ی دا به عه‌ولا گه‌ده و
له‌گه‌لی له ده‌رگای شان‌شینه‌که چووه ده‌ره‌وه و به‌ره‌و کادی‌نی ناو
به‌هاربه‌نده‌که رۆیشته. حاجی خورسوفیش به دوايان‌دا به‌ره‌و هه‌ماری
گه‌نمه‌که که‌وته ری. هه‌شتا نه‌جه‌ف ئه‌رباب و میر عه‌ولا گه‌ده له
هه‌شتیه‌که نه‌چووبوونه ناو به‌هاربه‌نده‌که، ده‌نگی ده‌رگای هه‌مار،
هه‌لوه‌سته‌یه‌کی پیکردن. به‌لام نه‌جه‌ف ئه‌رباب ده‌رفه‌تی درپۆنگی نه‌دا
به خۆی. عه‌ولا گه‌ده‌ی به دوا‌ی خۆی‌دا کیش کرد و بردی. کاتی‌که

گه‌یشتنه پشت دەرگای کادیڤنه‌که، ده‌نگی قیژه و جنی‌ودانی حاجی خان به جه‌مه‌ل تفه‌نگدار به‌رزبوویه‌وه و به‌ر له‌وه‌ی جه‌مزه و ئه‌حه‌مه‌دعه‌لی جه‌سه‌ینا - که ره‌نگه سه‌رنجیان ږاکیش‌رابوو- به‌ره‌و دهره‌وه بښ، نه‌جه‌ف ئه‌رباب دەرگای کادیڤنه‌که‌ی داخست و ده‌سته‌کیکی نا به پشت دەرگا‌که‌وه و خو‌ی که‌وته به‌ر میر عه‌ولاً گه‌ده‌وه و به پلی‌کانه‌کانی سه‌ربان‌دا سه‌رکه‌وت.

— دەرگا‌که بو‌ ئه‌به‌ستی مامه‌گیان؟ کردبو‌ومانه‌وه بو‌ ئه‌وه‌ی تو‌زو‌خو‌لی کا نه‌مانخنکی‌نی!

ده‌نگی گولله کاتی‌ک هات که میر عه‌ولاً و نه‌جه‌ف ئه‌رباب له سه‌ر بانی کادیڤنه‌که بوون. به ده‌نگی دو‌وه‌م گوولله نه‌جه‌ف ئه‌رباب لای کولاوکه‌ی سه‌ربانی کادیڤنه‌که چو‌کی دادا و سه‌ری ته‌نه‌که‌ی نه‌وته‌که‌ی کرده‌وه، په‌ړوکه‌ی دا له نه‌وته‌وه و ئه‌ویت‌ری ږژانده ناو هه‌ماره‌که که تا ناو‌قه‌د پر بوو له کا. ده‌سه‌به‌جی په‌ړو نه‌وتاو‌ییه‌که‌ی به ته‌له شقارته‌یه‌ک داگیراند و ئاگری به‌ردایه هه‌ماره‌که!

— ئه‌وه چی ئه‌که‌ن مامه‌گیان؟ ئه‌وه بو‌ وائه‌که‌ن باب‌ه‌گیان؟ ئه‌وه چ... چ... چ... کاریکه...

به ده‌نگی سی‌یه‌م گولله، کادیڤنه‌که له چهند لاوه گری تی‌چوو و جووتیار به جووته به‌ره‌و دەرگا‌که هه‌لا‌تن و به هه‌موو هی‌زی خو‌یان شانیان کوتا به دەرگا‌که‌دا. نه‌جه‌ف ئه‌رباب و میر عه‌ولاً گه‌ده به پلی‌کانه‌کان‌دا هاتنه خواره‌وه تاکوو بو‌ دل‌نیایی زیاتر ده‌سته‌کیکی تریش بده‌نه پشت دەرگا و توندتری بکه‌ن. ئه‌م کاره زو‌ری پی نه‌چوو. ئه‌بوا زو‌ریشی پی نه‌چی! خو‌یان له پشت دەرگا‌که‌دا پی ږانه‌گیرا که له‌و دیویه‌وه دوو پیاو به زیندووی گیانیان ئه‌دا و شی‌تانه و به‌نا‌با‌وه‌ږییه‌وه ئه‌یان‌قی‌ژاند و هاواراین ئه‌کرد. بو‌یه له ترس و نا‌چاری‌دا هه‌لا‌تنه ناو هه‌شته‌یه‌که و خو‌یان گه‌یانده هه‌ماری گه‌نمه‌که.

حاجی خورسوفی، له به‌ر دەرگای هه‌ماره‌که و به سه‌ر سه‌ری جه‌مه‌ل تفه‌نگداره‌وه وه‌ستابوو و ماو‌زی‌ره‌که‌ی به هر دوو ده‌ست گرت‌بوو و بیري له‌و شیوه‌نه ئه‌کرده‌وه له ژو‌وری ژنه‌کان به‌رپا ببوو. به

بینینی میر عهولاً و نهجهف ئه‌رباب، ئه‌و دووانه‌ی به‌ره‌و شانشینه‌که برد و پاللی پیه‌نان بو ژووره‌وه. ده‌رگای له‌ ناوه‌وه داخست و یه‌کسه‌ر به‌ره‌و ئه‌و ژووره‌ چوو که ژنه‌کانی لیوه‌ هاتبوو. ئه‌وانیشی له‌ ناو هۆده‌که‌دا چه‌پس کرد و پویشته‌ تا چه‌ن بیژنگ که‌نم و جو له‌ هه‌مار ده‌ربه‌ینی و له‌ به‌ر ده‌رگای هه‌مار و تا لای هه‌شتیه‌که‌ بلاوی بکاته‌وه. دواین بیژنگی که‌ بلاوکرده‌وه، قیژه‌ و هه‌رای دوو جووتیاری ناو کادینه‌که‌ بوو به‌ نووزه‌، وزه‌ی نه‌ما و به‌ دژواری ئه‌بیسرا.

ئه‌وا له‌ ناو چه‌وشه‌ گه‌وره‌که‌ی مائی نه‌جهف، به‌س حاجی خورسوفی مابوو و خو‌ی. ئه‌و بیرهی که‌ پیشت‌ر دایر‌شت‌بوو ئه‌بوا رای‌به‌پینی. ئه‌مه‌یان ساده‌ترین به‌شی کاره‌که‌ بوو. به‌ره‌و پلیکانی برجه‌که‌ هه‌لات و خو‌ی گه‌یانه‌ سه‌ربان. ته‌نووره‌ی دووکه‌ل و ئاگر ئه‌وا له‌ کولاکه‌ی سه‌ربانی کادینه‌وه ئه‌چوو به‌ چه‌وادا و نیله‌یه‌کی به‌نه‌وش و ئه‌رخه‌وانی له‌ژیر سینه‌ی شه‌وادا ئه‌نوانده‌وه. ده‌نگی جووتیاره‌کان له‌ ناو کادینه‌وه ئیتر نه‌ئه‌بیسرا. حاجی خان گوری به‌سته‌وه و بانه‌وبان که‌وته‌ هه‌لاتن و له‌ کاتی‌کا می‌زه‌ر و عابا و گیوه‌کانی به‌ دم هه‌لاتنه‌وه فری ئه‌دا. ئه‌وا ئه‌وه‌نده له‌ ئاگر و بانه‌که‌ دوور که‌وت‌بوویه‌وه که‌ ئه‌یتوانی راوه‌ستی، بانگ و هاواری داد و بی‌داد به‌رز بکاته‌وه و خه‌لکی خه‌وتووی ناو هۆده‌کان راچه‌ینی و رایان‌بکی‌شیت‌ه‌ ده‌ره‌وه و سه‌ربانان:

— داد و بی‌داد بردیان، کوشتیان، ئاگریان تیبه‌ردا، های...

هاوار... های... کوشتار، تالان، ئاگر... ئای‌ی‌ی... خه‌لکینه‌!...

بهشی بیست و دووهم

۲۳۵۱

که ئیدەر

به رگی ده و نه م

به ندى يه كه م

له به ره وژيرى چه وه كه، نهو شوينهى ئه سپهكان له غاردان ئه كهون و سم له چهو ئه چه قينن و دهنگى فيشهى پهلكى لووتيان له كاتى ويړغه دا ئاشكراتر نه بى، گولمحه مه د بادي خاو كرده وه و قاچى چه پى له بهركووى جيازه كه گير دا، دهستى گرت به يه خهى چوخه كه يه وه و ئاورى له دواوه دايه وه. به دواى بادي تيژره ودا، كاروان به دريژايى ريگه كه نه هات؛ په راگه نده و پهرش و بلاو. هر سوارهى به هيژى لاق و سينهى ئه سپهكهى و هر پياده يه كيش به گويرهى وزهى نه ژنو و بين و گوشارى ترسى له پاشينهى.

تيژتر و به گورتر له وانى تر، خان ناپو بوو به سينهى پانى كه ونه ئه سپى بوړيه وه و له دواى خان ناپوش ستار بوو كه ههولئ نه دا ناشيگه ريه كهى خوئ له سهر زين به غاردان بشاريته وه. به لام به گمحه مه د. نه م شوانكاره پاسه وانه، به رپى شهویش دا وا نه هات كه بتوانئ چاوى ئاگادارى له هه موويان بى. نهو نهركهى كه ببوو به خدەى.

خان ناپو نه يتوانى له وه بگات كه گولمحه مه د گفتوگوئى له گه لئ نه براندو ته وه. نه بوایه بگه نه نه نجاميک و كار كوئايى پئ بهيئرى، چونكه نابئ ئيسك له ناو برين دا به جئ بهيئرى و نه بوا كاره كه يهك لايه نه بكرايه ته وه. له م گومانه دا، خان ناپو خوئ نه بوایه ده سپيشخه رى بكات. گريئ گوته بكاته وه و زه مينه خوئ بكات بو نه وهى گولمحه مه د

پرووی بکاته‌وه و ده‌رگای دلی لی بکاته‌وه و ئه‌وه‌ی له می‌شکی دایه
هه‌ل‌پ‌ژئی، هه‌رچه‌نده به زمانی درکاوی.

خان‌نایۆ ئه‌گه‌ر تا ئه‌م کاته ده‌سپ‌یشخه‌ری نه‌کردبوو، له به‌ر
ئه‌وه نه‌بوو خۆ به‌ زل بزانی و نه‌توانی به‌ سه‌رده‌ستی گۆلمحه‌مه‌د
پازی بی. نه‌خیر، وانه‌بوو. چونکه خان‌نایۆ هه‌ر له هه‌مان سه‌ره‌تاوه
به سه‌ردار بوونی گۆلمحه‌مه‌د پازی ببوو و له میانه‌ی کاره‌کان‌دا
په‌سه‌ندیشی کردبوو. هه‌روه‌ها له‌و پرووه‌شه‌وه نه‌بوو که خان‌نایۆ بر‌وای
به‌وه کردبی که په‌رده‌یه‌کی دل‌یشان له نیوان خۆی و گۆلمحه‌مه‌د‌دا
به‌دیها‌تووه و دلی له توو‌په‌بوونی پیرانه‌سه‌ری گۆلمحه‌مه‌د ئیشابی.
چونکه ئه‌وه خان‌نایۆ بوو که له هه‌مان سه‌ره‌تاوه گۆلمحه‌مه‌دی به
مه‌زن-ده‌م‌راست نیشان کردبوو. هه‌میش وانه‌بوو که خان‌نایۆ له‌پ‌ر
شه‌رم دا‌یگرتبی و نه‌توانی خاچ بر‌وانیته چاوه تیژه‌کانی گۆلمحه‌مه‌د.
هه‌رچه‌ند له مائی ژنه‌ی سه‌رمه‌زاری وای لیها‌توو و ببوو به‌ منالیک
له به‌رامبه‌ر باوکیکی کارامه‌ی کاری رۆژگارا!

ئه‌و ده‌مه به‌لام تیپه‌ریبوو و ئه‌و باره گۆ‌پ‌ابوو و ئه‌و پرووداوه
له بن کاره‌ساتیک‌دا ون ببوو. ئیسته که خه‌ریک بوون ئه‌گه‌یشته
لای دیواره‌کانی قه‌لامه‌یدان، هیچ پروون نه‌بوو چه‌ند کاژیر له‌و کاته
تیپه‌ریوه و ئه‌و شه‌رمه کتوپ‌ره که له مائی ژنه‌ی سه‌رمه‌زاری لی
نیشتبوو، ئیتر نه‌ی ئه‌توانی له گیانی که‌لانی خان‌نایۆ‌دا ماب‌یته‌وه.
به‌لام خان‌نایۆ ئه‌گه‌ر تا ئه‌م کاته خۆی دوور راگرتبوو له به‌ر ئه‌وه بوو
که نه‌ی ئه‌ویست به‌ خۆ خزانده پی‌شه‌وه‌ی شه‌رمانه، گۆلمحه‌مه‌د
بخاته گیروگازی به‌خشینیکی ناچارانه‌وه و وای لی‌بکات به‌ گوته‌یه‌ک
پرووداوه‌که خا‌که‌سه‌ر بکات و بشاریته‌وه. راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌بوو خان‌نایۆ
نه‌ی ئه‌ویست نابه‌جی خۆی بکا به‌ دادگه‌ی ده‌م‌راستی و دادوه‌ری
گۆلمحه‌مه‌د‌دا و به‌ گالته‌جاری ر‌یزی بشک‌ینی.

له سه‌ره‌تای ئیواره‌وه تا ئه‌م کاته، خان‌نایۆ توانی‌بووی کاری
خۆی و شوینی خۆی بداته به‌ر لی‌کو‌لینه‌وه و بیدو‌زیته‌وه. هه‌روه‌ها
توانی‌بووی به‌ تاوتوی‌کردنی ره‌فتاره‌که‌ی خۆی، متمانه به‌خۆ‌بوونی

به دهست بهیښته وه بۆ ئه وهی که ئه گهر پښوېست بوو، به گويږه ی ناسینی کرداره که ی، داکوکی له خو ی بکات. رهنگه گولمحه مه دیش به ئانقه ست ئه و دهر فته ی به مامی خو ی دابوو. هه رچه ند زوړتر وا پښ ئه چوو که گولمحه مه د نه یوېستبوو له سهر رڼی کاریکی دژوارتر، ټيکه ه لچوون له گه ل خان ناپو بکا به له مپه ری رڼگه. ههروه ا ویستبووشی بایه ک به و نیوانه دا ټیپه ر بکات، بۆ ئه وه ی خوینی هه لچوو بنیشتته وه، نه کا بیږ به هو ی داگیراندنی ئاگری ناکوکی. هه میش دیداری نه جه ف سه نگریدی له کو ل بکاته وه، به و جوړه ی که کرابوو:

— غارده خان ناپو، باژوو!

به غاریکی کورت، خان ناپو ئه سپه که ی کرد به هاوشانی بادی. گولمحه مه د کلاوی له سهر کاکو لی توند کرد و به بیږ پیښه کی وتی: — ئه م کوشتی خان ناپو، ئه گهر هه ق و رڼزی باوکایه تیت به سهرمه وه نه بوايه!

له گه لی دا له سهر وشتره که وه، نیگایه کی هاوړپیانه ی هاوېشته خان ناپو، به لکوو به بیستنی وه لامیک خو ی قانع بکات. به لام بهر له هیچ گوته یه ک، گرژینه وه یه ک روخساری چوارگو شه ی پیاوه که ی به سهر سووړمانه وه داپو شی و ده سبه جڼ دامرکایه وه؛ وه کوو گولیک له بهر هه تاو بژاکڼ. چاو و روخسار و لیوی ئه توت هه لپروو زا و ددانه درشته سپیه کانی له بن لیوه کانی دا ون بوون به ئاوا ی شه و. پیکه نین، ئه و کارمایه ی که خان ناپو به هیزی زیندووی له هه موو چه م و خه میکی دژوار ئه په رییه وه، ئه مجاره یان سووتا و دامرکایه وه و تاو ټیکتر که نه زانرا چه ند و چو ن رابرد، خان ناپو وه ک بللی له خه ونیکی قوول خه به ری بوو بیته وه، سهری هه لی نا و وتی:

— له سهر ژنیک؟!

گولمحه مه د له سهر پشتی بادیه وه له کاتیکا چاوی برېبوویه

شه وی بهرده می، وتی:

— نه ک له سهر ژنیک، ئه و نا به تنه ا!

— ئەى لە بەر چى؟ خراپ بووم بۆت؟!
 پېكەنېنېكى وشك. خشانى زەلېكى وشك، لە قوولايى گەرووى
 گولمەمەدەوہ كە بە دريژايى رېگە لە ناو بىر و بوغزدا پەنگى
 خواردبوويەوہ، بەرز بوويەوہ و لەگەلىدا وتى:
 — بۆ من خراپ بوويت؟!... ھەھ! باسى چى ئەكەى، مامە
 گيان؟! مەبەستت لەو قسەيە چيە؟!... تۆ بۆ من خراپ بووبيتى؟!
 ھەھ... چى ئەللى تۆيش!
 — ئەى چى؟! —

— بۆ ئەتەوى بە لارىدا بمبەى، خان ئاپۆ؟ ئەزانم كە ئەزانى من
 چى ئەللىم؟ ئەزانى! نازانى؟!
 خاموشى خان ئاپۆ لە وەلامدا، وەلامى ئەو پرسىارەى كە ئەتوت
 ئەوى لە ناو گيانى خۆىدا وشك كردووە، گولمەمەدى ناچار كرد
 روو لە شەو وەربگيرى و بە سىلەى چاو پروانتيە ئاپۆى. ھەرچەند
 كە شەو بوو و وا پى ئەچوو خان ئاپۆ و ئەسپەكەى لە ناو تۆزىكى
 خۆلەميشى و دووماندا مەلە ئەكەن و، ھەرچەند شەوہزەنگ رېگر
 بوو، بەلام گولمەمەد ئەيتوانى چينەكانى تەويلى پانى خان ئاپۆ،
 تەنگ بوونەوہى ئالقەى چاوەكانى و قفل بوونى ددانەكانى ھەست
 پى بكا و جاريكىتر، زانايى خۆى وەكوو چەكوشىك كوتا بە كەللەى
 فيلەكەدا:

— نازانى؟! —

— بۆچى نا... ئەزانم!

سەرى ھەلينا و چاوى بريپە برازاكەى. ئەسپ و بادى پېكەوہ
 رېيان ئەكرد، بە جۆرىك كە خان ئاپۆ و گولمەمەد بۆ ماوہيەك
 توانيان لە ھيلكى رېكددا، چاويان لە ناو چاوى يەكدا بى. ئەو
 بيەدەنگى و خەلۆتەى ھەر دوو پياوہكەى گرتبوويە خۆى، گيانى
 رووتيان لە ناوچەوانى بى پەردەدا، رېگەى بۆ دووانەيى و دوو پروويى
 نەئەھيشتەوہ. خان ئاپۆ كە ويستبووى وەكوو خدە خۆى لىلادا، ئەوا
 لە بەرامبەر راستگۆيى و دارەتى بى پەردەى برازاكەىدا، ملكەچ بوو و

گولمحه مه د شارم زای ئه و کات و ساته ی داره تی ئاپۆی، پرووی وه رگپرا
و دهستی دایه یه خه ی چۆخه که ی و چاوی برپیه شه و و وتی:
— خه ریکین پیکه وه گفتوگۆ ئه که یین، خان ئاپۆ! ها، هه زت
لییه؟... ریکه که کورت ئه که یینه وه.

— باشه بلۆ.

گولمحه مه د وتی:

— چوویت ته لای ژنی خه لک، ئه مه ره وتی ئیمه نییه!
— ژنی خه لک نه بوو. بیوه ژنیک بوو! تو خۆ ئه و ژنه ناناسی،
ئه گهر باوه شیان گهرم نه که یته وه، چاویان گهرم دانایه ت! هه قیش...
گولمحه مه د قسه که ی مامی بری و توژی به توندیه وه وتی:
— ئاخر ئیمه خۆ به رپرسی له خه وکردنی ژنان نین، خان ئاپۆ!
خان ئاپۆ سه ری له قاند و به نه رمی وتی:
— وایه... وایه!

— جگه له وه، له سه ره په رشتی ژنه شت داوه. هیوه ره که ی ئه لیم!
— راسته، وایه!

— شه رابت خواردۆته وه و ئه سپه که ت له ئاخوپی مائی خه لکی
به ستۆته وه، گولّه جو بکه نه به ری؛ وه کوو جه نه ده رمه کان!... چیت
بلیم!

خان ئاپۆ وتی:

— راسته... وایه.

— ئاخر ئیمه... خۆ بریارمان وانه بوو له گه ل خه لکی وابین!
ئیمه... چی بلیم به تو؟! خه لکی چاوه پروانی ئه و کارانه نین له
لایه ن ئیمه وه خان ئاپۆ! هه ن؟!
— راسته، وایه.

— دوژمنمان هه یه خان ئاپۆ، دوژمن! نابینی؟! دوژمنمان زۆره.

که ئیدهر

به رگی هه و ته م

دز و خویرپیمان بو قیت ئه که نه وه بو ئه وه ی ئابروومان به رن. ئه مه
خۆت ئه یزانی و ئه یبینی. کاری خۆمان جی هیشتوو به ئه وه ی دز
بگرین و پیشانی خه لکیان بده یین. به لām ئه وه نده ی گیرمان لی هینان

و ویستمان له ناو گوندهکان بیانگهړینین، تۆ لهپر غهیب ئهبيت و خۆت ئهخهيته ماله بيوهژن و لىي رائهکيشى! ئهमे خو خراپتره، خان ئاپو! شوړاوهکانيش چهپه ل ئهکاتهوه! مانگيک ئهچيته بوسهوه و خۆت له گهنه دز هشار ئهدهى، شهوان و رۆژان تهله ئهنييتهوه، ههتاكوونى دووانى وهکوو بوژدنى و چهخماخ ئهبن به تهلهوه. بهلام ئهوا کاتهى که ئهبي خومان له روورهشى دهراويژين، ئهوا کاتهى که کاتيهتى و ئهبي به خهلكى رابگهيهنى کامانه دزت گرتووه و چونت گرتووه، تۆ خۆت ئهکهى به خهلووزداندا!

— راسته... راسته، مامهگيان، بهلام...

جاريكى تر خان ئاپو سهرى ههليئا، روانيه گولمحه مه د و دريژهى

دا:

— ...بهلام خو تۆ نازانى، تۆ خو لهوى نهبووى که بينى ژنه چۆن له پشت ديوارى مالهکه ياندا راوهستابوو ئاخرا!... ئيمه بو خومان خهريک بووين دزهکانمان ئهگهړان له ناو کوڅانهکاندا. لهپر بينيم. ئهژنوم سست بوو به گيانى خۆت! هالاوى ههوهس له دهى ههلهسا، سهگابه! خویشم نه مزانى چۆن بوو. کاتيک هاتمهوه به خومدا که ئهسپهکهه له بهر مالى ژنه دا بوو و... چۆنى بلييم! ههندي لهم ژنانه شهيتان وا لهژير پيستاندا، بىپيرانه! منيش خو...

— باشه بو ژن ناهيىنى، خان ئاپو؟!

— ئهتهوى بمكهى با زاوا؟!

— ئهگهر هزت ليبي، بوچى نا؟

قاقاي پيکه نينى خان ئاپو، جاريكى تر هيئاويهوه به خویدا:

— ئهيهوى بمکا به زاوا! ئهيهوى بمکا به زاوا، ها... ههه...

ههه!

ئاوى سيلهى چاوهکانى به دلى پهنجهى وشک کردهوه و دريژهى

دا:

— نهخير ئاپو گيان، نه! من ژن ناهيىم، نه. يهکهميان که

کچی گهورهم ههيه و دووه‌ميش حهزم له به‌ستنه‌وهی خۆم نيه. جگه له‌وه‌ش...

— جگه له‌وه‌ش چی، ها؟

— ناچارم مه‌که بيليم ئيتر... نه!

— منيش بزانه‌م با؟!

— ته‌مه‌ن، ئاپۆ گيان! ژيان متمانه‌ی پي ناکري. ئه‌و‌يش له‌و کات و رۆژه‌ی ئيمه‌ هه‌مانه. هه‌ر کات که بير له‌ خۆمان ئه‌که‌مه‌وه، هه‌وره‌ برووسکه‌م ديتته‌ پيش چاو. برووسکه‌ و تريشقه! برووسکه‌ له‌پر ئاسمان شه‌قار ئه‌کات، ده‌نگه‌که‌ی دنيا و ئاده‌ميزاد ئه‌له‌رزيني، بۆ چرکه‌ ساتيک شه‌و ئه‌کا به‌ رۆژ و ده‌سبه‌جي له‌ هه‌مان سات‌دا... ئه‌مری! نه‌، من نامه‌وي ئه‌نديشه‌ی خۆم بکه‌م به‌ يه‌خسيري يه‌کی‌دی. — له‌و قسانه‌، ئه‌ی له‌و قسانه‌!... ئه‌ی بۆ زه‌ماوه‌نی به‌گمه‌مه‌د

بۆچ ئه‌وه‌نده به‌ په‌له‌ی؟

— به‌په‌له‌م! بۆ زه‌ماوه‌نی به‌گمه‌مه‌د زۆريش په‌له‌مه‌، هه‌ر زۆر! به‌لام ئاخ‌ر... هه‌سيبي به‌گمه‌مه‌د نابي له‌گه‌ل من به‌ يه‌ک بزانی. من... جه‌واني من... به‌گمه‌مه‌د جه‌واني منه. به‌گمه‌مه‌د منم له‌ جه‌واني خۆم‌دا. گه‌نجيتي؛ مرو‌ف ئه‌بي نرخی گه‌نجيتي خۆی بزانی. يه‌ک جار، گه‌نجيتي يه‌ک جاره و پاشانيش شويني ئه‌بري. جه‌وانيش وه‌کوو برووسکه‌يه؛ وه‌ک ئيمه‌يه! به‌گمه‌مه‌دی ئيمه‌ش گه‌نجه‌ وه‌کوو برووسکه‌، هه‌م به‌ کار و پيشه‌ و چاره‌نووس. بۆيه‌شه‌ من ئاره‌زوويه‌کم نيه‌ مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی به‌گمه‌مه‌د بکه‌مه‌ په‌رده‌وه. ئه‌و بريسکانه‌وه‌ی تريشقه‌يه! بۆيه‌شه‌ هه‌ولئ بۆ ئه‌ده‌م و کچی خورسوفي بۆ وه‌رئه‌گرم و ئه‌یکه‌مه‌ په‌رده‌يه‌وه!... به‌لام خۆم، نه‌، نه‌، ئيت‌ر. هه‌رگيز! هه‌ر باسيشي مه‌که! به‌لينت پي ئه‌ده‌م، به‌لينت پي ئه‌ده‌م ئيت‌ر... ئيت‌ر شيتيتي وا نه‌که‌م. دلنیا به‌! بروا به‌ به‌لینم بکه‌، گو‌له گيان! جه‌وانيم کرد ئه‌مجاره. هه‌له‌م کرد ئه‌زانم. چاکت کرد هاتيت و ئابرووت کو‌کردينه‌وه. چاکت کرد گو‌له‌که‌م. ئه‌گه‌ر چوار قسه‌شت پي بوتايه‌تم ئيستته‌ که‌ بيری لی ئه‌که‌مه‌وه، قه‌ی نه‌ئه‌کرد. شيتيتي

بوو کردم، به لّام... راسته که ت بوئ، له هه موو ئه م شتانه ئه گهر بگه ریین، په شیمان نیم. په شیمان له کاره که ی خوّم نیم... تئ ئه گه ی چی ئه لّیم؟ ژنی به و جوړه، حه یف بوو به تینویتی به جیی بهیلم. ئه زانی...

— چاکه ئیتر خان ئاپو! با لّی بگه ریین، هه رچی بوو رابرد! له مهیدانی قه لّامهیدان، به گمحه مه د به ره و برای ئاژووت و پرسى جووتیاره کان چی بکه ن. گولمحه مه د، قاچی به شانی بادی دا هیئا و پاش وهستانی کی که م، پرووی له جووتیاره کان که گه یشتبوون، وتی:

— پاراستنی ئه و قه ره بووه ی وهرتان گرتوته وه له ئه ستوی خو تانه؛ خواتان له گه ل!

دهنگی په راگه نده ی دّوعا و نزا بیسرا:

— ئالّات شه کاوه بی، گولمحه مه د خان!

که لّاوه که ی لای ده رگا. گولمحه مه د به شانی بادی دا خزایه خواره وه و یه خه ی چو خه که ی دایه وه به شانی دا. محه مه د پره زای گو لّخانم به ره و پیری هه لّات، هه وساری وشتره که ی له گولمحه مه د وهرگرت و بردی له سهر شوینه چاککراوه که ی بیخه وینئ و سفره ی بو راخت.

خانمحه مه د ده رگای هه وشه ی چوارتاق کردبووه و عه لیخان چه خماخ هه وساری ئه سپه که ی رائه کیشتا. خانمحه مه د ماندوونه بینى لی کردن و شان به شانی براکه ی به ره و دیوه خان رویشتن و له کاتی رویشتن دا به کازمه شه لی وت بچئ بو یارمه تی و ئه سپه کان بگه ریین با ئاره قه یان وشک بیته وه. کازم به ره و هه شتیه که شه لی. خان ئاپو توربیننه که ی له ته رکی ئه سپه که داگرت و دای به شانی دا و هه وساره که ی دا به ده ست کازمه وه.

— دهنگوباس؟

جووته برا، خانمحه مه د و گولمحه مه د، بهر له وه ی پی بخه نه سهر هه یوانه که به پرسیاره وه ئاوریان لی ک دایه وه. ده رفه تی

وه لّامدانه وهيان به لّام پهيدا نه كړد. چونكه بلقيس له كاتيكا كورپه كهي گولمحه مهدي به باوه شه وه بوو، بالاي به رزي چه مانده وه و له ده رگاكه هاته دهره وه، له گهل نه وه ي كورپه كهي به تفهنگه كهي گولمحه مهدي نه گوريپه وه وتي:

— كه ي تاويك ئوقره نه گري، كورم؟! —

گولمحه مهدي كورپه كهي دايه دهست براكه ي و له وه لّامي دايكي دا

وتي:

— كار... كار!

سهر ي برده ناو ديوه كه وه و به گالته عه بدؤس و مارالي دواند:

— نا، دياره گولتان نهوت و گولتان نه ژنهوت؟ قسه ي وهكوو

قهند، وهك نوقل و نه بات! قسه كه م پي برين؟

مارال رابوو و چوخه ي له شاني پياوه كهي داگرت و داي به سهر

جيوبانه كه دا و به بانوو، كه وهكوو سايه دهر كه وتبوو، وتي:

— شيو، بانوو!

بانوو كه نهوت تا به دل تير سهيري گولمحه مهدي نهكات، دهست

و دلي ناچيته كار، راوه ستا تا گولمحه مهدي كلاشه كاني دهر بهيني.

گولمحه مهدي كلاشي داكه ند. بانوو كلاشه كاني له سهر عهرزه كه

هه لگرت، بردي بو دهره وه و بو نه وه ي توزوخولي بته كيڼي، کوتاي

به يه كدا. هينا يه وه، له بن ديواره كه جووتي كردن و نه وسا وتي:

— ئيسته سفره رائه خهم!

خان ئاپو گه يشتبوو و كورپه كهي به پيوه له سهر دهستيک به رز

كردبوويه وه و دهمه گه وره كهي كردبوويه وه، به لكوو ليوه ناسكه كاني

كورپه به خنده يه كي شوخ بيشكوي و نه م سهيري بكات. گولمحه مهدي

لاي جيوبانه كه وه دانيشت و هه والي كه لميشي پرسى. بلقيس برنه وه

زيوار زيوه كهي به سووچي ژووره كه دا هه لپه سارد و وتي:

— نه متواني بيهينم. نه به پياده نه تواني بي و نه به سواره.

خان ئاپو به دهمي پر به پيکه نينه وه پرسى:

— ديسان وه چووه ي هاتوته وه دهره وه؟ نه ري؟

بَلْقِيسَ به بِي وَهْلَامَ ما و قاقاي خان ئاپۆ ئاسمانى ژوورەكەى
درى. به لَامَ بهر له وهى به گَالْتە دەم بکاتەوه، بَلْقِيسَ له دەرگا
چووه دەرەوه بۆ پيشوازي بهگمحه مه د. کاتيکيش له گه ل لاوه کهى
هاته ژوورەوه، هەر هه موو دابوويانه قاقاي پيکه نين، ته نانه ت
خانمحه مه دى نه مرچيش. خانمحه مه د به هاتنى بهگمحه مه د،
دریژهى خوشزمانیه کهى نوێ کرده وه و وتی:

— کۆمیهى باوکت دیسانه وه دهرهاتوه، بهگ؟

بَلْقِيسَ سفره کهى له بانوو وەرگرت، له سهر بهر که داینا و زۆر
به لیبراوى وتی:

— به یانى بۆ خۆم چاکى ئەکه مه وه!

خان ئاپۆ به سه رسوو پرمانیكى ساخته وه پيکه نینه کهى برى و
پرسی:

— چۆن؟!

بَلْقِيسَ کيژدیكى له بهر پشتینه کهى دهرکيشا و له بهر چاوى
خان ئاپۆدا هه وای پي شهق کرد و وتی:

— بهم جوړه! ئەيبرم و شوينه کهى سه نگداخ ئەکه م. نيورۆزى
ته و او له هه سانم داوه و په رداختم کردووه. موو ئەکا، موو! ئەته وێ
به گوێ تۆ تاقى بکه مه وه؟!

— شيو، شيو!

— کي کيشکه؟

— مراد.

گولمحه مه د له ميوانى پرسى.

— نيمانه!

— دادخوازه کان چيان لي هات؟

— ئەوانه ی رپيان دوور بوو مانه وه. نان و جي مان پيدا ون.

— ئيتەر؟

پرسیاره که له خانمحه مه د بوو. ئەويش وه لامي گولمحه مه دى

دایه وه:

— قوربان به‌لووچ!
 — قوربان به‌لووچ؟!
 — تاريک و پروون گه‌يشته به‌ره‌وه.
 — به‌س... قوربان به‌لووچ؟
 له‌م پرسياره‌دا گولمحه‌مه‌د سه‌يري دايکی، عه‌بدو‌س و
 خانمحه‌مه‌دی کرد و پاش پامانيکی کورت، پرسيه‌وه:
 — کی لی‌ره‌یه؟! کی‌تر هاتووه بو ئیره؟ ده پیم بلین!
 بلقیس گولمحه‌مه‌دی بانگ هیشت بو سهر سفره‌که و وتی:
 — جاری نانه‌که‌ت بخو؛ قوربان کاریکی گرنگی هه‌یه!
 — نه‌و نانی خواردووه؟ قوربان؟
 — خواردوو‌یه‌تی!
 — بانگی بکه با بیت بو ئیره.
 بلقیس نه‌یاریی دربری و وتی:
 — شه‌ویکیش ناهیللی به‌ ده‌ور یه‌که‌وه دابنیشین و پارووه نانیک
 پیکه‌وه بخوین؟ لانیکه‌م له‌ به‌ر ژنه‌که‌ت!
 گولمحه‌مه‌د سه‌يري مارالی کرد که کوره‌که‌ی نابوو‌یه سه‌ررانی و
 خه‌ریک بوو له‌ پیاله‌یه‌که‌دا تیگوشیوی بو دروست نه‌کرد. خزایه به‌ره‌وه
 بو سهر سفره‌که و پرسپاری پان و په‌ز و هه‌وارگه‌ی له‌ دايکی کرد.
 بلقیس بو‌ی وت:
 — هه‌مان شوینی سالی پيشوو. لای سه‌رووی خاله‌ مه‌نده‌لوو.
 پشتی چاتووم.
 گولمحه‌مه‌د له‌ که‌سوکاری پرسى:
 — سه‌براو چونه؟ ژنه‌که‌ی... هه‌یفو؟ نه‌وانی‌تر؟ به‌راست... نه‌ی
 کوا ته‌موور؟ نه‌تان هی‌نا؟ دل‌م بو‌ی ته‌نگ بووه، نه‌مه‌وی بیانبینم.
 زور دل‌م بو‌ پیره‌میردیش ته‌نگ بووه. خوژگه بتانه‌ینایه‌ت. تاسه‌م
 کردووه. نه‌ی زیوهر... نه‌و چونه؟
 به‌ر له‌وه‌ی دايکی وه‌لام بداته‌وه، گولمحه‌مه‌د خو‌ی وتی:
 — به‌یانی له‌گه‌ل خالو عه‌بدو‌س نه‌روین بو لایان. ئا، خالو،

گوئلمحه مه د خوئی سهروشانی له دهرگای چیشتهخانه برده دهره وه
و بهرهو ژیربائی شهو، که با به تهواوی گهسکی دابوو و زه لائی
کردبوو، ههنگاوی ئارام کرد. به لووچ و، به دواي دا ستار هاتنه دهره وه.
گوئلمحه مه د بهرهو شهو دیز له به لووچی پرسى:
— ههوال؟

— ههوال... ههوال، ههوال سهردار، سلامه تی گیانت. بوندار
زور سلاوی هه بوو و داواي لیبوردنی هه بوو ئه گهر خوئی نهیتوانیوه
بی بو خزمهتتان.

— کار چی؟ په یامیکت پییه؟

گوئلمحه مه د گهیشتهبوویه لای قهره و دهستی له ناو یائی
ئهسپه که دا بوو. قهره به رهزامه ندی کلکی ئه جوولاند و قه پوزی
ئه هیئا به بالی چۆخه که ی گوئلمحه مه ددا. قوربان له پشت سهری
گوئلمحه مه د و توژیک دوورتر لی و هستا. گوئلمحه مه د پرسیه وه:

— دهی؟ گویم لیته، قوربان! چ په یامیکت هیئاوه؟
قوربان وتی:

— بوندار بو زهماوهن بانگی هیشتوویت، سهردار. وتی پیشتەر
لیتانی گیراوه ته وه خوئی. پای وایه خدیجی حاجی په سهند بگوژیته وه
بو ئه سلان.

— چ مانگ و روژی؟

— شهوی ههینی سهره تای ئه م مانگه!

— خو ئه وهندهی بو سهری مانگ نه ماوه؛ واته ئه م ههینی! ئیتر
کی بانگ کردوه؟

— هه موو له وین. هه موو ئاغه کان. خانهکانی دهوروبه ر... له
شاریشه وه دین. ئالاجاقی و وابزانم جهنابی فهر به خشیش بیت. ئه و
جوړه ی که دیاره ئه یه وئی زور سه نگین و رهنگین زهماوهن بکات. باسی
ئه وه بوو دوو دهسته چاوهش بانگ بکات، یان هه مان دهسته ی لوئی
روخهک به سه؟

گوئلمحه مه د له سه رخو سهری له قاند، په نجه ی له یائی ئهسپه که

کردهوه و به بى ئهوهى خاچ پروانيته بهلووچ، پرسى:

— پيرۆزه... پيرۆزه... دهى، تو چى...؟

گولمههمهه قسهكهى تهواو نهكرد و بهلووچ پرسى:

— من... چى، سهردار؟

گولمههمهه وهك ميشتيک دهرىكات، لهپر دهستى بو بهر

دهموچاوى بهرز کردهوه و داىخستهوه و وتى:

— هيچ... هيچ... ئيتري چى؟

بهلووچ وتى:

— دوو پهيامى تريشم ههيه. يهكيان هى ئالاجاقى و ئهوى تريش

هى جيھههخانه، ئهگهر بشى پىي بليين پهيام.

— دهى؟

— ئالاجاقى به باشى زانيوه سهردار بير له پاكانه وهرگرتن

بكاتهوه. واته وتوويهتى كاتى ئهوهيه بوورين له حكوومهت وهربرى.

راستيهكهى ئهوه بهو جوړهى به باش زانيوه. ههلبهت گوتوويهتى

پارهشى تيئهچى. نزيكهى سهه ههزار تمهن. ئالاجاقيش ئهيهوى

چاوى پيت بكهوى. له شار يان له باخى تازهقهلا.

— ئهويتريان ئهلى چى؟ جيھههخان؟

بهلووچ وتى:

— چووم بو سهرهخس و جيھههخانم دوزيهوه. پهيامهكهى

سهردارم پيگهياند و داواى چاوپيگهوتنم ليكرد. شويني پرسى.

وتم ناوچه. شوينيكي ديارىكراوى ويست، منيش چاخانهى مهلهك

مهنسوورم دانا.

— كهى؟

— شهوى ههمان ههينى سهرى مانگ؛ پينجشههمه نيوهروكهى.

گولمههمهه سهيرى بهلووچى كرد و پرسى:

— مهگهر برپار وا نيه شهوهكهى بو زهماوهن له قهلاچيمهن

بين؟ شهوى ههمان روژ؟

— بهلى. من وام دانا ئهوه كاتهى بهرهو قهلاچيمهن ئهچن له

سەر پى چاوتان پى بكهوى. ئەگەرىش بە باشى نەزانن ئەتوانم شوين
و كاتەكەى بگورم.

گولمەمەد رووى لە قوربان بەلووچ وەرگىرا. تاويك راما،
سەيرى ئاسمانى كرد و پاشان پرسى:
— تۆ... بەلووچى قوربان، واىه؟
— بەلى، سەردار!

— جىهەنخانىش بەلووچە!
— بەلى خان، جىهەنىش بەلووچە.
— منىش بەلووچم؛ لە رەگىكەو بەلووچم. ئىمە هاوخوينين.
من، تۆ و... جىهەن! تى ئەگەى ئەمەوى بلىم چى؟
بەلووچ وتى:

— چاوەكانم ئەكەم بە بارمەتە...
گولمەمەد دەستى هەلىنا. ئەماژەى بە قوربان كرد ئارام بى
و وتى:

— دلم بە من ئەلى كە تۆ بە پاك و راستگو بزەنم، قوربان.
بە پياويكت نازەنم شەرەفى لەگەل ورگى گورابىتەو. ئەهوەن و
چاوتىرى، ئەگەر تىرىش نەبووبىتى. هەر بۆيەشە دلم پىم ئەلى تۆ
بە پياوى پياوانە بزەنم.

بەلووچ هەنگاويكى نايە بەرەو و وتى:
— هەر كەسە و لەم دنيايەدا شتىكى خوش ئەوى، گولمەمەد
خان. منىش وەكوو هەمو ئادەمىزادىكى تر ئارمانجىكم خوش ئەوى.
راستىيەكەى ئەگەر خوشم نەوى، ناتوانم بژىم.
گولمەمەد دەستى نا بە ديوارەكەو و وەك بلى سەرى ئەباتە
پىشەو بە لای قوربان، خزانە لى پرسى:

— تۆ چىت خوش ئەوى قوربان؟
دەسبەجى، بەلووچ وەلامى دايەو:
— هىمەت، گولمەمەد خان، هىمەت! ئەو شتەى كە
زۆرىشى بۆ پياو، هىشتا كەمە!

بیدەنگیەك كەوتەو. گۆلمحەمەد سەر و شانی كشاندەو و
نیوہی سمتی نایە سەر لیواری ئاخوڕەكە و بیدەنگ بوو. بەلووچ
بیدەنگیەكەى لە كاتی خویدا شكاند و پەیشوونی قسەكەى گرت:
— دۆستمحەمەد خانیش بەلووچ بوو!

گۆلمحەمەد سەرى بەرز كردهو. قوربان، چاوی لە چاوی
گۆلمحەمەدا وتی:

— تۆ من ئەخەیتەوہ بیرى ئەو، گۆلمحەمەد. ئەمخەیتەوہ بیرى
دۆستمحەمەد خان. من شەیدای ناو و ناوبانگی دۆستمحەمەد بووم.
ئەو توانی دەمار لە رۆژگاری ئینگلیزەكان دەربەینى. ئەگەر دەرفەتیان
بدایەت، سویندى خواردبوو سەرانسەرى سنوورى ئێران كەللە سەرى
ئینگلیزەكانى لى بچەقینى! لە ئیوہى ناشارمەوہ، من... دەمیکەى
حەزم لەوہیە داواتان لى بکەم لە لاى خۆتان رامگرن. نانى پیاو زیاتر
بە من ئەكەوئ تا گوشت و پلاوى ناپیاو!

گۆلمحەمەد بە بى پامان لە وەلامى داواكەى بەلووچدا، پرسى:
— ئەى جیھەنخانى بەلووچ بۆ ناتخاتەوہ بیرى دۆستمحەمەد
خانى بەلووچ؟

قوربان وەك بلیى نە لە وەلامى گۆلمحەمەدا، وتی:
— ئای... دۆستمحەمەد خان، دۆستمحەمەد!... نە، نەخیر
سەردار. ھەر ناکەسیك نابى بە ھاوتای دۆستمحەمەد خان.
دۆستمحەمەد ئەگەر بوایە، پیاویكى وەكوو ماھدەرویشى لە بانەوہ
ھەلنەئەدایە خواریوہ. دۆستمحەمەد ئەگەر بوایە دەستى یەكى وەكوو
ماھدەرویشى ئەگرت و لە خاك بەرزى ئەكردهو. دۆستمحەمەد
گوشتى لە لارانی گا ئەكردهو. دۆستمحەمەد ھەژاركۆژ نەبوو.
نەخیر سەردار. من زالمم خوشت ناوئ؛ ھەرچەند پیاوم بە دەسلەت
و سەرفراز ھەز لیە. نە! جیھەنخان ئیتر نە سەرفرازە و نە
دەسلەتدار. جیھەن سەرشۆرە و بووہ بە نوکەرى دەسلەت. دەسكەلاى
زۆردارە! دەسكەلابوونى زۆرداریى، دلخوازی من نییە سەردار. نە!
دۆستمحەمەد و جیھەن ھەر دووكیان بە بەلووچ ئەژمێردرین، ھەر

دووکیان ناویان ههیه. بهلام دۆستمحه مه د ناویک بوو و جیهه ن ناویکی تر. هه ر دووکیان سام و دهسه لاتیان ههیه. دۆستمحه مه د سام و دهسه لاتیی ههیه و جیهه ن سام و دهسه لاتیی ههیه. بهلام پیکه وه یهک نین. جیهه ن ئه وه نییه که دۆستمحه مه د خان بوو. ئه م دووانه به ئه ندازه ی شه و رۆژ جیاوازن. نه خیر... سه ردار. جیهه ن خانی به لووچ من ناخاته وه بیرى دۆستمحه مه د خان! جیهه ن ئه و کاته ش که له حکوومه ت یاخی بوو، دهستی به زهیی و چاکه ی نه بوو، دهستی زۆرداری بوو. په نگه هه ر له بهر ئه مه ش بوو که حکوومه ت زۆر زوو توانی مامه له ی له گه ل بکات. بهلام دۆستمحه مه د، وانه بوو. دۆستمحه مه د خان، گیانی به های ناوه که ی بوو که به ختی کرد! له ناخی سینه وه، به و جوړه ی که دهنگی زایه له یه کی که ی وه رگرتبوو، گولمحه مه د پرسى:

— دۆستمحه مه د خانیان له چ ریگه یه که وه کوشت؟! به هیژ و تووړه، هه م به و ئه ندازه ش به بوغزه وه، به لووچ وتی: — فریو!... بانگیان کرد بو وه رگرتنی بوورین و کوشتیان! له ناوړی. به ریگه دا که ئه چوو بو وه رگرتنی بوورین، کوشتیان! خه لاتیان بو سه ری دانا بوو. شه و، کاتیکه له سه ر قه ره ویله ی چاخانه خه وتبوو، به ستیانه وه، سهریان بری و ناردیان بو پاته خت. له لایه که وه به لیانی بوورین یان پی دابوو، له لایه کیشه وه خه نجهریان بو سه ربړینی تیژ کردبوو!

— حکوومه ت؟ — به لی، حکوومه ت! دۆستمحه مه د خان سویندی خواردبوو هه تا زیندوو ه یه ک ئینگلیزی له خاکی ئیران نه هیلی. چیرۆکی هه رات و...

ناخودئاگا و له نکاو، وهک بلیی رپشته ی بیرکردنه وه ی گولمحه مه د بو ساتیک لیك پچرابی، پرسى:

— ئینگلیزه کان؟! —

— به لی سه ردار، ئینگلیزه کان!

— ئىستە لە كوڤن ئىنگلىزەكان؟
 — لە ھەموو شوڤن ھەن. لە ھەموو بستیكى ئەم خاكە ھەن و
 لە ھەموو شوڤن زیاتریش، لە باشوور ھەن.
 — چى ئەكەن... لەوئ؟!
 بەھیز و رقاوى و بە بوغزەو، بەلووچ وتى:
 — نەوت، نەوت! لەوئ نەوت ئەخۆن!
 — وابزانم ھەندى شتم دەربارەیان بیستوو. وابزانم...
 وابزانم... ئا... بیستوو. گوايە ئىنگلىزەكان ئەیانویست بوورین
 بە دۆستمەد خان بدم؟!
 — خۆیان نا، راستەوخۆ. لە لایەن ئەو حکوومەتەى بن دەستەى
 خۆیان بوو.
 گۆلمەد لە سەر لیواری ئاخوڕەكە ھەلسا، ناوچاوى گرژ
 بوو. بە مایەيەكى سەرنج و سەرسوورمانەو پرسى:
 — تۆ... ئەم شتانه لە كى... لە كوڤە فیر بووى، قوربان؟!
 بەلووچ، بە چرى وەلامى دایەو:
 — دەماودەم، سەردار!
 گۆلمەد، تارمايەكى سووكەلە و رەمىو، خۆى دایە پشت
 ئەسپەكە و بە ناو ئەسپەكانى تردا، لە ناو كەردووەكە ون بوو و پاش
 تاویك بەلووچ ئەوى لە تارىك و پروونى مانگەشەو، لە نزیكى دەرووى
 ناودالان بینیهو.
 — برۆ بخەو قوربان! برۆ بحەسیرەو، ماندووى رینگەى. بە
 كازم بلئ جیٹ بو راخت. كازم!
 — بەلئ سەردار!
 — لە میوانخانە جی بو قوربان راخە.
 — بە سەر چاو، سەردار!
 بەلووچ بەر لەوہى بە دواى كازمە شەلدا لە پلىكانەكان
 سەربكەوئ، بەرەو گۆلمەد چوو، كیسەيەكى لە گیرفانى
 ئێلەكەكەى دەرھینا و دای بە گۆلمەد و وتى:

— ئالاجاقى ناردوويەتى. ئەمانەتتەكەى بۆى راگرتبىووى. گوارەكان!
— ئا!...!

گولمەمەدى سەردار، لەو زياتر ھىچى لەگەل بەلووچ نەوت.
كىسەى گوارەكانى لە ناو مەشتىدا كوشى و بە قەراخ دىوارەكەدا كەوتە
رې و بەلووچىش بەرەو ميانخانە كشا. ستار لە سەر پلىكانەكانى
ميوانخانە دانىشتبوو و بە گەيشتنى بەلووچ، تەكى دايە لاو و رېگەى
بۆ كەردەو و بەر لەوەى قوربان تىپەرې، بە دەنگىكى كپ پرسى:
— ئا؟

قوربان بەلووچ بە بى وەلام بە لايدا تىپەرې و بەرەو ژوورى
ميوانخانە كە بە تىشكى لامپا رۆشن كرابوو، رۆيشت و راوەستا تا
كازمە شەل بچىتە دەرەو. كازم جىگەى بۆ بەلووچ راخست و كاتىكە
ئەچووە دەرەو، وتى:

— جەرەى ئاوەكە لىرەيە قوربان. نىوەشەو ئەگەر تىنووت بوو!
قوربان ھىچى نەوت. ستار شەلەين و دووركەوتنەوەى كازمى
سەير كرد، پاشان خۆى گەياندە ئەو جىگەيەى پىشتەر لىى دانىشتبوو
و پرسى:

— رازى بوو؟

دەنگى قوربان بەلووچ لە وەلامدا ھاتەو:

— بە چى؟

— بەوەى كە تۆيش بەمىنیتەو؟

— گووى لى رانەگرتەم.

— كارەكە چۆن ئەبىنى؟

— كۆسپ!

بەدەم رۆيشتن بە كەنار دىوارەكەدا، گولمەمەد گەيشتە سەر
سووچەكە و بە رېگەكەى خۆىدا گەرايەو بە بى ئەوەى سەرى ھەلنى
بۆ سەيرکردنى ستار، يان ئەو كەسەى لەوئى دانىشتبوو. ستار بەلام
لە بەر تريفەى لىلى مانگى شكاودا، لەو سووچەى لى دانىشتبوو،
سەيرى گولمەمەدى ئەكرد لە وەستان و ھەلەستە و پياسەكردنىدا

و وا پئټهچوو لهشی ماندووی چاوه پروانی کوټایی بهرهنجامی نهوویه که له گولمحه مه د رانه بری. بیدهنگی سهره به لووشه ی په لکی لووتی نه سپی، باعه ی نابه جی بزنیک و جار به پیکه نین و قسه ی یهک له خیزانی که لمیشی نه شکا. ههروه ها هاتوچوی ناوبه ناوی بانوو و کازم. چونکه تفهنگداره کان خواردبوویان و خهوتبوون بو نهووی له نوره کیشکی خویان دا هه لسن و بچنه سهربان. ستار به نیگایه کی تیپه ر مارالیشی دیوو که کوره که ی گرتبوو به کوټیه وه و له پلیکانه کانی باله خانه سهرکه وتبوو. ئیسته نهوا له ژیر خیه تی شهو و نه ستیره دا، له لیالی تاریک و پروون دا گولمحه مه د بوو په ریش و له ناو بیردا به ههنگای ورد و سووکه له به قهراخ دیواره که دا پیاسه ی نه کرد؛ کلاوی لار به لای سهریه وه و چوخه به شان و کلاشی مه له کی له پی دا، له بهر چاوی وازوازی ستاردا.

ستار لهو ماوه کورته ی له چیشتخانه له گه ل به لووچ دانیشتبوو، لهو په یام و بانگهیشتنانه ی قوربان بو گولمحه مه دی هی نابوو ناگادار ببوو و نهوا چاوه ری نهووه بوو بزانی گولمحه مه د نهیه وی چی بکات له گه ل خوی و نهو کارانه ی هاتبوونه پی شه وه، به بیر و به گوته و به کردار. نه مه ی باش نه زانی که گولمحه مه دی سهردار تووش بووه و گرفتاره و ناوکی و ململانیی دهروونی شیرزه ی کردووه. به لام به کاریکی ژیرانه ی نه نه زانی له م هه ل و کاته ئاسته مه دا خوی له کار و نه ندیشه ی گولمحه مه د هه لقورتینی. چونکه نهیتوانی لوانی توو په بوون و رق هه ستانی کابرای گیروده پی شبینی بکات. هه ولی نه دا خوی نه دیو بکات، بویه به خاموشی دانیشتبوو و سهیری نه کرد. گولمحه مه د بیمینی بو کوټایی دیواره که، دهستی گرت به لیواری ده رگای به هاربه نده که وه و تاویک راما. پاشان، بهر لهووی بکه ویته ری یان وه رگه ری، به لووچی بانگ کرد. قوربان به لووچ، ئیلهک به شان وه له ناو ده رگاکه وه هاته دهروه و هه ر لهوویه وه لامی دایه وه:

— به لی سهردار!

— خو نه خهوتبووی هیشتا؟

— نه خيړ... سهردار!

به لټوچ گيوه کاني خسته سهرپي. له پليکانه کان فرکه ي کرده خواره وه و به قه له مېازيک خو ي گه يانده لاي گولمحه مه د. گولمحه مه د خواري کرده وه به ره و هيوان. خاموش و مل به کوين له به رامبه ر ستاره وه تيپه ري، دوو سي ههنگاو رو يشت و له سهر ليواري هه يوانه که دان يشت، شان و پانيه ي سهر ي نا به کو له که که وه و وه ک بلي ي پيلو وه کاني به ستو وه، نارامي گرت. قوربان به لټوچ هه روا له نيوروخي گولمحه مه د دا وه ستابوو و سهر ي نه کرد. خاموشي نه ک وه ره زکهر، به لکوو به ترپه بوو. نه وسا که دهنگي گولمحه مه د به رز بوويه وه وه کوو نه وه وابوو له دووره وه يان له پشت ديوار يکه وه دي. دهنگي وشک بوو وه کوو کوته دار و به لټوچ سهرتاپي گوي بوو:

— نه وه م خو پي وتي که... که دل م به رايي نه دا به پاکی و راستگو ييت، به لټوچ!... دان يشه!

به لټوچ له به رامبه ر گولمحه مه د دا هه لټرووشکا و ئان يشکه کاني نايه سهر نه ژنو ي، په نجه مو ر و ئيسکداره کاني ليک هه لپيکا و چاوه ري ما. گولمحه مه د پانيه ي سهر ي له کو له که که کرده وه و چاو ي برييه ناوچاو ي به لټوچ و وتي:

— ئيس ته نه مه وي له تو بيرسم... نه مه وي له تو بيرسم که تو، تو خوت چون بير نه که يته وه؟ نامه وي وه کوو ته ته ريکي نير دراو که په ياميکي بو من هينا وه وه لامم بده يته وه! وه کوو به لټوچيک... وه کوو پياويکي به هيممه ت، وه کوو هاوړييه ک و براي هک وه لامم بده يته وه! چوني بير لي نه که يته وه؟ زه ماو من، ديداري جي هه ن، پا کانه و بوورين! نه م هه ر سي کاره پيکه وه؟! جگه له مانه فه ربه خشيش داوای کرده وه به پي خوم بچم بو مه شه د. نه يه وي بمبات بو لاي فهرمان ده که يان! نه مکارانه هه ر هه مووي پيکه وه، به جاريک! چوني ليک نه ده يته وه؟!

۲۳۷۳

که ليده ر

به رگي ده و نه م

پاش رامانيکي کورت، گولمحه مه د خو ي دريژه ي پيدا:

— من له به ر بوندار و ئالاجاقي نه مه وي جي هه ن بينم نه ک

به حەزى خۆم. بوندار و ئەربابەكەى پرويان لىخستوم بۆ ئەمكارە. ئەوان داوايان لىكردووم كارىك بكەم جىهەنخانى سەردار پەرزەيان لى نەبەرى! بەلام ئىستە... ئىستە كە لە لاىەكەوہ بانگم ئەكەن بۆ زەماوہن و لە لاىەكەوہ... داوام لى ئەكەن بوورين وەربگرم! تۆ چۆنى بىر لى ئەكەيتەوہ؟ بە من بلى بەلووچ! بە راي من تۆ بۆزەنى و ئەتوانى بۆنى پرووداوہكان بكەى. واىە؟ ئەم سى كارەى لە پيشە ئەگەر بخريته تەنيشت يەكەوہ، هيجيان لى دەرناچى؟!... ها؟!... چاوہكانت ببەستە و بۆ تاويك بىرى لى بكەرەوہ، قوربان! دلم پيم ئەلى بپروا بە گوتە و راستگووى تۆ بكەم.

بەلووچ قولاپى پەنجەكانى كردهوہ. ئاخيزى كرد و لە سەر ليوارى هەيوانەكە دانىشت و شەرمى روخسار لە هەستى متمانەى گولمەمەد، وتى:

— منەتبارم ئەكەى سەردار! منەتبارم ئەكەى! من... سويند بى بە ئەمەگ و راستگووى چى تيبگەم و بزەنم، لە وتنى بۆ تۆ دريخ ناكەم. سەرەتاكەى... ئەگەر دەستپيشخەريم بكردايەت ئەبوو بە لاپرسەنى و خۆ تيهەلقورتاندىن. تا گەرە پرسيار نەكات، وەلامدانەوہ شياو نىيە. بەلام ئىستە... ئەوا ئاسوودە بووم كە خۆت پرسيارت كرد. راستەكەى... زۆر پيخوشحالم كە ئەبينم بەدگومانى! بە چ زمانىك بلىم؟ خۆت بپرسە، سەردار!

— رۆژى بينينى جىهەن خۆ بوندار ديارى نەكردبوو؟

— نەخير، ئاگاي لى نەبوو.

— جىهەن چى؟ ئەوت بە چۆن پياويك هاتۆتە پيش چاو؟

— جىهەن؟ ئەو... هەرچەند بە روالەت بە دەسەلاتدار خويا

ئەكا، بەلام هيجكەس وەك خۆى نازانى كە لە بەرامبەر دەسەلاتدا مىلى شۆر كردووە. جىهەن چۆكى داداوہ، هەر بۆيەشە بى هيممەت و جى مەترسيە. جىهەن ديوارىكى قەلەشيوە. هەر لە بەر ئەمەش چ بە روالەت و چ لە ناخەوہ، دوژمنى هەموو ئەو پياوانەيە كە هيشتا لە سەر پىي خويان وەستاوان و نايانەوى چۆك دابەن. پياويك كە

تهنانهت له بهرچاوی خۆیشی سووک و سهرشکاو بوو، زۆر دژواره
 بتوانی پیاوانی تر به سهرفرازی ببینی. بۆیه ئه گهر من له جی تۆ
 بوايهتم. جيههههه به دوژمن دانهنا؛ چ بریاری کوشتنی منی دابی و
 چ نهی دابی! سهره پای ئه مهش خۆت ئه زانی.
 — سه بارهت به بوورین ئه لئی چی؟
 — بوورین؟

به لووچ بهری به پیکه نینه کهی خۆی گرت و به کوله بزهیهک
 کورتی کردهوه و دهسبهجی وتی:
 — بوورینی حکوومهت! ههه! که من خۆم ئه خه مه جی
 حکوومهت بۆم ده ئه کهوی ناتوانم گولمه مه دی سهردار بکهه به
 یهکی وهکوو جيههه خانی سهره خسی، سهید شهرزای توربه تی یان...
 نه ورۆزه گ. ناتوانم بریای پی بکهه. که وا بوو به قازانجی خۆمی
 ئه زانم ئاگره کهی گولمه مه د بکوژینه وه، بهر له وهی به ته وا وه تی
 به نه ئیته وه. به لام بۆ کوژاندنه وهی ئهه ئاگرهش، ئه بی ریکه یهک
 بدۆزمه وه. ریکه یهک! باشه، چی له وه باشته که چیرۆکی بوورین و
 لیخۆشبوونی بۆ به ئینه ئاراهه؟ هه رچهه که ئهه فیلهه پیشته له
 دهیان گولمه مه د کردبی!

— که وا بوو... تۆ لهو بریایه دی که داوه؟!

به لووچ دهسبهجی وتی:

— هه ر دوو سهری!

— ئالاجاقی... ئه و چی؟!

— ئه ویش!

— باشه ئه ی ئه و بۆ خۆی تیکه ل کردووه؟ بۆ ئه یه وی بوورین
 بۆ ئیمه وه بریگری؟ ئه و... خۆ خۆت ئه زانی دارونه داری ئیمه له
 هه ماره کانی ئالاجاقی دایه. ئه ی ئه و کاره چۆن ئه بی؟!

به لووچ وتی:

— نیوانی من و تۆ چه نیکه؟ بالیکیش نابی، وایه؟

— وایه!

به‌لووچ وتی:

— نان و نهمکم خواردووی گولمحه‌مه‌د؛ دستم بشکی و زمانم لال، به‌لام... به‌لام نه‌گهر بریار بی ههر نه‌مشه و لاکه‌له‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی سهردار هه‌لبدری، کام ده‌ست له ده‌ستی من لیی نزیکتره؟!

به‌لووچ بی‌ده‌نگ بوو. گولمحه‌مه‌دیش هه‌روا بی‌ده‌نگ بوو. به‌لووچ خو‌ی له وه‌لام‌دا وتی: — هیچ ده‌ستی‌ک!

پاشان بر‌وا به‌خو و به‌گوته‌ی خو‌ی، به‌لووچ خاچ روانیه چاوه‌کانی گولمحه‌مه‌د و بی‌پهرده وتی:

— لایه‌نی جووتیارت نه‌گهر گرتووه، نه‌بی له ئاغه‌کانیان دوور بکه‌ویته‌وه گولمحه‌مه‌د خان!... کاتی‌که خو‌م نه‌خه‌مه جی‌گه‌ی تو، دو‌ست و دو‌ژمنی خو‌م له شه‌و و ر‌وژ له‌به‌رچاوم ئاشکراتره؛ نه‌گهر دو‌ژمنه‌که‌م ده‌ستی له ناو سفره‌که‌شم‌دا بی... یانه منی بانگه‌یشتن کردبی بو سهر سفره‌که‌ی و من ده‌ستم له قاپه‌که‌ی نه‌ودا بی. — نه‌وه نه‌لیی چی قوربان؟! هیچت سه‌بارت به ئیمه و ئالاجاقی بیستووه؟

— پی‌ویست ناکا بیسم، بو خو‌م دیومه!

— چیت دیوه؟

— ئالاجاقیم دیوه!

— لهم بابه‌ته‌وه شتیکی وتووه؟

— نه‌ک لهم بابه‌ته‌وه، شیت بووه مه‌گهر؟

— نه‌ی چی؟

به‌لووچ نه‌هوه‌ن بوویه‌وه و پاشان، وه‌ک بلیی گوته‌ی تازه نه‌کاته‌وه وتی:

— نه‌مشه‌و چووبووی بو سه‌نگرد. بوچی چووبووی؟ نه‌و کاره ناوی راپه‌راندنی جووتیار و ره‌شاییه! ماوه‌یه‌ک به‌ر لهمه ئیستوار عه‌لی نه‌شکین و جه‌نده‌رمه‌کانت کوشتووه و گو‌یی زیندوووه‌کانیشت

برپوه و بهریت کردوونه ته وه بۆ هیژی جهندهرمه؛ بهمه ئه لاین ئاژاوه،
دوژمنایه تی حکوومهت! ئهمهش یه کهم و دواين نه بووه. خان نایبی
قوچان، ئه زانی ئه و کۆ بووه که سه ری خو ی به برین داوه له جهنگی
دژی گولمه مه دی سه رداردا؟!

بی ئوقره و داگیراو، گولمه مه د رابوو، چۆخه که ی دا به شانی دا
و کهوته ههنگاونان به بهردهم کۆله کهکانی بهر هه یوان دا، به مه بهستی
دوور که و تنه وه له به لووچ که هه روا له سه ر جیی خو ی دانیشی بوو:
— برۆ بخه وه، به لووچ!

به لووچ هه لسا، به لام نه رویشته. له سه ر جیی خو ی راوه ستا
تا گولمه مه د به درێژیی هه وشه که دا تا بهر پلیکانهکانی باله خانه
رویشته، له وێ هه لوه سته یه کی کرد، پاشان به رێگه ی خو ی دا گه راپه وه
و لووتی ته قی به لووتی به لووچه وه له به رامبه ری دا وه ستا بوو:
— ناخه وی، مه گه ر تۆ؟!

به لووچ روانیه خاک و خاموش بوو. گولمه مه د وتی:
— قسه یه کی تر ت پییه؟
به لووچ وتی:

— نه م ئه ویست بت شه له ژینم سه ردار!
گولمه مه د که و ته ری وتی:

— من نه چوو بووم بۆ سه نگرد جووتیار راپه رینم. من رویشته بووم
هه ق له نا هه ق وه ربگر مه وه!
به لووچ که خو ی گه یان دبوویه لای گولمه مه د، پیرانه بزه یه کی
کرد و وتی:

— هه ق! هه ق و نا هه ق!

گولمه مه د خاوی کرده وه و به سیله ی چاو له به لووچ مۆر
بوویه وه:

— پلارمان تی ئه گری؟!

به لووچ له ترسی ئه وه ی تووړه بوونه که ی گولمه مه د تیکی
بدات، رووی گوته که ی ساخ کرده وه و بی په رده وتی:

— ئەم مەملەنئىيە تۆ گرتووتەتە بەر سەردار، رەگ و رېشەى لەم قسانە قوولتەرە. ئەبى کارەكە يەك لایەنى بەکەیتەووە لەگەل خۆشت و لەگەل خەلکیش. من بە ئەندازەى تىگەيشتنى خۆم و بە رادەى زانیارى خۆم دلتىگەرەنەم! با بى پەردە قسە بەکەين گولمەمەد خان. زۆر مانگ و سالتە بەم ئاشکرایىە لەگەل کەس نەدواوم!

— ئەتەوئى بلئى چى؟!

جارىکىتر بە بەردەمى ستاردا تىئەپەرین. بەلووچ وەلامى دایەووە:

— هەندى کەس راسپىرە دەوروبەر و کارەکان هەلسەنگینن. ئاگرىکت لەم مەلەبەندەدا هەلگىرساندووە، بزانه ئەتەوئى چى بەکەى بەم ئاگرە؟!

گولمەمەد لە ناو خۆىدا و داگیراو وتى:

— من هەلم نەگىرساندووە، هەلگىسىنرا!

— وایە، هەلبەت. هەلگىرسانرا. بەلام ناو و نیشانى تۆى پىوہیە ئەم ئاگرە! ئەتەوئى چى پى بەکەى؟ دەوروبەرەکت کەم نین. ئەو کەسانەى کە ئاگرەکەى تۆ بخەنە مالى خەلکەووە و لەم مال گرتىبەر بوونەدا، خودى گولمەمەدیش بسووتىنن!

لاى بەهاربەندەکە گولمەمەد وەرگەرا و لە بەلووچ مۆر بوویەووە و پرسى:

— ئەگەر تۆ ئەيانناسى ناویان بىنە؟!

دەسبەجى، بەلووچ وتى:

— بوندار، بابقولى بوندار! نموونەى ئەم کەم نین!

— قسەکانى خانمەمەد ئەکەیتەووە؟! بوندار لە سایەى سەرى منەووە دەولەمەند بوو!

— ئائەمە! ئەمە خۆى بەس نییە؟ هەر ئەمە خۆى بەس نییە بۆ ئەوہى تا ئەو نىگەرانی ئەو پۆژە بى کە تۆ بتەوئى ئەو داراییەى کە پىت داوہ لى وەر بگرتەووە؟! "سەرى براو دەنگى نایە!" نەت بىستووہ؟

گولمحه مه د هه روا خيسه ل ناوچه وانی به لووچ بوو و وړ و
دردونگ له سهر جيگه خوی وه ستابوو و هيچ گوته و وشه يه کی بو
وتن له ميشکی خوی دا نه دوزيه وه. به لووچ وتی:

— جا خوت نه زانی!

دوور، وشک و سارد، وهک بللی نه وه گولمحه مه د نيه قسه
نه کا، له بهر خو يه وه وتی:

— نه زانم... خوم نه زانم!

به لووچ به نه قسه ست و بو نه رځايه نی لی پرسيه وه:

— بچم بخه وم، من؟

گولمحه مه د هيچی نه وت و دهنگی به لووچيش نه بیسرا، نه به
گوته و نه به ههنگاو. گولمحه مه ديش ههروه ها ئاوری نه دايه وه بو
نه شوينه ی هه ر ئیسته به لووچی لیوه ستابوو. پاشان هه ناسه ی
پهنگ خواردووی به ره ل لا کرد و دهستی برد بو یه خه ی چوخه که ی،
نیگای برییه به رامبه ری خوی. شهو و دیوار و ئاسمان و نه ستیره،
مانگ خه ریک بوو پرووی وه شیري. دیسانه وه بان و دیوار و ئاخوړ و
ئاژهل و سهرا. شهو و مال و گولمحه مه د. گولمحه مه د وه ستابوو له
میانه ی شهو و دردونگی دا. دوودل و ناباوهر؛ دل نابهل.

رووت و ئاشکرا، هه ر قسه يه کی به لووچ نه شته ریک بوو ژهه راوی
که شوین شوینی گیانی گولمحه مه دی بریندار کردبوو. به گفت
و گوته ی بیباکانه ی خوی هه موو نهو شتانه ی که گولمحه مه د تا
نه م کاته بوخوی دروستکردبوو و سازی دابوو، تیک و پیک دابوو نه م
به لووچه. قوربان به لووچ، نهو پیاوه ی که گولمحه مه د چهندين بار
له لای خوی هه لیسه نگان دبوو، چون نه يتوانی نهو پیاوه بی؟ نه ی
نه وه کی بوو له دهروونی قوربان به لووچ دا که وتبوو یه ئاخفتن؟ نه م

"نهو" ه له کوئی گیانی به لووچ خوی له بن ده مامکدا شار دبوو یه وه
تا نه م کاته؟ بوچ له م کات و له م ده مه دا دهنگی هه لبریبوو و
که وتبوو یه دوو؟ سهیر له وه دا بوو که نووکی ژهه راوی هه موو
وشه يه کی به لووچ به جی و به نيشانه له گولمحه مه د کاریگه ر ببوو

و ئەو شتەي كە ئىستە گۆلمەحمەدى ئەشەلەژاند، راشكاوى تالى
 گۆتەي بەلووچ نەبوو، بەلكوو تىكشكاندنې ئەو باوەرانه بوو كە لە
 پيشهوه بوخوى دروست كړدبوو. بەچ جەربەزە و بەچ مەبەستىك،
 قوربان بەلووچ بەو جوړه بویرانه دەمامكى لە روخسارى خودانكارانى
 خوى، بوندار و ئالاجاقى، هەلمالیبوو. دزیوى پرومەت و ناخى
 ئەوانى بۆ گۆلمەحمەد ئاشكرا كړدبوو؟ چى ئەويست بەلووچ لەم
 پەردە دراندنە؟ بە دواى چ سوودیكدا ئەگەرا لەم راشكاويیهدا كە
 ئەیتوانى خودانكارانى رسق و رۆزى ئەو بكا بە دوژمنەكانى؟ كى بوو
 ئەم قوربان بەلووچە؟

«قوربان قوچ؟!»

لەپر، وەك ئاگرى تیبەربووبى، گۆلمەحمەد بە دەور خوىدا
 سوورا و لە بەلووچ مۆر بوویەوه. بەلووچ، هاوتای شەو، هەروا لە
 جى خوى راوەستابوو. گۆلمەحمەد لى چووه پيشهوه و پرسىارىكى
 راساو لە هەموو گيانىدا، لە بەرامبەر بەلووچ راوەستا.

— پرسىارىك، گۆتەيەك لە بیر چووبوو، سەردار؟

گۆلمەحمەد بە دلىايى ئەوهى سەبارەت بە بەلووچ لە خوىدا
 دىبوویەوه و ناسىبووى بە پرویەكى كراوه و شەپۆلى شەوق و
 دلەخورپە لە ژىر پىستىدا و مەشخەلىك لە نىگایدا، وتى:

— ... شىروان، كىوهكانى شىروانە!... سالاى جەنگ، تا سالى

بىست و چوار! گۆمەزقابوو؟! ئەفسەرەكان. ئەو ئەفسەرەنەي لە گۆمەز
 تياچوون! قوچ... قوربان قوچ... بىستبووم لە پىادەرەوىدا هاوتات
 نىيە! ئەرى؟ قسە بكە دەي! بۆ خۆت لە من ئەشاریتەوه؟ لە من بۆ
 ئىتر، قوربان؟ دلم... دلم پىي وەم بە راستى گۆتەي تۆ بڕوا بكەم.
 قوربان! قوربان قوچ!

لە بىدەنگى خۆراگرانەي بەلووچدا، گۆلمەحمەد دەستى بۆ
 هەنيە و ئەو بەشەي كاكولى لە بن كلاوەكەيەوه كەوتبوویە دەرەوه،
 برد و بە پىكەنىن و گالتهى خۆمانەوه وتى:

— ئەي شاخەكانت كوانى قوربان؟! ها... قوربان قوچى خۆمان؟!!

دهنگی به‌لووچ کپ و گر، وهک له گه‌روویه‌کی تینوووه به‌رز
بوویه‌وه:

— به‌یانی زوو، من هه‌لئه‌سم و ئه‌که‌ومه پڕی. به‌ر له تاوکه‌وتن،
گو‌لمحه‌مه‌د!

گو‌لمحه‌مه‌د وتی:

— تو‌یش ئه‌مه‌وی له‌وی بی، پو‌ژی دیداری جیه‌هن!

به‌لووچ وتی:

— هه‌م... مسو‌گه‌ر!

گو‌لمحه‌مه‌د، شادمان له هه‌ر نیگا و گا‌فی‌کی‌دا، له که‌نار شانی
به‌لووچه‌وه به‌ره‌و دیوه‌خان کشا و به‌لووچ له‌به‌رامبه‌ری‌دا وه‌ستا و به
بی ئه‌وه‌ی چاوهر‌وانی پرس‌یاری ستار بکات، وتی:
— وش‌یار و به‌زی‌که: که‌سایه‌تیه!

ستار بیستنی ئه‌وه‌نده‌ی به‌س بوو. به‌لووچ تی‌په‌ری و چوو‌ه ناو
ده‌رگانه‌ی میوان‌خانه و پرس‌یاری کرد:
— تو چی؟ ناخه‌وی؟!

ستاریش هه‌ر به‌و جو‌ره کپ و ئارام، وه‌لامی دایه‌وه:

— پی‌موانیه ئه‌مشه‌و بو ئه‌وه بشی مرو‌ف بخه‌وی!

به‌لووچ له میوان‌خانه‌وه وتی:

— من ئه‌بی چاو‌یک گه‌رم بکه‌م. ری‌گه‌یه‌کی دوورم له‌به‌ره، به‌یانی.

ستار سه‌ر و ملی به‌ره‌و ده‌رگای میوان‌خانه وه‌رگ‌یر و به بی

ئه‌وه‌ی پشتی له دیواره‌که بکاته‌وه، وتی:

— به‌لینی خه‌وی خو‌ش به خو‌ت مه‌ده ئه‌مشه‌و، ئه‌وه‌نده‌ت

نه‌زانی هاته‌وه بو گیانت!

له کاتی رو‌یشتنی ستاردا، دهنگی به‌لووچ به قو‌شمه‌یی بیس‌را

که وتی:

— هاو‌ری‌که‌ت زو‌ر خراپ خو‌ی تووش کردووه!

ستار به قه‌راخ دیواره‌که‌دا، له‌ژیر هه‌یوانه‌که، ئارام و بی‌ده‌نگ

که‌وته پڕی. گو‌لمحه‌مه‌د، خان‌ئا‌پو و خانمه‌مه‌دی بانگ کرد بو حه‌وشه

و سى پياو، له نزيك پليكانه‌كانى باله‌خانه كه‌وتنه وتووژ. ستار واى دانا گولمحه‌مه‌د په‌يامه‌كان له‌گه‌ل كه‌سانى خوۍ باس ئەكات. ستار بيمىنى بۆ بهر ده‌رگای ديوه‌خان، گه‌رايه‌وه و دريژه‌ى به‌رپوښتن دا. ديوه‌خان، چول ببوو. مارال رپوښت‌بوو و عه‌بدو‌س كه‌وت‌بوويه باويشك دان و نه‌بوا بير له‌خه‌و بكاته‌وه. بانوو پاش خپر‌كردنه‌وه‌ى سفره‌ون ببوو و كازمه‌شه‌ليش ديار نه‌بوو. له‌ناو هو‌ده‌كه‌ما‌بوويه‌وه بلقيس و به‌گمحه‌مه‌د. تاويكى‌تر له‌هاتنه‌ده‌ره‌وه‌ى عه‌بدو‌س‌دا، خان‌ئاپو، خانمحه‌مه‌د و گولمحه‌مه‌د چوونه ژووره‌وه. خانمحه‌مه‌د و خان‌ئاپو دان‌پوښتن و گولمحه‌مه‌د به‌لام هه‌ر به‌پيوه‌چاكه‌ى له‌ده‌ست بلقيس وه‌رگرت و پيۍ وت جيگه‌ى خالو عه‌بدو‌س له‌ميوانخانه رابخات. بلقيس له‌ده‌رگا چووه ده‌ره‌وه و گولمحه‌مه‌د پاش چاكه‌ى خوارده‌وه، پيال‌كه‌ى دانا و چووه ده‌ره‌وه و به‌ره‌و كه‌ردوو و ئاخورى نه‌سپه‌كان چوو.

بلقيس كه‌جيگه‌ى بۆ براكه‌ى راخست، له‌ميوانخانه هاته ده‌ره‌وه و به‌ره‌و ديوه‌خان به‌به‌رده‌م ستاردا تيپه‌رى كه‌نه‌ويش سه‌رى بۆ دانه‌واند. به‌لام به‌ر له‌وه‌ى بچيته ژووره‌وه، گولمحه‌مه‌د بانگى كرد:

— دايه!

بلقيس به‌ده‌نگه‌كه‌وه‌رگه‌را و به‌ره‌و گولمحه‌مه‌د چوو. گولمحه‌مه‌د نزيك شانى قه‌ره‌، لاي ئاخوړه‌كه‌وه‌ستا‌وو. بلقيس چووه به‌ره‌وه و له‌نزيك گولمحه‌مه‌ده‌وه وه‌ستا. گولمحه‌مه‌د به‌شه‌وقه‌وه‌روانيه‌دايكي، به‌وشيوه‌يه‌ى كاتى هاتن لىۍ روان‌بوو. بلقيس قولى چوخه‌كه‌ى گولمحه‌مه‌دى گرت و به‌دلنيگه‌رانيه‌وه پرسى:

— ديسان چى بووه؟ چيتان له‌پيشه؟ شه‌و بۆ چووى بۆ سه‌نگرد؟ بۆ نارام ناگرى گولمحه‌مه‌د؟

گولمحه‌مه‌د ده‌ستى كرده‌ملى دايكي و له‌كاتيكا بروى ماچ نه‌كرد، وتى:

— دَلَم زۆر بۆت تهنګ ببوو، دايه!
 دهرفه تېک بۆ ئهوهی بلقیس چنګ بکات به کاکوډی کورپه کهی دا
 و هه نیهی بگووشتی به بهنی دلی دا:
 — ئای... گولمحه مه ده کهم!
 — زیوهر چۆنه، دايه؟
 — بهس تووی کهمه. زۆر به جیی مه هیله. گهرمی بکه ره وه
 جار جاره!
 گولمحه مه د شانی راست کرده وه، نیگای له دایکی دزییه وه و
 وتی:

— دَلَم بۆی تهنګ بووه، ژنمه. ئه مه وئ ببینم. خو شتم ئه وئ.
 هه ندی جار هه ست ئه کهم ته واوی دنیام خو ش ئه وئ. ئائیسته ده می که
 له وه ده مانه!... سه یری قهره بکه؛ چاوت لییه چه نده شه نکه؟!
 چه نده رام و مل به کوین و چه نده هه قالی ریگه یه! دَلَم له خوشیان
 ئه سووتی. له م سینگهی من دا نازانم له بری دل چی لی ئه دا؟! سه یرکه
 چۆن کلک رانه وه شینن مینه گه کان؟ شه و چه ند پاکه، وامه زانه بایه ک
 هه بووبی و رۆژی کویر کردبی! برۆین دايه... توژیک له لای مارال
 دانیشین. وه کوو شتی که ئه تو یست شتی که بلیی؟

— تو چی گولمحه مه د؟ ده می که یه ئیتر له گه ل من نادوئی؟
 دهستی گولمحه مه د هه روا له سه ر شانی دایکی بوو و بلقیس
 له کاتی رۆیشتن دا شه لینی نه رمی قاچی کورپه کهی به غه می کی به
 ئازاره وه، هه ست پی ئه کرد. له م کاته دا به لام له نزیکی کورپه که یه وه،
 غه م و شادی له دلی دایکه دا تیک ئالابوون، به بیده نگیه که وه
 که جیهانی کی هه ژاوی له ناخ دا بوو. به و راده یه که بلقیس له
 سه رکه وتنی پلیکانه کانی باله خانه دا، ئه وه نده ی که دهستی گهرمی
 گولمحه مه دی به سه ر شانی خو یه وه هه ست پی ئه کرد، ئاماده نه بوو
 ئه و خاموشیه به شکو یه له گه ل هه موو گوته کانی دنیا بگوړیته وه.
 مارال کورپه کهی خه واندبوو و ئه وا خه ریک بوو که زیه و پرچی
 له بن سه رپوش رزگار بکات. که زیه ی به ره له دا کردبوو و ئه یو یست

دوگمه‌کانی کراسه‌که‌ی بکاته‌وه که سهره‌تا بلقیس و پاشان گوئلمحه‌مه‌د هاتنه ژووره‌وه. گوئلمحه‌مه‌د به لای بلقیس‌دا به‌ره‌و مارال چوو و له به‌رام‌به‌ر ئاوینه‌که‌دا، له پشت شانی هاوسه‌ره‌که‌یه‌وه وهستا و دهستی هیئا به قژی مارال‌دا، تۆزی ئالۆزاندی و به بلقیسی وت:

— چاوت لییه دایه؛ هه‌وریشمی چینه!

پاشان له‌وپه‌ری ساده‌یی و راستگوویی‌دا ئاویری له بلقیس دایه‌وه و وتی:

— ژنه‌که‌م ژنی چاکه، دایه! زۆر باشه!

گوئلمحه‌مه‌د منال‌ه‌وه ببوو. رهنکه له به‌ر ئه‌وه‌ی ده‌می‌که بوو ده‌رفه‌تی بینینی دایکی په‌یدا نه‌کردبوو. رهنکه له‌و رووه‌وه که بنه‌مال‌ه‌ی پۆشته و په‌رداخ و له ئاسایش‌دا ئه‌بینی. رهنکه به هۆی گه‌رانه‌وه‌ی عه‌بدۆس، یان زالبوون به‌ سهر نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب و حاجی خورسوفی‌دا؛ یان رهنگیشه‌ دۆزینه‌وه و ناسینه‌وه‌ی قوربان به‌لووچ به‌و جوړه شادمانی کردبوو؟ چ جابه‌ه‌موو ئه‌مانه و له هه‌مان کات‌دا هه‌چ‌کامیشیان! چونکه یه‌ک "ده‌م"، ساتیکی پیوار و نه‌زانراو، به‌ بی ئه‌وه‌ی بیبینی یان بیزانی، ئه‌توانی مروف بگۆری و به‌راوه‌ژووی بکات. به‌راوه‌یه‌ک ئه‌توانی شادمانی پی به‌خشی که کرداری، راستگوویی و ساده‌یی ره‌فتاری منالان وه‌ربگری. هاندەر خۆی پیشان ئه‌دا و دیار نییه، به‌لام ساته‌کان هه‌ن و "ده‌م"‌ه‌کانی ئه‌و هه‌لچوونه هه‌ن. ئه‌و سات و چرکانه‌ی که مروف له پۆش و به‌رگی سالان رزگار ئه‌بی، ئازاد ئه‌بی، رووت و گیانی خۆی سه‌ربه‌ست ئه‌کا هه‌تا وه‌کوو سه‌رچاوه‌یه‌کی زه‌لال هه‌لقوئی و ره‌وان بی به‌ سهر هه‌موو لایه‌نه‌کانی بوون و ژیان‌دا.

به‌و جوړه‌ بوو له‌م کاته‌دا، گوئلمحه‌مه‌د. وه‌های لی‌هاته‌بوو. کات ده‌رفه‌ته. ئه‌و پیاوه‌ی که به‌ ته‌واوی له‌ جه‌نگه‌لی مله‌لانی ساته‌کان و رۆژه‌کان و مانگه‌کان‌دا ئاواره و سه‌رگه‌ردانی تیپه‌ر بوونی به‌ند به‌ندی دژواریه‌کان‌دا بوو، ئه‌وا ئه‌توت منال‌یی خۆی دۆزیوه‌ته‌وه و ده‌رفه‌تی لی‌وه‌رئه‌گری. بۆیه به‌ خراپی نه‌ئه‌زانی و ره‌خنه‌ی له‌ خۆی نه‌ئه‌گرت

ئەگەر ئارەزوومەندى ئەو بوو بۇ تاوۋىك سەر لە سەر رانى دايكى دابنى؛ چاوى بېھستى و گەفتى خاموش. يان لە شادمانى دايكانەى بلىقسدا، دەست بکاتە مىلى خاتوونەكەى بە خوشەويستى و لە بەر چاوى بلىقسدا دابنىشى، بە نيشانەى ستايشى بوون.

— دانىشە، دايە گيان!

بلىقس، مارال و گولمەمەد دانىشتبوون. دەنگ بەس دەنگى نەرمەناسەى منالەكە بوو و ھەنگاۋە قورسەكانى كابراى كيشك لە سەر بانى بالەخانە كە لە ھاتوچۆيەكى ئەھمەن دا بوو. ئەو دەنگەى كە مارال، زياتر لەوانىتر، دەمىكە بوو خوى پيوەگرتبوو:

— دەنگى پىي مرادە، پوورى گيان!

گولمەمەد بە پرووى مارال دا پىكەنى و بلىقس لە تەوسى وشەى مارال تىگەيشتبوو. بەرەو نەوەكەى خزا، دەستى نەوازشى بە كاكوللى منالى خەوتوودا ھىنا و وتى:

— ئاخىرەكەشى ناومان نەنا كۆرپەكەم!

گولمەمەد پەنجەى لە پىچى كەزىيەى مارال دا، پالى دابوو بە جيوبانەكەو و، مارال ئارام و رام دانىشتبوو و بە دەستەكانى خەرىك بوو تەقىلەيەكى كورانەى گولدۆزى ئەكرد و ئەنەخشانە. گولمەمەد لە درىژەى گالتە و گەپى شەوانەدا، بە دايكى وت:

— پىرەمىرد عەبىدار نەكەى، دايە!

بلىقس بەلام وا ديار بوو دەماخى گالتەى نىيە. چونكە دايك ھەرچەند رام و بە راستى خاموش بوو، بەلام لە خوفدا بوو. دلنىگەران و پەروش بوو، بەو جورەى دايكان وان؛ تەنانەت لەوپەرى پىگەيشتوويى و شكۆمەندى منالەكانيان دا. نىگەرانى ئەمەن كە ژيان لە بن دەستى رۆلەكەى دا سەرى دانەنەواندوو و، نىگەرانن كاتىكيش كە ژيان ئاشتىخوازە و كرنوش بۇ رۆلەيان ئەبات. دايكان نىگەرانن؛ نىگەرانى رۆلەكانيان، نىگەرانى بوون و نەبوونيان. بلىقس نىگەران بوو. لە خوشى خاموشى خوى دا، لە ئارام و ئاسايشى ژيان دا، نىگەران بوو. بۆيە نەى ئەتوانى دەم بخاتە دەم گەپجاريى كورەكەى، ھەرچەند

به دَلّ حەزى له شادی و خوشزمانى و قۆشمەى له گۆلمحەمەدا
بوو و ئارەزوومەند بوو بۆ گۆلمحەمەد و حەزى لىى بوو. بەلام
نێگەرەن بوو. نێگەرەنى بەردەوامى ئەم شادی و گالتهیه. نێگەرەنى ئەم
ساتە، نێگەرەنى بوون و نەبوونی ئەم دەمە:

— پەيامى چى هینابوو، بەلووچ؟

بَلَقِيس دەستى بەرز و بەتوانای خۆى کردبوو بە کۆلەکە و له
سەر بەرەکە دایناوو، پووی بەرەو گۆلمحەمەد وەرگێرَابوو و وەلامى
ئەویست. گۆلمحەمەد ئەبوايه وەلامى دایكى، بە پوختى و نەک
بە رەمەکی بداتەوه. بۆیه ئەوهى له بەلووچى بیستبوو سەبارەت
بە جیهەن، بوندار و ئالاجاقى، بە پوونى بۆ بَلَقِيسى گێرَایەوه
و لەو کاتەدا، دەستى برد بۆ بەر پشتوینەکەى. کيسەى گوارەکانى
دەرھینا، کردیەوه و گوارەکانى ماراللى خستە ناودەستى، له بن
نیگای هاوسەرەکەى دا رایگرت و بەدایكى وت:

— گوارەکانیشى بۆم ناردۆتەوه. تا ئیستە بیانووی ئەهینایەوه که
نازانى له کوێ دایناوه! بگرە مارال، هەلگیرە!

گوارەى ئاشنا. مارال گوارەکانى خۆى له سەر دەستى شوووەکەى
هەلگرت و وەک بَلِیى ئەیهوێ بچووکتەرىن ئالقه و کونگرەشى سەیر
بکات، گرت بەبەر پۆشنایەکەوه، بە بى ئەوهى بیهوێ شادی و
گەشکەبوونی خۆى له شوووەکەى و بَلَقِيس بشاریتەوه. راستەکەى
گۆلمحەمەدیش زۆر لەوه شادمان بوو که گوارەکانى ژنەکەى
گەراوێتەوه و نەى ئەتوانى له سەیرکردنى نیگای خۆراگر، بەلام پڕ له
شەوق و خوشى مارال خافل بى.

بَلَقِيس بەلام تووش و گیرۆدەى ئەندیشهیهکیتر بوو. ئەو
لەوه شادمان نەبوو که گوارەکانى بووکهکەى گەراوێتەوه، یان بە
گوتەیهکیتر، له بارمته هاتۆتە دەرەوه. بە بینینی گوارەکان نەک
هەر بە شادی نەپشکووت، بەلکوو زیاتر تیکچرژا و وردتر ئەگەر لىى
بروانیایەتى بە ئاشکرا گرێى ناوچەوان و گووشرانى لیوێهکانى و نیگای
مۆپى له گۆلى بەرەکە بەرچاو ئەکەوت. ئەو کاتەش که کۆلەکەى

دهستی ئازاد کرد و شانی دا به دیواره‌کوه، بیده‌نگیه شادمانه‌کهی
چاو و روخساری مارال و گولمحه‌مهدی داگرتبوو به تالی بری و وتی:
— نانه‌کەت لەگەڵ جووتیارەکه بەش ئەکەیت، بەلام شیوت لە
سەر سفرە ی ئاڤەوات ئەخۆی؟ زۆریش بەمکارەت دلخۆشی؟ ئەری؟!
گولمحه‌مەد سەیریکی دایکی کرد و بەر لەو هی سەرسووڕمانی
خۆی بە زمان دەربری، بلقیس بە هەمان ساردی و قورسی درێژی
بە قسەکە دا:

— نانی دەولەمەند مەخۆ، گولمحه‌مەد! نانت پێ ئەدەن و
ناوەکەت ئەدزن، کورم. پشتیوانی دوژمنەکانیان ئەکەیت و دەست
ئەخەیتە ناو دەستیان؛ ئەمە چ شیوازی‌کە ئاخر؟! بۆ کوێ ئەچی؟ بۆ
کوێت ئەبەن؟ ها؟ هەوالی پلاو خواردنت لە باخی ئالاجاقی لە ناو
خەلکی بیابان دا پلاو بۆتەو. ئەمە چ شیوازی‌کە گولمحه‌مەد کە تۆ
گرتووتەتە بەر؟ لە سەر دەست بەرزت ئەکەنەو، بەلام نەک بۆ ئەو هی
لەو سەرە رات بگرن، کورم. لە سەر دەست بەرزت ئەکەنەو بۆ ئەو هی
بتکوتن بە عەرزا، دایکەکەم. چاوم ئەترسی، گولمحه‌مەد! ئەترسم،
کورم!

گولمحه‌مەد کە لە کاتی ئاخافتنی بلقیس دا سەری داخستبوو و
لە بن کاریگەری قسەکانی دا دەماری هەنیە و چینی قەراخ چاوه‌کانی
هاتبوونەو یەک و هەلۆه‌ستە ی دردۆنگیان تیزابوو، بە هەمان شیوه
سەری بەرز کردەو، روانیە بلقیس و وتی:

— ئەم ئەشکەنجە ی دلخۆرییە هەمیشە لەگەڵ تۆ هەبوو،
دایە! بۆ نیگەرانی لە خۆت دوور ناکەیتەو؟ تووری دە. لە خۆتی دوور
بخەرەو ئەم ئەشکەنجە یە!

— دلەم ئەلی. دلەم وام پێ ئەلی کورم. دلەم لەگەڵم ئەدوی.

تۆ گەورە بوویت، چاوی پیس بەژێر پام. بالات سەول و دەستەکانت
بەخشنەدی. ودمت چاکە و شەقاوت رێژەنە؛ بەلام... بەلام من
دلەم ئەلەرزی، گولمحه‌مەد. بەخیلەکان، چاوی بەخیل کویر! نامەوی
پیتەو بەدەن. ناشمەوی تۆ بە مرازی دلێ ئەوان بینم. ناوبانگی

گولمحه مه د، زور كهس هه ن پيان خوش نيه. خهريكي پال به داراكانه وه ئه نئي. جه ماوه رپوويان له تويه و ئه مه ئاغه كان له بهريان گرانه. جه ماوه رگوته ي راستي خو ي له لاي تو ئه لي، سكالاي خو ي ئه هينته لاي تو. داد ي خو ي له دهسته كان ي تو وه رئه گري. زور كهس ئه م شتانه يان له بهر گرانه. داراكان به خيلن، حهزيان له درهوشانه وه ي ناوي تو نيه. چاو و دلي من ئا له م شتانه ئه ترسي!

— جاري خو ئه وا خهريكن بوورينم بو وه رئه گرن!

— كي ئه يه وي ئه و كارهت بو بكات؟ ئالاجاق ي؟!

— ئه و ويستوو يه تي؛ به سه د هه زار تمه ن!

— كه مي هيناوه ئالاجاق ي؟! ئه وه ي به ئه مانهت له لاي داتناوه

به سي نيه؟ ئه يه وي بهر له وه ي سه رت به برين بدا، سه د هه زاري تريشت ليوه رگري؟!

رق و نه فرهت له گوته ي بلقيس دا شه پولي ئه دا و بلقيس ئه م ههسته روشنه ي خو ي له گولمحه مه د نه ئه شارده وه. گولمحه مه د به لام نه ي ئه تواني به يه كجار خو ي بدا به ده ست ئه و داوه رييه ي دا يكيه وه. بويه وتي:

— ئه وه ي له لاي دامناوه ئه مانه ته!

ته وسيك له سه ر رق و نه فره ته كه ي، بلقيس وتي:

— ئه مانه ت؟!

— ئه ي چيه ئه گه ر ئه مانه ت نيه؟!

بزه يه كي تال له سه ر ليواني، بلقيس وتي:

— ئه مانه ت! ئه ي له و وشه سه يره! شه ريكي دز و هاوري ي

كاروان!... ئالاجاق ي... ئالاجاق ي!

— واته تو ئه لي ئالاجاق ي خه يانه ت له ئه مانه ت دا ئه كات؟!

بلقيس بي هه وا دهسته كان ي راوه شان د. به ري ده ست ي كوتا به

ته وي لي دا و سه ري به دريخه وه راوه شان د و وتي:

— من هيچ نازانم، كوپه ساده دل كه م. هيچ نازانم، هيچ

نازانم... نازانم! له بيرت چووه ته وه ئالاجاق ي گواره كان ي ژنه كه تي

لهبري ده يان بيست تمهني بئ بايه خ لي گل دايتوه؟ مروڤ، هه ڤال و دوست و كهسي خو لي كهاتي تهنگانه دا نهاسي، گولمحه مه د! نالاجاقي هه مان نهو كهسه يه كه سهري خه ليكي بيتاواني له سهر سفره كه ي بري و به ناوي دز باري كهري كرد و ناردى بو حكوومه ت! سالي قات و قرييه كه! نهو چهن پياوه له دنيا بيتاگايه، بو كرپني گهنم چووبوونه بهر ده رگا كه ي. كي تاواني وا نهكات له سهر سفره كه ي خو لي؟ له مالي خو لي؟!... غه واره ي له دنيا بيتاگاي بيتچاره؟!... مروڤ ههر ناتواني بيريشي لي بكاته وه!

گولمحه مه د هه لسا يه سهر چوك، شاني بو پيشه وه نووشتانه وه و چاوي برييه چاوه داخراوه كاني دا يكي و پرسى:
— ده باشه... تو ريگه يهك بخهره بهر پيم!
بلقيس وتى:

— ههر نه وه نده ت پي نه ليم هه مووي ههر ده ست و دلت مه خهره كار! تو زيكيش ميشكت بخهره گهر!

گولمحه مه د سهر و شاني كشانده وه و بيدنگ بوو. نه وه ي كه نه بوايه له بلقيس بي سي، بيستبووي. به باشي زاني له وه ي كه هه بوو، زياتر دريژي نه كاته وه. هيچي واشي پي شك نه نه هات له وه لامى دا يكي بيلي. بلقيس هه موو بوچوونه كاني خو لي له ماوه ي نهو خوله دا كه گولمحه مه د ياخي ببوو له كورترين وشه دا به كورپه كه ي وتبوو و كورپه ي خستبوويه ته نگزه ي دادوهر ي راشكاوانه ي خو يه وه. جا ههر وه لاميك له لايهن گولمحه مه د وه با بوو و بي هووده بوو. بو يه گولمحه مه د زيره كانه تيگه يشت و اباشتره زمان لهو وتوويزه بپاريژي و بجي ته سهر خالي كيتر. نه وه ي كه بلقيس له كاتي گه رانه وه ي دا نه ماژه ي پي كر دبوو. نه جا به دواي بيده نكيه كا كه بلي بير له قسه كاني بلقيس نه كاته وه، گولمحه مه د جاري كيتر روانيه دا يكي و لي پرسى:

— پيش نانخواردن و ابزانم نه تو يست شتي كم له گهل باس بكه ي.

چي بوو نهو شته؟

بَلْقِيسَ نَهْک وهک ساتيک له مهوبهر که زمانیکی زال و ليبراوی
هه بوو، به لکوو به نه رمی و مل به کوین وتی:

— نه مهوئ رووت لی بخه م. نه گهر به لینم پی نه دهی رووم
ناخه یته زهوی، پیت نه لینم!

گو لمحه مه د نیگای له ناوچه وانی دایکی، خاموش بوو و بلقیس
له بهر نه وهی نه کا له م ئالوگوږه دا بدوړی، نیگای له گو لمحه مه د
دزیه وه و چاوه پړی کرد. مارال سهیری دایک و فرزندى نه کرد و
وا دیار بوو ئاگای لهو شته هه یه که بلقیس نه وهی باسی بکات و
چاوه پړیه بزانی چی روو نه دات. گو لمحه مه د هه روا رامابوو و به
مایه یه کی سه رسو وړمانی پيوار و پرسینه ر، بیده نگ بوو و بلقیس شیش
بهر له وهی لهو بیده نگیه نه وازه دا که که وتبوو یه وه بهه زی، سه ری
هه لینا و به بی نه وهی پروانیتته چاوه کانی گو لمحه مه د، پرسیه وه:
— به لینم پی نه دهی؟!

گو لمحه مه د بزه یه کی دردو نگ به سه ر لیویه وه، به جوړیک که
مارال به شایه ت بگری، تی روانی و له وه لامی بلقیس دا وتی:
— به لینى چی ئاخر؟! چو ن به لین بده م سه باره ت به شتيک که
ئاگام لی نیه؟ به م جوړه داوام لی نه که ی می شکم بخه مه کار و
ده ست و دل م له کار را بگرم؟ جگه له وه یه خو ت له سه ر نه مه ره خنم
لی نه گری؟ نه وسا خو ت نه ته وئ می شکم بخه مه لاوه و به دل بریار
بده م؟ چو ن به لین بده م سه باره ت بهو بابته ی که نه یزانم؟
بلقیس به کوره که ی وت:

— خو من نه موت دل ت له که ست دریخ بکه؛ من وتم دل ت
مه خه ره بن پی دوژمنه وه!

ماوه یه ک و پاشان وهک بللی بلقیس له سه رکه وتنی خو ی دلنیا
بووه، به پیکه نینیک له روخساری دا، وتی:
— ئیسته تو به لین به دایکی خو ت بده که رووی ناخه یته زهوی!
به لینم پی بده!

مارال قو لی گو لمحه مه دی گرت و بزواندی:

— ده شتيك بلي ئيترا!

گولمحه مه د كه بيليله ي چاوه كانى ئەتوت دل دليانه، له پير
وتى:

— به ئين؛ بلي!

بلقيس له نيگاي پەريشاني گولمحه مه ددا له چاوه شوخه كانى
مارالدا كه لهوى ئەروانى و پيکه نينيكي شيرين له گوشه ي ليوه كانى
بوو، پيشوازي هه واله كه، وتى:

— شيرۆ! شيرۆي خوشكت هاتۆته وه!

گولمحه مه د بهس توانى جاريك چاو بترووكينى و ئيترا تواناي
هيچ كاردانه وه يه كي نه ما و ههر به و جوړه ي بهر له مه له روخساري
ماتي بلقيسى ئەروانى، مايه وه. بلقيس شيرين دهرفه تي كاردانه وه ي به
گوته، يان ته نانه ت به لهش و روخسار به گولمحه مه د نه دا و وتى:

— ئاواره ي به سه بو، سهرگهردانى به سه بو. كچه كه م...
ئهمه وي كچه كه م له لاي خوم بى. داوات لى ئەكه م نه هيلى براكانت
ئازارى بدهن. يان رووى بدهن به عه رزا. ئەو په ناي بو خومان
هيناهه ته وه؛ هاتۆته وه بو ناو كه سوكارى خو!

— له كوييه... ئيسته؟

— هه تا به ئينم پى نه ده ي، جيگه كه يت پى ناليم.

گولمحه مه د به بى گويدانه ئەو به ئينه ي به داىكى دابوو، دهنگى
هه ئينا:

— ليڤه يه؟! له قه لامه يدان؟!

ههر به و هيورى و له سه رخوييه، بلقيس وه لامى دايه وه:

— ئا، ليڤه يه. به لام ته نها من شوينه كه ي ئەزانم. پيم بلي

چى ئەكه ي؟! شيرۆ خوشكتانه. كچى تاقانه مه. رووى له ماله باوانى
خوى كردۆته وه. ئەيه وي له په ناي براكانى دا بى. ئەللى چى؟ تو...
چى ئەللى گولمحه مه د؟

شه كه ت و وهك بلي چه ماو، خاموش و گيرۆده ي خو

گولمحه مه د پرسى:

— باوکم... که لمیشی هه لویستی چی بوو؟
بلقیس ئامادهی بیستنی ئهو پرسیاره، دهسبهجی وهلامی
دایهوه:

— گرنګ نییه که که لمیشی چۆن لهگهلی جوولآوتهوه! من
ئهوم برد بو ههوارگه پیشانی باوکتی بدهم. کوری مهلا میعراج بو
من و -تهنها بو من- ههوالی هیئا که شیرۆ قهلاچیمهنی بهجی
هیشتووه و لای ئهوانه. شیرۆ داوای بینینی منی کردبوو و منیش
چووم بو رهوهندی مهلا میعراج و هیئام بو ئیره؛ بو لای تو! تو
ئیسته جیگری باوکتی و بریار بریاری تویه. بلی بزانه ئهتهوی چی
له کچهکه م بکهی؟

گولمحهمهد نهک له توورپهیی دا، بهلکوو به هوئی شهکهتی
ههوالهکه، واز و ههزی وتووێژ لهگهڵ بلقیسی له خویدا بهدی
نهئهکرد. بویه به بی گوته، نهرم و غهمگین رابوو و له کاتیکا
شاقهلی چۆخهکهی وهکوو بالی شکاوی ههلوپهک به دوایدا ئهکشنا،
له دهرگا چووه دهرهوه و له بهر خوپهوه وتی:
— «دیسانه وهش! دیسانه وهش گیروگرفت! با بزانه ئهوانی تر چی
ئهئین!»

بلقیس به ئاخیزیکی چالاک، گولمحهمهدی له ناو دوو تای
دهرگا که دا راگرت:

— من یهکه مجار ئهم قسه یه به تو وتوووه گولمحهمهد، نهک به
براکانت! بهوان بلی، پیان بلی، تیان بگهیه نه من ئهتهوی کچهکه م
له لای خۆم بی. من ئهمم له تو گهرهکه، گولمحهمهد!

گولمحهمهد ئاوری له دایکی نه دایهوه و وهک بلی خوئیکی
لی نیشتبلی، لای کهوشکه نهکه بای دایهوه، به پهله به پلیکانهکان دا
چووه خوارهوه، له کاتیکا شهلینهکهی زیاتر بهرچاو ئهکهوت، بهرهو
ژوورهکهی خان ئاپو و ئهوانیتری لی دانیشتبوون و دهنگی قاقا و
گهپیان ئهو ناوهی داگرتبوو، رویشته. بلقیس ویستی به دوایدا بروت،
بهلام ئاوری دایهوه و روانیه مارال و وهک پهناي بو ببات، گهراپهوه

ژوورمکه‌ی باله‌خانه. چۆکی نا به چۆکی ژنه‌وه و به پارانه‌وه‌یه‌کی
دەردمەندەوه کەوتە پارانه‌وه لی:

— تۆ... تۆ مارالە‌که‌م، برازا ئازیزە‌که‌م، تۆ ئەبی کارێک بکه‌ی
بۆ کچه‌که‌م، کچۆله‌که‌م. من ئەمه‌وی شیرو له ناو خۆمان دا بی.
شیروم، شیرو زور چاکه‌ی بۆ تۆ بووه، مارال. به‌لینم پی بده
بووکه جوانه‌که‌م. ئەرخایه‌نم بکه‌ لایه‌نی شیرو بگری. شیرو، شیروی
منیش وه‌کوو تۆ ژنه، وه‌کوو تۆ. شیروش بۆ من وه‌کوو تۆیه، مارال.
شیروش... کچه‌که‌م... شیرو... شیرو...!

بلقیس خۆشی نه‌ی ئەزانی چی ئەکات و چی ئەلی. هەر ئەوه‌نده
دیار بوو به‌ سەر ئاگره‌وه‌یه. ئوقره له‌ به‌ر براو و شه‌له‌ژاوه. مارالی
له‌ تاسانی بێ‌ده‌نگیه‌که‌ی دا به‌جی هیشت و رابوو. ناخودئاگا به‌ ده‌وری
خۆی دا ئەسووپایه‌وه و ده‌ستی ئەدا به‌ ده‌ستی‌دا، له‌ ده‌رگای باله‌خانه
چوو ده‌ره‌وه. نا ئومید له‌وه‌ی که‌ مارال داواکاری و لالانه‌وه‌که‌ی
بیستبی، لی وه‌رگرتبی و به‌ دوا‌ی‌دا ده‌رکه‌وێته‌ ده‌ره‌وه، به‌ هیوا‌ی
کارئاسانی، هه‌نگاوێک هه‌لبگری:

«خۆزگه له‌دایک نه‌بوا‌یه‌تی بلقیس!»

بلقیس فانووسی هه‌لگرت، چوو بۆ هه‌مار و شیروی بانگ کرد:
— وه‌ره ده‌ره‌وه کچه به‌خت ره‌شه‌که‌م!

ده‌ستی له‌ ده‌ستی بلقیس‌دا، شیرو له‌ په‌نا‌ی که‌نووی ئارده‌که
هاته ده‌ره‌وه. له‌ به‌ر رووناکی کزی فانووسه‌که‌دا راگیرا بۆ ئەوه‌ی
بلقیس به‌چاوه تاسه‌بار و غه‌مگینه‌کانی له‌ بینینی تیر بخواته‌وه.
تۆزی ئارد له‌ سەر جله شپه‌کانی شیرو نیشتبوو و روخساری داته‌کاوی
داپۆشیبوو. بلقیس داوینی کراسه‌ کۆن و شانە‌کانی کچه‌ی ته‌کاند
و به‌ لۆی سه‌ره‌پۆشه‌که‌ی تۆزی له‌ روومه‌ت و برژۆله‌کانی شیروی
سپریه‌وه. جارێک‌تر سه‌یری کرده‌وه به‌لکوو نیشانه‌یه‌ک له‌ کچه‌که‌ی
خۆی، به‌و جوهری له‌ بیرى مابوو، بدۆزیته‌وه. به‌لام راسته‌که‌ی ئەم
شیرویه، یه‌کی دی بوو. به‌بالا به‌رز و، به‌ گوشت و بار، له‌ر و لاواز
وه‌ک قالۆره. ئیسکه‌کانی روومه‌تی ده‌ره‌په‌یوون و بن گۆناکانی به‌

هۆی گوشاریکی دهمارگیرانهوه که پی ئهچوو ههمیشهیه، قوپابوون. لیوه ناسکهکانی لیك لکابوون و توژیکی وشکهلاتووی لهمیژینه دایپۆشیبوون، بهو جوړه کی که ئهتوت سالههاییه تهپایی ماچیکی نهچهشتووه. برۆکانی تیژ، چاوهکانی بهقوولآچوو که تۆزیک خوار خویای ئهکرد، تیکشکاویی روخساره گهنجهکه کی پتر پیشان ئهدا. ههروهها، بلقیس ئهگهر دل و دهروونی ئهوه کی ههباویه به چاوی رهخنهگر بروانیته کههکی، پرووت و ئاشکرا ئهیتوانی ئیسکهکانی شیرو له بن سهرشانی کراسه کۆنهکهیهوه دهپهپیبوو و مهکهکانی ئیتر، نه خر و قوت، بهلکوو داشوړاو و چ جایه ساف و تهخت خویای ئهکرد، ببینی. پهجنهکانی رهقهله و وشک و زبر، له قولیک گزیچار ئهچوون به دهستی دایکیهوه، تاویک لهمهوبهر.

بلقیس جاریکیتر فانۆسهکه کی بهرز کردهوه بو تهماشای کهسمی نامۆی کههکی له بهر رووناکی بهخیلی تیشکهکهدا، بهلکوو دلی ئۆخه کی لی بکهوی. بهلام ئهم نیگایه تهواو نهبوو، چونکه شیرو دردۆنگ و دل بهگومان رووی وهرگیرا و به ناباوهپیهوه روانیه بلقیس. ئههمکارهش ئهوهند کتوپر و بی ئهقان و خیرا رووی دا که بلقیس له تهریقی و شهرمدا، دهست و فانۆسی داگرت، بازووی شیروی توند گرت و بهرهو دهرگا که بردی. گیرۆدهی رهفتاری ناشیانیه خوی، ههمیش بو لادانی ئهنديشه کی دلیشاوی شیرو، وتی:

— ئهروین... به هیوای خوا! بهلکوو بهزه کی بی به دلیاندا، به هیوای خوا!

مارال هاودل و هاوزمانی پووره بلقیس، چوو بو ژووری دانیشتن و چاوهروانی هاتنی بلقیس و شیرو، سهرنجی دابوویه کاری پیاوهکان. له بن چاوهوه سهیری ئهکردن و گوئی تیژ کردبوو ئهگهر بهکیک شتیک ئهلی، بیبیس و مهبهستهکه کی ئهوه بوو بار و دۆخه که ههلسهنگینی. بهلام وا پی ئهچوو تۆزیک درهنگ بووه. چونکه لهو ساتهوه ئهو هاتبوو، ههر ههموو بیدهنگ و خامۆش ببوون. رهنگه گولمههمهه له وشهیه که زیاتر به مام و براکانی نهگوتبوو:

— «شیرۆ... هاتوو!»

بێدهنگی. پیاوهکان سهریان خستبوویه ناو شانیانهوه و چاویان بریبوویه ده‌رگای هۆدهکه. خان‌نایۆ بیباک و راشکاو، خانمحه‌مه‌د به چاوی رقاوی و، به‌گمحه‌مه‌د هه‌لچوو و پاساو. له هه‌موان بێ ئوقره‌تر هه‌مان ئهو بوو، به‌گمحه‌مه‌د.

ب‌لقیس و شیرۆ له ناو ده‌رگا‌که وه‌ستابوون، شان به‌شان. شیرۆ سه‌یری شوینییکی رۆشن و دیاریکراوی نه‌ئه‌کرد و له بن گۆشارییکی توندی تووره‌یی، به‌س نیوان برو‌کانی چال‌ییکی قوول‌ی تیکه‌وتبوو. ب‌لقیس به‌لام چاوه‌کانی ئه‌گه‌ران و وه‌ک ته‌وا‌ریکی به‌هیرش له قوول‌ایی چاوه‌کانیه‌وه با‌لی کردبوویه‌وه و له حه‌وای ناو ژووره‌که‌دا، فره‌ی ئه‌کرد.

له بێدهنگی ترسینه‌ر و خۆف ئه‌نگیزی پیاوان‌دا، مارا‌ل رابوو و به‌بێ ترس و خۆف، راست به‌ره‌و دوو ژنه‌که چوو. چاوی بریبه‌ ناو‌چاوی شیرۆ و به‌رووی کراوه‌وه به‌خیر هاتنی کردن:

— به‌خیر هاتی!

شیرۆ هه‌رچه‌ند نه‌یتوانی به‌لیو بکه‌ویته‌ گۆ، به‌لام به‌که‌وته‌نه به‌رچاو و چاوی له چاوه‌کانی مارا‌ل‌دا، لیو و پیل‌ووه‌کانی ته‌زیکی نا‌اشکرایان پیا هات. ته‌زیکی سووکایه‌تی و شه‌وق. نیگای رۆشن و شه‌نگ و به‌پیره‌وه‌چووی مارا‌ل به‌لام نه‌یتوانی ئاوازی ترپه‌ی د‌لی شیرۆ ئارام بکاته‌وه و ئوخ‌زنی پێ به‌خشی. راده‌ی نا‌ئارامی شاراو‌هی شیرۆ به‌هۆی لی‌دانی ره‌گی ده‌ره‌په‌ریوی لاجانگه‌کانیه‌وه ئاشکرا و خۆیا ئه‌بوو. سه‌ره‌رای هه‌موو ئه‌مانه‌ش شیرۆ ئه‌بوایه شه‌له‌ژانی شیتانه‌ی ده‌روونی خۆی له بێدهنگی کوشنده‌ی که‌سانی‌دا، به‌یارمه‌تی هه‌موو هی‌ز و وزه‌ی تاو به‌ی‌نی و خۆی به‌سه‌ر پێوه رابگری؛ هه‌رچه‌نده هه‌موو تیر‌یژیکی نیگا و ر‌وخی که‌سانی شیرۆ وه‌کوو هالا‌وی ب‌لیسه‌ی ئاگری ئه‌ژدیه‌ها بوو بۆ سووتانی ئهو نه‌مامه نه‌وژه‌یه که‌ ناوی شیرۆی لی‌نرابوو. چونکه‌ شیرۆ جگه‌ له‌مه‌هیچ ده‌روویه‌کی شک نه‌ئه‌برد و هیچ ر‌یگه‌یه‌کیشی نه‌ئه‌ناسی. تاوه‌ی‌نان و دیسانه‌وه‌ش تاوه‌ی‌نان،

هه‌رچه‌ند له ئەشکەنجە و ئازاردا، هه‌رچه‌ند له ئاگردا. ئەم بێدەنگیە
کوشندەییە خو ئەتوانی وەرجاوه‌ند بێ! به‌جۆریک و به‌شیوه‌یه‌ک
هه‌ر تێک ئەشکا ئەم بێدەنگیە.

— نه‌ه!... ناتوانم، ناتوانم!

به‌گمحه‌مه‌د یه‌که‌مین کاردانه‌وه‌ی به‌کرده‌وه‌ی دانیش‌توان بوو.
به‌زیوی گیانی شه‌له‌زاو و هه‌لچووی خو‌ی و وه‌په‌ز و بێزاری ئەو
ته‌نگانه‌یه‌ی تیی که‌وتبوو. گیرۆده‌ی رقیکی کو‌یر له‌وه‌ی بلقیس پیشانی
دابوو، له‌گیر و گازی شه‌رمی هه‌بوونی مام و براکانیدا، قفل‌ی زاری
به‌نه‌رپه‌یه‌ک کرده‌وه و وه‌ک حه‌وادانی به‌ردی‌ک له‌قه‌لماس‌ک فرکه‌ی
کرد و به‌ره‌و ده‌رگا چوو. ئەوه‌نده‌ له‌په‌ر و ئەوه‌نده‌ خێرا که‌ ئەوانی‌تر
له‌ترسی ئەوه‌ی له‌په‌ر شیت بووبی و بیه‌وی په‌لاماری شیرو‌ بدات،
هه‌لب‌ل‌و‌قانه‌وه و ئاخیزیان کرد.

به‌گمحه‌مه‌د، به‌لام نه‌ک به‌مه‌به‌ستی په‌لاماردانی شیرو،
به‌لکوو بو‌ چوونه‌ ده‌ره‌وه و ده‌ربازکردنی د‌لی له‌قه‌فه‌سه‌ی ته‌نگی
سینه‌ی، به‌ر له‌وه‌ی شیت ب‌یی، فرکه‌ی کردبوو.

له‌چه‌قی ناو ده‌رگاکه‌دا، ده‌سته‌کانی شیرو له‌په‌ر کرانه‌وه و
وه‌کوو دوو با‌لی بازیک هاتنه‌ خواره‌وه بو‌ سه‌ر بازوانی تو‌که‌می
براکه‌ی، به‌ ب‌ی ئەوه‌ی شیرو توانای ئەوه‌ی هه‌ب‌ی راته‌کاندن‌ی به‌ه‌یزی
براکه‌ی رابگری. چونکه‌ ته‌نها ته‌زیکی به‌ه‌یز و شیتانه‌ ئەیتوانی بو‌
ساتیک جه‌وانی که‌لمیشی رابگری و له‌ج‌یی خو‌ی‌دا وشکی بکات
و ناچاری بکات له‌وه‌لام‌ی خوشکی‌دا، چاو ب‌ه‌رپ‌ته‌ ناوچاوی شیرو.
چونکه‌ چاوه‌کانی شیرو له‌م کاته‌دا نیشانی نیگایه‌کی بریندار، رق
ئه‌ستوور و به‌ه‌یزیان په‌یدا کردبوو که‌ له‌ناخی کچه‌وه هه‌ل‌ئه‌قولا
بو‌ داگیرکردنی هه‌موو تو‌وره‌یی گیانی به‌گمحه‌مه‌د. هه‌لچوونی
گیانیکی سه‌رپه‌ری په‌نج و ئازار، له‌به‌رامبه‌ر سروشتیکی جه‌وان و
خاودا. با‌لاترین وزه‌. هه‌ر بو‌یه‌ش بوو به‌گمحه‌مه‌دی که‌لمیشی بو‌
ساتیک تووشی بار و داره‌تیکی سه‌مه‌ره‌ بوو. له‌ته‌نگانه‌ و ب‌ی ده‌ره‌تان
وه‌ها گرفتار ببوو خو‌شی نه‌ی ئەزانی ئەب‌ی چی بکات؟ راستیه‌که‌ی

ئاۋەز لە مېشكى فېربوو و وزە لە لەشى.

— من بۆ خەنەبەندانی زەماوەنەكەى تۆ ھاتووم، كاكە برا!

شتىك مرد. شتىك رۋا. برژۆلى وشك بووى چاۋەكان لىك سوان و زۆرى پى نەچوو چاۋانى مۆرەو ھەو و ناباۋەرى خوشك و برا سەريان نابوو بە سەر شانى يەكديەو ھەو بە لەرزىنى بىباكانەى شانەكانيان بۆ ھۆى گريانى غەم و شادمانىەو ھەو. دەستە گەرەكانى بلقىس ئەوا بە پشتى رۆلەكانىەو ھەو، ئارەزووىەكى تاقانە بوو لە ئازار و شەوقدا، فرمىسك لە كالانەى چاۋەكانىدا، لىوى بنەو ھەى بە ددان گرتبوو و ئەيكروشت.

ھەر بەو توند و تيزىيەى برووسكە و ھەم بەو خىراىى و ناباۋەرىيەى كە پەيوەند و مۆتوربەى دلەكان رۋوى دابوو، لىك پچرا و لە چركەيەكى كورتتر لە چاۋترووكاندن بەگمەمەد يال و بازووى لە دەستەكانى شىرۆ دەرھىنا، خۆى كشانەو ھەو و بە نەپرەيەكى ئاۋىتە بە شىو ھەن، كەسى خۆى لە خۆى دوور خستەو ھەو ھەلات بۆ بەرھەيوان و بيسرا ھەك جوانەگا ئەيبۆراند و ئەگريا و ھاۋارى ئەكرد:

— نە... نە! نەم ئەويست... نەم ئەويست كە بتبينم! نە...

خو لەھنەتەم لى بكا! ئەى خوايە گيان...

لە نىگاي گولمەمەددا، خان ئاپۆ بە جنىۋدان ئاخىزى كرد و بە بى كەمترىن گرنگيدان بە شىرۆ كە لە قەراخ چوارچىۋەى دەرگاكدە دانىشتبوو، لە دەرگا چوۋە دەرەو ھەو و بە توورەيەكى زۆرەو گوراندى بە سەر بەگمەمەددا كە ھەنيەى نابوو بە شانى ئەسپەكەو ھەو ئەگريا:

— ئارام بگرە، گيانەو ھەر! دىۋى بى شاخ و كلەك ئەم شەپۆرەت

لە چىيە؟ ئارام بگرە!

خۆى گەيانە بەگمەمەد، چنگى گيركرد لە شانى و ھەر بەو

شپىرەيە وتى:

— ئەلى چى ئىتر! راۋەستە با سەرت بشۆم. گرت گرتوۋە.

كوانى ئاۋ؟ ئەو دۆلچەى ئاۋە بەيئە، ھۆى...

کهس جگه له ستار، لهو ناوه نه‌بوو دهنګی خان‌نایو بېیسی. هه‌لات و دۆلچه‌ی ئاوه‌که‌ی له قه‌راخ جه‌نجه‌ری بیره‌که هه‌لگرت و به بى ئه‌وه‌ی په‌ته‌که‌ی لى بکاته‌وه به‌ره‌و خان‌نایو برد که به‌گمحه‌مه‌دی له قه‌راخ بیره‌که دانا‌بوو و ملی به‌هیڅی جه‌وانی له ناو ده‌سته‌کانی‌دا پراگرت‌بوو. ستار به دۆلچه‌ی ئاوی کرد به سهر به‌گمحه‌مه‌دا و خان‌نایو چنګی له پرچی جه‌وان وه‌ردا و له بن ئاوه‌که‌دا قژ و کاکو‌لی فره‌ی به‌گمحه‌مه‌دی ئالۆسکاند، تیکی وه‌ردا و پاشان بریدییه لایه‌که‌وه، پالی دا به به‌ردی بیره‌که‌وه و خویشی له کاتیکا به ده‌ست به ستاری نه‌وت ب‌روات، که‌وته گ‌فتوگۆ له‌گه‌لی:

— ئه‌وه ئه‌هیځى؟! ئه‌وه ئه‌هیځى ئاخر؟! —

ستار گه‌رایه‌وه شوینی خو‌ی له به‌ره‌ه‌یوان له کاتیکا خان‌نایو هیشتاش خه‌ریکی شیلانی ده‌ماره‌کانی شان و ملی به‌گمحه‌مه‌د بوو. بلقیس که به دوا‌ی به‌گمحه‌مه‌دا هات‌بوویه ده‌ره‌وه، چوو‌وه ژووره‌وه. ستار هیشتا له سهر جی دانه‌نیشت‌بوو که بلقیس جاریکی‌تر هاته‌وه ده‌ره‌وه. به‌ره‌و به‌ردی لای بیره‌که چوو و له نیوه‌ی ری گه‌رایه‌وه. پییه‌کی له ده‌ره‌وه و پییه‌کی له ژووره‌وه بوو، بلقیس. دل‌یکی له‌گه‌ل شیرۆ و دل‌یکی له‌گه‌ل به‌گمحه‌مه‌د. ستار دایکی ئه‌بینی که له‌م هاتو‌چویه‌دا، له‌م دل به دوو کوته‌وه کردنه و له‌م گیره و کیشه غه‌مبار‌دا خه‌ریک بوو ئه‌توايه‌وه. نه کاریکی بو ئه‌کرا و نه ئه‌یتوانی شتی‌ک بل‌ی. بویه گیژ و حه‌په‌ساو و ده‌رده‌دار وتی:

— خوژگه هیچکام‌تانم نه‌بوايه!

بلقیس ئه‌وا له چه‌قی ناو ده‌رگا‌که‌دا وه‌ستا‌بوو و گر‌یی نیگای بری‌بوویه گولمحه‌مه‌ده‌که‌ی. خامۆش له ناو ده‌رگا‌که‌دا راوه‌ستا بوو. به لیو خامۆش بوو و به‌س سه‌یری گولمحه‌مه‌دی ئه‌کرد. گولمحه‌مه‌د چاوی له دایکی دزییه‌وه و به پرسه‌وه روانیه برا گه‌وره‌که‌ی خانمحه‌مه‌د. خانمحه‌مه‌د وهک قالاو‌یک له سه‌رمای ناو لق و پوپ‌دا کز بووبی، سه‌ری خزان‌دبوویه ناو سینگی. ته‌نانه‌ت له نیگای پرسینه‌ری برا‌که‌ی تی‌نه‌گه‌یشت. لووتی باریکی قنج ببوو و ده‌ماره‌کانی لاجانگی لی

ئەدا. گۆلمەھمەدیش چوۋەۋە ناو خۆى. خامۆش و داگىراو بە بى
ئەۋەى چاۋى لەكەس و لە شتىك بى. قورسايى سەرماي زستان ئەتوت
جەۋى ئەو ناۋەى خستۆتە ناو چنگى بىدەنگى خۆيەۋە. لەم خامۆشە
رچاو و پر لە سووكايەتەدا، بلىقس خۆى پى رانەگىرا. لەپر بە رق و
پەلامارەۋە ھەنگاۋى نايە پىشەۋە و لە بەر نىگاي لەرزۆك و ترساۋى
مارالدا، لە ناو ژوورەكەدا، زال بە سەر كورەكانىدا رىك راۋەستا و
بە دەنگىك كە بە ئاشكرا ئەلەززا و لە رقا گرى گرتبوو، وتى:

— بۆ ھەروا دانىشتوون و چاوتان برىۋەتە گونتان؟!... بۆ بوون بە
بەرد؟!... بۆ لال بوون، پياۋەكانى من؟! ئەمە شىرۆيە!

لەگەل ناۋى شىرۆ، بلىقس كە ھەروا خۆگر و بەبالا راۋەستابوو
وەك لە ەرز روابى، سوورپىكى دا، دەستى كشاو و پياۋانەى بۆ لاي
شىرۆ راداشت. ئەۋى پىشانى كورەكانى دا و وتيەۋە:

— شىرۆيە، ئەمە! خوشكتانە، كچەكەى من! ناياسنەۋە؟!...
رەنگە لە بەر ئەۋەى بوۋە بە قالۆرەى وشكەلاتوو؟! ھا؟ لە بەر ئەۋەى
كە پىر بوۋە؟! ئەرى؟!... سەيرى بكەن! دە سەيرى بكەن!

لەم كاتەدا، بلىقس لە ناو ئاگرى رق و لەخۆ بوونەۋەدا بە
دوو ھەنگاۋ بەرەو شىرۆ چوو، چنگى دايە شانە لاۋازەكانى كچەكەى
و وەكوو بەرخىك رايكىشايە ناۋەراستى ژوورەكە. ھەروا لە سەر
چۆك و كۆلەكەى دەستەكانى رايگرت، شانى دانەۋاند و دەستى دايە
بن چەناگەى. سەرى بەرزكردەۋە، لە بەر چاۋى براكان رايگرت و بە
توورەيىەكى دژوارترەۋە نەراندى بە سەرياندا:

— سەيرى بكەن! جوان سەيرى بكەن؟! بەسى نىيە؟! بەسى
نىيە؟! گۆشت بىت و پىۋەى نەماۋە. قژى سىپى لە سەرىدا پەيدا
بوۋە. لە جەۋانىدا پىر بوۋە؛ ئىتر چىتان لىي ئەۋى؟! ئەتانەۋى بىي بە

چى؟! ئەتانەۋى جوانەمەرگ بىي؟! ئەتانەۋى زووخاۋ كۆژى بكەن؟! ئەمە
كچى منە؛ خوشكى ئىۋەيە! ئەمە شىرۆيە! چى كردوۋە؟ چى كردوۋە
مەگەر؟ جگە لەو كارانەى ئىۋەش ھەر كامتان بە شىۋەيەك كردوۋتەنە؟
ھا؟ بۆ زمانتان لكاۋە بە مەلاشوۋتەنەۋە؟ بۆ؟... لانىكەم، قسەيەك

بکهن پیاوه‌کانم! ده شتیک بلین، دهی! جنیوکی پی بدهن، لیی دهن! جنیو به من بدهن، به من جنیو بدهن! به من، به دایکتان! من بدهنه بهر قامچی! من، من که شیرم پیداون! پرچه‌کانی من بپرن، پرووی من رهش بکهن، من! من که شیرم داوه به شیرو!... چین؟ نیوه چین؟ بهردن؟ ئه‌ری، بهردن؟!... ئاسکو‌له‌یه‌ک په‌نای بهینیتته بهر ره‌شماله‌که‌تان، دوو ته‌ل گیا ئه‌خه‌نه به‌ری. ده‌ستیک ئه‌هینن به سهری‌دا. سهریکی ئه‌که‌ن و بزه‌یه‌ک ئه‌که‌و‌یتته سهر لیوانتان. سهری یه‌ک‌دیتان ئه‌کرد و شادمان ئه‌بوون. که‌چی که‌که‌ی من، خوشکه‌که‌ی خو‌تان، نرخ‌ی ئاسکو‌له‌یه‌کی ره‌میویشی نیه، ئه‌ی گورگینه؟!

خانم‌حه‌مه‌د بالای به‌رزی راست کرده‌وه، هه‌لسا، به‌رق و توو‌ره‌یی هه‌زاره‌که‌نه‌وه که‌ره‌نگی روخساری سپی هه‌لگه‌راندبوو و نیگای هه‌لوی هاویشتبوو‌یه چاوه‌که‌نیه‌وه. لووتی کشاو و باریک و لیوه‌کانی ئه‌توت دادووراوون. ره‌گه‌کانی هه‌ر دوو لای ملی ده‌ره‌په‌ریبوون وه‌ک شوولای گزیچار و، نه‌شی ئه‌شارده‌وه که‌له‌وه ئه‌ترسی نه‌توانی به‌ر به‌توو‌ره‌بوون و به‌دزمانی خو‌ی بگری و زمانی هه‌لپچری، ده‌سته‌کانی بکاته‌وه و کار له‌کار بترازی. بویه به‌مه‌به‌ستی چوونه ده‌ره‌وه، به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌چوو، بو‌ئوه‌ی رو‌حی توو‌ره‌ی خو‌ی له‌و ته‌نگانه‌یه‌ ده‌رباز بکات و بیاته‌ده‌ره‌وه.

بلقیس، به‌لام گورابوو و راوه‌ستابوو تا کاره‌که‌بخات به‌لایه‌ک‌دا، ئه‌گه‌ر به‌نرخ‌ی پ‌ژاندنی خوینی خویشی بووبی. هه‌رچه‌ند هه‌موو خوینی‌ک ته‌نها له‌دلی ئه‌و ئه‌پ‌ژا. بویه له‌یه‌که‌م هه‌نگاوی خانم‌حه‌مه‌د‌دا، بلقیس ده‌سته‌کانی کرده‌وه، سینه‌ی نا به‌سینه‌ی کوره‌که‌یه‌وه، رایگرت و وتی:

— نه‌ه! نابی، کوره‌که‌م! نه‌خیر، پیاوه‌که! قسه‌یه‌ک بکه. شتیک بلی! یانه به‌شه‌پیک من له‌سهر رپت لاده و هه‌لمده‌سهر عه‌رزه‌که! نه به‌شه‌پان دایکی خسته‌سهر عه‌رزه‌که، خانم‌حه‌مه‌د و نه به‌وه‌لامیکیش شادمانی کرد. به‌لکوو ده‌ستی دایه‌باللی چه‌پی دایکی، رپگه‌یه‌کی بو‌خو‌ی کرده‌وه و به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌چوو. شیرو

به لّام نه يهيشْت. خوۋى دا به سهر لاقى براكهۋى دا، دهستىكى ئالقه
 كرد به دهور قاجى دا و به دهستىكى تر خه نجره كهۋى بهرز كرده وه و له
 نيگاي واشه وه شى خانمحه مه ددا رايگرت و به بى دلّوپىك فرمىسك
 له چاوه كانى دا، مه گهر رى رپى وشكه لاتووى فرمىسكى پيشووى،
 داواي كرد:

— بمكوژه! بمكوژه كاكه گيان! گوښاوگوښ سهرم بېره! خوینم
 حه لالت! بمكوژه، بمكوژه. بمكوژن براكانم. خوینم حه لالتان،
 خوینم حه لال، بمكوژن!

له وپه رى داواكردنى شيرودا كه له په سا بهرز نه بوويه وه و
 به هيز نه بوو، ههروه ها لهو بیده نگیه ترسینه رهۋى كه وتبوويه وه، له
 دهره وه و له بن كو له كهۋى هه يوانه كه، له بن كارتیكردنى نهو شتانهۋى
 نه بیسرا، ستار چووبوويه ناو خویه وه، گرمۆله ببوو و توانای كه مترين
 بزووتنى له خوۋى دا بهدى نه نه كرد. وهك بلیى له ناو چنگى ترسیكى
 ته ماراوى دا^(۲) رچابوو و ورد ببوو. ترس و غم و ناباوه رى.

نهو له كوۋى نه مزمینه دا راوه ستابوو؟

له ناخى ململانییه كى پیوار كه ژههرى سهرما نه یخزانده
 مؤغرهۋى پشتى ستاره وه، گومانى پرودانى كوشتن، له پر و به زه برىكى
 پرتاو، خانمحه مه د په رپیه ناو هه يوانه كه و، ستار له كاردانه وهیه كى
 بى نه قاندا راژه نرا. سهرى دای به كو له كهۋى هه يوانه كه، هاته وه
 به خوۋى دا و بیباكانه چووه ناو چوارچیوهۋى دهرگاكه و لیان مؤر
 بوويه وه. له خانمحه مه دى نه مرچ له مه زیاتر نه بینرا. چونكه كابرا،
 له ناو شهو و چاوه كان دا ون بوو و ستار، وای نه زانى كه نهو خه نجر
 و شیرۆ و دایكى فری داوه ته لاوه و خوۋى دهرپه ریوه ته دهره وه.
 له ناو هو ده كه دا، نهوا سى ژنى لیبوو و گو لمحه مه د.

گو لمحه مه د له قوولایى هو ده كه دا؛ بلقیس، مارال و شیرۆ لای
 دهرگاكه. شیرۆ هه روا له سهر عه رزه كه بوو. بلقیس راوه ستا بوو
 و پرووى له خاكى دیواره كه دا ون كرد بوو و مارال به چاو نه پارایه وه.

به ويست و گومانی مارال، لهپاش ئهو هه‌موو شیوه‌ن و شه‌پوره، گولمحه‌مه‌د ئه‌بوايه گوته‌ی کو‌تایی بلّی. به‌لام کابرا هیشتاش خامۆش بوو. مارال به بی ئه‌وه‌ی چاو هه‌لگری، خزایه به‌ره‌وه و له سهر به‌ره‌که، به‌رامبه‌ری پیاوه‌که‌ی چۆکی دادا و لیی راما. گولمحه‌مه‌د پالّی به جیوبانه‌که و مشتی قووچاوی به گۆنایه‌وه، نیگای له به‌رده‌می به‌رز کرده‌وه و چاوی برییه چاوی ژنه‌که‌ی. ئهو نه‌ک به‌ گوته، لیی ئه‌پرسی چی ئه‌وی؟ له وه‌لامی ئهو پرسیاره‌دا که بۆ مارال نامۆ نه‌بوو، ژنه وتی:

— شیرو! ئه‌مه‌وی شیرو له لاما‌ن بمیته‌وه، گولمحه‌مه‌د! شیرو ئازیزه، شیرو ئه‌گه‌ر نه‌بوايه... په‌نگه‌ من و تو قه‌ت به‌یه‌ک نه‌ئه‌گه‌یشتین. ئه‌مه‌وی سویندت بده‌م. رازی به‌ شیرو لی‌ره بمیته‌وه. شیرو هاو‌زمان و هه‌قالی‌کی چاکه بۆ ئی‌مه. تو، هه‌ر ئهو ته‌نها خوشکته‌ هیه. زولمه. ئه‌مه‌ زولمه‌ که خوشکه‌که‌تان له مائی خو‌تان بکه‌نه ده‌ره‌وه. شیرو هیوايه‌کی‌تری نییه‌ جگه‌ لی‌ره، گولمحه‌مه‌د. به‌ ئومی‌دی ئی‌مه شووه‌که‌ی جی هیشتوو و هاتوو. ما‌ه‌ده‌رویش ئیتر شووی ئهو نییه. هاتنه‌وه‌ی بۆ ماله‌وه، ده‌ری ئه‌خات له کار و کرداری خو‌ی په‌شی‌مان بو‌ته‌وه. داوای لی‌بور‌دن ئه‌کا. گولمحه‌مه‌د، رووی من، رووی دایکت، رووی خوشکت مه‌خه‌ره زه‌وی! من ته‌نها ئه‌م یه‌ک‌جاره‌ مرا‌زت لی ئه‌خوا‌زم، گولمحه‌مه‌د!

بو‌غ‌زی شیرو ته‌قی‌بوو و ئیتر نه‌ی ئه‌توانی به‌ر به‌ گریان‌ی په‌نگ خو‌اردووی ناو سین‌ه‌ی بگری. پر به‌دل دابوو‌یه پر‌مه‌ی گریان و هیچ خه‌می ئه‌وه‌ی نه‌بوو تو‌زقالی‌ک له دفر‌ه‌ی خو‌ی پاشه‌که‌وت بکات. وای لی‌هات بلقیس که خو‌ی له شه‌رم و تو‌وره‌یی‌دا رووی له که‌سانی خو‌ی وه‌رگێ‌رابوو و له سایه‌ی دیواره‌که‌دا شار‌دبوو‌یه‌وه، ناچار بوو بجیته‌ لایه‌وه، داب‌نیشی و سه‌ری کچه‌که‌ی بخاته سهر کو‌شی و ئه‌وه‌نده به‌ داماو‌ی که به‌س خو‌ی بیسی وتی:

— خو‌زگه‌ تو‌م نه‌بوايه، کچه‌که‌م!
مارال پرسیه‌وه:

— ئا، گولمحه مه د؟

گولمحه مه د نيگاي له چاوه كانى ژنه كهى دزييه وه و وتى:

— نه وان... نه وان نازانم چى ليېكه م! براكانم، مامم!

— به سهر يان دا بسه پينه، گولمحه مه د. قسه ي تو، قسه ي نه وان!

برپارى نه وان، برپارى تويه.

گولمحه مه د له وه لام دا وتى:

— وانپه!... برپارى من، برپارى نه وان!

ته واو. ئيتر له شيرؤ مسوگهر بوو كه هه ولدان بيھووده يه.

گولمحه مه د دواين ئوميدي نهو بوو و نه م ئوميده راي خو ي

دهر بريوو. مانه وه ئيتر سارد بوو. شيرؤ ئيتر ته واو. به بي نه وه ي

هيچ بل ي سهرى له سهر كوڅى بلقيس بهر ز كرده وه و به ئاسته م

هه لسا يه سهر پي. به ئاشكرا نه لهر زي. نه مامى بي له بهر با دا.

سهره راي نه وه ش توانى وهرگه رپي و له ده رگا بچي ته ده ره وه.

له بري شيرؤ و له جي شيرؤ بلقيس دانپشتبوو. وه كوو

نه وه ي ساته كان وړ و گيژر بيوون. هه روا مايه وه و به چاوانى بي

باوه رپه وه روانپه گولمحه مه ده كه ي. گولمحه مه د خو يشى داره تيكي

باشترى نه بوو. مارا ليش. سي ئاده ميزاد له و كاتانه دا كه دوزه خ تاو

نه دهن، به رد و به تال رامابوون. بهر نه جام بلقيس ده سته كانى نايه

سهر عه رزه كه، به دژواري هه لسا يه سهر پي و وه ك بل ي له گه ل خو ي

بي وتى:

— پارچه پارچه م نه كه ن ئيه، روله كانم؛ پارچه... پارچه...

پارچه...

بلقيس ماندوو و نائوميدي گف ت و له سهر رويشتن له ده رگا كه

چوو ده ره وه و تاويكي تر ده نكي شك او و گرياناوي له ناخى شه وه وه

به رز بوويه وه كه به دواي شيرؤ دا، ناوه كه ي پاته نه كرده وه:

— شيرؤ... شيرؤ... شيرؤ كه م!

به گمحه مه د و خان ئاپو پاليان دابوو به به ردي بيره كه وه.

— شيرؤ... شيرؤ چى لي هات؟ چوو بو كو ي؟

ههمار و گهور و ژوورهكان، ههموويان بى شيرۆ بوون.
— شيرۆ... شيرۆ چوو بو كوى؟
خانمحه مه د ژير سكى ئه سپه كهى قه شاو ئه كي شا و شهو تاريك
بوو.

— شيرۆ... كچم! ئاي... كچم، شيرۆ! شيرۆ گيان!
مارال له ژووره كه هاته دهره وه و بلقيسى بينى به دواى شيرۆدا
سهري ئه كا به هه موو كون و قوژبنى كا و نهك له كه سيك به لكوو
له خشتى ديوار و دارى دهرگا، نيشانى شيرۆ ئه پرسى:
— من ليرهم شيرۆ... شيرۆ... كچم، من... دايكت خو ليره
بوو، شيرۆ! بلقيس خو هيشتا بوو. خوم رام ئه گرتى شيرۆ. زه ليلم
مه كه، دايكه كه م. زه مينگيرم مه كه، كچم. شيرۆ... هو شيرۆ...
له كوى ئه بى به دواتدا بگه ريم شيرۆ؟ ئايش... شيرۆ... شيرۆ...
مارال و ئه و پياوانهش كه له چه وشه بوون، ههر كه سه و خوى
به كاريكه وه خهريك كردبوو، دهنگى زنجيرى دهرگا كه، دهنگى دهرگا
و ههروه ها دهنگى شكاو و جه خاراوى بلقيسيان بيست كه له كو لان
بلاو بوويه وه. به لام هيچ كهس - ههر كه سهش به هو يه كه وه كه خوى
ئه يزاني- نه يتوانى و نه يويست به يارمه تى بلقيسه وه بچى. بو يه
بيدهنگى بوو و دهنگى بلقيس بوو كه به و نيوه شه وه به كو لان هكاندا
سه رگه ردان ببوو و له گه ل شيرۆ ئه دوا:
— شيرۆ... شه وه شيرۆ. شيرۆ، مينش له گه ل خوت به ره،
شيرۆ. شيرۆ، مينش وا له گه ل تم، شيرۆ... شيرۆ، كچم شيرۆ...
شيرۆ گيان... شيرۆ...

به ندى دووهم

— بۆچى نارۆن بخهون؟... بۆ بهو جوړه بوون به ئىشكگر؟
لانىكه م لاجن له بهر چاوم!... ئيوه ئيتروان له كوئ؟... گورگانه!
گولمحه مه د له دهركاكه هاتبوويه دهره وه بۆ بهر هه يوان، لاي
كو له كه كه وه ستابوو و به شيويه كي ئاوئته به فريوخواردن و نه فرته
و توورپه يي - نه فرته له خوئ و له واني كه ش- به رقيكي ئاوئته به
په ژاره وه، ئه يبو لاند و ئه يگوراند:

— برۆن و سهرتان بنينه وه، قور به سهرى هه مووتان!... من
خوم ئه مشه و كيشك ئه گرم. كيشكى سهربان بگورپه، به گمحه مه د!
توئش خان ئاپو، خان ئاپو!

له گه ل هاتنه پيشه وه ي خان ئاپو، مارال برنه وه زيوار زيوه كه ي
دا به ده ست گولمحه مه ده وه و خوئ به پليكانه كانى باله خانه دا
سه ركه وت.

— خان ئاپو، خان ئاپو...

به دهم وتنه وه و به جوړيكي كه وشه كانى له بن ددانى دا
ئه جوويه وه، گولمحه مه د كه وته رى و له كاتيكا هه ولى ئه دا
شه لينه كه ي بشاريته وه، خان ئاپوى به دواي خوئ دا راكيش كرد به ره و
ناودالانه كه و له وئ وه ستا:

— برۆ ئه و پيره ژن به خت ره شه له ناو ئه و كو لاندانه بدوزه ره وه و
بيهينه وه بۆ ماله وه. شيت ئه بى، ئه زانم ئه و دايكه ي من شيت ئه بى.

له ئیوه... به قهه جۆیهک گهوره ییم لی داوا کردن. به قهه جۆیهک!
کیین ئیمه؟ چ خه لکیین؟!

خان ئاپۆ به دواى داواکهی گولمحه مه ددا که وتبوویه ری.
گولمحه مه د له تاریکی ناودالانه که رایگرته وه و به بی ئه وهی پروانیته
خان ئاپۆی، وتی:

— به یانی زوو ئه بی بکه ویته ری و بچی بو لای ئه و ریویانه و
تیبگهی بزانی چ نه خشه یه کیان بو کیشاوین.

خان ئاپۆ له دالانه که هاته دهره وه و له نزیک گولمحه مه ده وه
وهستا. گولمحه مه د درێژهی پيدا:

— یه که مجار ئه چی بو لای ئالاجاقی. ئه و خوی تو ئه با بو بینینی
به رپرسی جهنده رمه. باسی بوورینه. بزانه چ نوقل و نه باتیک له
بن ددانیا ندایه! له وئ، دهمت بهسته و گویت تیژ رابگره. ئه بی له
قسه کانیانه وه هه موو شتیک ساخ بکه یته وه. جا برۆ!

خان ئاپۆ رویشته و گولمحه مه د به ری خوی دا که رایه وه و به دلی
شکاوه وه وتی:

«خۆزگه ئه متوانی جیگه یه کی چۆل ده سبخه م و توژی بگریم!...
ئای... دله که ی من!»

به گمحه مه د کیشکی سه ربانی گۆرابوو، به ره و کا که ی هات و
وتی:

— تا من له م دنیا یه دام خان برا، ناهیلّم بو ساتیکیش کیشک
بگری!

له هه مان کات دا که ئه و بوغزه شین و جه خاراوییه چنگی له
گه رووی گرتبوو، گولمحه مه د به بی ئه وهی سه یری برا که ی بکات،
ددانی له کیره وه هیئا و وتی:

— ون به له بهر چاوم!

به گمحه مه د کشایه وه بو ناو تاریکیه که و گولمحه مه د به ره و
خانمحه مه د چوو که خه ریک بوو کوّتایی به بیانووی قه شاوکیشانی
ئه سپه که ئه هیئا. له وئ له نزیک خانمحه مه د وهستا و به بی ئه وهی

سەيرى بکات، وتى:

— من... من نازانم چى به تۆ بلىم، برا... برا!

خانمەمەدەش سەرى داخستېوو و تواناي ئەوھى لە خۆى دا
نەئەبىنى چاو بېرىتە چاوى گۆلمەمەد و لەگەلى بدوئى. گۆلمەمەد،
ھەر بەو دارەتە درىژەى دا:

— بەيانى زوو خالۆ عەبدۆس ھەلگەر و لەگەل بلىس برۆ
بۆ رەوھەند. پاشان بلى بە سەبراو بىت بۆ قەلامەيدان. كۆرەكەشت
لەگەل سەبراو بنىرە ئەبى بىبىنم!...

لەگەل خۆى و رەنگە نە لەگەل براكەى، گۆلمەمەد لە درىژەى
قسەكەى دا وتى:

— «نازانم بۆچى ئەوھەندە دلم بۆ ئەم كابرا، بۆ سەبراو تەنگ
بوو!... من ئەمشەو چىم بە سەر ھاتوو؟!» لىرەدا جارىكىتر بە
خانمەمەدى وت:

— ...ئەوھى كە شىرۆ، خوشكەكەمان بەو جۆرە رەنجاندا...
ھەقى وابوو؟... ھا، ھەقى ئەوھ بوو؟!

خانمەمەد ھەنگاوى نا بۆ رابردن و ھەك بلى پاشماوھى
قسەكەى گۆلمەمەدى نەبىستى، لە ھەلامى فەرمانەكەدا وتى:

— بە سەر چاو! بەيانى ئەرۆم و ئەيانبەم.

دوو ھەنگاو دوور لە گۆلمەمەد، خاوى كۆدوھو و پرسى:

— كەى بگەرپمەوھ؟

گۆلمەمەد لە ھەلامدا وتى:

— مەگەرپوھ! لەوئوھ يەكسەر بچۆ بۆ مەشھەد و خۆت بە
فەرماندەى جەندەرمە بناسىنە. بزائە چ پىلانكىيان داناوھ. شەوى
ئەم ھەينىە لە چاخانەكەى مەلەك مەنسور يەكدى ئەبىنن! بە

سوارى برۆ تا سەر شارپكە. يەككىش لەگەل خۆت ببە ئەسپەكەت
بگەرپىتەوھ. ئەگەر لەوئى رايان نەگرتى نيوەرۆى پىنجشەمە خۆت
بگەينە چاخانەى مەلەك مەنسور. كاتى چاوپىكەوتنى جىھەن

ئەمەوئى تۆيش لەوئى بى!

— ئىتر... چى؟

گولمحه مەد رووى وەرگىرا و وتى:

— ئىتر برۆ! برۆ!

به دواى رۆيشتنى براكهىدا، گولمحه مەد روانيه بالاي بهرزى و
به خوى وت:

— «تۆ ئىتر چ جورە پياويكى، برام! تۆ ئىتر چ جورە پياويكى؟!»
خانمحه مەد دوور كهوتهوه و گولمحه مەدى له گەل وراوه كانى
به جى هيشت:

— ئيمه... ئيمه ئىتر چ جورە خەلكيكن؟ ئاخ... دايكه! خوزگه
ئەمزانى له ناوچاومدا چ چاره نووسىك نووسراوه؟ خوزگه ئەمزانى
كىم. له كويم و چى ئەكەم! ئاخ... دايكه، ئاخ!

دەست و سینه و بازووى ناخودئاگا كردهوه و ئاخيكي وههه
هەلكيشا، ئەتوت ئەيهوى هەموو ئەو شتانهى لىي ئالاه به جاريك
ليك بىچرپىنى و رۆحى گرفتارى خوى دهرباز بكات. له ئەنجامى
ئەمكارەدا چۆخه له سەر شانى كهوته خوارهوه و دەستهكانى كه هەر
كامه و به لايەكدا كشابوون هەروا به ناتەواوى به حەواوه مانەوه.
له نيو سوورپكى چەماوهدا، دەستهكانى بۆ گرتەوهى چۆخەكهى
داهاتبوونەوه، چۆخەيان دايەوه به شانىدا و وهك بلىي ستارى
پينهچى له بير بردبىتهوه، لىي راما و وتى:

— تۆ هيشتا به ئاگاي، پياو؟! ماندويىتى، شەكهتى مەگەر كارت
تيئاكات؟ چەن گيانت هەيه تۆ؟ سەگى مەگەر؟!... برۆ بحەسىرهوه
ئىتر!

ستار له گولمحه مەد دوور كهوتهوه. خوى گەيانده ناو رەشايى
بن ديوارهكه. بەلام نەك به مەبهستى رۆيشتن و خەوتن. بەلكوو بهو
مەبهستەى له چاو ون بى و گولمحه مەد له نەبوون و نيگاي دلنيا
بى و بتوانى له گەل خوىدا خەلوت بكات و بچيته ناو خويەوه. بويه
ستار خوى خاموش بوو و چاوى كراوه و بەئاگا، دلنيگه رانى بارودۆخى
گولمحه مەد.

ئەوا شەو و بېدەنگى و ئەستېرە، پياو گەرتار و ھەناسەى
چوارپىكانى ناو پىشكەل و پەينى پىر لە دىرک و دال و خاك و خۆل.
ديوار و دەر و بان بېدەنگ بوون و دەر بىجە و درز و كەلەبەر پىر لە
نەرمەناسەى پياوانى شەكەت، كوژاوە و خەوتوو.

گولمەمەد ئاگای لە بوونى خۆى نىيە، بەلام ستار تىي ئەروانى
و ئەيبىنى كە زەوى لە بن تەختى كلاشەكانى دا ئارام وەرناگرى.
ئەيبىنى كە بى ئوقرەيە و بە ھەموو لاىەكدا دىت و ئەچى و ئارام
ناگرى. ئەچى بەرەو پلىكانى بالەخانە، بەلام دائەمىنى و دائەنىشى
لە سەر يەكەم پى پلىكانە و پال ئەداتەو، ئانىشكى لە سەر پى
پلىكانەى دووهم دائەنى و چاو ئەبرىتە ئاسمان. تاويك رانەمىنى و
نىگای بە ئاسماندا ئەسوورپىنى، ئەگەرپىنى. رانەمىنى، ئەوئەندەى كە
كلاوئەكە لە سەر كاكولى ئەخزى. چۆخە لە شانى دائەكەوئ و لە گرئى
ملىدا ھەست بە بەستن و گرتن ئەكات. سەروشانى ئەسوورپىنى. كلاو
لە سەرى ھەلئەگرئ و لە سەر عەرزەكەى دائەنى. يەخەى چۆخەكەى
ھەلئەكىشى بو سەر شانى. قەد راست ئەكاتەو و ھەلئەسى. ھەنگاو
ئەنى. چاو ئەبرىتە قەرە، ئەوئەستى. دەست ئەخاتە سەر دەسكى
ماوزىرەكە و ئەكەوئە پياسە. لە رۆيشتندا، بە ئاشكرا ئەشەلى.
ئاشكرا و بىگەم. بە ھۆى ماندىتيەوئە يان بە كاتى ئەوى زانيوئە بە
دوور لە چاوى غەوارە، بەدلى خۆى پى ھەلگرئ. وەك كەلمىشى
ئەشەلى. بەلام نەك بەو لەبارى و راھاتنەى ئەو لەگەل كىماسى
پى راھاتووئە. لە شەودىز نزيك ئەبىتەوئە. ئەسپەكە خەوتووئە. بە لاى
قەرەدا تىئەپەرئ. لاى ناوئەستى. نايەوئ بە راوئەستانى خۆى ھەقالى
رئى لەخەو بكات. با بو خۆى بخەوئ:

«ئاسوودە بە ھەقالەكەم! كاتى خەوتنتە. بحەسىوئە ھىزى

ئەژنۆم. تۆ ئەمخەيتەوئە بىرى مارال، كانى و قامىشەلانەكە و بە
دواشىدا... ئەو گوللەيەى لە كاسەى سەرمدا دەنگ ئەداتەوئە و
پاشانىش تۆز و زەبرى سمەكانت. چەندە نەرم و سووك ئەفەرى،
شىنەشاھۆم. سىنەت كراوئە، ھەناسەت گەش و تەمەنت درىژ ھىزى

ئەزىنۆم! ئەسپەندەرت بۆ ئەسووتىنم ئاۋەلەكەم. لە چاۋى پىس بە
دوور بى تۆ!»

بەلاى قەرەدا تىپەرپوھ. شانى دائەنەوینى و دەست ئەبا بۆ ناو
ئاخوڤەكە بۆ لىكدانى كا و ئالىكى بەردەماۋى قەپۆزى ئەسپەكە. لاى
ئاخوڤەكە ئەسپەكەى خان ئاپۆ، كلك ئەلەقىنى. گولمەمەد ئەيەۋى
ئالىكەكە بەراۋەژوو بكات بۆ نوڤكردنەۋە. ئەسپەكە جارىكىتر سەر ئەبا
بۆ ناو ئاخوڤ.

گولمەمەد تىئەپەرپى. ئوقرەى نىيە. ئەۋەى دەستى ئەداتى
ئەركى بە كاتى كورپى بىابان نىيە، خۆ خافلاندى. خۆ دزىنەۋەيە
لە دلنىگەرانى. ھەۋلدانە بۆ دۆزىنەۋەى ئالقەكانى ئەو زنجىرەى
لە جىھانى پىر لە ئاژاۋەى دەروونىدا بە مەبەستى ناسىنى خۆى و
ئەۋەى بە سەرىدا رانەبوورپى. رانەبرپى. ئوقرەى نىيە. ئاخىر مەگەر
چەند ئەسپ و ھىسر، سىم زنجىركراۋ لە مەيدانىكى چوار ھەنگاۋدا
پازاون يان بە دەۋرى خۆياندا خولەيان دى؟ يان مەگەر چەند ئاخوڤ
و چەند ئالىك ماۋەتەۋە؟

گولمەمەد دىسانەۋە ئەكەۋىتە رپى. لاى دىۋارەكە تا بەر دەرگای
سەرئەنووردا ئەروات. بە لاى تەنوورەكەدا تىپەرپوھ. ھەلۋەستەيەك؛
ئەكەۋىتەۋە رپى. بە بەر پلىكانەكانى بالەخانەدا تىئەپەرپى. بە يەكەم
كۆلەكەى بەرھەيۋانى گشتى ئەگات. دەست بە كۆلەكەكەۋە ئەگرپى.
لەپىر بە خىرايىيەكى خىرا ئەسوورپىتەۋە، بەرەۋ پلىكانەكان فېرە ئەكا.
شاقەلەكانى چۆخەكەى لە پىشتىۋە بەدەس راگرتوۋە ۋەكوۋ واشە بە
پلىكانەكاندا ۋەرئەگەرپى، لە كەۋشكەنەكەى بەردەرگا تىئەپەرپى و لە
بارىكە رېگەكەۋە خۆى ئەگەيەنىتە سەربانى سەرا و لەۋى لە بن تاقى
بەرزى ئاسماندا ئەۋەستى. چاۋ لە چاۋى ئەستىرەكان.

ھەۋتەۋانەى كەلان و ھەۋتەۋانەى گچكە. زۆر جاران سەيرى
ھەۋتەۋانەى كەلانى كىردوۋە و زۆرىش بىرى لىكردۆتەۋە. ھەۋت
براران: تابوۋتى برايەكى گيان بەختكردوۋ بە شانى چوار براۋە، بە
پانتايى ئاسماندا دەست ئەگىرپى كە خەنجەرېك لە قوۋلايى شانى

برا چه قیوه. ئەم تابووتە، ئەم گیانبازە، هەزاران هەزارەیه لە شانی
براکانی دانەگیراوه و سێ برای گچکەتریش، پرسەدارانن، بۆ تاویکیش
دەست لە گەڕان و چاو و دلّیان لە شینگێڕان رانه‌داشتوووە لە هەموو
ئەو هەزاران سالانه‌دا.

«بۆچ ئەوه‌نده چوومه‌ته ناو مهرگه‌وه ئەمشه‌و؟!»

— ئەهای... توغروڵ خان، هیشتا بە ئاگای؟

— بە ئی... سەردار.

— شەو چۆن ئەبینی؟

— ئارام... سەردار.

ئەمە بە لّام دەنگی توغروڵ نەبوو. گۆلمحەمەد براکە ی بینی
بەرەورووی دی. بە گمەحمەد وەستا و شەوباشی کرد. گۆلمحەمەد
بێدەنگ و بێجووڵە، بە بێ ئەوێ تەنانت چاو بترووکی، لە
شوینی خۆی ما؛ مەگەر ئەو فەرمانی نەداوو بە گمەحمەد بڕوا و لە
بەرچاوی ون بێ؟

— نەخێر کاکە. بڕوام بەم تەفەنگدارانە نییە. کاتیکی خەو زۆریان

بۆ بهێنی، دنیا ش ئاو بیبات، با بیبات، چ غەمیانە؟

گۆلمحەمەد هیشتا و هەروا خامۆش بوو و نیگای ئەلماسی
ئەستێرەکانی نیوێشەو، چاوی بریپوویە گیانی براکە ی! کێ بوو
ئەم بە گمەحمەدە؟ هیچ وە لّامیکی گۆلمحەمەد، بۆ پرسیارەکە ی
خۆی نەبوو. هیچیشی بۆ نەوترا. وەک بلی تەوقیان لە دەست و
پیی کردبێتەو لە عەرز برا و بە گمەحمەدی گرتە ئامیز و لە ناو
بازووێکانیا گووشای، چەنە ی نایە چالێ شانی براکە ی، بە بێ ئەوێ
توانای گەفت و کردە ی هەبێ. براکان!

— زەماوێندت بۆ ئەگێرم بە گەگەم! لە یلیت لە حاجی

سوڵتانخوردی خورسوفی بۆ وەرئەگرم. گووی باوکی ئەخوا، کچ بە
برای من نادات. ئاسەواری بە سەر عەرزەوێ ناهیلّم بە شەوی خوا
قەسەم!

بە گمەحمەد نە ی ئەتوانی گیان و رەفتاری براکە ی، ئەویش لەو

کاته‌دا و به‌و جوړه کتوپر تې بگات؛ هه‌رچ‌ه‌ند خه‌وزپړانی گولمحه‌مه‌د،
خوی ئه‌یتوانی وه‌لامیک بې به‌گریی گومانی ناموی براکه‌ی:
«به‌لام... ئاخر چی‌ رووی داوه‌؟!»

گولمحه‌مه‌د هه‌نگاویک له‌ براکه‌ی دوور که‌وتبوویه‌وه و نزیک
دیواری بانه‌که‌ راوه‌ستابوو و وه‌ک بلیی سه‌یری کوڅان و بانه‌کانی‌تر
ئه‌کات، مه‌زانه به‌گمحه‌مه‌د گوئی له‌ قسه‌کانیه‌تی:

— ژن جه‌له‌بانه... ژن جه‌له‌بانه! کلکه‌سووتیم بو ئه‌که‌ن،
کورنیشم بو ئه‌به‌ن. به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌مه‌وی خوازیبنی کچه‌که‌یان
بکه‌م، ده‌سبه‌جی ئه‌منین به‌ سه‌ر تاقه‌وه و له‌به‌رده‌مم‌دا ئه‌نووشتی‌نه‌وه.
کرنوش ئه‌به‌ن و پیکه‌نینی ساختم پیشان ئه‌ده‌ن!

«خان... سه‌ردار گولمحه‌مه‌د خان، بو ده‌رفه‌ت وه‌رگرتن
ئه‌مویست بی‌مه‌ خزمه‌تتان. ریکه‌ بدن له‌یلی له‌ نه‌جه‌ف خان ماره
بیرین! چاوه‌پروان بووم په‌رواره‌کان قه‌له‌و بین!»

— زل زل ئه‌م نین به‌ تاقه‌وه و کرنوشم بو ئه‌به‌ن؛ کرنوش ئه‌به‌ن
و کلکه‌سووتی ئه‌که‌ن. به‌لام پاشان که‌ بیرى لی ئه‌که‌مه‌وه، ئه‌بینم
وه‌کوو منال له‌گه‌لم جوولآونه‌ته‌وه. ئه‌بینم منالیکم و ئه‌وان نامیانه
به‌ سه‌ر تاقه‌وه و شه‌قشه‌قه‌یه‌کیان داوه‌ به‌ ده‌ستمه‌وه خومی پیوه
خه‌ریک بکه‌م. هه‌ه! په‌رواره‌کان! په‌رواره‌کانتان به‌ قه‌بری بابتان!...
ئه‌یانه‌وی په‌زامه‌ندی من وه‌رېگرن؛ وه‌ریشی ئه‌گرن. به‌لام پاشان
چی؟... پاشان که‌ بیرى لی ئه‌که‌مه‌وه، که‌ تاوتویئ ئه‌که‌م ناتوانم
باوه‌ریان پی بکه‌م. قسه‌یان له‌ دل‌م کاریگر نه‌بووه. ئه‌ی بو هر ئه‌و
کاته‌ ناکوتم به‌ قه‌پوزیان‌دا؟ بو؟ چونکه‌ خه‌وشیک له‌ کاره‌که‌ی من‌دا
هه‌یه! مسوگر، مسوگر کی‌ماسیه‌ک له‌ ئارادایه!... دل و زمانیان
دووانه. ئه‌مه‌ ئه‌زانم، تی ئه‌گه‌م، به‌لام... که‌ چاو ئه‌برمه‌ ناوچاویان
له‌ پرودا دئه‌مینم، زمانم ئه‌به‌ستری. درو! پروا به‌ دروکه‌یان ئه‌که‌م.
پیمی ئه‌سه‌لمینن. ئه‌فسوونم ئه‌که‌ن. چ جوړه مه‌ردمیکن ئه‌مانه؟
چ جوړه گیانه‌وه‌ریکم من؟ گیانه‌وه‌ری شهرمن! له‌حنه‌تی خوا له‌ من
بې. له‌حنه‌تی خوام لی بې ئه‌گه‌ر به‌یللم ده‌ستی نه‌جه‌ف سه‌نگردی

له دهستی کچی سولتانخورد بکهوئ!

بهگمحه مه د له پشتی براکهی وه وهستابوو و ههرچهنده به
روونی ههستی ئه کرد و تهنا نه تهیبینی براکهی له بن گوشاری
همه لایه نه و ماندویتی زوردا په ریشان بووه، به لام جهر به زهی ئه وهی
له خوئی دا نه ئه بینی داوای لی بکات بروات به سیته وه. به لام - بو
ئه وهی خوئی لهو شه که تیه دا بکا به هاوبهش - وتی:

— ده رفه تم بده ری کاکه، ریگه م پی بده. به ئه ماژیه کی تو،
حه زت ئه گهر لی بی. ههر ئه مشه و ئه دهم به سه ریان دا و له یلی له
خورسوف ئه دزم. ئه یخه مه پاش ته رکی ئه سپه که م و ئه یه ینم بو
قه لامه یدان. بهس تو رات له سه ری بی، کاکه گول!

گولمه مه د رووی له براکهی کرد، دهستی نا به سینه ی پان و
پته ویه وه و وتی:

— ههر ئه مسال زه ماوه ندت بو ئه گی رم. ههر ئه مسال. بهر له وهی
نه ورۆز دابی. حه وت شه و و حه وت روژ فه رمان ئه دهم ده هو ل بکو تن و
زورنا لی دن. گوشت و پلاو ئه دهم به خه لک. ناچار و نه دار تی ر ئه که م.
هموو قه لامه یدان ئه رازی نه مه وه. ئه دهم سه د چرا له کو لانه کان
هه لواسن. سه د به ران فیدای شاخی کی کاکو لت، به گمحه مه د. ههر
ئه مسال. ههر ئه مسال! له یلی که بی به بوو کمان ئی تر نا هی لی
هموو شه و ئیشک بگری! خه نه به ندانی به گمحه مه د! خه نه به ندان!
ئه دهم ته غاری ک خه نه بکه نه ناو ئاو. سه ما و شایلوغان. زه ماوه نی کی
یادگاری!... بیریک له شه ونخوونی هکان بکه ره وه برام. ئه وهی
ئاده می زاد پیر ئه کا شه ونخوونی ه، به گمحه مه د. بو تفه نگداره کان
سه ری شکر دابی، وهک سه ربازخانه. گویت لی ه چی ئه لی م؟ وهک
سه ربازخانه! به لام... شیرو. شیرووی خوشکمان هی شتاش نازانم
هه ق بوو به و جو ره له گه لی بجو ولی نه وه؟ یا...

به گمحه مه د وهک کو تای قسه که ی کاکي نه بیستی، له وه لامی
فه رمانه که ی دا وتی:

— ههر جو ر تو بفه رمووی، کاکه! ههر چو ن تو پی ت باش بی،

کاکه گیان. نۆره ئیشکیان بۆ دائه نیّم، نۆره ئیشک. به سهر چاو!
گولّمحه مه د ههر بهو جوړه ی که هاتبوو، روښت. کهوته ری
و له باریکه ری سهربانه وه چووه خواره وه و پی نایه که وشکه نی
به رده رگای باله خانه. به لام کاتیکه ویستی تیپه ری، لوی ده رگاکه
کرایه وه و مارال به توی کراسی کی گولداره وه له ناو بالشمه ی
ده رگاکه راوه ستا و پیاوه که ی له تهوقی نیگای خو ی دا راگرت:
— ناتهوی بۆ ساتیکیش ئارام بگری؟!
— چی؟!
— بۆ وا شپرزهی؟ بۆ ستار ناگری؟!
که زیه ی په خشان ی مارال به سهر شان و بازوانی دا، چاوی
شهوی به شهواره ئه خست. ئه بوا زور وشک و برینگ بی گولّمحه مه د
ئه گهر بیتوانیایه ت به لای دا لا بدا به بی ئه وه ی نه وازشیکی بکات.
بویه به رامبه ر هاوسه ر و هاوسه رینه که ی خو ی راوه ستا و چاوی
تیپری. کراسه هیل و هه راوه که ی مارال، وه ها ژنه ی ئه نوانده وه،
گولّمحه مه د ههستی ئه کرد ئه توانی جاریکی تر، وهک نه دیوی سهرله
نوی، له ژنه که ی پروانی له ناو جهنگه ی ئه وه هموو گیره و کیشه و
کار و بگره و به رده ی به سهری دا داباریبوو.
— ئه وسا که له ماله وه ی، له ته که مه وه نه بی... خه و ناچیته
چاوم!

دهستی گولّمحه مه د داها ته وه بۆ ناو که زیه ی په خشان ی مارال:
— ئه زانم... ئه زانم.
— له پشت په نجه ره که وه ئه مبینیت خوله ت ئه هات. ئوقره ت
نه بوو، چاوم لیّت بوو، که به پلیکانه کان دا سهرکه وتی زانیم به ره و
سهربان ئه چی. نه هاتمه دهره وه و نه مو یست ریگه ت لیبگرم. چوو یته
سهربان گویم له دهنگی پیّت بوو. قسه کانت، گویم له قسه کانت
گرت. گوپرایه لی گه رانه وه شت بووم. نه مو یست ریگه ت لیبگرم،
به لام نازیزه که ی دلّم... نه متوانی! دلّم به دهس خوم نه بوو کاتیکه
ده رگاکه م کرده وه. لیّم مه گره، گولّمحه مه ده که م. کاتیکه ئه زانم توم

به قهه خۆم خۆش ئهوى... زمانم كهى ئهتوانى دلم بو تو ههلبژيرى؟
 گولمحه مهه دهه به دهه مارال، گووى نابوو به بن گوويهوه
 و چاوى ليك نابوو و دهنگى لهبارى ژنهى وهكوو روينهى ئارامى
 جوگهيهك ئهخواردوه، بهو شيويهيهى نههمه ئاوازي ئاو كووتايى نهبوو،
 يان لانيكهه ئهيوست تهواو نهبى. راستهكهى ئهشيتوانى كووتايى نهبى
 و، له سروشت و ههناوى دوو ياردا كووتاييشى نهبوو. كتوپر بهلام،
 وهك بليى شتيك گولمحه مهه دهه گهست و ورووژاندى. چونكه به بى
 گوتهيهكى روون ههلهكهرا، له مارال جيا بوويهوه، بهو لهز و پهلهيهى
 پيشتى به پليكانهكاندا شوو بوويهوه و لهوى، له خوار پليكانهكان،
 نهك زور به پهله، چونكه ههولى ئههنا ئاراميهكهى لهغاو بكات. چوو
 بو لاي كهردوهكه، راوهستا و ستارى بانگ كرد.
 — بهلى سهردار، ليهم!

ئوهندهى ستار له سووچى تاريكهكهوه بيته دهرهوه و بهرهه
 گولمحه مهه بى، گولمحه مهه تاويك ليى خافل بوو و وهك بليى
 دهرههتيكى بو قسهكردن دهس كهوتبى به بى ئهوهى بزاني لهگهه
 خوى له چى ئهوى. ستار ئهوا له پشت گولمحه مهه دهه وهستاوو.
 ئوهنده بهنهرمى خوشابوو و هاتبوو وا ديار بوو گولمحه مهه دهه ههستى
 به بوونى نهئهكرد. يانه ئهيوست بوونى ستار له بير بباتهوه. چونكه
 نهى ئهويست و نهى ئهتوانى له ناو تهونى بيركردنهوه تهماراوييهكهى
 خوى بچيته دهرهوه. بويه ستار له بن خيوهتى خاموشى شهوا،
 ئهتوانى ناوبهناو دوانى گولمحه مهه لهگهه خوى دا ببيسى. گوتنيكى
 كورت و چر:

— « ئاستهه... ئاستهه... ئاستهه...! »

پاتهكردنهوهى يهك وشه. يهك وشه وهك بليى له ميانهه يهك
 واتهه گيرى خواردبى؛ به بى گويدانه بير و چهمكى گوتارى خوى:

— « ئاستهه... ئاستهه... ئاستهه...! »

پاشانيش ههر لهو مايهيههه بهلام بو ئالقهيهكىتر، بو
 گيژهنيكىتر:

— « فەرتهنه... فەرتهنه... فەرتهنه...! »

پاشان رامانېك و به دواى دا:

— «سهرى مروّف... سهرى مروّف له سوورپوه دى! چهنده؟

چهنده؟ چهنده قهرهبالخ؟! »

ههلوستهيهكى نامو و بيدهنگيهكى كورت. جاريكىتر، ددان.

بهلام ئهمجار نهك گيرودهى گيژهن، بهلكوو پرهنهيهكى رهوا:

— «بوچى ئاخر گولمحهمه؟ له بهر چى، كورپهكهى بلقيس؟ بو

كى و بوچى؟... تو خوت كى؟ چيت؟... ها... كورپهكهى بلقيس؟! »

جاريكىتر بو گيژهنى ناو بيرى گيرودهى ههمان كهوشهنى دژبه:

— « فەرتهنه... فەرتهنه... فەرتهنه...! »

— بير له ژيان ئهكهيتهوه... گولمحهمه د خان؟!

گولمحهمه دانهچلهكا. چونكه وا پى ئهچوو له كوټايى خيراى

بيركردنهوهى دا ستارى لهگهّل بووبى. بويه ئاورى ليدياوه و وتى:

— گومانم ئهكرد نهخهوتبىتى! هاتهوه بيرم بو كارىك هاتبووى بو

ئيره. سهرى يهكهم تو بووى، بهلام دواكس سهرت هات. ههميشه

هر وايه. ئهوهى كه نزيكتره، دوورتر بهرى ئهكهوى. راستهكهت ئهوى

خهريك بوو له بيرم ئهچوويهوه كه بو كارىك هاتبووى بو ئيره!

دهى... چيم ئهوت له بهر خومهوه؟ به دهنگى بهرز لهگهّل خوم

ئهدوام؟ چيم ئهوت؟

ستار به ريزهوه وتى:

— ههمووم بهرگوئى نهكهوت!

به راوهشاندى شانى، گولمحهمه د چوخهكهى به سهر شانيهوه

رېك كرد و به قهراخ كهردوهكه دا كهوته رى. ستاريش كهوته رى. وهك

سيبهر و لابهلا. شهو به شنهى پاش نيوشهوه خهوى ئهزپاند. شنهى

سروه له پلووسكه شكاهكان به سهر كوّمای وشكه جو و درك و

ئيزنگدا، ناراميهكهى ئهلهراندهوه. ئهسپ و هيّسر، وهستاوهكانيان،

كلكيان به دهم باوه ئهرويشت. كاكوّلى گولمحهمه د، ئهو بهشهى

نهكهوتبوويه بن كلاوهكهى، نهك به توندى و ئاشكرا، بهلام به شنهى

با ئەلەرییه‌وه. گۆلمحه‌مه‌د، له رۆیشتنا، لی‌واره‌کانی با‌لی چۆ‌خه‌که‌ی به‌په‌نجه‌گرتبوو و ستار بو‌ پارێز له‌ شنه‌ی دزی نی‌وه‌شه‌وان، قۆ‌پچه‌ی جاکه‌ته‌ هه‌راوه‌که‌ی له‌به‌ریدا‌بوو، دا‌خست.

ئ‌ه‌وا هات‌بو‌ونه‌ ناو هه‌یوان و وه‌ستا‌بو‌ون له‌مبه‌روبه‌ری با‌لشمه‌ی ده‌رگای ژو‌وری دان‌یشتن. شان‌یان نابوو به‌ دی‌واره‌که‌وه، به‌رامبه‌ری یه‌ک. گۆلمحه‌مه‌د نی‌گای سو‌وپا‌ند به‌ حه‌وشه‌ و چاره‌وا خه‌وتوو و وه‌ستا‌وه‌کان‌دا و، ستار به‌ خواری ئە‌یروانیه‌ بی‌چمی رو‌خسار و نی‌گای گۆلمحه‌مه‌د. ستار برێ‌ک چا‌وه‌رپێ‌ی کرد و گۆلمحه‌مه‌د نی‌گای گیرۆ‌ده‌ی به‌ لی‌لایی پشتی چوارپێ‌کان و دی‌وار و ئ‌اخو‌ره‌که‌دا ئە‌گه‌را. دوو پی‌او به‌ روونی یه‌ک‌دی‌ان نه‌ئ‌ه‌بینی، به‌لام هه‌ستی‌ان به‌یه‌ک ئە‌کرد. ستار ئ‌ه‌وا نی‌گای له‌ سه‌ر که‌سمی قه‌لافه‌تی گۆلمحه‌مه‌د گوا‌ست‌بو‌ویه‌وه، به‌لام دا‌ره‌تی رو‌خساری ئ‌ه‌وی هه‌ست پی‌ئ‌ه‌کرد. گۆلمحه‌مه‌دیش نه‌ی ئە‌روانیه‌ ستار، به‌لام بی‌ری له‌و ئە‌کرده‌وه. دوو پی‌او، له‌ ده‌روه‌ی یه‌ک‌دا له‌ یه‌ک‌دا ئە‌ژی‌ان و له‌ قو‌ولایی بی‌ر و گو‌مانی خو‌یا‌ن‌دا، هه‌ر کام ئ‌ه‌وی‌تری په‌ردا‌خت ئە‌کرد. له‌و باب‌ه‌ته‌ی که‌ په‌یکه‌رتاشی‌ک ده‌ست‌کاره‌که‌ی پوخت و په‌ردا‌خت ئە‌کات. دوو پی‌او، له‌یه‌ک کات‌دا مایه‌ی بی‌ر‌کرده‌وه‌ی یه‌کی‌ان و ئ‌ه‌وی‌تری‌ان مایه‌ی گو‌مان‌بر‌دنی ئ‌ه‌و یه‌کی‌ان و هه‌ر دوو‌کی‌ان له‌ بی‌ر و خه‌ری‌کی په‌ردا‌خت‌کرده‌وه‌ی ئ‌ه‌وی‌تری‌ان له‌ نا‌خی خو‌ی‌دا؛ رێ‌گه‌یه‌ک بو‌ ناسینه‌وه‌ی چه‌ندین جاری یه‌ک‌دی. ورد و به‌ برو‌بی‌انو‌و و غه‌مخو‌ر و هه‌ره‌ به‌ می‌هه‌ره‌بانی. تا‌وی‌ک به‌ توندی و ساتی‌ک به‌ نه‌رمی. ناباو‌ه‌ر و هه‌میش به‌با‌وه‌ر. شک و ئە‌رخایه‌نی. چا‌وانی را‌ست‌گۆ له‌وه‌ی که‌ هه‌یه، ئە‌گه‌ر کی‌ماسیه‌ یان ده‌سه‌لات، بن‌کو‌ل‌کردن و گه‌را‌ن له‌ ناو که‌مترین نیشانه‌کانی یاد‌دا، له‌ کو‌تاترین بزو‌وتن و کردار له‌وه‌ی می‌وانی یاد‌ه و نیشانه‌ی لی‌ما‌وه. ئ‌امۆ‌یی و ئ‌امۆ‌یی دو‌وباره؛ سه‌ره‌تای گێ‌ژه‌نی‌کی‌تر:

٢٤١٧

که‌ ئ‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌وته‌م

«به‌و گو‌ی و گو‌وپ و لو‌وته تی‌ژه‌یه‌وه که‌ ئە‌لی‌ی به‌ بر‌به‌ن پ‌ن‌را‌وه

و تی‌ژ‌ک‌را‌وه، له‌ ده‌ره‌وشی پینه‌چی‌ه‌تی‌ه‌که‌ی ئە‌چی، چی لی‌ب‌که‌م؟ پ‌ز‌گار‌م

نابی له‌ ده‌ستی. را‌سته‌که‌شی نام‌ه‌وی لی‌ی پ‌ز‌گار بی‌م. به‌جو‌ری‌ک

گرفتاری سروشت و خو و کار و کرداری ئەم پیاوهم. دڵیکم ئەلێ پالێ پێوهنێ و دڵیکم پێگهی ئەم کارەم لێ ئەگرێ. خوڤشم ناوێ، بەلام بە دوژمنیشی نازانم. وای گیرۆدە کردووم نازانم چی لەگەڵ بکەم؟ خوژگە ئەمزانی هەموو ئەو شتانەى لە مێشکی دایە! بەس ئەوەندە ئەزانم هەموو ئەو شتانەى لە مێشکی دایە، دەری نابری. ئەمە ئەزانم و بەس! گیانی دەرئەچێ هەتا شتێک بە تیر و تەسەلی بۆ مروۆف بگێرێتەو. لە بەر خوێهوە سەد جار شتێک ئەلێتەو، ئەوسا دەری ئەبڕی. رەنگیشە لە بەر ئەو بێ، زمانی زکماکی تورکیە؟!... کییە ئەم کابرایە؟ ئەوینی ئەو چییە؟!

ستار بەلام پەیکەری خوێ، مایە و قەبارەى پەیکەری خوێ ناسیووتەو، لەگەڵ خوێ ساخ بۆتەو و گومانی لە گۆلمحەمەد و بوونی گۆلمحەمەد نییە:

«پەیکارچە گەوھەرە، یەک پارچە گەوھەر! ئەم رق و توورەییەى لە دەروونی دا بلیسە ئەدا، ئەم نا ئارامی و هەلچوون و هەلۆستە کردنە، ئەم نیکەرانى و بێ ئوقرەییە، ئەم پوختی و ئەم سەرەرپۆییە، ئەم فرکە کردنە نامۆیە -وێک جوانوویەکی سەرک و چەمووش- بۆ ئەوێە تا دنیای دەوروبەری لەگەڵ حەز و ویست و خواستی خوێ رێک ببات، ئەم دژوارییانە و تیگەیشتنی سەرسوورپەینەری تەنگانەکان و سەر بە دیوار کوتانەکان، هەر هەمووی نیشانەى ئەوینە. ئەو ئەوینەى خوێ پێى نازانێ. خوێ و تیکرایى بوونی خوێ بۆ ئەوینیکی تەرخان کردووە کە ئاگای لێى نییە. بینای کاری خوێتە ئەگەر، زانای کاری خوێ بەلام نییە. پەردەییەکی تۆزای و لە هەمان کاتدا غەمگین بە سەر چاوانی گۆلمحەمەددا کیشراوە و گومانیکى کوشندە لە نیگایدا فرەفرپەتە. ئەم چاوانە، ئەم نیگایە چۆن و چ کات بە رۆشنی خوێ ئەکات؟ چۆن و چ کات؟!»

خاموۆشی و شەو و هەلۆسە.

— ئەتویست چیەم پێى بلیى ستار؟

ستار تەقى قووت دا، دەور لیۆهەکانى بە نووکی زمان لستەو و

له وه لّامدا وتی:

— زۆر هه لّسووپراوی ئه مپو، گولّمحه مه د خان! وامزانی ئه تهوی
بچی بخهوی.

— ئه گهر وات بزانیبا من ئه چم ئه خهوم، رهنگه تۆش چووبوویت
و خهوتبوویت.

ستار به گالتهوه وتی:

— پیم وانهبوو منت خستبیته بن چاودیڤی!
گولّمحه مه د له ستار وهرگهرا، ستار هه روا وهستابوو. هاوکات
رووی کرده گولّمحه مه د و چاوه پیی وه لّام ما. گولّمحه مه د وتی:
— تۆم نه خستبوویه بن چاودیڤی، پیاو. من وا فیڤر بووم هه موو
شتی دهوروبه ری خۆم ئه بینم!

— منیش ئه و خووهی تۆم زۆر خۆش ئه وی!

— مه گهر شتی واش هه یه که تۆ خۆشت بوئی؟!

— بوچی نا؟... هه ندی شت.

دوو پیاو له مبه رهوبه ری کۆله که ی هه یوانه که وهستابوون.
گولّمحه مه د به پیکه نینه وه سهیری ستاری کرد. ستار له درێژه ی
قسه کانی دا پرسى:

— نوکته ئه لیی؟

گولّمحه مه د، نهک به قاقا پیکه نی و وتی:

— گوايه تۆ... قهت ژنت نه هیناوه، وایه؟

ستار له وه لّامدا وتی:

— وایه، من ژنم نییه.

به هه مان مایه ی به راست و به گالته، گولّمحه مه د وتی:

— منیش هه ر ئه وه ئه لییم ئیتر! پیاو ئه گهر نه توانی ژنی خۆش

بوئی، ئه ی چیتر هه یه خۆشی بوئی؟

ستار خۆگر و له سه رخۆ وتی:

— ئه گهر ژنم نییه... واتای ئه وه نییه ژنم خۆش ناوی!

گولّمحه مه د وتی:

— ئەگەر خۆشت بويستايەت، ئەتبوو ئيترا!
ستار وای پيشاندا لىي قبوول كىدوو و قانع بوو:
— ئەمەش خۆي قسەيەكە!... بەلى، قسەيەكە!
ستار لەوہى كە گولمەمەدى دەم بە گالته ئەيىنى، خۆي دلشاد
بوو. بەلام ئەشى ئەتوانى ھەستى شەرمەنەي خۆي، ھەرچەند نە
زۆر توند، لى بشارىتەوہ. بۆيە خامۆش و شەرمەن سەروملى چەماند،
بەو رادەيەي كە ھەستى بەوہ كىد چەناگەي نىشتە سەر يەخەي
كراسەكەي و نەشى تەوانى پىكەننە منالانە و لە ھەمان كاتدا بى
واتاكەي خۆي چارە بكات، لە بن نىگاي گولمەمەدى كە ئاوپرى
لىدا بوويەوہ و تىي ئەروانى:
— مەبەستم ئەوہ نەبوو ئازارت بەدەم... دلت ئىشا؟!
بۆ ئەوہى ئەو گومانە لە ئەندىشەي گولمەمەد لابەدات، ستار
بە چالاكى و برايانە لىي رەوانى و بەنەرمى پىكەنى. گولمەمەد لە
كاتى كەوتنە رىدا چىنگى وەردا لە قوئى جاكەتەكەي ستار و لەگەل
خۆي بردى:
— كاتىكە لە شوينىك رانەوہستم قاچم ژان ئەكا!
— رەنگە لە بەر ئەوہى سووپرى خوين ئەگۆرى، بۆ وىنە خا
ئەبىتەوہ.
— بەلام كە ئەرۆم بەرىدا، قاچم گەرم دادى.
— لەبەر ئەوہى سووپرى خوين خىراتر ئەبى.
گولمەمەد، وەك بلىي نەك لە درىژەي قسەكەدا، وتى:
— خوين!... خوين!... زۆر بەنرخە خوين، واىه؟!
ستار لە وەلامدا وتى:
— كىشى نرخ و بايى خودى مرۆف.
گولمەمەد قسەكەي گۆرى:
— كاتىكە خەرىك بووى گوللەكەت دەرئەھىنا لە رەوہندى مارال،
لە بىرمە نىوہ گيان ببووم. ھەك لەو كاتە!
— بەلام نەتخستە خۆت!

— له بهر ئهوهی گوشاریکی زۆرم بۆ خۆم هیناوو، ئاخر! بهر نهیه ته ریگهت. به لām ئازارهکهی له وه دایه که ناتوانی ئازار به کهس بگهی نهی!

ستار لیوی بنهوهی گهست و ههولیدا بیدهنگ بی. ئهویست زمانی راگری و هیچ نه لیت. چونکه ئهیزی ئهوهی که ئهتوانی به گولمه مه دی بللی جگه له ده برپینی منالانهی ئه و شته نییه که له دلدا رانه برد. ئهوهی له دهروونی ستاردا رانه برد به هیچ کلوجیک نهی ئهتوانی بکهوینه قالبی ده برپینیکی ئالوسکا و داپوشراوه وه. بویه راشکاو، ساکار و یه کرهنگ ئه بوو: «ئای... گول، که له لām نازیزی!»

ستار به لām نهی ئهویست و نهی ئهتوانی به و پرو راستیه له گه ل گولمه مه دی بدوی. ته نها دوو پرووی ستار رهنگه هر ئه م تاقه نموونه یه بوو و ته نها شتیکیش به په ریژ و سه رنجه وه، هر ئه مه بوو. چونکه ستار نهی ئهتوانی خۆشه ویستی له راده به ده ری ناخی خۆی له و که سه، له نازیزترین که سی خۆی ئاشکرا بکات. دژوارترین دارهت بۆ که سی وه کوو ستار، ده برپینی ناخی خۆی بوو؛ ئه ویش به زمانی خۆی. ناباوه ری رهنگه؟ گومان لی کردنی خه نیم له به رام بهر ئه و شته ی ستار — ئه گهر — بیوتایهت، ئهتوانی له پیی بخت. نهک هر لاوازی کابرا له ده برپینی ههستی زه لالی منالانهی دا، به لکوو بی متمانه یی به توانا و لی هاتووی راده ی تیگه یشتنی خه نیمیش وای لی ئه کرد لیو نه بزوی و گه وه ری ئه وین له دلدا به شاراوه یی پیاریزی؛ له ترسی پلاری ناباوه ری و — رهنگه — گالته پی کردن. بویه سه ره پای نو قم بوون له زۆری عشقدا، هاواری خۆی له ناخی دا قهتیس ئه کرد:

«ئای... پیاو، ئای... برام، چهنده لām نازیزی!»

— ماندوو دیاری، گولمه مه دی. نهکا من ریگهی هه سانه وه م
که لیده ر
له رگی هه و ته م

— خۆیه تی، هاواری. ماندووم، زۆریش ماندووم. به لām... کاتی که کاریکی نیوه چلّم به دهسته وه یه، سه رم له سه ر سه رین ئوقره ناگری.

ناتوانم ئەم خووه بىپىرە لە سەر دەرکەم. کارى دنياش خۆ تەواو بوونى نىيە.

ستار وتى:

— ئەم خووه، ئەم ئەشکەنجە پىرۆزە بەشى ھەموو ئەو کەسانەيە کە ھى خۆيان نين. خوويەکە، بۆ خودى مروڤ ئەشکەنجەيە و بۆ خەلکى تر ئاسوودەدلى و ئاسايشە و بەرژەوہندی.

سینە بە سینەى دیوارى ئاغەلەکە، بە رېگەى خۆى دا گەپرايەوہ بۆ بەرھەيوان:

— ئەو کەسانەى ھى خۆيان نين؟ ئەرى؟ ئەمە ئىتر يانى چى؟ ھەنگاوى ئارام لە سەر تەختايى بەرھەيوانەکە، گىرۆدەى پرسىارەکەى گولمەمەد. چۆن و بە چ بەيانىک ستار ئەبوايە و ئەيتوانى ئەو چەمکە بۆ گولمەمەد راقە بکات؟ باش بوو گولمەمەد خۆى ھات بە يارمەتيەوہ و بەر لەوہى ستار وەلامىک بدۆزىتەوہ، پرسى:

— ئەم پياسەکردنە... کویت ئەھىنيتەوہ بىر؟!

ستار بە بزەيەکى رەزامەندانەوہ تىپروانى و وتى:

— ئەوئ دیوارەکانى بەرزتر بوو؛ نەبوو؟!

گولمەمەد وەرگەرا و ھەلۆستەيەک لە پى ھەلگرتن دا، وتى:

— تۆيش بەلایەکى بۆ خۆت ھا! عەقلت لە جنۆکە دزیوہ! چۆن

ھات بە مېشکت دا ئەکرى پايەى دیوارەکە بەو جوړە کون بکرى؟!

لە کوپوہ ئەتزانى ئەوئ رى دەرئەکا بۆ ژىر تاقى دیوارە گەورەى

کاروانسەرا؟!

ستار کەوتە رى و چاوى لە خاکى بەرپى، وەلامى دايەوہ:

— زۆریش عەقلى جنۆکەى نەئەويست. تابووہ کاروانسەراى

حاجى نوورەللا بنەى من بووہ، ئىتر!

شان بە شان، گولمەمەد وتى:

— رەنگە لە پاش ھەلاتنى ئىمە وەک کەباب ھەليانچزاندى!

— ئەوہندەش نەبوو. ئەگەر بيانکردايەتم بە کەباب، ئەشيانخواردم!

گولمحه مه د، گالته كه ی ستاری به پیکه نینیک سه نده وه و پاشان
وتی:

— هیشتاش نه متوانیوه ئەم گرییه بو خۆم بکه مه وه! رهنگیشه
دەرفه تم نه بووه. ئەو رۆژانه هەرگیز نه مئه توانی بیر له م شتانه
بکه مه وه. له بهر ئەوهش بوو که خۆم به سینهی دیواره که وه ئەبینی
خهریکن گولله بارانم ئەکه ن. راسته که ی هیچ هزر و بیریکم نه بوو
جگه له وهی که لهو دۆزه خه خۆم دهرباز بکه م. پاشانیش به لām...
پاشانیش بیرم لی کرده وه، به لām چه نده م بیر لی کرده وه که چۆن و
بوچی ئەو بوچوونه له لای تو گه لāl بوو، نه متوانی وه لāmیک بو خۆم
بدۆزمه وه. نه متوانی تی بگه م. سهیره که ی بو من ئەوه بوو نه مزانی تو
خۆت بوچی له گه ل ئیمه نه هاتی؟ بوچی تۆش له گه ل ئیمه نه هاتیته
دەره وه؟!

گولمحه مه د بو بیستنی وه لāmیک له لایهن ستاره وه، راوه ستا.
به لām هیچی نه بیست. بویه به دەم رپوه وهک له گه ل خوی بی وتی:
— تو چ جوړه ئاده میزادیکی... ستار؟!

بو گولمحه مه د روون نه بوو بوچی، به لām ستار به روونی و به
ئهنقه ست بابته که ی گۆری و به بی زه مینه خوشکردن وتی:

— خهریک بوو له بیرم ئەچوویه وه بو چ کاریک هاتووم! هه ه...
تو مروّف ئەبه یته وه بو رابردوو و ئەگه ر ئاگای له خوی نه بی، ئەبینی
هەر له وی ماوه ته وه. ئاخر می شکی ئەم ئاده میزاده زۆر قه ره بالّخه و
زۆریشی هز له ته مار و سه ربرده هیه. ئەلی نه شه ئەبی کاتی که
شتیکی ده س ئەکه وی بو ئەوه ی ماوه یه ک یاری له گه ل بکات له
ئهن دیشهی دا. وه کوو ئیسته. خهریک بوو ئەچوومه وه بو بار و هه وای
ئهو شه وه. خهریک بوو ئەن دیشه هه لی ئەگرتم. له و کاته وه پیم
ناوته قه لāmه یدان، بو دەرفه تی که ئەگه رپیم دهرباره ی جووتیاره کانی
قه لāچیمه ن له گه لّت بدویم.

گولمحه مه د لای کۆله که که وه ستا و پرسى:

— ها؟! جووتیاره کانی ئالاجاقى؟

ستار به راشكاوى پرسى:

— بۆ له پېر داچله كاي؟! —

گولمحه مه د تهوسى گوته كهى ستارى پشت گوى خست و وتى:

— بلى! بيگيره وه!

ستار به بى هيچ شاردنه وه يهك وتى:

— كي شيه له وى، شه ره! ئالاجاقى ئيه وى گهنمى پاككه رده له

قه لاجيمه نه وه ببات بۆ هه ماره كانى له شوينانى تر. جووتياره كانيش

ئيه انه وى به روبووم له هه ماره كانى قه لاجيمه ن به مينيتته وه. جگه

له وه جووتياره كان داواى ئه وه له سه تا پانزه يه ئه كه ن كه قانون بويانى

ديارى كردو وه. به لام بابقولى بوندار - واته ئالاجاقى له راستى دا -

مل نادات. له م نيوانه دا ناجسنيكيش دهشت و خهرمانى ئاگر تيبه ردا

...و

— ئاگرى تيبه ردا؟! دهشتى گهنم؟ ئه م كاره كفى به ره كه ته!

— نهك هه ر كفى به ره كه ته، تاوانيشه، گولمحه مه د!

— دهى؟ گرتيان ئه وهى ئاگرى تيبه ردا بوو؟

تاوانكاره كه نا، به لام پاله و جووتياريان له برى ئه وه به سه ته وه به

مالبه ندى ئاخوړه وه و له به رچاوى خه لكى به قامچى و شوولى ته ر

دايانپلوسين.

گولمحه مه د وهك بلى مانديويتى له ش و گيانى دوو قات بووبى،

له ليوارى به ره هيوانه كه دانىشت و پاشان شانى نا به كو له كه كه وه،

لاقى راكيشا و پرسى:

— دهى، به ره نجامه كهى؟

ستار له لاي سه رداره وه له سه ر ليوارى هه يوانه كه دانىشت و

له سه رخو وتى:

— ململانيى نيوان جووتيار و ده ره به گ روژ به روژ گرژتر ئه بى!

— چه نده چاوچنوكن ئه مانه؟ توژى كه متر بخون و توژى زياتر يش

بدن به جووتياره كان بۆ ئه وهى قه كه ته واو بى. بۆ ئيتر كاريكى وا

ئه كه ن خه رمان ئاگر تيبه ربدرى؟! —

ستار له وهلامدا وتی:

— هەر ئهو یهک کاره ناکهن، دهره به گه کان! قسه ی جووتیاریش
هەر ئهمه یه. جووتیارهکانی قه لاجیمهن گله ییان ئه وه یه که ئالاجاقی
به شنی سالانه ی جووتیاری ئه وان به یه کجار نادات. قسه ی ئه وان ئه وه یه
بوچی ئه بی پینج مهن پینج مهن هه قه که یان وه ربگرن؟ داوای ئه وه
ئه کهن مزی سالانه یان به یه کجار وه ربگرن. به لام بوندار و ئالاجاقی
به قسه یان ناکهن. راسته که ی بابقولی بوندار و کوخا حه سه نی
زه عفه رانی له لایهن ئالاجاقیه وه راسپیژدراون مل به و کاره نه دهن.

گولمه مه د سه یری ستاری کرد و وتی:

— ئه گهر بزانه به راستی هه ق به جووتیارهکانه، رهنگه بتوانم
روو له ئالاجاقی بخه م هه قه که یان بدات.

ستار، بیباکانه پرسی:

— تو چۆن ئه توانی له گه ل یهکی وه کوو ئالاجاقی هه لسوکه وت
هه بی، گولمه مه د؟!

گولمه مه د تاویک پاما و پاشان وتی:

— من و ئه و زۆر جاران نان و نمه کمان پیکه وه خواردوو ه.
یهک دوو جاریش بانگهیشتنی کردووم بو که لاته باخ. ئیسته ش...
ئه وه تا په یامی ناردوو بوورینم بو وه ربگری. هه لبه ت به سه د هه زار
تمهن!... هه رچه ن تا ئیسته نه مبینیوه خراپه ی منی ویستبی.

ستار پاش تاویک سه ری هه لبری و پرسی:

— دلنیایت له وه؟!

— تو چی؟ تو... گومانته لی هه یه؟!

ستار له وهلامدا وتی:

— من... به لی، گومانم لی هه یه!

— تویش قسهکانی دایکم ئه که ی!

— خو من نه مزانیوه دایکت چی ئه لی.

— داوام لی ئه کا له گه ل خه لکانی وه کوو ئالاجاقی هه لسوکه وت

نه که م.

ستار وتی:

— ئەگەر لەبری تۆ بوايەتم بە قسەم ئەکرد!

— مەبەستت چییە؟

— مەبەستم ئەوەیە لەگەڵ دوژمنەكەم لە دەفریکدا نانم
نەئەخوارد.

— دوژمنەكەم؟! تۆ لە کوێوە ئەزانی ئالاجاقی دوژمنی منە؟

— نەك هەر ئالاجاقی، هەموویان دوژمنی تۆن؛ نەجەف ئەرباب،
بابقولى بوندار، سولتانخورد، خانى فروومەد و...

— ئاخر خۆ نابێ هەموو ئەمانە وەكوو یەك چاو لێ بكهین.
هەندیکیان گا لە بەر پیمدا ئەكوژنەوه!

— من ئەو شتانه بە نیشانهی دۆستی نازانم.

— ئەى نیشانهی دۆستی چییە؟

— دلت ئەبێ لەگەڵت بدوێ!

— دلم؟!... دلی من پرە لە شتی دژ و دژبەر، ستار. وەلامی
راستەقینەم ناداتەوه دەست. نای بیسم. دەنگی نابیسم! نازانم چی
بە سەر بارى دەروونمدا هاتوو، نازانم. هەندێ جار گێژ و وێر ئەبم،
ستار!

ستار پانیەى سەرى نا بە كوڵەكەكەوه و لە كاتیكا سەیری
ئەستێرەكەى سەر سەربانی ئەکرد، وتی:

— نیوەرۆی ئەمڕۆ سەیری دادخوازەكانم ئەکرد. خەلكی زەلیل و
پیسوا كراون! ئەمبىنى هەر هەموویان دادگەرییان لە تۆ ئەوێ. هەر
كامیان بە جوړیک لە تۆیان ئەویست دادیان بسینى. هەم ئەوانەى كە
زولمیان لێكراوو، هەمیش ئەوەى كە خۆى بە زولم لێكراو ئەدایە
قەلەم. تۆیش بەلێنى دادگەرىت بە هەموویان دا و، منیش سەرم
سوورما!

— سەرت سوورما؟! لە چی سەرت سوورما؟ خەلكی چاوەنواری
ئەوهن بە کاریان رابگەم. من ناتوانم پشت گوێیان بخەم. من ئەبێ
كارى خەلكی جى به جى بكەم. تۆ ئەتەوێ بلیى نابێ ئەو كارە بكەم!!

گوښمحه مه د له ستار وهرگه رابوو و خيسه لى نه كړد. ستار
نيگای له بوشايى ناسمان وهرگرتبوو و نيوروخى نارامى خوۍ
خستبوويه بهر نيگای گوښمحه مه د. به لام نه بوايه وه لاميك به
گوښمحه مه دى سهردار بداته وه. بويه وتى:

— نه گهر دلت بدايه به قسه كهى من، بوت دهر نه كهوت كه من
چهنده نهو كارهى توم پيخوشه، گوښمحه مه د! كاتيكه نه بينم بهو
حهز و ويسته بالايه وه ههول نه دهى گريى كارى خه لكى بكه يته وه،
له خوشيان دا گريانم دى. جا به من مه لى، من نامه وى نهو كار
بكهى! چون وا بير نه كه يته وه كه من نامه وى داواى خه لكى له بهر چاو
بگرى!... ها، چون وا بير نه كه يته وه؟

گوښمحه مه ديش ههر بهو جوړه به ناباواړييه وه پرسى:

— نهى له چى سهرت سوور ماوه؟!

— ئيسته پيتى نه ليم!

ستار بهم گوته يه له كوښه كه كه بوويه وه. به ههنگاو يكي گومان
شكين له گوښمحه مه د دوور كهوته وه و گهرايه وه، بهر له وهى
شوينه واريكى خراب له سهر گوښمحه مه د به جى بهيلى. نهوا دوو پياو
له بهرامبهري كوښه كه كه، زياتر له قوولاى به ره يوانه كه، رووبه پرووى
يه كدى وه ستابوون. گوښمحه مه د به په له و جهخت كړدنه وه وتى:

— ئا بللى با بيبيسم!

ستار وتى:

— تو به لينت به ميرخانى دزمينى دا برويت و جووتياره كانى بو

ته مى بكهى! به لينت پي نه دا؟

— باشه، خرابى نه مكاره له كوۍ دايه؟!

ستار له وه لامى گوښمحه مه ددا وتى:

— له خودى ميرخانم بيست باسى نهو جووتيارانهى نه كړد كو

بوونه ته وه و داواى زهوييه كانى باپيرانيان نه كه نه وه.

— دهى؟

ستار دريژهى دا:

— ئەو راست و درۆى تىكەل ئەكرد گوايه جووتيارهكان چوون و
نهامهكانيان برپوه و چى و چى...
— باشه! بۆ ئەبى نهام دهربهين؟! بيجايان كرد و به قهبرى
بابيانهوه...

— ئەگەر برپيتيان...
— تۆ ئەللى نهيانبرپوه؟
— من له كوئوه بزانه برپويانه يان نهيانبرپوه؟
— ئەى چى؟ له غهيبهوه ئەزاني؟!
— نهخير! من ئەمهوى نهديت برپار نهدرى!
— ئەى بۆ ئەللى نهامهكانيان نهبريوه؟!
ستار زال به سهر كاردانهوى خوى دا كه له خيراوونى گفتوگوكه دا
خهريك بوو پهرهى ئەگرت، لهسهرخۆ وتى:

— جووتيار، ئەو جووتيارهى كه من بينيومه، زۆر ئاستهमे
بتوانى دلى خوى رازى بكات بۆ ئەو كارانه. چونكه جووتيار نرخى
بهروبووم ئەزاني، ههرحهه ئەو بهروبوومه له كهنووى مالهكهى
خويشى دا نهبى. بهروبووم گيان و دلى جووتياره و هيچكەس ئاماده
نابى دل و گيانى خوى بسووتينى. ههه ئەمشهه باسى ئەوهه بۆ
گيرايتهوه كه چۆن دهشتى گههههه له قهلاچيمهه ئاگر تيبهردا و
جووتيارهكانيان له سهههه تهههه كرد!... من دلنيام جووتيار ناتوانى
ئەو كارانه بكات.

— ئەى كى دهشتهكه ئاگر ئەدا؟ ئاغهكان خويان؟!
ستار وتى:

— بۆى ههيه، بۆ نا!
— بۆ نا؟ بۆى ههيه؟ كهس ئەتوانى ژيانى خوى ئاگر تيبهردا؟
ئەبى شتى وا؟
ستار وتى:

— ژيانى خويان نا، بهلام ژيانى خهلكى ئا. ژيانى جووتيار ئا!
— ژيانى خهلك؟ ژيانى جووتيار؟! زهوهى و بهروبووم مهگەر هى

ئاغە نىيە؟!

ستار بە تەۋسىيەكەۋە ۋەللامى دايەۋە:

— بە تاپۇ ئا!

گولمىھەمەد زياتر ھەلچوو و رقى ھەلسا:

— بۇ ۋا لەگەل من قسە ئەكەي، پياۋ؟ خۇ منالى دە سالان

نىم! لەگەل من يەكروو بە ستار. يەكروو! پياۋ و پياۋانە. قسەكانت
ژەھراۋىيە!

— نەفرىنم مەكە ئەگەر قسەكانم تاللاۋيان تىزاۋە، گولمىھەمەد.

بە گيانى ھەرچى پياۋە مەبەستىم خراپ نىيە، خۇت باش ئەۋە
ئەزانى. بەلام راستى ھەر ئەۋەيە كە وتم. لەگەل پياۋ، ئەبى پياۋانە
قسە بىرى. پياۋ و پياۋانە. زەۋىيەكان، ئەۋ زەۋىيانەي كە ئەيىنى
— بوور و بەراۋ. تەنھا تاپۇكراۋى ئاغەكانە.

گولمىھەمەد گرى و داگىراۋ، لە سەر پى ۋەرگەرا و وتى:

— چى ئەللى تۇ، قسەي سەير ئەكەي تۇ پياۋ!

ستار بە قسە رايگرت:

— با يەكدى نەجەرىنن، گولمىھەمەد! با يەكدى نەجەرىنن!

قسەي من پروۋنە، ۋەكوو رۇژى پروۋناك. تۇ كەسىك نىت لە دىنا
دابرايىتى، خۇت ئەۋە ئەيىنى. بەيانى ھەتا ئىۋارە ئەۋە ئەيىنى.
خەللى، جووتىار ئەيىنى. ھەر كامەيان ۋا پىئەچى ھەزار سالە بە
بىۋچان بار ئەكىشى؛ ھەزار سال و زياترىش. ئەمانە، لە ھەزار سالى
بەر لە ئىستەدا راگىراۋن و ھەر بەۋ جوۋرە بارىان پى ئەبەن. قسەي
من لەگەل تۇ ئەمەيە، قسەي پياۋ لەگەل پياۋ. ئاخىرەكەي تۇ ئەتەۋى
دادى كى لە كى ۋەربىگى؟ ھا؟!... بۇ لاي تۇ ھەم ئاغە دى بۇ سكاللا
و ھەمىش جووتىار! چارەي من لەگەل تۇ چىيە، گولمىھەمەد؟!

بىدەنگى، قورسايى بىدەنگى. گولمىھەمەد ۋەك بلىي لە خەۋ

رابوۋىي، پىلۋوى لىكدا و لە ستار مۇر بوۋىيەۋە. پاشان بە برۋاي
ئەۋەي كە دەرۋىيەكىتر بۇ ئاخافتن كراۋەتەۋە. ئارام و دردۇنگ پرسى:

— چارەي تۇ؟!... لەگەل من؟!

ستار له هه‌لوه‌سته‌ی قورسی گولمحه‌مه‌دا خۆی نه‌دۆراند و به هه‌مان راشکاوی پێشتر له وه‌لام‌دا وتی:

— به‌لێ، چاره‌ی منی نموونه‌یی! من له لایه‌ن جووتیاره‌کانی ناوچه‌وه هاتووم له‌گه‌ڵ تۆ راویژ بکه‌م. ئه‌وان له تۆ ئه‌پرسن ئه‌بێ چێ بکه‌ن؟ هه‌قیان ئه‌وێ و دهره‌قه‌ت نایه‌ن. ده‌ستیان به‌تاله‌. چاویان له تۆیه‌. به‌لام هه‌ر کاته‌ی چاویان ئه‌که‌نه‌وه که تۆ ببینن، له سه‌ر سه‌ره‌ی ئاغه‌کان تۆ ئه‌بینن! ئه‌مه‌یان له‌ لا ئاسته‌مه‌. تیناگه‌ن! نازانن چاره‌یان له لای تۆ چیه‌؟ ئاخه‌رکه‌ی ئه‌یانه‌وێ بزانه‌ن که گولمحه‌مه‌د چکاره‌ی ئه‌وانه‌ و ئه‌وان چکاره‌ی گولمحه‌مه‌دن؟!

— چکاره‌یان؟! من چکاره‌ی ئه‌وانم؟ تۆ... تا ئه‌م کاته‌ خه‌وتوویت که ئه‌مه‌ له من ئه‌پرسی؟!

— گولمحه‌مه‌د! گولمحه‌مه‌د! بۆ ئه‌مجه‌رپێنی؟ جووتیاره‌کان له‌ده‌س ئاغه‌که‌یان سکا‌لایان بۆ لای تۆ هیناوه‌. منیان ناردوووه بۆ لای تۆ ده‌ردی دلایان به تۆ رابگه‌یه‌نم. تۆ چێ ئه‌که‌ی؟ تۆ چیاان بۆ ئه‌که‌ی؟ چ رپیه‌ک ئه‌خه‌یته پێش پیاان؟!

گولمحه‌مه‌د رانه‌وه‌ستابوو درێژه‌ی پرسیاره به‌رده‌وام و بیاکه‌کانی ستار بیسی. له به‌رزایی به‌ره‌ه‌یوانه‌وه خۆی هه‌لدا‌بوویه‌ حه‌وشه‌ و به‌ره‌و قه‌ره‌ ئه‌چوو. ئاشکرا بوو له شتیک هه‌لدی و خۆی له شتیک لا ئه‌دا. ره‌نگه‌ نه‌ی ئه‌ویست کۆل‌بدا به‌وه‌ی ده‌روونی هه‌ژاند‌بوو. هه‌روه‌ها نه‌ی ئه‌ویست دل‌ بدا به‌ ناسینی ئه‌و دژبه‌ره‌ی له خۆی دووری ئه‌خسته‌وه‌. به‌لام ستار که بۆ ساتیکیش له گولمحه‌مه‌د خافل نه‌بوو - هه‌م به‌دل و هه‌م به‌نیگا - ئه‌یتوانی تی‌بگات کابرا چێ لی رانه‌بووری و له چ داره‌تی‌ک‌دایه‌. ستار ئه‌یتوانی غار دا به‌ دوا‌ی‌دا، له‌گه‌لی بروا و دیسانه‌وه‌ش بدا به‌ گو‌ی‌دا؛ به‌لام له‌م کات و ساته‌دا که گولمحه‌مه‌د تووشی ببوو، خو‌گری به‌ په‌سندتر و له‌بارتر ئه‌زانی. بۆیه له گولمحه‌مه‌دی سه‌ردار گه‌را تا ده‌ستی له کاکۆلی ئه‌سپه‌که‌ی‌دا، له خۆی بئالی، بورووژی و به‌ ناو ساته‌ گرگرتوو‌ه‌کان‌دا تی‌په‌ری و له دوا‌ی ئه‌وه بکه‌وه‌یته‌وه قسه‌کردن. په‌نجه له یالی ئاوریشمینی قه‌ره‌، سینه

به سینه و گهرما به گهرمای لهشی ئهسپهکه. پيچ و پيچراو. رههجان و شهکهتی و دوشدامان. رهنجی دووانه بوون. کيشه‌ی توورپه‌ی. گيژه‌نی دردوونگی. ته‌زی برپاردان و ليبران. دهنگيک له ناخی سینه‌وه، به له‌رزینیکی ئاشکرا و قرنجانیکی شهکه‌ته‌وه:

— جووتیاره‌کان بو گهنم ئه‌سووتینن؟! —

— جووتیار گهنم ناسووتینن، سهردار! خو ئه‌مه‌م پيوتی! به بیستنی وه‌لامی ئاشکرا و ده‌سبه‌جیی ستار، گولمه‌مه‌د ئه‌وه‌نده تیژ و رقاوی سهر و شانی به‌ره‌و ئه‌و وه‌رگي‌را که چۆخه‌که‌ی له شانی داکه‌وت و هه‌ستی به سووتانه‌وه‌ی لیوی خواره‌وه‌ی له بن ددانه‌کانی‌دا کرد و هه‌روه‌ها تیگه‌یشت که یالی ئه‌سپه‌که‌ی به رقه‌وه له چنگی‌دا راگرتوو و له چاوه‌کانی ستاری پینه‌چی مۆر بوته‌وه به نیگایه‌کی خاچ و ئاویتته به نه‌فره‌ت و توورپه‌ی.

ستار ئه‌وا له به‌ره‌هه‌یوانه‌وه هاتبوویه هه‌وشه و به‌ره‌و گولمه‌مه‌د ئه‌چوو؛ نه گرفتاری تاودانه‌وه‌ی رق و توورپه‌ی گولمه‌مه‌د له‌زی خستبوویه به‌ری، نه گوینه‌ده‌ر و خوڵاده‌ر، به‌لکوو لیبراو و راشکاو، به‌لام نه‌ک هانده‌ر و شه‌رانی. برپاری دابوو قسه‌ی خو‌ی له‌گه‌ل خه‌نیم یه‌کا‌لا بکاته‌وه ئه‌مشه‌و، ئه‌گه‌ر پيویستی به‌وه کردبێ ئه‌و وتووێژه تا رۆژه‌ه‌لاتیش دريژه بکيشی. به‌گومانی ستار، گولمه‌مه‌د ئه‌یویست خو‌ی ببویری. کار له تینه‌گه‌یشتن تیپه‌ریبوو و وا دیار بوو به ئه‌نقه‌ست ئه‌یویست باره‌که بوروژینن و ستار نه‌ی ئه‌توانی چاو له‌وه بنوو‌قینن؛ هه‌رچه‌ند نه‌ئه‌بوا له‌وه‌ی که هه‌یه تیژتری بکاته‌وه. له چاوانی گولمه‌مه‌ددا وه‌ستا و بو ئه‌وه‌ی توورپه‌یه‌که‌ی به‌ره‌و ئاخفتن رینموونی بکات، وتیه‌وه:

— جووتیاره‌کان گهنم ناسووتینن، سهردار!

— تو له کوپوه ئه‌زانی که نایسووتینن، پیاو؟ مه‌گه‌ر تو غه‌یب ئه‌زانی؟ میرووله‌ن ئه‌مانه. تو خو ئه‌م میروولانه له من باشت‌ر ناناسی! ئه‌وکاته‌ی که له به‌رژه‌وه‌ندیان بێ، باوکیشیان له گۆر ده‌رئه‌هینن و ئه‌یسووتینن! ئه‌م خه‌لکه به ده‌سکچنی گه‌وره بوون.

٢٤٣١

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌وته‌مه‌

چاویان تهنګه، وهکوو قنی که له باب! بهری دهستیګ زهوی و پینج
مهن تۆو بو چاندن! نه مه هه موو شتیګیانه!... رقم له هه موویانه،
هه موویان وهکوو میرووله. دنیا ئاو بیبات به لام نهو له په دهسته
زهوییه ئهوان له سهر جیګه ی خوئی بی! جګه له خوئیان نه لئی لهم
دنیا یه دا ئیتر هیچ کهس و هیچ شتیګ نییه!... ئیسته تۆو نه تهوئی بو
نهو جوړه خه لکه چی بکه م!!

ستار هه روا که له بهرام بهر گولمحه مه ددا وه ستابوو، وتی:
— خوئی زوړ کارت بو کردوون. هه ندی کارت بو کردوون که پرووت
لی نه خهن و دین بو مال هکته. نهوان پروویان له تویه!
— بوچی پروویان له منه؟! مه گهر خوئیان شهل و گیړن؟ یان
مه گهر من — خوایه توبه — پیغه مبهرم که خه می خه لکی بخوم؟
— گولمحه مه دی سهر دار، نهوان چاوی نیازیان له تویه! خودی
تو!

— من؟! بوچی من؟ نهی خوئیان چی؟ خوئیان چین؟... مردوون؟
مردوون؟! هه ه... پیټ وایه له خووه رقم لیانه؟ نه خیر!... وهک
بزنی پیر له دهنگی تفهنگ نه ترسن. وهک بزنی پیر!... تا ئیسته
دیوته یان بیستووته جووتیاریک دابیټی به کیودا؟ ها؟ بینیوته یان
بیستووته؟ من که نه مدیوه! نه گهریش دیومه گه نه دزی لی دهرچووه.
وهکوو نهو بوژدنیه بیغیره ته! گه نه دزی هه ژارکوژ! من رقم له مروقی
ره به نه؛ رقم له وه شه ره بهن کوژه! رقم لییه!... به لام من نازانم
کاتی که نه یان بینم بوچی به زه یم پیا یان دا دیته وه؟ نازانم! نه م دلای
من، ئاخ خ. خه نه جهری بهر کهوئی نه م دلای ناسکه ی من!

گولمحه مه د مشتی داکوتا بو سینهی و له گهل مشتی هه روا
مایه وه، زمانیشی له گو کهوت. ئیتر سهیری ستاری نه نه کرد. بهری
شانی نابوو به شانی شه و دیزه وه و چاوی بریوویه شوینیکی نادیار.
ستار لیی نزیک بوویه وه، چوخه ی له خاک هه لگرت ه وه، دایه وه به
شانی پیا وه که دا و وتی:

— به لام کهم نه بوون نهو جووتیارانه ی به گه له کو مکه پړاون

به سهر ئاغهكهياندا و پارچه پارچهيان كردوو. ئهمهيان هم من
ئەيزانم و هم تویش. چونكه هەر كهسه و چهككى ههيه!
وهك بلی قسهكهى ستارى نهیستبى گولمحهمهه، جارێكىتر
سوورا و له بهر خۆیهوه بۆلاندی:

— ئاخ... ئاخ لهم دله كووست كهوتووہى من! ئاخ...
ستار به راستدا سوورا و به سیلهى چاو روانیه گولمحهمهه،
لاى قهره راوهستاو و وتی:

— جووتیار گولمحهمهه دی سهرداریان خوش ئەوێ. چیان لى
ئەكهى؟ ئەوان تۆيان خوش ئەوێ گولمحهمهه! رهنكه بو هەر كامهيان
ئەو كهسهى كه ئەوان ئارەزوويانه خۆيان هه و بن؟ رهنكه هەندیکيشيان
تا گهيشتن به تۆ، تا بوون به تۆ رېگهيهكى زۆر دووريان له بهر نهبى؟
ئهمهيان به تهواوهتى نازانم، بهلام ئەوه ئەزانم هەر ههموويان
شانازی به ناوى گولمحهمهدهوه ئەكەن!

گولمحهمهه ئاوړى دایهوه، له سهر روخسارى ستار پاما و به
تهوسهوه وتی:

— شانازی! بهلێ... رهنكه! بهلام چيم بو ئەكەن؟ چ كاريك
ئامادهن بو من بكەن؟ چەن دانهيان تا ئیسته تفهنگيان داوه به دەس
كوړهكانيانهوه و وتوويانه برۆ لهگەل گولمحهمهه كهوه؟ ها چەن
دانهيان؟ ئەوانه، بهو جوړهى كه من ئەيانناسم، هەر كامهيان بهو
لهپه خاكهوه لكاون كه ههيانه و ئەيانهوى من بيم به دهشتهوانيان!
— ئەوانهيان كه شانازی به تۆوه ئەكەن خو زهويان نيه،
گولمحهمهه. پرووتهلەن بۆيه به گولمحهمهدهوه ئەنازن. هەر ئەوانهش
دهرگای مالهكهيان له تۆ كراوهيه. ئەمه بهس نيه؟
— له ترسان دايه، له ترسان دەرگای مالهكهيان بو من خستۆته

سهرپشت!

— جووتیار چى ههيه كه بۆى بترسى؟

— خۆزگه شتيكيان ههبايه. هەر ئەمهى من ئەسووتينى كه
نيانه و ئەشترسن! ئەترسن! نازانم بۆچى ئەوهنده ئەترسن. بهلام

ئەزانىم كە ئەترىسن. وەكۆۋ سەگ ئەترىسن. بەلام تۆ ئەتەۋى من ئەم
ترىسنۆكانە بىكەم بە تاج و بىان نىم بە سەرمەۋە!

— بۆ ئەترىسن، گۆلمىچەمەد؟

گۆلمىچەمەد پىرسىيارەكەى گىپرايەۋە بۆ ستار و پىرسى:

— تۆ ئەزانى؟!

تاي دەرگاي حەۋشە كرايەۋە و خان ئاپۆ لە ھەشتىيەكەۋە ھاتە
حەۋشە و بە دەم ھاتنەۋە وتى:

— نىيە. پىرەژن ديار نىيە! بوۋە بە دوۋكەل و چوۋە بە ھەۋادا،
بوۋە بە ئاۋ و رۆچوۋە بە ەرزدا! ئەللى چى بىكەم؟!

لەمبەرەۋە، گۆلمىچەمەد لە ۋەلامدا وتى:

— خەۋ خان ئاپۆ! بىخەۋە، بىيانى كارمان زۆرە.

خان ئاپۆ لەچاۋ ون بوۋ، بەلام گۆلمىچەمەد ھىشتاش ھەروا
مابوۋ كە بوۋ. گرفتار و گىرۆدە، لىۋى خەمى گەست، تەۋىللى نا بە
تەۋىللى ئەسپەكەۋە و بە زمانى زگماك بە دەنگىكى نامۆ و دلتەنگ
كەۋتە گۆ. نامۆ و دلتەنگ. دەنگ. گوتنىك كە ئەگەر تەنانەت بە
رەۋانىش بگوترايەت، ستار تىي نەئەگەيشت. مەگەر ھەستىكى ناروون
لە دارەتى شاراۋەى ناۋ گوتنەكەى گۆلمىچەمەددا.

بلا لە ناۋ خۆىدا بى!

ستار ئارام و بى خىشپە دوۋركەۋتەۋە. لە سەر لىۋارى كەردوۋەكە
دانىشت و چاۋەپىي كرد. گۆلمىچەمەد لە ناۋ شەپۆل و پىچ و خەمى
زمانى زگماكىدا ئەتلايەۋە و روۋمەتى بە پىشتى ئەسپەكەدا ئەھيئا.
رەنگە ئەگىريا. ستار لەم گومانەى خۆى دىرۋۆنگ بوۋ. ھەرچى و ھەر
چۆن بەجى بوۋ ستارىش بە ھەمان ئارامى كە دوۋر كەۋتبوۋيەۋە،
رەبى، گۆلمىچەمەد بەجى بەھىللى و بىروات. چۈنكە بە ئاشكرا بۆى
دەركەۋتبوۋ لە سەر دل و ئەندىشەى پىاۋى بىابان، گرى-بەردى
زىاد لە پىۋىست بار كراۋە: گرى-بەرد، دژۋارى نارپىك و نالىك و
تىكەل و پىكەل دەستىان دابوۋيە دەستى يەك و ۋەھا جەراندېۋويان،
سەير نەبوۋ ئەگەر گۆلمىچەمەدى كەلمىشى ھاۋارى ۋەرەز بوۋن بەرز

بکاتهوه و به بیانووی خو ئارامکردن دهستی توورپی یهخه ی ستار،
 ئەم میملە نزیکه له بهردهسته بگرێ. ستار لوانی ئەو کرداره ی له
 لایه ن گولمحه مه دهوه به دوور نه ئەزانی و لی ئه ترسا، به لام نهک له
 بهر ئەوه ی خو ی پلاری به ربکه وێ. بۆیه ئەبوا له م کاته دا خو ی وه شیرێ
 و له چاوان ون بێ. به لام ههستی ئەکرد ناتوانی خو ی رازی بکات بهو
 خوشاردنه وه یه. چونکه ئەوکاره به واتای به جی هیشتنی گولمحه مه د
 بوو لهو په ریشانیه دا و ئەمه کاریکی شیاو نه بوو. ئە ی ئەبوا یه چی
 بکات و چی پی ئەکرا جگه له بیده نگ بوون و سه برکردن تا بزانی
 چی پروو ئەدات؟ له لای خو ی به لام، له سه ر خالی ک ساخ ببویه وه که
 بیه رپینێته وه و له وه زیاتر کابرا نه ورووژینێ. هه ز و ویستی ئارامی
 بو گولمحه مه د، هه رچه نده نه شی ئەویست کار به نیوه چلی به جی
 به یلی. چونکه جی، جی یهک لایه نه کردنه وه ی کاره که و یه کسه ر
 کردنه وه ی ره فتار بوو. وای به باشتر ئەزانی ئەم یهک شه وه دروو له
 گیانی بچه قینی و له وه ئەترسا نهکا گولمحه مه د که وتبیته داوی فیل
 و دروو و - ئەگه ر وابوو بێ- ئەوه تالتر بوو له ژههر له لای ستار.
 - بو ئەمچزینی پیاو؟! -

- من؟! من تو ئەچزینم؟!... وا بیر ئەکه یته وه؟

- وا بیر ناکه مه وه. له چزه ی گه ستنت ئەوا ئەسووتیم!

زال به سه ر دانیشتووی ستاردا، گولمحه مه د راوه ستابوو. پی
 له سه ر لیواری که ردوو ه که، خیسه ی لی ئەکرد و وهک هه لۆیهک بال
 به سه ر چۆله که یه که دا دائه هی نیتته وه، دهسته کانی نابوو یه لاکه له که ی
 و باله کانی چۆخه که ی کراوه بو پشته وه. به بی ده رفه تی که مترین
 جووله. چۆله که یه ک گیرۆده ی ئەفسوونی هه لۆ. سه ر داخستوو و
 گیرۆده و ناچار. به دژواری و به ناچاری دهستی له پشته وه کرد به
 کو له که، سینه و سه ری برد بو دواوه و وره ی خسته به رخوی تا
 له روخساری گرژ و مۆنی گولمحه مه د بنواری. گولمحه مه دیش به
 هه مان هه ژانی نه یینه وه، داچه مابوو یه وه به سه ر نیچیره که ی دا، به
 بی نیشانی ک له نا ئارامی ئاشکرا له روخسار و چاوه کانی دا:

— وه لّامم به ره وه، وه لّامم به ره وه!

ستار هیچ دهرفته تی بیدهنگ بوونی نه بوو و هیچ دهره تانیکیشی
بو هه لاتن به دی نه نه کرد. قسه قسه هی نابوو و، زمان گیانی
هه ژاندبوو و نه سهره تایه کو تاییه کی نه ویست؛ هه رچهند به شهر!
هه و لّدانیک بو دوورکردنه وهی لهش و نه وسا هه لّوهسته یهک بو نه وهی
به جیترین وشه بدوژیتنه وه و وشکی دهم - به لّکوو - له ناو بجی.
چونکه خه نیم، به ئاشکرا ئاخراوی ئالوژی و برین و توورپهی،
هه وایه کی نه ویست بو نه وهی بتوانی تییدا هه ناسه بدات و نه گیانه
هه لّچوووه ئوقره ی نه نه گرت و له تینوویهک نه چوو که ورگی له سهر
لمی داخ و شیرداری قهراخ گوللاویک راکشان دووه و لیوی وشکی پیوه
ناوه؛ هه رچهند نه و ناوه نه بو خواردنه وه مابیتنه وه. هه رچی چوون بی
له ریهک له سهر پیستی گوللاو، خورینیک.

تینوووه ناوی نه وی.

ستار کهوته دوو:

— نه وهی وتم قسه ی جووتیاره کان بوو، گولمه مه د خان.
مه به ستم نه وه نه بوو ئازارت بدهم، پروام پی بکه!
دهستی له سهر خالایی، پشتی راست کرده وه گولمه مه د و
رووی له ئاسمان، هه ناسه یه کی قوولی هه لّمژی و بی نه قان وتی:
— چ شه ویکی رژده، نه مشه و!

ستار توانی بووی هه لّسی، به لّام گولمه مه د ئیتر له وی
نه بوو. به لّکوو کهوتبوویه ری و خهریک بوو به بی مه به ست به ناو
چوارپیکان دا بسوو ریته وه. به دوا ی نه ودا ستاریش کهوته ری و به
نه ندازه ی دهسکه وساریک لی دوور، وه کوو سی بهر به دوا ی دا رویشته.
گولمه مه د لای نه سپه چواره هه نگله که ی خان ئاپو توژی راوه ستا و
وتی:

— خهریکه پیر نه بی... چاره وای چاک، چاره وای چاک!

پاشان به بی نه وهی روو له ستار بکات، پیوت:

— مه به ستی ئازار... ئم!... خهریک بووی نه توت؟ دهی ئیتر؟

ستار وتی:

— بیستوو مه ئه یانهوئ له گه ل ئه فغانه کان بتدهن به شه ر؟!
له گه ل جیهه ن خان و بازخان؟... خو به هه له م نه بیستوو ه؟
— نهء!

— بو کئ و به ئه وینی چی؟!
لیره دا گو لّمحه مه د ئاوری له ستار دایه وه و وتی:
— به ئه وینی ئه وه ی ناتوانم ببینم پئی ئه فغانی بکریته وه بو
خاک و زیدی من!

— چاکه، ئه مه یان زور چاکه. به لام کئ پئی ئه وانی بو ئه م
خاکه کرده وه؟ من و تو، یان بوندار و ئالاجاقی؟ تا ئه و کاته ی به
قازانجیان بوو مه ریان له بهر پییان دا سه ر ئه بری و ئیسته ش که
به زه ره دیانه داوا له گو لّمحه مه د ئه که ن سینه ی بکات به سپه ری
گو لله ی بازخانی ئه فغان! کئ؟ بوندار و ئالاجاقی! بوچی؟ قه رزی
تریاک. له م نیوانه دا گو لّمحه مه د خانی سه ردار به چی ئه ژمی ردری؟ به
ماستی پژاو! ماستی پژاو، تاپوی زیاره تان! گو لّمحه مه د چ بکوژی و
چ بکوژی ئه وان قازانجیان کردوو ه. ئه وانه ی که... چونت بو بلیم
گو لّمحه مه د؟ من نامه وئ سینه ی تو بو داکوکی له ئالاجاقی، ببی به
قه لّخانی به لّای بازخانی ئه فغان. ئه م قسه یه ت چو ن بو بلیم؟
— دلت بوم سووتاوه؟ زور سووتاوه! مه گه ر تو شیرت له مه مکی
دایکی من خواردوو ه؟

— مه گه ر نابی به بی ئه وه ی شیرم له مه مکی دایکی تو خواردبی،
به برات بزانم؟

— ئه ی که زمانت درێژه ماشه لّلا! ئه ی که زمانت هه یه!

— له لای تو دل و زمانم یه که، گو لّمحه مه د!

— بویه هه م به دل و هه م به زمان نه شته رم لی ئه ده ی!

— به دبینی ئه که ی!

— من؟!

— به لّی تو!

له بن ملی ئه سپهكه وه، گولمه مه د به چه مانده وهی توندی
سر و شانی، هاته ئه مبه ر و سینه ی نا به سینه ی ستاره وه:

— تو چ کاریکت به من ههیه، پینه چی؟!

ستار به بی ئه وهی پاشه کشه بکات، له وه لام دا وتی:

— کاری من و تو لیک ئالاه، گولمه مه دی سهردار!

— چیت له من ئه وی؟

— ئه مه وی ئه رک و هه لویستی من پروون بکه یته وه!

— ئه رک و هه لویستی تو؟! من؟ بو من ئه بی ئه رک بو تو دیاری

بکه م؟ مه گه ر تو م به ستوته وه به خو مه وه؟!

— تو منت نه به ستوته وه به خو ته وه، به لام من به ستر اوم به

تو وه!

— ئاخر له بهر چی؟ له بهر ئه وهی یارمه تیت دام له چه پس

هه لیم؟... ده بلی، بلی چه نده ت ئه وی له بری ئه و خزمه ته ی به منت

کردو وه؟ چه ن هه زار؟

تاویک بی ده نگ بوو ستار. پاشان سه ری هه لینا و زور به دلپشاوی

پرسی:

— منت چو ن بینو وه، سهردار؟ چو ن؟!

— ئاخر ئه ی من چی له گه ل تو بکه م؟!

— به س وه لامم به ره وه!

— وه لامی چیت بده مه وه؟

— وه لامی ئه وهی که پرسیم. من له لایه ن جووتیار وه هاتووم بو

ئه وهی هاواری ئه وان به تو بگه یه نم. وه لامم ئه وی ته وه. جووتیاره کان

ئه یانه وی بزانه ن تو لایه نی کی؟ له گه ل ئه وانی یان دوژمنه که یان؟

گولمه مه د ئارام بوو، پاشان پرسى:

— جووتیاره کان ئه یانه وی بزانه ن یان تو؟!

— منیش!

گولمه مه د وه رگه را، ده سته ماندوو هکه ی نا به دیواره که وه و

پی خسته سه ر لیواری ئاخو ره که و به هه مان نه رمی وتی:

— درهنگه، کات درهنگ بووه. دیسانه وهش قسه ت ماوه؟
— رهنگه. به لام دای ئه نیین بو کاتیکی تر. ئیسته ماندوویت.
— چی؟!

به م پرسیاره، گولمه مه د ستاری راگرت و لی مو بوویه وه
و پرسیه وه:

— بللی! چیت ماوه بیللی!
ستار دهستی خسته سهر یالی ئه سپه که، سهر و سینه ی له
گولمه مه د نزیک کرده وه و وتی:
— باسی ئه وه ی که... بو خه بات ئه که ی؟!

به بی وه لام، گولمه مه د سهری کاس و ماندووی نایه سهر
بازووی به دیواره که وه. چاوی لیکنه و یه کسه ره له خو بوویه وه.
خولانه وه. ئه شکه نه جه ی شه که تی و سست بوون. سستی ئه و ئازاره ی
پهیشوونی نه بوو و له گیانی کابرادا ون بوو. تهنگزه و گری. ونبوون
و ور بوون. تاویک رابرد؟ چهن دی پیچوو؟ دیار و روون نه بوو. پرسى:
— تو... کی پیاو؟!

وه لامی نه بیست. سهر و دهستی بهرز کرده وه، پی له سهر
ئاخوره که ئازاد کرد. شانی سووراند و سهیری شوینه که ی ستاری
کرد. ستار نه بوو. شهو هه موو سهرای پر کردبوو. گولمه مه د بو بن
دیواره که خاو بوویه وه. پانیه ی سهری نا به دیواره که وه، چاوی لیکنه
و وهک بللی ئه مجارهیان له خو پیرسی:

— تو... کی پیاو؟!

وه لامیکی له خویشی نه بیست. تاویک هه روا راما و پاشان
هه لسا و کهوته ری. نه رم و ماندوو و دردوونگ. دردوونگی به ئازار.
ئهتوت ههنگاوی نانیشیته سهر عهرز و لهشی، وهک قایشیکی رهتاو
بهو شاقهل و قولانه وه که به دهم باوه ئه شهکانه وه. قیرقاجیکی
گیژی هه بوو. داهیزراو، به جاریک. پلیکانهکانی باله خانه. قاجی
ماندوو کوته برینی نایه سهر پی پلیکانه و راما. بهو جوهری که
میشتکی بهتال بووه له هه موو بیریک له زوری بیر و ئه ندیشه. سهر

و شانی وەرگه‌پراند و چه‌وشه‌ی سهرای -مه‌نداویکی وشک و وه‌ستاو- دایه بهر سهرنج. شه‌و، ئالۆسکاو و ون له شه‌وه‌زنگ‌دا به چوارپیی نووستوو و مۆل خواردوووه زۆر ترسناک و لیل بوو. ئه‌وه‌ی هه‌بوو خه‌وتبوو. نه‌رمه‌ناسه‌ی هه‌بووی ناو سهر، به مروّف و چاره‌واوه، شنه‌ی سروه‌ی سهرریژ ئه‌کرد. زال به سهر ماندویتی و بیرکردنه‌وه‌دا، له پلیکانه‌کان سهرکه‌وت و له پشت ده‌رگا پیی له چه‌رمی تیگی‌راوی پاژنه‌ی پیلاره‌که‌ی تری گیراند بۆ ئه‌وه‌ی کلاش له‌پیی ده‌ربه‌یینی، به‌لام وای نه‌کرد و ده‌رگای نزمی باله‌خانه‌ی به جیره‌یه‌ک کرده‌وه و له‌گه‌ل شه‌پۆلی سروه‌ چوووه ژووره‌وه. مارال سهری له سهر سهرینه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه، ئاخیزی کرد و نیگای له شووه‌که‌ی ده‌ستی برد بۆ لامپا‌که بۆ ئه‌وه‌ی هه‌لیکیشی. گولمه‌مه‌د له سهر قه‌راخی دۆشه‌که‌که دانیشته، لاقی راکیشا و ناخودئاگا ده‌ستی برد بۆ شوینی برینه‌که‌ی. مارال له بهر تیشکی نه‌زۆری لامپا‌که توانی قوولایی لۆچی ته‌ویل و لاله‌غاوه‌ی پیاوه‌که‌ی ببینی، هه‌روه‌ها شانه ده‌رپه‌ریوه‌کانی له تاریک و پروونی تیژی تیشکه‌که‌دا له په‌وه‌زیک ئه‌چوو که خۆری له کاتی خۆره‌ه‌لات‌دا شارده‌بیته‌وه. ئازاری ماندویتی له له ره‌گ و ئیسکی گولمه‌مه‌ددا -هه‌رچه‌ند نه‌ی ئه‌ویست ئاشکرای بکات- ئاشکرا و ئاسته‌م بوو. مارال ده‌ستی راکیشا و کلاوی له سهری شووه‌که‌ی هه‌لگرت و پاشان که‌وته شیلانی شان و پیلی پیاوه‌که‌ی:

— بۆ ئه‌وه‌نده سته‌م له‌خۆت ئه‌که‌ی، گولمه‌مه‌د؟ دلت ئه‌گه‌ر بۆ خۆت ناسووتی، دلت بۆ ئیمه بسووتی!... تاویک ئارام بگره، گولمه‌مه‌د!

— چی له ئارامی خۆشته‌ره، مارال؟ چی له‌وه خۆشته‌ره؟ پیت وایه چه‌ز ناکه‌م سهر بخره‌مه سهر رانت و گیانه‌م ئاسووده بکه‌م؟ ئای... ئای... ئای!... بووم به گوشتی ده‌می سه‌گ به ددانی دنیاوه!... سهرقالی... سهرقالی!

— خۆت ئه‌و هه‌موو سهرقالیه‌ت بۆ خۆت دروست کردوووه. کاری دنیا خۆ کو‌تایی نییه، هه‌یه‌تی؟!

ئەوان. ئەو تۆي كە قسەي كۆتايى ئەكەي!

— تۆيش گيانم ئەگەزى، مارال! بۆچى؟ تۆ ئىتر بۆ؟!

— دايكت رووي لى خستى. من، منىش ھەروھە. خوشكت، خوشكت سەرى لەبەرپى دانان. بەلام تۆ... ھەندى جارن ئەبى بە بەرد. وا پى ئەچى دلى گولمەمەدەكەي من لە سينەتدا نامىنى. ھەندى جار ناتوانم بت ناسمەوہ! تۆ ئەبى بە "كى" گولمەمەد؟!

— پىت وايە خوشم ئەزانم؟! ھا؟...

— داينى! سەرت لە سەر رانم دانى، گولمەمەد. تۆ ماندووي. ماندووي تۆ، گولمەمەد!

گولمەمەد سەرى خستە سەر رانى ژنەكەي و خوى دايە دەست ئارامىەكى منالانە. مارال دەستى خستە سەر كاكۆلى پياوہكەي و ئەتوت بە دەستدان لە قزى گولمەمەد، ئەيەوى جاريكتىر بە ھەست بىناسىتەوہ. بە ھەستى دەست و بە ھوى ھەلمژىنى دەنگى ماندوو و خوش ئاوازي گولمەمەد:

— ...كى ئەزانى؟ كى ئەزانى؟... وابزانم خۆم ئەزانم؟! ھەھ... چەندە جارن مروف "قسەي" خەلكى ئەكاتەوہ، "كارى" خەلكى ئەكاتەوہ، "حەزى" خەلكى ئەنوئىتەوہ. چەندە جارن مروف زمانى خەلك و كردهوي خەلكى. چەندەھا جار... چووزانم؟! ئەو كاتەي رووم لە شىرو ترشاند كى ئەلى من خۆم بووم؟ كى چووزانى؟ لەوى و ھەر ئەوكاتە. رەنگە خان ئاپو چووبوويە ناو كەولمەوہ؟ رەنگە خانمەمەد لەبرى من رووي گرژ كردبوو؟ رەنگە دلى بەگمەمەد لە سينەمدا لى ئەدا؟ رەنگىشە كەلمىشى زمانى بەستبووم؟ رەنگە... رەنگىشە خەلكى؟! رەنگە چاوہنواري خەلكى لە گولمەمەد، گولمەمەدى والىكردبوو ئەو كارە بكات؟ من چووزانم؟ رەنگىشە چاو و نيگاي دەولەمەندەكان؟! چووزانم من. چووزانم من كىم؟ لە لايەك زمانى جەماوەر و لە لايەك دەستى دەولەمەندەكانم! لە لايەك زمانى داراكان و لە لايەك زمانى نەداران! ئەم گيانانە چىن لە لەشى مندا؟ چىن ئەم گيانانە؟ من نازانم! من نازانم ئەبوا لەگەل

شیرۆ چیم بکردایهت؟ باش ئەزانم ئەبێ چی بکەم! ئەوهنده ئەزانم
 شیرۆم، خوشکەکەم وەکوو دڵم خوش گەرەکە. شیرۆ ئەبوا شیرەژنی
 بنەمالەکەمان بوايهت. شیرەژنیش بوو شیرۆ. شیرۆی خوشکی
 من! شیرۆ خوشکی منە، ماراڵ! بلقیسیش دایکەم. هەندێ جار
 مناڵ ئەبمەوه، وەک منالەکان! دڵم ئەوهنده بۆ خوشکەکەم تەنگ
 بوو، نەبیتەوه. خوشم ئەوێ شیرۆکەم، بەلام چ بکەم؟ چ بکەم؟
 خوشکەکەم لە ماڵ دەرئەکەم! رێگە ئەدەم خوشکەکەم لە ماڵ
 دەرکری. بەلام نازانم! نازانم ئەمکارە خراپە یان باشە؟ نازانم،
 ئەتوانم کاریکیتریش بکەم یان ناتوانم؟! دڵم پارچە پارچە، ماراڵ!
 هەندێ جار ڕوو ئەدا هەز ئەکەم بچمە سووچیەکەو و بۆ خۆم بگریم!
 من کیم؟!

— گۆلمحەمەد! ... گۆلمحەمەد!

جیرەیی کرانەوهی دەرگای ژوورەکە و پاشان تەپەیی پێی گۆلمحەمەد
 بە سەر پلیکانەکاندا، بەبەر نیگای حەپەساو و بوغزگرتووی ماراڵدا:
 — «گۆلمحەمەد... گۆلمحەمەدەکەم!»

سینەی بە سینەی بای پاش نیوێشەوهوه، ماراڵ فرکەیی کردە
 دەرەوه. سەرپۆش لە سەری داکەوتبوو و کەزیەیی لە دەور ملی ئالابوو.
 پێی پەتی و لەشی بێ ئوقرەیی لە کراسە هەراوێ گۆلگۆلەکەیدا،
 ئاسیمەسەر، ژێوان و تاسەبار، شووێکەیی لە بن کۆلەکەیی بەرەهەیاندا
 بینیهوه. نەک بە تۆراوی، بەلام...

— چی ئەکەیی لەگەڵ خۆت، پیاو؟ چی ئەکەیی لەگەڵ خۆت؟ من
 خۆ مەبەستم ئازاردانی تۆ نەبوو. مەبەستی وام نەبوو، گۆلمحەمەد!
 بە مووت قسەم!

چەشتەیی خامۆشی و ئوقرەگرتن، گۆلمحەمەد دەستی هینا
 بە سەر و قژی ژنەکەیدا، لاجانگ و گۆنای ئەوی خستە سەر ئەژنۆی
 و ئارام ما. شارەزای دارەتی پیاو، ماراڵ درێژەیی پینەدا، گۆنای لە
 سەر ئەژنۆی پیاوێکەیی سوکناویی هات. ئارام و ئوقرەگرتوو، وەک
 بەرخێک بە باوێشی شوانەوه. گۆلمحەمەد شاقەلی چۆخەکەیی دا بە

كهوانى شهنگى پشت و شانى ژنهكهى دا و دهستى خو، پارچه نانكى گهرم، له سهر كهوانى شوخى بازووى ژنه دانا و بوغزى له گهرووى دا خواردوه. گووى له زايهلهى شهوانهى شهو و دهنگى گورانيهكهى بهگمحه مه د له سهر بانى سهر، پهنگه بو پهواندنهوهى خهو.

«شايلوغانى خه نه به ندانه كهت بهرپا نه كه م، برى شيرينم!»
ئارام و سهرله بهر و يهكدل، مارال لاي شووهكهى مابوو يهوه، بهو رادهيهى كه ههزار سال نهيتوانى به بى كه مترين جوولان و وشهيهك، ته نانهت به بى هه ناسه دان لهو داره ته دا بمينتهوه.
گولمه مه د به لام نهى نهيتوانى مارالى له تهك خو يهوه هه بى.
كابرا تووشى دوخيكى وهكوو په مين هاتبوو. په مين هاتبوو. په مين لهم و لهو، په مين له هه موان. په مين له خو. هه رچه ند هيچ كار و هيچ نهركيكى شك نه ئه برد، پهنگه ته نانهت نهى نه زانى بوچى حهزى له ته نهايه و، پهنگه به ههزار هو كه خو يشى نهى نه زانى چيه، نهى نهيتوانى هيچ كهس له گهل خو و له لاي خو بىنى، هه رچه ند نهو كهسه ماراليش بيت و نازيز ترين.

بى ئوقره و پهريشان و نا ئوميد، له ململاني نهو هيژه پهراگه نده و ناليكانهى دهروونيان نه خواردوه، بو ريگه يهك نه گهرا خو دهرباز بكات. كيشه ي له راده به دهرى قه باره ي گيان و تواناى بيركردنه وهى شه له ژابوو و له ته نگزه ي ماندويتهى دا تا رادهى ته قينه وه و شهق بردن گه يشتبوو. وا ديار بوو حهزى نه ئه كرد نه م شه له ژان و شه كه تيه گيانكي شه، نه م نه شكه نجه ي ململاني و دردونگيه له گيانيه وه به رهو لايه كى تر ري دهرباز بكات. چونكه گواستنه وهى نه م نازاره، گرييه كى له گرفتاريه كانى گولمه مه د نه ئه كرده وه. بو يه حهزى نه كرد به ته نهايه به لكوو ئارام و ئوخژن بدوزيته وه. به ته نهايه بو خواردنه وهى دهر و نازار، پيال ه پيال ه.

دهستى ميه رى به سهر كه زيه ي مارال دا، به دهنگيكى ماندوو و وشك، ليوه قه تماخه به ستووه كانى هي نايه گو. له هه مان كات دا هه ولى نه دا نه رم و به سوژ، نه كا گيانى نازيز لى بره نجى:

— هه‌لسه برۆ و بحه‌سی‌ره‌وه. کورپه‌که هه‌لئه‌سی و ئه‌گهر له لای نه‌بی... —

— ده‌ستم تیوه ئه‌نیی گولمه‌مه‌د؛ بو؟!

— ئه‌مه‌وی بچی بخه‌وی!

مارال قژی له سهر گۆنای گولمه‌مه‌د، هه‌ناسه له هه‌ناسه‌ی دا وتی:

— نه‌! ئه‌مینمه‌وه، وانیه! له خۆت دوورم ئه‌که‌یته‌وه. باسی ئه‌مشه‌و و ئه‌م کاته نییه. سلّم لی ئه‌که‌یته‌وه!

— قسه‌ی وامه‌که، مارال، خۆت ئه‌زانی چ رۆژیکم هه‌یه؟!

— ئه‌زانم و ئه‌بینم. بۆیه‌شه ئه‌مه‌وی زیاتر له‌لات بم.

چاویان له چاوی یه‌کدا بوو. ژنه پرکیشی نابوو یه‌ لاه و پرسیاره‌که‌ی زۆر راشکاوانه بوو. پرسیاره‌کانی، باری گله‌ییان پێوه‌بوو:

— من به چ ژنیک ئه‌زانی تو؟ دانیشم و ته‌نها منال به‌خێو بکه‌م؟! شه‌و و رۆژم به‌ په‌رۆ شۆردن و شیردۆشین تیپه‌پرینم؟! چه‌نده زوو له بیرت چوو یه‌وه، گولمه‌مه‌د!

— چۆن ئه‌توانم له بیرى به‌مه‌وه، مارال! ئه‌و قسانه چیه ئه‌یکه‌ی!

— دلّم وام پێ ئه‌لی. پێم ئه‌لی دلّی گولمه‌مه‌ده‌که‌م ئیتر ئه‌و گرپانه پر له ئاگره نییه. دلّم ئه‌بینی گولمه‌مه‌ده‌که‌م خه‌ریکه دوور ئه‌که‌ویته‌وه. بۆچی گولمه‌مه‌د؟ به‌دلّت نیم ئیتر؟!

— تۆیش کات گیر هیناوه؟ ئه‌م قسه‌لۆکانه کێ خستوو یه‌ته سهر زمانت؟ کێ ئه‌مانه‌ی فیڕ کردوو؟ بووی به‌ هاوده‌می ژنانی قه‌لامه‌یدان و خه‌ریکی قسه‌ی پر و پیره‌ژن ئه‌که‌یته‌وه! ئاخ...

گولمه‌مه‌د هه‌لسابوو و مارالیش. گولمه‌مه‌د له سهر هه‌لاتن بوو و بینى‌سوار. قسه‌که‌ی بیکۆتایی بریبوو. مارال به‌لام نه‌ی ئه‌ویست به‌ نیوه‌چلی به‌ییلێته‌وه. هه‌نگاو به‌ دواى هه‌نگاوی شووه‌که‌ی دا، رایگرت:

— گولمه‌مه‌د!... من ژنی ناو هۆده‌ی باله‌خانه نه‌بووم. من

له ژیر تاقی ئاسمان دا پهروهرده بووم؛ وهکوو خودی تۆ! ئەم چوار دیوارییه و ئەم باله‌خانه‌یه قه‌فه‌سه بۆ من. من فیری گوندنشینى نیم گولمحه‌مه‌د. من بیابانی بووم. ئەم دیوارانه، ئەم دیوارانه منیان له تۆ دوور کردۆته‌وه. تۆیان له من دوور خستۆته‌وه. هەر بۆیه‌شه وهکوو قه‌فه‌س وان بۆ من. حەزم لییان نییه ئەم دیوارانه. ئەم بنمیچ و ئەم دارابوونه. ئەم که‌ی‌بانوو بوونه‌ی خۆمم حەز لی نییه!... سهیری قه‌ره بکه گولمحه‌مه‌د!

شه‌ودیز وه‌ک بلیی گوئی بۆ قسه‌یان راداشتبوو. تا ئەو جیگه‌ی هه‌وساره‌که‌ی ده‌رفه‌تی دا هاته پێشه‌وه. گوئی تیژ کرد و چاوی برییه ماراڵ و گولمحه‌مه‌د. ماراڵ به ئارامی به لای شانی پیاوه‌که‌ی دا تیپه‌ری و به‌ره‌و قه‌ره چوو. له به‌رامبه‌ر ته‌ویلی ئەسپه‌که‌دا وه‌ستا. بن گوئی ئەسپه‌که‌ی به سه‌ره‌په‌نجه خوراند. ده‌ستی به یالی دا هیئا و له کو‌تایی‌دا قه‌ره‌ی خسته ناو ئالقه‌ی بازوویه‌وه و گرتیه ئامیز و به بی ئەوه‌ی درێخی خۆی بشاریته‌وه، وتی:

— رام بووین، قه‌ره. هەر دوو‌کمان رام بووین. قورس بووین. قورس و رام!

خوین وه‌ک بلیی له ناکاو به ده‌ماره‌کانی ژنه‌دا که‌وته گه‌ر و جۆش و بی‌باک نه‌راندی:
— گولمحه‌مه‌د!

گولمحه‌مه‌د رووبه‌رووی ماراڵ وه‌ستابوو، لای شانی چه‌پی ئەسپه‌که‌وه. ماراڵ هه‌ستی به بوونی پیاوه‌که‌ی نه‌کردبوو و له‌وه‌ی که ئەوی له به‌ر لووتی خۆی دا ئەبینی، هه‌ستی‌کی نامۆی په‌یدا کردبوو. لانیکه‌م به‌و جۆره نه‌بوو که تاوێک به‌ر له‌مه‌ بوو. بۆیه تیژی گوته، به‌و جۆره‌ی که ماراڵ ده‌ستی پێ‌کردبوو، خۆبه‌خۆ گیرا؛ به‌لام نه‌ک ئەوه‌ی بیخواته‌وه. پاشان مۆر بوویه‌وه له کاکۆلی قه‌ره و په‌روای نیگای گولمحه‌مه‌د، پرسیری کرد:

— ئەم ئەسپه‌... هیچت ناهینیته‌وه بیر؟
له‌و به‌ری یالی ئەسپه‌که‌وه، گولمحه‌مه‌د ده‌سته‌کانی به‌رز

کردهوه، دهستی نایه سهر دهستهکانی مارال، په‌نجه‌کانی له ناو دهستی خویدا گرت و به ئارامی وه‌لامی دایه‌وه:

— با. ژیانم، تۆم ئه‌خاته‌وه بیر!

مارال نیگای له سهر کاکوولی قهره گواسته‌وه، سهری بۆ لای گولمحه‌مه‌د وهرسووراند و به نیگایه‌ک که شه‌وی شه‌ق ئه‌کرد تا له سهر چاوانی گولمحه‌مه‌د بنیشی، به راشکاوی وتی:

— ئه‌و پوژانه، ئه‌و پوژانه‌م ئه‌ویته‌وه!

گولمحه‌مه‌د به بی‌چراندنی په‌یوه‌ندی ده‌ست و په‌نجه، سهر و گوپی ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌بن قوولی‌دا تیپه‌راند و هاته لای ماراله‌وه. نیگای له نیوروخی گرگرتووی ژنه، پاوه‌ستا و تاویک به خامووشی لی‌پروانی و پاشان وتی:

— چیته تۆ؟ چیت لی‌قه‌وماوه؟ بووه مرووف بتوانی بگه‌رپیته‌وه ئه‌و پوژگاره‌ی رابردووه؟ بووه پوژیک تیپه‌رپی و پوژیک له ته‌مه‌نی ئاده‌میزاد که‌م نه‌بیته‌وه؟ رپگه‌ی دوینی ئیدی داخراوه مارال، تۆ باسی چی ئه‌که‌ی؟ ئه‌و پوژانه، ئه‌و پوژانه بوون و ئه‌م پوژانه، پوژانی‌ترن!

مارال پرووی له پیاهه‌که‌ی کرد و وتی:

ره‌نگه‌ پی‌ت وایه داویه له‌سه‌رم؟! نا، گولمحه‌مه‌د. نا! ئه‌مه ئه‌زانم که مرووف به‌رمو به‌یانی ئه‌روا، ئه‌زانم مرووف ناتوانی پی‌بخاته دوینی. منیش له تۆم نه‌ئه‌ویست بۆ پوژانی پی‌شووم بگه‌رپیته‌وه. به‌لام داوام لی‌کردی رپگه‌م بده‌ی له مال ده‌رکه‌وم. به‌ی‌لی پی‌هه‌لبگرم. ئاو بوه‌ستی ئه‌گه‌نی. تۆ له به‌یانی پوژه خوشه‌کانه‌وه پاشوه‌نت له پی‌م به‌ست، به جیت هی‌شتم و خۆت پی‌ش که‌وتی. هه‌مان ئه‌و پوژه‌ی ئه‌سه‌په‌که‌ت رام کردم. له‌و پوژه‌وه جیت هی‌شتم و

خۆت ئازووتی. منت به‌جی هی‌شت و داته‌غار. له‌و سه‌روبه‌نده‌وه من پیاده‌م و تۆ سواره. بوچی وایه؟ بۆ ئه‌بی‌وابی؟ تاوانم کردووه ئه‌گه‌ر تۆم ویستوو؟ ئه‌گه‌ر تۆم ئه‌وی، ئه‌بی‌خۆم فرپی بده‌م؟ ئه‌گه‌ر تۆم به‌سه‌رفه‌راز ئه‌وی، خۆم ئه‌بی‌سهر له‌گۆر نی‌م؟ من بووم به‌چی،

گوئلمحه مه د؟! ئه بئى بخۆم و بخهوم و پۆژ به پۆژ بپه نه مييم؟ بووم به خاتوون؟ بووم به چى كه ئه وهنده له خو بيزارم؟!... خۆزگه ئه متوانى دلى شيرۆ خوش بكه م!

گوئلمحه مه د، دهستى له مى مارال دا، روخسار و هه نيهى نا به سينگيه وه، تاويك له و داره ته دا رايگرت و وهك بليى له گه ل خوى بئى، وتى:

— مارالم... مارالم... ژنه كهى من!

مارال له ئاميزى پياوه كهى خوى هينايه دهره وه، ههنگاويك به ره و پاش چوو و به بئى ئه وهى له سه ر پئى به ند ببئى، وتى:

— له گه لت ديم!... له ئيستيه وه له گه لت ديم! بو هه ر كوئى بچى. له هه چكام له تفه نگداره كانت كه متر نيم. لوخه ندان ئه به ستم و سوار ئه بم. گورگى بيا بانم سه د جار له سه گى مالى پئى باشتره؛ سه د جار!

مارال قسه كهى له سه ر دواين پليكانى باله خانه ته واو كرد و ده سبه جئى له نيگاي گوئلمحه مه د ون بوو. گوئلمحه مه د به بئى ئه وهى بيه وئى، تا به ر پليكانه كان به دواى مارال دا روشت و پاش تاويك زانى هه ر له وئى له جيى خوى راوه ستاوه. هه ستى كرد به گمحه مه د ئه بئى هاتبيته سوانه ي بانه كه. گوئلمحه مه د سه رى هه لنه هينا. با، جاريكتير هه ليكردبوو و سه رى ئارامگرتنى نه بوو. گوئلمحه مه د شاقه له كانى چۆخه كهى گرت و هينايه وه يهك. قه ره سه رى بو لاي پليكانه كان سووراندبوو و له گوئلمحه مه دى ئه پروانى. گوئلمحه مه د به نيگا وه لامى ئه سپه كهى دايه وه و له سه ر يهك پئى پليكانه داناشت. شه وى بيداد و گژه با!

له هه زار هاواري شاراوه ي پياودا، جيهانىكى شه راژۆ به رپا ببوو. مارال؛ ئه مه ش مارال! ئه م ژيانه ئه لئى چى؟ چى ئه وئى ئه م ژيانه؟ فه وجى هه زار ئه ندیشه ئه يه وئى ئه م گيانه تا قانه يه، ئه م هه فرسه^(٣)

٣ - هه فرس: cypress رۆوهك دره خه شوو، ئه فرا، ناژ، نه وژ، سپيندار، سه نه وه ر. [٤] شجرة السرو [N] sypress [د] سرو.

بچه مینیتتهوه. دهستی هزار داوا له هزار لاهه یه خه ی گرتووه و کار،
 ئیتر له تکا و داوا تیپه ریوه. کوومه لئ زور و زه بهندی ویست و داوا
 ئه لئی سهری شهریان ههیه و ههر دهسته شه پازلله یه که دادیتتهوه
 بدری له روخساری گولمحه مه ده. هه موو ویستیارن و خوازیار،
 ته نانه ت نه وه ی له سهر بان به هزی دل و نهوینه وه پیاسه نه کا
 و ئیشک نه کیشتی، له گومانی گولمحه مه ددا قورسای شایکه له
 سهر شانه کانی. خه و بیدار، ههیه و نییه، بیگانه و ئاشنا، چاوی
 هزار دالنه به هزار خه نجه ری هه ره شه به ده نووکه وه. خاوه ن قهرز
 چه نده زورن!

نه وا راساوی نه ی سوار، نه ی نه وژ، نه ی دارستان، نه ی پیاو.
 نه وا سهرت هه لداوه له قوولایی سه د دۆل و شیوی تاریک، له
 مه زنی بیابان و دهشت. له قوولایی خاک هه لکشاوی و به ری ره ز له
 تو داوا نه که ن خه لکی نه م خاکه. بویه شه سهره ه لدانته له ده ریزانی
 هه تاودا، له سهر یالی گردیکی سه وزینه یه، به سواری قه شانیکی
 سوور له ئاسوگهی به ره به یان دا. یال و بال و پرچ و مشکیت داوه به
 دم شنه ی شاده وه و شایی به خو، به خواری سهیری جیهان نه کهیت
 و خه لکی دانیشتووی سه رلیواری بی که ناری خاک تا هه وته مینی
 ئاسمان. خه لکی؛ چاوی داوای خه لکی خه ریکه دلت نه ته قینئ و
 تو ناتهوئ له تان و پو و بوونی خوئ له چاو و گومانی جه ماوه ردا
 بزانی. بروات لیل نه کهیت و چاو له بوونی خوئ له چاو و گومانی
 جه ماوه ردا نه به ستی. هه لوهسته. سمدهست له سهر خاکی میرگ
 هه لئه گری سووره قه شان و کهوانی مل و یالی به دفرهی و شهق
 رائه گری، هه میش تا فگهی کلک و سمت و ته راد.

نه وا تو ی ها لاتووی له بیر و نه ندیشه ی جه ماوه ردا به هزار

نه خشی سهوز و نه رخواهی و سوور. یاقووبی مسگه ری، رزاقی،
 هه مزهیت و حسینی، سهایل و سیاوه خشی. کام نه میری نه ی
 نه میری رۆله ی بلقیس؟ رۆله ی خاک؟ ستاری سهرداری یان به
 کینه به ری نه چیتته وه سهر سه باح؟ تو کیئ نه ی شوانی هزار ئاواز؟

«خۆیشم نازانم کیّم! هم ئایه من، هم؟!»
 هه‌ی! هم له بوونی بیدار و هم له گومانی ئەندیشه‌دا. هه‌یت
 و نه‌ک هه‌ر نه‌خشیکی خۆش که به‌گوێره‌ی هه‌موو بوونه‌وه‌ریک،
 لیوه‌شاوه‌ترینی. له‌و پووه‌وه‌ که هه‌ر که‌س نه‌خشیکی شیاوی له‌ یاد
 و گومانی‌دا هه‌یه و تۆ له‌ هه‌ر یادیک‌دا لیوه‌شاوه‌ترینی!
 — «خۆش‌م نازان‌م، خۆش‌م نازان‌م کیّم؛ چیم؟!»
 جه‌ماوه‌ریش!... که ئه‌وانیش به‌رگی وینای ئەندیشه‌ی خۆیان به
 بالای تۆ بریوه.

«منیش ئاخر به‌ خۆم...»

«من» ئیتر تهاوه‌ته‌وه، له‌ بوون و نه‌بوون‌دا. «من» له‌رینه‌وه‌یه‌کی
 سه‌یری هه‌یه. ئه‌وه‌نده‌ی پوخسارت له‌ لای جه‌ماوه‌ر ده‌رخست، ئیتر
 نه‌ خۆتی، به‌لکوو تاودانه‌وه‌ی هه‌زارانی. من هه‌یه. خولیا و گه‌پیده‌ی
 نه‌بوون؛ له‌ خۆبه‌ختکردن‌دا به‌لام، ئه‌بێ به‌ بوون. بوونیکت به‌ مانه‌وه
 هه‌یه تۆ و مانه‌وه له‌ په‌وتی پێ. «من» له‌ کێشه‌ی بێ کۆتایی، یه‌کسه‌ر
 به‌ره‌و نه‌مان به‌پێوه‌یه، به‌لام تۆ له‌ ئەندیشه‌ی «چی بوون» وه‌ک
 نه‌بوو به‌ دامای دامای. تۆ کیی به‌ ته‌ن ته‌نها؟ تۆ که ئه‌توانی هه‌بی
 له‌ یه‌کبوون و یه‌که‌بوونی خۆت‌دا؟ چه‌ند له‌ تامه‌زرۆیی دۆزینه‌وه‌ی
 خۆت‌دا سه‌ر پائه‌ده‌ی و گیان به‌ گولمێخی بێده‌نگی دانه‌کو‌تی؟ گیان
 یه‌ک گیانه مه‌گه‌ر ئه‌ی گیانی هه‌زار هه‌زار له‌ یه‌ک گیان‌دا؟ ئه‌وا زمان‌ی
 نامۆی هه‌زاران سه‌ر و گوته له‌ کامی وشک‌دا قه‌تیس بووه، به‌چاوی
 بێ هه‌ژماری هه‌زاران هه‌زار برسی له‌ کاسه‌سه‌ری هه‌راسانی سه‌ری
 تۆ‌دا، له‌ سووپانه‌وه‌ی ئوقره له‌ به‌ر براوان. له‌و ده‌م و کاته، ده‌ستانی
 سه‌د سته‌م ئاماده‌ی ده‌رکه‌وتنه له‌ قۆلی تۆوه بۆ برینی ملی وه‌ک
 مووی جه‌ماوه‌ر، وه‌کوو مووی کلکی ئه‌سپ. دلی دارمالی ئه‌وینیش
 له‌ سینه‌ت‌دا لی ئه‌دا ئه‌م کاته که له‌ ئاسوگه‌ی به‌یان‌دا به‌ سواری
 ئه‌سپه‌که‌ت دردۆنگانه دانیشته‌وویت. له‌ کات و سات‌دا، هه‌زار خه‌نجه‌ری
 قین. ژه‌نگی زه‌ردی سالانی له‌ پاشمه‌لی تۆ خۆی په‌رداخت ئه‌کا، ئه‌ی
 خه‌نیم. ئیسته ئه‌وا تۆی که له‌ تۆ‌دا بۆ کی هاشاوی به‌ری!

«من...!»

من ونبووی وهستان. من خهريکه خووی بهتال ئهکات. بۆ ئهوهی پر
ببی به نهخشی ههزاران ههزار منی به بی ئهسپه مارۆ و خهنجهر و
برنهو، له سووچی ساباتی دهشتی شۆردا، له با و ههتاو و برووسکهی
بی بارانی شهو ئهکهن به رۆژ، بۆ ئهوهی رۆژ بهپی پیاده، به دواي
پارووه نانیکدا، چاویان له زهوی بریوه. بهره و خاک و خهرمان و
خهرمانگه بهرپیوهن. سهپر ئهبی «من» له خهلکی. ون ئهبی و فهنا
ئهبی. ئهژیتهوه و بالآ ئهکا. من ئهبی به من. شارهزا ئهبی و کارامه.
زهريای ناآرام. سهحرای بیوچان. ئایه بروات به وهستانی رهوهز و
سهوزه و دهشت کردبوو؟ ئایه گویت له خندهی گیا و گهنم و هاواری
بی ئوقرهی خاک ئاخنبوو؟! ههوره و بایه و خاک و بههار بیآرام
له ئارامی. بهرهگهی گیانی تۆ ئهوا نه کاسهی بچووکي من، بهلکوو
بهربهرينی جیهانه له تاریک و پروونی نامۆ و ئالۆسکاودا. تۆ جیهانی
جهماوهري و جیهانیکی له جیهانی جیهان. نهخشی گومانی جهماوهر،
نهخشی جوولهي به ئاستهم له تۆدا رهنگ ئهداتهوه؛ ههر بهو شیوهی
که تاودانهوهی جوولهيکی نامۆی تۆش له گومانی ئهواندا. ئهی دهم
به دهم گیرۆدهی بوون و نهبوون، له چی ئهگهپیی؟ بۆ کام ئامانج؟
به کام ریبازدا ری ئهکهی بۆ دۆزینهوهی خۆت؛ ئهی من؟ له کام
کهلهبهر بۆ با ئهگهپیی؟ ئهی له گهپانی به دواي خۆتدا جار و جاران
ری ون ئهکهی؟ لافاو و سلکردنهوهی مامزناسا و پروانی گیا بهرگت
بۆ راگرتنی کام گهردیله دانهدرپینی؟ «من» چیه که تۆ حهوت زهريای
سامناک و سههه بیابانی ترسناک به سههرگهردانی به دواي دا به گوچان
کوتان گرتوتهبهر؟ من، خالیکه مهگهر، که بهو جۆره وهکوو پهڤگال به
دهوری دا باوهخولیتته؟ یان مهگهر ماینیکی له ئاخوڤ دابهستراوه؟ یانه
گوزهرکردنی سیبهري ههور و رهمیننی بالهکانی قورینگه به سههر چال
و بهرزی زهوی دا؟ له گهپان بۆ کامیان بهو جۆره بهلهز و پهلهی؟ ئهم
بههاره خۆنهگه، ئهم ژيانه بهردهوام و بهکردارەش رهنگه تۆ بی؟! له
چیهوهیه و بۆ چیه گهپانی تۆ و دۆزه دۆزت؟ به دواي "من" دا؟ تا کوئی

تویکانی لەش ئەگەرپێی ئەی پیاو. ئەی شووره و قەڵاتی گرفتار؟ تاکە ی
 ئەرۆی، ئەو جیهانە ی کە ئەیپۆی؟ ھەیت، ئەگەر پەوانی. ھەبە ئەگەر
 پەوانە و نیبە ئەگەر پەوان نیبە. ئەوہی کە پەوانە چۆن پائەگیرئ،
 مۆرکراو بە مۆری خۆت؟ ئەگەریش بەو ئەندیشە دڵخۆش بکە ی، نیبە
 ئیتر. تۆ چ نیشانیک ئەتوانی لە نەبوون بەدە ی؟ بوون، ئە ی سروشتی
 بوون، تاودانەوہ ی بوون، خودی بوون، گەوھەری بوون، ئە ی بوونی
 پەوان، بزۆز و نەمر و نەسرەوت و وەر جاوہند، بگەر و بەرەو، ئە ی
 پیاو، ئە ی مەرۆف، ئە ی گۆلمحەمەد!

ئێستە ئەوا تۆ ی گیانی ھەڵاتوو لە بوون و پەوان لە گیان و تیپەر
 لە بوون و لە گیانەوہ؛ سەرھەڵدانت ئەوا لە ئاسۆگە ی بەربەیان دا،
 ویستنی بوونە تا لەغاو پراچەنیئ وەک کوفارە ی ھاوار لە دەشتی
 بەربەرینی سەد مەلەبەند و بیابان. دەنگ دەنگی جیھان، ھاوار ھاواری
 مەردمە و لە گەرۆوی گۆلمحەمەد دا پەنگی خواردۆتەوہ. ئەمە داوای
 بئ سنووری دەستان و زمان و دلانە لە ناخت دا بلیسە ئەدا بۆ سووتان
 یان داگیرساندنت. ئیدی تۆ نەک یەک گیان، کە ویست و حەزی ھەموو
 گیانیکی بە دڵخواز و مەبەست و نیاز. دەرفەتی ئارامیت ئەگەر نیبە
 و دەرەتانی پراوەستان ئەگەر لیبراوہ و، بەردەلانی گیانت ئەگەر
 ئامانجی سەد لەشکری خوینخۆرە، ئەمە خۆی پەژاردنەوہ ی بوونی
 تۆبە لە کایە ی بەربەرینی بوون دا و بزانە ھاواری خەلکی ئەیەوئ لە
 گەرۆوی تۆوہ بەرز بیئەوہ. بیناسە، دەنگی تۆ و ئاوازی تۆ!

«ئازار... ئازار... ئازار! لاجانگەکانم، ئاخ... لاجانگەکانم!»

کراژ فریدانی مارانت زۆر دیوہ. ھەمیش پووانی گیا و ھەم
 پشکووتنی گۆلەکان. گیانت قەبارە یەکی تازە ی ئەوئ. تازە، سەرلەنوئ.
 جیھان لە گیانت دا جیگیر ئەبئ. بار لە بوون ھەلئەگری. ئازاریشت
 لەم پشکووتنە یە. ئەم بەر و ئەم ژیانەوہ یە ھەردەم، دەمادەم. بەر
 ئەگریت. جیئ خۆت ئەکەیتەوہ و پیست ئەترەکیئ. جیھان لیئ
 ئەبارئ. ئازاریشت لە ھەلچوونی بوونە. بوون بە جیھان بسپیئە. خۆی
 ھەم قاپ و ھەم ناوقاپ، خۆی ھەم گیان و ھەم جیھان. کراژ خستنی

مارانت زۆر دیوه.

«لیم گهری، لیم بهرهوه، کارت پیم نهبی. ئەمکوژی!»
ئەمە نه منم له کاری تۆدا، که تۆ له کاری ئەم جیهانه‌دای،
که تۆ له کاری ئەم مه‌ردمه‌ دای و ئەم مه‌ردمه له کاری تۆدا. تۆی
وهستاوی له ئاسۆگهی به‌ره‌به‌یان‌دا، له سهر گ‌ردیکی سه‌وزینه، به
شانازییه‌وه سواری پشتی مارۆ، بال و یالی داوه به دهم شنهی باوه،
به‌وه‌تاوه‌وه که ئەیه‌وی له شانەکانت بروی. ئەمە نه منم له کاری
تۆدا، که تۆ له کاری ئەم جیهانه‌ی، ئەم مه‌ردمه‌ی و دیمه‌کاران چاویان
بریوه‌ته تۆ!

«به‌وان مه‌گهر ده‌ست و بازووی کار نییه و، خه‌بات نییه؟ بۆچی
من و بۆچی من؟!»

له‌به‌ر ئەوه‌ی که ئەتوانی؛ که ههر کامیان خۆی سواریکه وه‌ک تۆ
بیگومان و بی‌نیزه و بی‌تیر. تاویک بیر بکه‌ره‌وه له خه‌لوه‌تی خۆت‌دا!
باوه‌ری بوونی به بی ئەوان، که‌ران ناخاته قاقاکیشان؟ به‌وانه‌وه هه‌ی.
بی بوون چۆن ئەتوانی هه‌بی؟ سه‌ری بی له‌ش و زمانی بی دهم و
چاوی بی نیگا؟ ئەندیشه‌ی خاوا! ئەندیشه له ئەندیشه‌دا. ئەستیره‌یه‌ک
له ئاسمان، گۆلی به‌ره‌یه‌ک، گۆلیکی سه‌حرا، به‌ردی ره‌وه‌زیک،
هه‌ناسه‌ی جه‌ماوه‌ر، یه‌کیک له یه‌کان، گیانیک له گیانان. ئەمه‌ی تۆ،
ههر تۆ! له بوون‌دا جگه له قبوولکردنی ئەم راستیه و ئەم په‌رداخته،
چاره‌کوا و له کوێیه؟

«وابزانه که من نیم!»

وابزانه؟! ئەی ئەو سواره وه‌ستاوه‌ی ئاسۆگهی به‌ره‌به‌یان، له سهر
گ‌ردی سه‌وزینه، پرووی له کییه؟
«هه‌لۆسه‌یه ئەمه، ته‌ماره!»

ئەندیشه‌یان له کی ناسیوو و له کی وه‌رگرتوو و ئەو خه‌لکه؟
«ئاره‌زوومه‌ندن ئەوان، ئاره‌زوو و ئەندیشه‌یان له ئاره‌زوومه‌ندی
خۆیان هه‌لبه‌ستوو!»

ئاره‌زوویان له تۆدا به‌دیها‌توو، ئەی تاودانه‌وه‌ی ئاره‌زووه‌کانی

ژیان هه لپرووکاوه کان!

«چ چاره؟ من چ چاره یهک بکه؟ من ئە ترسم!»

پیزانین؛ خوڤی ناسین. بیتەرینه بهر له وهی به سهرتدا زال ببی، چونکه ناسینی خو، هه ندیجار ترسناکه. ئەم گێژنه نه بهوايه تیک بشکی و ئەم سیاچاله ئەبی ببردریت. ترسی بهخودا هاتنه وه و خوڤی ناسین بهترینه. خۆت هاویشتۆته رێگه یهکی دژوار، لیی گهراوی و لیی رابردووی به ههنگاو و ههنگاوی ئەوین. ئیستەت تیگه یشتن و ترس له ههنگاوی وهستاندا.

«ئەوه راسته خوڤم ههیه، خوڤ! ماندووشم بهلام، ماندوو!» نهکا، گولمه مههه! نهکا ماندویتی کوڵت پی بدات. چونکه خوڤه دهسته وهدان په لاسیک له گیانی مروڤ ئەته نی، راخراو له بهر شیی نارەسه ندا بی بهزهیی به پیلاوی سووکایه تی پی لی ئەنین. سپیندار واتای به وهستانه و پیاو واتای به سهردانه نه واندن. بیانووی خو په راندنه وه له خۆت مه ئالینه، پیاو! له گهراو بو منی ته نها له خوڤایی پیلاوت مه درینه. جیهان بگه ری، گهراو بو من. ماندویتی دهریکه و چاو لیک نی بهخه وه. سهر جیکه. با لهش به سه سیته وه. گیانه مایه به سهر پیوه ماندوو مه که. فرینی بالنده، بال مه شکینه. لهش ئاسووده و گیان ئازاد که. رابه، ئەی پیاو!

— ئاخ... ئاخ... داد بو کی بهرم له دهس ئەم ژیا نه؟! —

له ئەنجامدا، بهلام زۆر به دژواری، وهک بلیی ئەیویست له ژیر باریکی که مه رشکیندا پشت راست بکاته وه، رابوو. سهر و شانی راست کرده وه، رووی له ئاسمان کرد و ئەو ههوا یه له سینه ی دا قهتیس ببوو به جاریک وهکوو نیڕینه یهک، له لووت و دهمیه وه فری دایه دهره وه. به دوا یشی دا دریز و بهرده وام به لکوو داگیراوی گیانکیشی ماسوولکه و دهماره کانی بو تاویک لیی بگه ری. ههنگاو له دووی ههنگاو. نه بهوا له شوینیک ئارام بگری. ترس. ترسی ئەندیشه، رێگه ی له پیاو ئەگرت له جیکه یهک و شوینیک دا راههستی. هیرشی ئەندیشه ی ناکوک که دردۆنگیه کی گیانکیشی له دهروونی دا ئەچاند. له جی خوی ههلی

ئەكەند، ئەيتەراندا. رەوانى ئەكرد. ئەشبوايە رەوان بىي. گرى گرى
هەلۆسەى ئالۆسكاو و لىكەلپىكراو ئەبوايە لە خۆى دا بگەپنى،
ئەبوايە لە خۆى دوور بخاتەو، ئەبوايە رەوانيان بكات بە هيوای ژيان.
سەرەتا ئەوەى كە ئەنگىزە و ھاندەرى ئەم كىشە و مەلانىيە،
ھاندەرى ئەم ئەشكەنجە و بى ئوقرەيە بە ئازار ديارى بكرى و
بدۆزىتەو. پاشانىش زۆربەى ئەم تەنگزانە ئەبوايە برەوینریتەو يان
لىكەلپچرى. بۆچى و بە ئەوينى كى ئەبوايە يەك لايەنى بكرایەتەو.
ئەوين، كە وا بوو ئەوكاتە نەيەت كە ئەوين لە بىر چووبىتەو. نەكا
مارال ون كرابى؟! پروانە ژيان! چەند تال و ترش لە دەورى مروف
پۆپكە ئەدا! گرى گرى پۆژگار ئەوئەندە تەنگ و پەرەگرە كە ئەوين، كە
خۆى لە بىر ئەباتەو؛ لە دالانە ناديارەكانى گياندا.

«تاويك بەر لەمە لىرە بوو. مارال، مارالم لىرە بوو. مارالى
من، لەگەل من بوو. لە لای من بوو، لەبەردەمم، لە ناو دەستمدا،
كوترەكەم! خوا بەكوژى. گەرماى بوونى ئەوم نەهينايەو ياد! مارالى
من لە دەستم دايە و من ناييىنم! لەگەل من و لە تەك مەنەو،
لە سەر جيگەمە و من... ئاى... خوا بەكوژى! چى لىم ئەويست،
ژنەكەى من؟ بۆچى ھاتبوو؟ ھا؟ بۆ چ داواكارىيەك؟ چى ئەويست؟
رەنگىشە نا؟... نازانم، چووزانم؟! بۆچى مېشكى من لەبنا كار
ئەكات؟! چىم ونكردوو من؟ بلقيس... دايكم! شىرو... خوشكم!
ئاى... چەندە تەنگە ئەم ژيانە، چەندە تەنگە! رېكم ئەگووشى. لەش
و گيانم ئەپەتېنى. رەنگە ئەوينى لە يادى مارالېش دزىبى! بللى
وابووبى؟ ئەبى؟! نە، نە! بەلام پووش و پەلاش و درك و دال ھىندە
زۆرە دەرەتانى بينىنى نزيكترينيشم پى نادا. دوور كەوتوومەتەو لە
خۆم؛ ون بووم. واتە خۆمم ون كردوو؟ بووم بە كوئىخا؟ بووم بە
دادوەر؟ بە داديار؟ بووم بە ئەمىر؟ خان يان ئاغە؟! زۆرجار ئەيىنم
بە دەوروبەرى خۆمەو چاودىريم ئەكەن. ھەندى چاو چاويان لىمە.
لە دوور و لە نزيكەو. چىيان ئەوى لە من، ئەو چاوانە؟ تەنانەت
كاتىكە خەوتوویشم ئەيانىنم ئەو چاوانە كە سەيرم ئەكەن! بۆچى؟

چیان لی بکه؟ به دوودلی سهیرم ئەکەن. دوولایەنە قسە ئەکەن. ئەمڕەنجین. لیم ئەرهنجین. ریم له بهر پی دا دانهین. ریم لی ئەگرن. رینوینیم ئەکەن. لاریم پیشان ئەدەن. تی ئەچین تا بەدنام بکەن. دلسۆزیم بو ئەکەن! ئای... که هەر کامەیان کۆسپیک و قەبارەیکەن. هەر کامەیان قەلەنگیکەن. هەر کامەیان... ئەم چاوە برسیانە چیان له من ئەوی؟ ئەم چاوە برسیانە چیان له من ئەوی؟ ئەم ورگە تیرانە چیان ئەوی له گۆلمحەمەد؟ ئەیانەوی بوورین بو گۆلمحەمەدی سەردار له حکوومەت وەرەگرن؟! تەتەر ئەنیرنە بهر دەرگاگەم. تەتەرەکیان پیچەوانە ویستی ئەوان قسە ئەکا. ریم لی خوار ئەکا. خوی پەيامی هیناو، خۆشی پیم ئەلی ئەو کارە مەکە. ئەو کییه؟ قوربان بەلووچ. گەدە مائی بوندار! کی بوو؟ قوربان قوچ. پالەوانیکی بەناوبانگی لیری شۆراو که ئیستە خوی وەشیراو و وەکوو شتی لیوێکانی دادووریو! بەلام بۆچی؟! ئەم شتانە شیرزەم ئەکەن. ئەم گری پووچکانەیکە که تیان ناگەم! چاوانی برسی، دەمی داچەقاو، زمانی بیگوتە، هاواری بیزمان، دەستی بەتال، مەردم، جەماوەر و... ئەم یەکیان، ئەم پینەچیه قیرسیچەیکە که هیشتاش نازانم رەقم لییهتی یان خۆشم ئەوی!

خیرا و ئەوەندە بەلەز و شەلەزاو، گۆلمحەمەد فرکەیی کرد پیش ئەوی بگاتە لای دەرگای چیشخانە که شانی دای به دیوارەکەدا و توورە له خوی بو ئەو لەغاو پچراندن و هەلچوونەکی گێانی ناگر تیبەردابوو، هەر ئەمەش وای لیکرد به مشتیکێ توند بکوئی به دەرگای چیشخانەدا و بنهڕینی:

— وەرە دەرەو!

— بەلی سەردار، له خزمەتدام!

مرادی تەفەنگدار خەوالوو له ناو دەرگاگەدا وەستابوو و تا رادەیکە ترساو چاوی له کاردانەوێ گۆلمحەمەد بوو.

— تو نا، ئەوێتر!

عەلیخان چەخماخ له پشت شانی مرادەوێ سەری کیشا و وتی:

— له خزمه تدام، خان!

گولمحه مه د پرسى ئېتر كى له چيشتخانه خه وتوو! كاتيكه كه سى مه به ستي نه دوزيه وه، به جيى هيشتن و يه كسهر به ره و همار چوو. دهرگاي همارى كرده وه و چوو ژووره وه و پليته ي فانوسه كه ي هه لكيشا. له چند تفهنگدارى خه وتوو، محمه دپره زاي گولخانم دهست له سهر تفهنگ سهر و شاني هه ليئا و پاما، به بي نه وه ي تواناي ليو بزواندنى هه بي. پاشان هاو نيگاي به گوژمى سهر دار به سهر پياوه ماندوو خه وتوو هكان دا نيگاي سووراند و چاوهرپي فهرمانى سهردارى كرد. گولمحه مه د به لام زياتر له خوي پرسى تا له كورى گولخانم:

— نه ي نه ميمله بي كتيبه له كوويه؟!

— كى نه فهرمووى... سهردار!

گولمحه مه د به بي نه وه ي وه لامى كورى گولخانم بداته وه، فانوسه كه ي له سهر جيى خوي كرده وه به بزماره كه دا و چوو دهره وه و يه كسهر به ره و ژوورى دانېشتن روشت. له ويش كه ساني خوي خه وتبوون، ماندووى ريگه و سواريى روژ. هاته دهره وه و به ره و ژووره كه ي بن پليكانه كان به پال ديوارى به هاربه نده كه دا روشت. له ويش بانوو خه وتبوو. چوو ناو به هاربه نده كه و داي به ناو نازه له كان دا. نه سپ و هيسر، چوارپي گويان قوت كرده وه و تاك و ته را كلک و مليون له عهرز راكرد و راست بوونه وه. گولمحه مه ديش به هه مان شه كه تي و توورپه ي، شپرز و ديوانه سهر به سوورپيكي خيرا له ناو نازه له كان هاته دهره وه و به ره و هه شتيه كه كه وته ري. له دهريزانى ناودالان دا وهستا و دهست له سهر ماوزيره كه ي بهرپشتيني، به بي نه وه ي ناوى كه سيكت تايبه ت ببات، پرسى:

— نه ي تو له كامه دوزه خ خوت ون كرده وه؟

دهنگى به گمحه مه د له سوانه ي بانه كه وه له وه لام دا بهرز بوويه وه:

— كاكه!

— له گهل توم نه بوو!... بوچى نوره ناكه ي تو؟... نه ته وي نه وه

پرده گوشتش به لهشته وه نه مین؟!!

بهر له وه لامدانه وهی به گمحه مه د، گولمحه مه د هاواری کرد:
— ئه های... کوری گولخانم!... یه کی بنیره بو کیشک، با
به گمحه مه د چاو یک گهرم بکات!
— به لئ خان، به سهر چاو!

ئه وه ندهی گولمحه مه د وه ستابوو، سیبه ریگ وهک بلی له
هماره که هاته دهره وه و به ره و پلیکانه کان رویشته جیگه ی به گمحه مه د
بگریته وه. گولمحه مه د گوئی له دهنگی پی کابرای تهنه گدار، پی
نایه ناو هه شتی هکه. چوه پشت دهرگاکه و دهستی برد بو زنجیری
ئالقه ریزه که. به لام بهر له وهی زنجیر له قولفه دهر بهین، شتی
— رهنه گیانه وه ریگ — له سهر سه کو قهراخ هه شتی هکه جوو لا و له
گه رانه وهی خیرای گولمحه مه د دا، راوه ستا و وتی:
— تازه خهریک بوو چاو گهرم ئه بوو.

گولمحه مه د له ره شایی بن بنمیچی هه شتی هکه دا ئه یوانی
چاوه کانی ستار بخاته بن نیگای خویه وه، سهره پای ئه وهش وهک بلی
چاوی له تارمایی کابرا بریوه، وتی:
— له تو ئه گه رام!

ستار وتی:

— ئاگام لی نه بوو.

توند و لیبراو گولمحه مه د وتی:

— با برۆین!

ستار به ره و دهرگای هه وشه ههنگاوی نا. گولمحه مه د ههر دوو
تای دهرگاکه ی کرده وه و وتی:
— سواره!

ستار له دواي ئه و فرمانه به ره و گولمحه مه د چوو و شان به
شانی به ره و که ردووه که که وته ری. گولمحه مه د ئه سپه دهسکه وته که ی
پیشانی ستار دا و خویشی دهستی دایه زینه که ی قهره. پاش زینکردن،
گولمحه مه د ئه بوايه قوله برنه وه که ی دهست بخستایه ت. چوو و هاته وه.

ستار و ئەسپ ئامادە بوون. گۆلّمحهمهده له غاوی قهره‌ی گرت و به‌ره‌و
هه‌شتیه‌که راپیکّشا. ستاریش به دوا‌ی‌دا. له کۆلان گۆلّمحهمهده پئی
له ئاوزه‌نگی نا و ستار ده‌رگا‌که‌ی به دوا‌ی خۆ‌ی‌دا داخست و سوار بوو.
به‌گمحهمهده وه‌ک بلی‌ی خۆ‌ی پئی رانه‌گیرابوو، له کاتی‌کا چاوی
هه‌ر له‌وان بوو چالا‌کانه به سه‌ر دیواره‌که‌دا هات و که گه‌یشه‌سه‌ربانی
ناو دا‌لانه‌که، رووی له کۆلان وه‌ستا و به پارێزیکه‌وه پرسیا‌ری کرد:
— له‌گه‌لتان بێم، کاکه؟

— نه‌ء!

— به دواتان‌دا؟

— نه‌خیر! برۆ خواره‌وه، ده‌رگا‌که به‌سته و پشوویه‌ک بده. به‌یانی
کارمان زۆره!

رێگه به به‌گمحهمهده نه‌درا له‌وه زیاتر له سه‌ری ب‌روات.
گۆلّمحهمهده له‌غاوی راوه‌شاند و ستاریش هه‌ولّی ئە‌دا له‌وه
نه‌رمه‌غارهدا، خۆ‌ی به سه‌ر زینه‌که‌وه رابگری. به‌گمحهمهده هه‌روا مات
و حه‌په‌ساو چاوی له سواره‌کان بوو. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی له کۆلانه‌که
بابده‌نه‌وه، خۆ‌ی هه‌لدایه کۆلان و چهند هه‌نگاوێک به دوا‌یان‌دا هه‌لات،
به‌لام ناچار بوو به ئە‌ماژهی گۆلّمحهمهده راوه‌ستی و بگه‌رپته‌وه.
گه‌راپه‌وه و رویشته‌ واکات که برا‌که‌ی پئی وت‌بوو.

با، ئە‌وه‌تا له سینه‌ی سواره‌کان‌دا بوو. له مه‌یدانه‌که ده‌رکه‌وتن.
گۆلّمحهمهده به نه‌رمه‌غار ئە‌سه‌په‌که‌ی به هه‌ورازه‌که‌دا دا‌ژووت و پاش
تاوێک دوا دیوا‌ری قه‌لامه‌یدانیان به‌جی هیشت. رێگه سه‌نگرد. به رپی
سه‌نگرددا ئە‌رویشتن. به‌لام له ستار پروون نه‌بوو بۆ کو‌ی ئە‌چن و بۆ چ
کاریک. بۆ سه‌نگرد؟ پئی وانه‌بوو. بۆ چ کاریک گۆلّمحهمهده ئە‌یتوانی
به‌وه جو‌ره سه‌رکه‌ش و بی ئوقره به‌ره‌و سه‌نگرد با‌ژو‌ی؟ ئە‌گه‌ریش بۆ

سه‌نگرد نه‌ئه‌چوون، ئە‌ی گۆلّمحهمهده بۆ کو‌ی ئە‌برد؟ بۆ کو‌ی و به چ
مه‌به‌ستی‌ک؟ ئە‌م سوار بوون و رپکه‌وته‌نه ئە‌وه‌نده سه‌یر و له‌پ‌ر ده‌ستی
پیکرد‌بوو که ستا‌ری تۆقاند‌بوو. به درێ‌ژایی شه‌و ئا‌گای له شپ‌رزه‌یی
گۆلّمحهمهده هه‌بوو و له‌با‌ری ده‌روونی ئە‌و تی‌گه‌یشه‌شت‌بوو. به‌لام ئە‌وه‌ی

که ئه و په ريشانيه ی د هروونی گولمحه مه د رې به ره و کام مه به ست
د هرباز نه کات له ستار شاره و بوو. نه یتوانی وای دابنی گولمحه مه د
له و تووړه بوو. به لام... گریمان واش بی! نایه گولمحه مه د توانای
نه وه ی نه بوو کاردانه وه یه کی شیاوی هه بی؟ رهنگه نییه تی! به لام...
هه رچی چو ن بی، نه م بیرکردنه وه یه بی هووده بوو و به هیچ کوپیه ک
نه نه گه یشت. بوپه ستار به باشی زانی خاموش بی و هیچ نه لی، تا
نه نجامی کاره که به کوپ بگات.

ریگه گورا.

گولمحه مه د تووله ریکه ی گرتبوویه بهر و نه سپه که ی ستاریش
خوبه خو به دواي قهره دا، سهر له لای کلک نه رویشته. گه ونه چار.
چالووک و کاویر و ته نگز. کهنه د ئاودر لیره و له وی. با له وشکاروی
گه ونه چاره که دا نه یهو و ژاند و سمدهستی نه سپه کان له نهرمه خاکه که
روئه چوو و دوو پیاو، خوایان به سهر بهر کوپ زینه که دا دانه واندبوو،
شه و و بیابان و گه ونه چاریان به لیبرایویه کی نه ناسراو تیئه په راند.
له بن گرده که، گولمحه مه د دابه زی و وهک بلپی بو دلنیایی،
دهستی خسته سهر ماو زیری بهر پشتینه که ی و پاشان له کاتی که دا
قایشی برنه وه که ی نه کرده شانی، دهسکه و ساری نه سپه که ی گرت و
قیرقاج به هه و رازه که دا سهر که وت. له سهر یالی گرده که ئاورپکی دایه وه
و روانیه هاوپیکه ی. ستار به دژواری پی هه نه گرت و سهر نه که وت.
گولمحه مه د به خاموشی لی نه روانی. ستار گه یشت و وهستا.

دوو پیاو به دوو نه سپه وه له سهر ته ویلی گرده که راوه ستابوون
و به بی نه وه ی - لانیکه م به گومانی ستار - ئامانجیکی پروونیان
هه بی، با شاقه له کانیانی رانه وه شانده. ستار که خه و به ته و اوته تی له
چاوی تورا بوو، نیگای، درپ به تاریکیه که نه دا و دهسته کانی له ناو
گیرفانی دا قوو چاندبوو، کاکیله کانی به بی نه فان رپک نه گووشران،
که وانی پشت و شانی داشوپاوی به ئاشکرا دیار بوو و، بلپی نه لی له
بهر خو په وه نه له رزی.

هه رچه ند کو تایی شه وی پایزی نه یتوانی پیاو بله رزینی، به لام

له‌رزینی له‌شی ستار زیاتر به‌ره‌نجامی پیاواری و نه‌زانراوی ئه‌و کات و
 ساته‌ بوو تی ئی که‌وتبوو. پیاواری و نه‌زانراوی. له‌م کاته‌دا ته‌نها شتی‌ک
 ئه‌یتوانی ئارامشی پی ببه‌خشی. ئه‌ویش ئه‌وه‌ی بیزانیبا چی به‌می‌شکی
 گولمه‌مه‌دا رانه‌بری و، بیزانیبا بریار چییه‌ و چیان له‌پیشه‌ و چ
 رووداوێک ئه‌یه‌وی رووبدات؟ ئه‌گه‌ر وتاردانیکی دوور و درێژیش له‌ پیش
 بوایه‌ت، دیسانه‌وه‌ش له‌و داره‌ته‌ی که‌ هه‌بوو، وروژینتر بوو. ئه‌وه‌ی
 که‌ کوشنده‌ بوو، نه‌زانین بوو. ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌شکه‌نجه‌ی گیانی ستاری
 قورستر ئه‌کرد مووش کردنه‌که‌ی گولمه‌مه‌د بوو که‌ رێگه‌ی له‌ هه‌ر
 شیوه‌ و تووژیکی به‌ستبوو. چونکه‌ کابرای بیابانی ئه‌وه‌نده‌ دژ و سارد
 و تووره‌ خۆیای ئه‌کرد که‌ ده‌رفه‌تی هه‌موو جووره‌ دوانیکی له‌ ستار
 گرتبوو.

ون و خامۆش، دوو پیاو و دوو ئه‌سپ، هیمایه‌کی جیهانی کۆن.
 وه‌ستاو له‌ سه‌ر ته‌ویلی گردیکی به‌رده‌لان و پی‌ئه‌چوو هیچیان نازان
 بوچی له‌وین؟
 — ئاگر!

له‌ خامۆشی مه‌رگدا، گولمه‌مه‌د ئه‌مه‌ی وت و که‌وته
 کۆکردنه‌وه‌ی پووش و په‌لاش و له‌ چاو لیکنانی‌کدا ئیزنگ که‌له‌که
 بوو. ستار پی نایه‌ سه‌ر ئیزنگ و گولمه‌مه‌د به‌ ته‌له‌ شقارته‌یه‌ک
 ئاگری تیبه‌ردا. بو ئه‌وه‌ی لیژنه‌ گه‌ون با نه‌یبا، ستار چهند به‌ردی نایه‌
 سه‌ری و گر له‌ میانه‌ی پیاوه‌کانه‌وه‌ بلیسه‌ی کی‌شا. دوو پیاو به‌ ده‌وری
 ئاگره‌که‌وه‌. ئه‌مجار ئه‌یانتوانی چروچاوی یه‌کدی له‌ به‌ر له‌رینه‌وه‌ی
 بلیسه‌کاندا ببینن و سه‌یر بکه‌ن. به‌لام ئه‌وه‌یان که‌ جه‌ربه‌زه‌ی ئه‌و
 کاره‌ی ببوایه‌، ستار نه‌بوو. گولمه‌مه‌د روانیه‌ چاوه‌کانی ستار.
 بلیسه‌ له‌ بیلبله‌ی چاوانی ستاردا گیانی ئه‌دا و پرووسکی لیژنه
 گه‌ون له‌ گوژمی بلیسه‌کاندا قرچه‌ی ئه‌کرد و تی‌ک ئه‌شکا. ده‌ستی
 گولمه‌مه‌د خۆبه‌خۆ ئه‌توت به‌رزه‌وه‌ ببوو و له‌ به‌ر پشتینه‌که‌ی‌دا
 ده‌سکی ماوژیپه‌که‌ی گرتبوو و له‌ هه‌مان کاتدا چاوه‌کانی ئه‌توت
 هه‌راوتر بوونه‌ته‌وه‌ و گلینه‌ی چاوه‌کانی له‌ کالانه‌دا ئه‌خولانه‌وه‌ تا ئه‌و

کاتهی که له سهر تهوئلی ستار گرسانهوه؛ جووتیک گولمیک!

گومان بیهووده بوو و ئەوا لی مسۆگەر ئەبوو خهريکه سزای بوونی، سزای خۆتییهلقورتاندن و میمل بوونی ئەبژیریتهوه و، ئەمه له گومانی ستاردا بی پیشینه نهبوو. بۆیهش بوو ئەگەر ئەو ناخودئاگا گولمههمهه خانی سهردارای له قهلافت و قهبارهی سهرداریکی جهنگهلیدا ئەبینی، گوژمی رق و توورپهی به ناوچهوانیهوه. تاقه دهرفهت ئەوه بوو، به خیرایی کهوتنی ئەستیرهیهک ههموو یاران و هاوڕیانی بهسهرکاتهوه به پرووناکی بلیسهکان له چاوانی خۆی دا. تامی وشکی دهمی قووت دا و ههولیدا راوهستاو بوهستی، چاوهکانی دادووراوی ئاگرهکه. وهستاوی راوهستاو، نهکا سستی کار بکاته سهر ئەژنۆکانی و نهکا لهرزینی ترس...! بهلام نهی ئەتوانی به سهر لیدانی بی ئوقرهی دلیدا زال ببی و بیگومان ئەم لیدانه بی ئەمانه، تاودانهوهیهکی له لهش و چروچاوی دا ههبوو. ژیان و مهرگ. دلی مروف ئەلی کات و سات نانسێ و بهر له ستار داژووی و ستار ئەگری. ستار توانی بهیهک نیگا کوشتنی خۆی سهیر بکات. زۆریش دزیو نهبوو. ههرحههه مهرگ و کوشتن دزیوترین پوالتی بوون بوو و، ههرحهههه کوشتن به قورقوشمی گوللهی گولمههمهه، ژانیکی دووپاتهی ههبوو. بهلام... شهویکی بهو فراوانیه، ئاگریکی ئاوا سوور و شوینیکی ئاوا بلیند. ههرجی چۆن بی، پروانگهیهکی زۆر بی نرخ نهبوو. یهکیش ئەوهی که توانیبوووی روخساری خهنیم ببینی و ئەمهش خۆی ئەی پهراندهوه له سهگمههرگی، بهو جوړه ناجوامیڕانهیهی که زۆر جوامیڕ ئەکوژین. بهو جوړه ناجوامیڕانهیهی که زۆر جوامیڕ کوژران به شیري پیاو کوژانی سولتان مهحموود خانی زولفهقاری. لیڤه تهناهت هیوای ئەوهش ههبوو که پیش تهقهکردن، دهرفهتی ئاخافتنیش ههبی. بۆچی نهبی؟ مهگەر مههرگیکی بهو جوړه نابی هوویهکی ههبی؟! وانیه؟! — بهس ئەوهه پێ بلی بۆچی ئەتهوئ بمکوژی؟! لانیکهه ئەمهه پێ بلی!

له پشت پهردهی دووکهل و ئاگرهوه، دوو پیاو چاویان لیک

برېږو و ههردووش له خهرمانیکی نیگهرانی دا ئهسووتان. دهردی گران ئهوه بوو که گولمحه مه د نهی ئهزانی له گهل ستار چی بکات. ئه گهر بهو باوهره بگه یشتایه ت که ئه بی گولله یه ک بنی به ناوچه وانی ئه م پینه چیه به دفره وه، خو ئیتر خه می نه بوو. چونکه گولله یه کی پیوه ئه نا و گیروگرفت چاره ئه بوو. به لام راستیه که ی ئه و هیشتا نه گه یشتبوویه ئه و برپاره ی که ستاری پینه چی ئه بی بکوژی و ئه و هس که زیاتر تووشی ئه کرد، ئه م دردوونگی و دوودلیه بوو. چاوه کانی که به زهقی سوور ببوون و دهرپه رېبوون، نیشانه ی تا و هه لچوونیکی توندوتیژ بوو. ئه و هس که ریکی ئه گووشی، ئه و تووهریه بوو چنکی له تان و پوی دهماره کانی وهردابوو و نهی ئه زانی چی لیبا چوون له گه لی ری بکه وی. تووهریه ی و ماندویتی و په ریشانی، هیرشی به کوومه لی هه زارسر وهای قوشقی کردبوو، دیار بوو زور ژیر بوو که تا ئه م کاته پیلکه ی دهمانچه که ی نه چرکاندووه و دوا ی خستووه.

ژیان. تاسه ی ژین. بیگومان خولیا و هزی سه مه ره ی ژیان ئه و شته بوو که له قوولایی ناخی ستاره وه بلّیسه ی ئه کیشا و له دهرویه ک ئه گه را بو دهر باز بوون و له هه مان کاتا ئه شیویست به زیواری تیگه یشتن و ناسینیش بیرازینیته وه. ناسین و تیگه یشتنی هه موو لایه نه کانی ئه نگیزه و هانده ری گولمحه مه د له و کاره ی دا که دهستی دابووی. ئه م ههسته سهیره له ستاردا، ته نها له تامه زروی بو ناسینی ئه نگیزه ی کاری گولمحه مه د خو ی نه ئه بینیه وه. به لکوو ئه م ههست و ویسته به ده سه ینانی دهره تانیک بوو له خو ی و بوخو ی. رهنگه بیانویه ک بوو بو کرینی کات و دهر باز کردنی خو ی. ئه وه راست بوو که ستار خه ریک بوو دل بدا به شیوه و شیوازی کوشتنه که ی خو ی. به لام گیانمایه ی ئه م کاره ساته ی ئه وهنده به پووج و گالته ئه هاته بهرچاو که وای لی ئه کرد به هه موو شیویه ک که بو ی کراوه، ریگه ی مردنه که ی

دوور بخاته وه. کوشتن! مردن به دهست و گولله ی گولمحه مه د! کوژان به لام له پیناوی چ تاوانیکدا؟ مردن له تاوانی کامه بووندا؟ نه بوون له پیناوی کامه بووندا؟ کاری نیوه کاره و هه ولدانی بی سوود؛

جامی مهرگ چۆن بنۆشی؟ نهء، له لیكدانهوهی ستاردا، ئەمه نهی ئەتوانی به کۆتاییهکی خۆش دابنری یان به گیان بهختکردنیک بویرانه. کۆتاییهکی بهو جۆره بهس گالتهجاری بوو و نهخوازه کهمتریش ناپهسهند! سهرهپای ئەمانهش له پارهپارهی بیر و ئەندیشهی رهمۆک و یاوکردووی خۆیدا، ستار هیشتا توانای تیگهیشتنی ئەوهی لهدهس نهدابوو که زۆر دژوار نییه و جیی سهرسوورمانیش نییه، ئەگهر یهکیک ئەوکاره بکات که گۆلمحهمهده ئەیویست بیکات. له ههمان کاتدا برۆای بهوهش ههبوو که بۆ کار و کرداری مروّف جگه له ئەنگیزهیی رۆشن و ئاشکرا، کۆمهلیک زانیاری نامۆ و نهاسراویش ههیه که ناسینهوهیان دهرفهت و ههلیکی دوورودریژی ئەویست، لهو تهنگزهیهی ئەو تییدا گرفتار ببوو. بۆیه سهیر نییه ئەگهر گۆلمحهمهدهی کهلمیشی لولهی ماوژیرهکهی بنی به ههنییه ستاری پینهچیهوه و تهقهی لی بکات. ههرحههده ئەم رپالزمه بهرههسته رپگهه لهو تامهزروویهی ستار بۆ ژیان نهئەگرت که نیگهران و بهجۆش له قوولایی گیانیهوه ههئەقولا:

— ئەتهوی له سهر سفرهکهت بمکوژی؟! —

گۆلمحهمهده دهستی له سهر دهمانچهکهی ههئەگرت، پهنجهکانی پرواند؛ وهک بیهوی پاشهرۆکی تاوانیکی لی ههئەهرینی. پاشان پرووی کرده ئاسمان و وهک لهگهئ خۆی بی، وتی:

— چ شهویکی شوومه!

ستار ههستی کرد به ئاسوودهیی ههناسهی دیتهدهر و کاتیکه شوپی نیگای گۆلمحهمهدهی گرت، شهوی ههرحههده تۆژی نیگهران، بهلام به جوان هاته بهرچاو. گۆلمحهمهده نیگای وهرگیپا و دوو ههنگاو دوورتر له ئاگرهکه له سهر کهئەکه بهردیک دانیشته، قاچه به ئازارهکهی ئازادکرد و به ستاری وت:

— دانیشه!

ستار ئاگره دامرکاوهکهی دهوردایهوه، له گۆلمحهمهده نزیک بوویهوه و بالیکی بهمین بۆ لای، نه زۆر به ئهراخیهنیهوه، دانیشته و قۆلی کرد به قولاپی دهوور ئەژنۆکانی. گۆلمحهمهده ئانیشکی دادا.

پاکشا. پهنجه له پهنجهی دا، له خاکه رهشکه ورد بوویهوه. شهوقی بوون، هزی دهسختنهوهی گیان، ستاری هان ئه دا وزه ی له بهرماوی، به ئاخافتن ده ربپری. جیگه کهشی به ناجی نه ئه زانی. به لکوو بتوانی کابرا له م گیر و گرفتارییه، بپه رینیتهوه. بهر لهو به لام، گولمه مه د سه ری هه لئنا، خاچ له چاوه کانی ستار موړ بوویهوه و وتی:

— تۆ کی. ... پیاو؟ تۆ کی؟ بۆ خۆم به قهرزاری تۆ ئه زانم؟ بۆ ده ست بۆ ههر کاریک ئه بهم، چاوه کانی تۆ پشت ملم ئه سووتینی؟ بۆچی تۆ به تیکده ری کار و ژیانم ئه زانم؟! بۆ هه میشه و له هه موو لایه ک سه ر و که لله ی تۆ قیت ئه بیته وه؟ بۆ ون نابی له بهر چاوم؟ بۆ له پر ده رئه که ویته وه. بۆ خۆم به منه تباری قه ردی تۆ ئه زانم؟ بۆچی؟ مه گه ر من چکاره ی تۆم؟ له سه ر من به قامچی ئه شکه نجه یان کردی، بۆ له بن ئه شکه نجه دا راستیت شارده وه؟ له بهر چی؟ دلاوه ری شوان ئه یویست نیوه شه و بمکوژی، به لام تۆ نه ته یشت! بۆ؟ مه گه ر من برای تۆ بووم؟... بۆ هه میشه له گه ل منی؟ ته نانه ت ئه و کاتانه ش که لیّم ونی، له گه لمدای! بۆچی؟ چۆن چووته ته بهرگی منه وه که هه میشه له گه ل منی؟ تۆ جادووگه ری، چیت؟! بۆ نازانم تۆ کی؟ بۆ ناتوانم ئه مه بزانم. به لام لیّت ئه ترسم، بۆ؟ له م هه موو دنیا یه دا من ته نها له تۆ ئه ترسم! بۆچی له تۆ ئه ترسم، له کاتیکا دلّیاشم تۆ دوژمنی من نیت؟ دوژمنم نیت، به لام ناتوانم به دۆستیش بزانم! له دۆستایه تیت ئه ترسم. بۆ، بۆ سلّ ئه که مه وه له دۆستایه تی تۆ؟ ئه مه چ جوړه ژیانیکه من له گه ل تۆ هه مه؟ یه ک! یه ک شتی سه یرت هه یه تۆ که بیزارم ئه کات، ئه م ترسینی! ده ست له سه رم هه لگه، بهر له وه ی که...! ئیسته ئه زانی بۆچی ئه مویت بتکوژم؟! نه فره تم لیّی! نه متوانی. سوور ئه و کاته ی که ئه بوا بتکوژم، نه متوانی. دردوڼگی!

دردوڼگی! ئه م دردوڼگیه ئه مکوژی، ئه مخوا ته وه! ئه گه ر بمکوشتایه تی مسوگه ر ژیاو ئه بوومه وه. ئیسته ش که نه مکوشتوویت، په شیمانم! تۆ ئیتر چ گرّیه کی که نه به ده ست ئه توانم بته که مه وه و نه به ددان؟! ته نانه ت به خه نجه ریش ناتوانم بتبرم. تۆ جادووت لیّکردووم، نازانم،

لهگه‌ل تۆ چی...

خشه‌خشی خوشانی گیانه‌وه‌ریک به سهر درک و دال و چهو و بهردی یالّه‌که‌دا، دهرفه‌تیک بوو بۆ ئه‌وه‌ی ستار پشوویهک -هه‌رچه‌ند بۆ ساتیکی کورت- بدات بۆ خو دهر‌بازکردن له دهستی گولمه‌مه‌د. ئاو‌ری دایه‌وه و هاوکات له‌گه‌ل گولمه‌مه‌د چاوی برییه شوینه‌که. ده‌نگی خشه‌خشه‌که ئاشکراتر ئه‌بوو. هه‌لسان. دوو هه‌نگاو کشانه‌وه. لای ئاگره‌که گولمه‌مه‌د دهستی برد بۆ شانی و برنه‌وه‌که‌ی ئاماده‌کرد و سیره‌ی گرت. ده‌نگه‌که کز بوو. ته‌واو بوو و پاش تاویک ناله‌ی نیوه‌گیانی پیاویک له ناو ده‌وه‌نه چالوو‌که‌کانه‌وه به‌رزه‌وه بوو:

— له‌وه‌زیاتر... ئیتر... نا...

گولمه‌مه‌د، به‌ره‌و پێشه‌وه هه‌نگاوی نا. به‌لام ستار قو‌لی به هه‌ردوو ده‌ست گرت و رایوه‌شاند. گولمه‌مه‌د ئاو‌ری لی‌دایه‌وه. ستار وتی:

— من!... با من...

ستار هه‌نگاوی نایه پێشه‌وه؛ چه‌ند هه‌نگاو. له په‌نای ده‌وه‌نه گه‌ونی‌کدا پیاویک که‌وت‌بوو. به په‌تیک ده‌سته‌کانی به‌سترا‌بوو و پانه‌وه ببوو، له مارمی‌لکیکی بی‌ل لی‌دراو ئه‌چوو. ته‌وی‌لی له خا‌که‌که چه‌قی‌بوو و نیوه‌گیان.

— بیهینه به‌ره‌وه!

ستار بن‌باخه‌لی پیاوه‌که‌ی گرت و به دژواری سینه‌ی له خاک هه‌لب‌ری. به‌رزی کرده‌وه و نزیک ئاگری نیوه‌سووت به‌ری دایه‌وه. رو‌خساری تی‌ک‌قو‌پاوی بوژدنی له به‌ر کزه رووناکیه‌که‌دا به ئاشکرا ناسرایه‌وه. ستار وتی:

— ئاگری بینیبوو... پیاوی نه‌گبه‌ت!

له بی‌ده‌نگی گولمه‌مه‌ددا، ستار لای بوژدنیه‌وه چۆکی دادا بۆ ئه‌وه‌ی له به‌ر تۆزه رووناکی ئاگره‌که‌دا برین و زامی له‌ش و سه‌رو‌چاوی کابرا سه‌یر بکات. به ق‌رساندن وا دیار بوو بوژدنی شوینی ساخی نه‌ما‌بوو. ستار روانیه گولمه‌مه‌د. گولمه‌مه‌د ما‌وزی‌ره‌که‌ی به‌ره‌و

ستار راگرت. ستار ماوزیږی لیوه گرت. گولمحه مه د وتی:
— بیکوژه!

دهمانچه و دهستی ستار به ئاشکرا کهوتنه لهرزین. گولمحه مه د
وتی:

— بینى به ناوچه وانیه وه!
داماو و بیواز، ستار چاوی برییه گولمحه مه د. گولمحه مه د وتی:
— خوتم پی بناسینه و پیم بللی کی! لی ده! بیکوژه!
ستار توانی بللی:

— په نای بو ئیمه هیناوه، سهردار!
به لام شمشیریک له دهنگی گولمحه مه د دا بوو:
— خوتم بو درخه! بیکوژه!
دهنگی گولله، ئه سپهکانی راچه ناند و گوئیان چاوه پروانی به رنجام،
قوت بوویه وه. گولمحه مه د فرمانی دا:
— به کیکی تر!

گولله یه کی تر و مل و گوئی ئه سپهکان جوولآ و ستار به و
قاچانه وه که ئه توت هینی ئه و نین و، به و دهسته وه که ئه توت به
شانى دا هه لواسراوه به ره و گولمحه مه د رویشته. دهمانچه که ی دایه وه
دهستی و ههر له وی چوکی دادایه سهر خاکه که و به گریانیکى
جه خارای شانى کهوته لهرزین. ئیسته ئه و، ستار، ئه و پیاوه ی که
به و جوړه بیپه روا له پی که وتبوو، ئه گهر نه به گولمحه مه د به لکوو
ئهبوا به خو ی بللی کییه؟ خوینی ناوچه وانی بوژدنی به سهر عهرزه که دا
جوگه له ی به ستبوو و کابرا به لای ئاگره که وه، ئارام خه وتبوو.
ئای... ئای... خوژگه خوینت به چاو نه دیبایه له مه و بهر، ئه ی
پیاو!

له کویت و به ره و کویت؟ له کام گوړستانه وه مهرگ سهری
هه لينا بو پیوانی دالانه کان و گه ناوه کان؟ له کویت و به ره و کویت،
ئهی سهری سهرکیش، ئهی دلی هه زار منال له سینته دا. له ریباری
خویناوی خاکدا، ئایه ئه وه تو نه بووی به قه مه ی سه مه دخان هه زار

۲۴۶۷

که لیدر

به رگی ده و ته م

جار پارچه پارچه کرای؟ گریان بۆ؟ ئه‌ی له‌ سه‌ر بانی مزگه‌وتی شین به‌سه‌د گولله‌ داگیرای، نیشانه‌ی ئاگر. ئه‌وسا، فرمی‌سک بی‌گانه‌ بوو له‌گه‌ڵ چاوه‌کانت ئه‌و کاته‌ی ئه‌ژنۆکانتیان له‌ باخی ئه‌تابه‌ک ئه‌شکاند میراتگرانی زۆله‌زای تۆ. گریان بۆ ستار؟ گریان بۆ؟ له‌ کام لای ئه‌م زه‌وییه‌ ر‌واوی، ئه‌ی خاک، ئه‌ی دلی خاک که‌ ئه‌وه‌نده‌ ته‌رچک خویا ئه‌که‌ی؟ نه‌ مه‌گه‌ر له‌ خاک، له‌ خودی خاک؟ کارت به‌ چی زانیوه‌ و ئه‌چیته‌وه‌ سه‌ر کێ، ئه‌ی که‌ به‌ ناوچه‌وان و ئی‌سکی ر‌وومه‌ت له‌ پاره‌ که‌رپووچیکی سووره‌وه‌کراو ئه‌چی؟ کارت به‌ چی زانیوو و بنه‌چه‌ت به‌ کێ؟ کار و... هه‌میش بنه‌چه‌!

کار... کار... کار. ده‌مت به‌س وشه‌ی کار ئه‌توانی پ‌ری بکات. ئه‌گه‌ر زمانی گ‌یرانه‌وه‌ی خۆت هه‌ل‌پ‌چ‌ری و چاوه‌کانت به‌ نیگا و بیرى کار. تا ته‌مه‌نی ده‌سته‌کانت، تا یاد و پ‌ی‌چاوپ‌ی‌چی هه‌زار تو‌ی نیگات، تا شان و یال و ئه‌ژنۆ و شه‌قی گه‌ردنت، جگه‌ له‌ کار و کار نازانی. تی‌خی سیاوه‌خش و نی‌زه‌ی زۆراب، ر‌می ئه‌شکه‌بووس و ئه‌رابه‌ی داریووش تۆ سازت کردووه‌. هه‌میش قامچی ئه‌و یه‌که‌ش تۆ چنیوته‌ و زنجیری ئه‌و هه‌موو درۆ و شکۆ، له‌ پ‌ی و ده‌ستی تۆ ئال. خه‌سره‌و و کو‌شک به‌ ده‌ستی تۆ دروستکران، به‌ بوون و یادگاری تۆ. مووزه‌ی نادری و به‌له‌کی ته‌یمووری، ر‌یگه‌ی هه‌وریشم و نه‌خشی شینباوی په‌رستگه‌ی خوا، بوونیان له‌ بوونی تۆ په‌یدا کردووه‌ ئه‌ی کاروانکوژه‌ی شه‌وانی دووری ده‌شتی شۆر. شوانی ر‌انه‌کانی میره‌ه‌زار و وه‌رزیری کی‌لگه‌کانی جی‌ر‌وفت. جاریکیان تۆش له‌ بن دیواری هه‌ماراو له‌ دایک بووی. په‌نگه‌ شاگردی کردنت له‌ کوره‌خانه‌ی ئه‌و ر‌ۆژگاره‌ش به‌ هه‌تیوی بوو. ته‌مه‌نت ئه‌گاته‌ هه‌زاران و، شو‌ینی له‌داکبوونت به‌ هه‌زار دوورگه‌ی نه‌دۆزراوه‌. له‌ سه‌ر شانه‌کانت جێ نیشانی که‌ژاوه‌، مۆر و نیشانی کو‌یله‌تی. له‌ به‌ل‌خ کو‌یله‌ بوویت له‌ خزمه‌تی ته‌کینه‌کان، له‌ شووش به‌ردتاش بوویت و له‌ هه‌ورامان ئه‌سپت له‌وه‌راندووه‌ و له‌ هه‌مان نیوه‌رۆی گه‌رماژۆدا ته‌ونکه‌ریکی پسپۆر بووی له‌ مه‌لبه‌ندی کاشان. تۆ سه‌دجار، سه‌د سه‌دجار له‌دایک بوویت و مردی تا له‌دایک ببیته‌وه‌. سه‌دجار. سه‌د

سه‌دجاران بوون و مردن!

«زۆرتەر... زیاتر... بوون و مردن؛ بوون و مردن!»

له کار و جه‌نگ؛ له جه‌نگ و کار. شه‌رت کردووه، به‌شه‌ر دراوی. تا سه‌قلاو و پۆم و پیشاوهر، به‌و له‌زه‌ی که ئه‌پابه‌کانی شه‌راو. له‌وی له ئاستانه‌ی خاک و له به‌رده‌می ئاودا قوربانی کراوی. جه‌یحوون و هاموون و جه‌وت زه‌ریای شینکی مه‌یدانی پمبازی بازوانت له مەملانی شه‌پۆل و سه‌ول. پاشان گه‌راپه‌وه‌ بو پوخساری سپه‌ریکی زه‌نگباری. شمشیری بیخه‌می ئه‌سکه‌نده‌ر، راست له دلت چه‌قیوه مه‌ستی شه‌رابی سه‌رکه‌وتن. جارێکتر، قوربانی سه‌رکه‌وتن، قوربانی پیشکه‌شی سه‌رکه‌وتوو. شاکان له سه‌ر خوینی تۆ، له خوینی تۆ، به خوینی تۆ بوو که جامیان له جام دا. چیرۆکی ئه‌سکه‌نده‌ر و دارا به‌لام، له سه‌ر پیستی پۆرگ به‌ستووی تۆ نووسرا.

«من دیسانه‌وه‌ش زیندوو بوو، تا دیسانه‌وه‌...»

ئه‌وسا هه‌رش. تۆ قوربانیت، دیسانه‌وه‌ تۆ. تۆ نالی ئه‌سپت دروست ئه‌کرد و ده‌ستیکت به‌کاری دروستکردنی چه‌رخ و په‌ری ئه‌پابه‌وه خه‌ریک بوو له هاتوچۆی قه‌حه‌به‌کاندا. سه‌گیک له بن ورگی ئه‌سپه‌که‌ی ئه‌نووشه‌دا رای ئه‌کرد، ئه‌وسا که تۆزیک سوور به‌رز بوویه‌وه سوور وه‌ک بلیسه‌ی ئاگر، له ناخی ئاگره‌وه. ئاته‌شگه ئاگری تیبه‌ردرا. له‌وی قوباد ره‌شی له به‌ر کردبوو، مه‌رگی میراتی باپیران. له‌وی ئه‌نووشه به ئارامی به‌رگی خاکی له به‌ر کرد. خاک بوو به‌ سیاچال. چاله‌وچال له گۆره‌پاندا، به سه‌د سه‌د ددان و ددان و ددان. له‌وی له سه‌ره‌وه خورای بۆ بنی خاک. بروانه!

— «ئه‌و له‌شکری که پیشه‌ره‌وه‌که‌یان یه‌کی وه‌کوو تۆ بی‌ت، خه‌لاتی

له‌وه‌ باشتریان شیوا نییه!»^(٤)

٢٤٦٩

که‌ئیده‌ر

به‌رگی‌هه‌وته‌ر

٤- له په‌راویزی پۆمانه‌که نووسراوه که قوباد ئه‌مه‌ی وتوو. هه‌رچه‌ند پروداوه‌که له سه‌رده‌می قوباددا پروی داوه، به‌لام زۆر سه‌رچاوه ئه‌لی که ئه‌وه قسه‌ی نه‌وشیروانه. بۆ نمونه خاچه‌ نزامه‌لمولک، سه‌ده‌ی یانزه‌ی زاینی، له په‌رتووی سیاسه‌تنامه‌دا نووسیوتی، ئه‌مه‌ گوته‌ی نه‌وشیروانی کۆری قوبادی یه‌که‌مه. واته کاتیکه مه‌زده‌کی بامدادان داوای پیغه‌مه‌ریتی ئه‌کا، نه‌وشیروان داوا له باوکی

«من لهو نیوهړو گهرماژویه دا خورام و ئهمجاره یان نازانم له کوئ له دایک بوومه وه!»

نازانم له هیند بوو یان له کوئ زه هری سوجه مار لی دام. کاتیکه هه لسمه وه سواره کانم بینى له باشتینه وه بهره و مهراغه داژووتن. لهوئ بوو که من سهری خوم کرد به دارا. پاش نه وه بوو تهیموور ملی شکاندم و موغهره ی پشتی راخستم تا به نالی پوستانی نادر بهاردری. نازانم، نازانم شا سمایل بوو یان نهووتر ناچاری کردم بو کوشتنی سونییه کان شمشیر دروست بکه م و پاش نهویش یه کیتربوو، نازانم کی، فه رمانی دا خندهک لی دم بو شاردنه وه ی تهرمی شیعه کان. به سوننه کوشتم، به شیعه کوژرام. به شیعه کوشتم، به سوننه کوژرام. کوشتم و کوژرام. قه لاتم پروو خاند و قه لاتم ساز کرد. کلاو پیسته که ی قولى میرزا زور گرانبايى بوو. جبه خانه... زری و جبه... زری بهری شاروخ میرزا کاری من بوو. نازانم، نازانم. دهسته کانم له کوئ لی ون بوو و له کوئ دوزیمه وه.

سهرم زور قهره بالخه، زور. نایه ته وه بیرم به لام نه وه زور باش نه بینم که چاوه کانیا ن له کالانه دهره ی نام، به گولم یخ. من له لای خهرمانیک چاوی ره شه وه نیژرام. به لام دهسته کانم، نازانم دهسته کانم له کوئ ون کرد. دهسته کانم، دهسته کانم؛ کاتیکه له ره زه که ی چناران پیمه رهم لی نه دا، که لله سهری خوم دوزیه وه. پاش نه وه بوو کرام به

ئه کا مه زدهک بداته دهس نهو. پاشان په یام بو مه زدهک نهی ری و داواى لی ئه کا ناوی یارانی خوئ بو بنووسی. واته ئه گهر ژماره یان که مه با زیادى بکه ن و ئه گهر ژماره یان زوره با وه کوو ئاییکی تازه که نهویش ئه یه وئ بی به لایه نگریان، پای بکه **به زداننار**. مه زدهک ناوی دوانزه هه زار له یارانی بو نهووسی. نهوشیروانیش فرمان نه دا بیانگرن و بیست بیست بیانکه نه ژووریکه وه، پرووتیان بکه نه وه و سه ره وه خوار و قاچ له حه وا، هه تا ناوقه د له مه یدانیکی به رفه دا بیانچه قینن. له کوتایی دا مه زده کیش بانگ ئه کا و پی ئه لی:

«ئه و له شکره ی که پیشره وه که یان یه کی وه کوو تو بیت، خه لاتى له وه باشتریان شیوا نییه!» پاشان مه زده کیش تا پشتینه ی له عهرز نه چه قینن و نهوشیره وان پی ئه لی:

«جا تویش بو خوت سه یر بکه!»

پوځگر. لهوې پوځ گهرچه کم نه گرت و هاوېي نه سپ نه وهنده به دهور
چهره که دی دا گهرام تاگيژوځول بووم. له پوځگرخانه که هاتمه دهره وه
نه وهنده گيژ بووم دنيا به دهوری سهرمدا نه خولايه وه. نه وهنده ځول
بووم نهم نه توانی دهوروبه ری ځوم بينم. وتیان سهردار سپا له نزيک
خيوه ته کانی شيخ خه زه ل له بيره نه وتيک هاتوته دهره وه. ليړه دا
بوو که تفهنگه که یان ليوه رگرتم و ناچار یان کردم شوین بو داربرجی
په مپی تازه ی په ترول هه لکه نم. نه م داربرجانه له سهره کانی باخی
دلگوشا نه نه چوون. من دهره لنگه کانم هه لکرد، کلاوی به ختیاریم له
سهر هه لگرت و کلاویکی به وریشه ی ئاسنم کرده سهرم و نازانم
چ کات بوو که بیري نه وته که ناگری گرت، کاتيکه هاتمه وه به ځوما
له دهوروبه ری سه به لان بووم و بینیم خه ری کم زه وی هه لئه که نم
تا تفهنگیکی یادگاری حهیده رخان له بن خاک دهر به ییم. من له
که ناری ئاراس کوژرام نه مجاره و تینوو بووم. کاتيکه هه لسام هه وا
بوقی کردبوو. هه ستم نه کرد خه ری کم نه خنکیم. چاوه کانم کرده وه و
بینیم له نازه ربایجانم و خه ری کم پینه چیه تی نه که م!»

— باوک و دایکت؟!

— باوک و دایکم نه بووه!

— چی؟

— له بیرم نییه هه مبووبی!

نه سپه کان په لیه یان نه بوو له پوځیشن دا، چونکه سواره کان به
له ز نه بوون. دل به دل و پرووی گوته یان له یهک بوو. بی پروا و بی
دوو، گولمه مه د له سیله وه نیگای پرسینه ری بریوویه ستار و
چاوه پروانی پروونکر د نه وهی زیاتر بوو. ستار شوین قسه که ی ځوی گرت:
— رهنگیشه دایک و باوکم هه مبووبی. به لام و ابزانم... یان

کوژراون یان له ئاراس خنکاون. ئیتر هیچ هه والیکم لیان نییه،
هیچ!

گولمه مه د وتی:

— نه گهر نه وهنده قیرسیچمه نه بوايه تی، نه بوا بو ت بگریم!

ستار به تهوسهوه وتی:

— ئیسته بهلام بوئهوه ئهشییم پییم پی بکهنی؟

— ها؟!

ستار نهک به گولمحه مهده، وتی:

— پیکه نییم به خوم دی!

— له چی؟

ستار وتی:

— لهوهی که بهو ئاسانیه بوژدنییم کوشت!

— نارههتی؟

— بی خه میس نیم!

گولمحه مهده چاوی برییه بهردهمی و وتی:

— منیش هزم له کوشتنی ئاده میزاد نییه. بهلام ناچار ئه بیم.

ستار سهیری گولمحه مهدهی کرد و پرسی:

— ئه گهر من به قسه مه نه کردایه تی، چیت لی ئه کردم؟

گولمحه مهده به بی ئهوهی ئاور له ستار بداتهوه وتی:

— خوم ئه مکوشت!

— ئه ی بو منت ناچار کرد ئه و کاره بکه م؟

بهو نه رمیهی که ئه سپهکان ئه رویشتن، ههل و دهره تی ئه وه

هه بوو گولمحه مهده روو وه رگی ری و بروانیته ستار که له ریکیه وه

ئه سپی داژووت:

— ئه تهوی له دووره وه دهس بگری به سهر ئاگره که وه؟!

— نهء!

— ئه ی بو دهستت ئه له رزی؟ بو ئه ترسی له نزیکه وه به شداری

بکه ی؟

— بو نزیک بوونه وه، بو به شداری کردن ئه بوا به مسوگه ری بکوژم؟!

گولمحه مهده وتی:

— مسوگه ر! کاری ئیمه بووه به مه. بووه به ئوبالی ئه ستومان

ئهم کاره. شه ریکی ئیمه بوون واته ئه مه. واته کوشتن! دل نیام تو وات

بیر نه کردوټه وه که خه ریکی ئه بی به هاوبه شی به شکوټیه کی بازرگانی!
 خو وا بیرت نه کردبوویه وه؟! تا ئیسته مروټ کوشتبوو؟
 له بری وه لام، ستار قه لامهیدانی پیشان دا و بانی مالیک که
 ئاگر بلیسه ی ئه کیشا؛ بانی سه رای سهردار! ئه بی چی رووی دابی؟ چ
 بووه؟ دهره فت و کاتی وهستان نه بوو. دایانه غار. دهرکه وت ئاگره که
 نیشانه بووه. سه را تیچپرژابوو و قه لامهیدانیش خه ریک بوو تیچ
 بقرمی. هه موو له خه و رابوون و به شیرزه یی به هه موو لایه کدا
 ئه رویشتن و له گولمه مه د ئه گه ران.

— چی رووی داوه؟!

شیټی توورپهی، خانمه مه د له وه لامی براکه ی دا وتی:
 — نه جه ف ئه رباب کادینه که ی ئاگرداوه، دوو جووتیاره که ی له
 کادینه که دا چه پس کردووو بو ئه وه ی بخنکین. پاشان که وتوټه بانان و
 هاوار و هه را که که لمیشیه کان هاتن و تالانیان کردم و ماله که میان
 ئاگر تیبه ردا و کوشتیان و رویشتن!

— کی هه واله که ی هیئا؟

— چهیده ری مه لا میعراج. په زیان له و نزیکانه بووه.

— ئیسته له کوئییه؟

— ئه وه تا، لای سه رته نوور!

گولمه مه د هه نگاوی به ره و سه رته نوور نا و هاواری کرد:

— زین که ن!

بیټه و به ره، زین و به رگ. فره تهنه. هه موو چالاک و گورجوگول
 به کرده وه و به کردار. که م به گفت و پر به کار. به چاوترووکانیک
 له دهرگا دهرکه وتن. دواين که س گولمه مه د بوو که چوټه ی له
 به ر کردبوو و خه ریک بوو پی له ئاوزهنگی بنی، دهستی به یالی
 شه و دیزه وه.

— تو سواری بادی ببه، گولمه مه د! قهره دابنی بو من!

دهنگی مارال.

گولمه مه د ئاوری له ژنه که ی دایه وه. مارال له سه ر به رزترین

پيپليكانه وهستابوو به بهژن. برنهو بهدهست، دوو ريز فيشهكي راست
و چهپ، منالعهكي دابهستراو به كوئيهوه؛ وهكوو تاوسيک له پرووناكي
تهماراوي كازيوهي سپيدپههنا، بالي به شانازييهوه پهخشان كردبوو.
گوتمحه مه د خاموش و چهپهساو، له بهژن و بالاي ژنهكي رامابوو.
ماراليش به ههمان شكو، ههنگاوي نا بهره وخوار و وتي:
— پيکهوه!

کوټايي بهرگي چهوته مي که لیدەر

۲۴۷۵

کتابخانه

بهرگی ده و نه م

یو بھرگے ۸

۲۴۷۶
کھیسدر
بہرگی مہوتہ

مهم‌ترین دولت‌های

کمالیست‌ها

و سیاست‌های شانسواری

